

VYVYŠUJTE JEJ

Ellen G. Whiteová

Obsah

1. ledna.....	5	28. února.....	63	27. dubna.....	119	25. června.....	178
2. ledna.....	6	1. března.....	64	28. dubna.....	120	26. června.....	179
3. ledna.....	7	2. března.....	65	29. dubna.....	121	27. června.....	180
4. ledna.....	8	3. března.....	66	30. dubna.....	122	28. června.....	181
5. ledna.....	9	4. března.....	67	1. května.....	123	29. června.....	182
6. ledna.....	10	5. března.....	68	2. května.....	124	30. června.....	183
7. ledna.....	11	6. března.....	69	3. května.....	125	1. července.....	184
8. ledna.....	12	7. března.....	70	4. května.....	126	2. července.....	185
9. ledna.....	13	8. března.....	71	5. května.....	127	3. července.....	186
10. ledna.....	14	9. března.....	72	6. května.....	128	4. července.....	187
11. ledna.....	15	10. března.....	73	7. května.....	129	5. července.....	188
12. ledna.....	16	11. března.....	74	8. května.....	130	6. července.....	189
13. ledna.....	17	12. března.....	75	9. května.....	131	7. července.....	190
14. ledna.....	18	13. března.....	76	10. května.....	132	8. července.....	191
15. ledna.....	19	14. března.....	77	11. května.....	133	9. července.....	192
16. ledna.....	20	15. března.....	78	12. května.....	134	10. července.....	193
17. ledna.....	21	16. března.....	79	13. května.....	135	11. července.....	194
18. ledna.....	22	17. března.....	80	14. května.....	136	12. července.....	195
19. ledna.....	23	18. března.....	81	15. května.....	137	13. července.....	196
20. ledna.....	24	19. března.....	82	16. května.....	138	14. července.....	197
21. ledna.....	25	20. března.....	83	17. května.....	139	15. července.....	198
22. ledna.....	26	21. března.....	84	18. května.....	140	16. července.....	199
23. ledna.....	27	22. března.....	85	19. května.....	141	17. července.....	200
24. ledna.....	28	23. března.....	86	20. května.....	142	18. července.....	201
25. ledna.....	29	24. března.....	87	21. května.....	143	19. července.....	202
26. ledna.....	30	25. března.....	88	22. května.....	144	20. července.....	203
27. ledna.....	31	26. března.....	89	23. května.....	145	21. července.....	204
28. ledna.....	32	27. března.....	90	24. května.....	146	22. července.....	205
29. ledna.....	33	28. března.....	91	25. května.....	147	23. července.....	206
30. ledna.....	34	29. března.....	92	26. května.....	148	24. července.....	207
31. ledna.....	35	30. března.....	93	27. května.....	149	25. července.....	208
1. února.....	36	31. března.....	94	28. května.....	150	26. července.....	209
2. února.....	37	1. dubna.....	93	29. května.....	151	27. července.....	210
3. února.....	38	2. dubna.....	94	30. května.....	152	28. července.....	211
4. února.....	39	3. dubna.....	95	31. května.....	153	29. července.....	212
5. února.....	40	4. dubna.....	96	1. června.....	154	30. července.....	213
6. února.....	41	5. dubna.....	97	2. června.....	155	31. července.....	214
7. února.....	42	6. dubna.....	98	3. června.....	156	1. srpna.....	215
8. února.....	43	7. dubna.....	99	4. června.....	157	2. srpna.....	216
9. února.....	44	8. dubna.....	100	6. června.....	159	3. srpna.....	217
10. února.....	45	9. dubna.....	101	7. června.....	160	4. srpna.....	218
11. února.....	46	10. dubna.....	102	8. června.....	161	5. srpna.....	219
12. února.....	47	11. dubna.....	103	9. června.....	162	6. srpna.....	220
13. února.....	48	12. dubna.....	104	10. června.....	163	7. srpna.....	221
14. února.....	49	13. dubna.....	105	11. června.....	164	8. srpna.....	222
15. února.....	50	14. dubna.....	106	12. června.....	165	9. srpna.....	223
16. února.....	51	15. dubna.....	107	13. června.....	166	10. srpna.....	224
17. února.....	52	16. dubna.....	108	14. června.....	167	11. srpna.....	225
18. února.....	53	17. dubna.....	109	15. června.....	168	12. srpna.....	226
19. února.....	54	18. dubna.....	110	16. června.....	169	13. srpna.....	227
20. února.....	55	19. dubna.....	111	17. června.....	170	14. srpna.....	228
21. února.....	56	20. dubna.....	112	18. června.....	171	15. srpna.....	229
22. února.....	57	21. dubna.....	113	19. června.....	172	16. srpna.....	230
23. února.....	58	22. dubna.....	114	20. června.....	173	17. srpna.....	231
24. února.....	59	23. dubna.....	115	21. června.....	174	18. srpna.....	232
25. února.....	60	24. dubna.....	116	22. června.....	175	19. srpna.....	233
26. února.....	61	25. dubna.....	117	23. června.....	176	20. srpna.....	234
27. února.....	62	26. dubna.....	118	24. června.....	177	21. srpna.....	235

22. srpna.....	236	24. září.....	269	27. října.....	302	29. listopadu.....	335
23. srpna.....	237	25. září.....	270	28. října.....	303	30. listopadu.....	336
24. srpna.....	238	26. září.....	271	29. října.....	304	1. prosince.....	337
25. srpna.....	239	27. září.....	272	30. října.....	305	2. prosince.....	338
26. srpna.....	240	28. září.....	273	31. října.....	306	3. prosince.....	339
27. srpna.....	241	29. září.....	274	1. listopadu.....	307	4. prosince.....	340
28. srpna.....	242	30. září.....	275	2. listopadu.....	308	5. prosince.....	341
29. srpna.....	243	1. října.....	276	3. listopadu.....	309	6. prosince.....	342
30. srpna.....	244	2. října.....	277	4. listopadu.....	310	7. prosince.....	343
31. srpna.....	245	3. října.....	278	5. listopadu.....	311	8. prosince.....	344
1. září.....	246	4. října.....	279	6. listopadu.....	312	9. prosince.....	345
2. září.....	247	5. října.....	280	7. listopadu.....	313	10. prosince.....	346
3. září.....	248	6. října.....	281	8. listopadu.....	314	11. prosince.....	347
4. září.....	249	7. října.....	282	9. listopadu.....	315	12. prosince.....	348
5. září.....	250	8. října.....	283	10. listopadu.....	316	13. prosince.....	349
6. září.....	251	9. října.....	284	11. listopadu.....	317	14. prosince.....	350
7. září.....	252	10. října.....	285	12. listopadu.....	318	15. prosince.....	351
8. září.....	253	11. října.....	286	13. listopadu.....	319	16. prosince.....	352
9. září.....	254	12. října.....	287	14. listopadu.....	320	17. prosince.....	353
10. září.....	255	13. října.....	288	15. listopadu.....	321	18. prosince.....	354
11. září.....	256	14. října.....	289	16. listopadu.....	322	19. prosince.....	355
12. září.....	257	15. října.....	290	17. listopadu.....	323	20. prosince.....	356
13. září.....	258	16. října.....	291	18. listopadu.....	324	21. prosince.....	357
14. září.....	259	17. října.....	292	19. listopadu.....	325	22. prosince.....	358
15. září.....	260	18. října.....	293	20. listopadu.....	326	23. prosince.....	359
16. září.....	261	19. října.....	294	21. listopadu.....	327	24. prosince.....	360
17. září.....	262	20. října.....	295	22. listopadu.....	328	25. prosince.....	361
18. září.....	263	21. října.....	296	23. listopadu.....	329	26. prosince.....	362
19. září.....	264	22. října.....	297	24. listopadu.....	330	27. prosince.....	363
20. srpna.....	265	23. října.....	298	25. listopadu.....	331	28. prosince.....	364
21. září.....	266	24. října.....	299	26. listopadu.....	332	29. prosince.....	365
22. září.....	267	25. října.....	300	27. listopadu.....	333	30. prosince.....	366
23. září.....	268	26. října.....	301	28. listopadu.....	334	31. prosince.....	367

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)
Název anglického originálu: *LIFT HIM UP (1988) – LHU*

Oslavujte Její jako Božího Syna

„Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemýšľujte.“ (Fp 4,8) LHU 15.1

Nový rok přijal svá práva; nicméně dříve, než budeme vítat jeho počátek, zeptejme se sami sebe: „Jaký byl uplynulý rok? Jaké budou o něm záznamy v nebeských knihách?“ Pro každého z nás i dnes zní varování apoštola Pavla: „*Sami sebe zkušujte, sami sebe ohledujte.*“ Bože, ochraň nás před tím, abychom byli natolik zahlušeni jinými starostmi, že bychom upustili ze zřetele upřímné, čisto-srdečné a vnímavé sebezkušování! Necht' méně vážné věci jsou na druhém místě. Na prvním místě mějme věčné zájmy. ... LHU 15.2

Nikomu z nás se vlastními silami nepodaří zjevit před světem Kristův charakter. Ale jestli Ježíš Kristus žije v srdci, potom Duch, přebývající v Ném bude působit v nás. Všechny naše potřeby budou naplněny. Budeme se snažit získat na počátku nového roku novou, opravdovou duchovní zkušenost? Spravte dle možností všechny své chyby. Vyznávejte jeden druhému své hříchy a omyly. Necht' všechna hořkost, hněv a zloba nás opustí. Necht' se trpělivost, dobrota a láska stanou součástí vaší osobnosti. Necht' je váš život naplněn jen tím, co je čisté, milé a dobropověstné. ... LHU 15.3

Jaké plody jsme přinesli v uplynulém roce? Jaký byl náš vliv na jiné lidi? Koho jsme přivedli do Kristova stáda? Svět se na nás dívá; zdalipak jsme se stali živým Kristovým dopisem, který znají a čtou všichni lidé? Napodobujeme Krista v sebezapření, mírnosti, pokoře, trpělivosti, nesení kříže a posvěcení? Může nás svět shledat jako služebníky Boží? ... LHU 15.4

Budeme se v novém roce snažit napravit chyby uplynulého? Každému z nás osobně patří růst v milosti Kristově, být trpělivými, pokornými srdcem a současně neochvějnými, pevnými u víře, neboť pouze takovým způsobem můžeme růst v svatosti a získat právo dědictví svatých ve světle. Za-počneme tento rok úplným sebezapřením. Modleme se o jasné chápání, abychom pochopili, jaké právo má na nás Kristus a abychom vždy a všude byli svědky Kristovými. – ST Jan. 4, 1883 LHU 15.5

Vyvyšujte Ježíše, když budete učit lidi. Vvyšujte Její ve zvěstování, v úvahách, v písních, v modlitbě. Všeми silami se snažte obrátit pozornost zmatených, popletených, ztracených lidí na „*Be-ránka Božího, kterýž snímá hřích světa*“. Zvěte je pohlédnout na Něho a žít. – RH Apr. 12, 1892 LHU 15.6

Věčný Syn Boží

„A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého touž slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět byl.“ (J 17,5) LHU 16.1

Zrovna tak, jak mluví Boží slovo o Kristově lidství, když byl na zemi, mluví také jasně o Jeho věčnosti. Slovo existovalo jako božská Bytost, dokonce jako věčný Syn Boží ve spojení a jednotě se svým Otcem. Od věků byl prostředníkem smlouvy, tím jediným, v němž všechny národy země, Židé i pohané, pokud Ho přijali, byly požehnány. *„...a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.“ (J 1,1)* Než byli stvořeni lidé a andělé, Slovo bylo u Boha a bylo Bohem. LHU 16.2

Svět byl učiněn Jím a *„bez něho nic není učiněno, což učiněno jest“ (J 1,3)*. Jestliže Kristus učinil všechny věci, byl dříve než všechny věci. Slova řečená v této spojitosti jsou tak nezvratná, že nikdo nemusí být na pochybách. Kristus byl Bohem ve své podstatě i v nejvyšším slova smyslu. On byl u Boha od věčnosti nad vším, požehnaným pro příští věčné věky. LHU 16.3

Pán Ježíš Kristus, Syn Boží, existoval od věčnosti jako jedinečná osoba a přesto jedno s Otcem. Byl nepomíjející slávou nebe. Byl velitelem nebeských sborů a jako své právo přijímal velebení a pocty andělů. To nebylo žádným oloupením Boha. Prohlašuje: *„Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi časy. Před věky ustanovena jsem, před počátkem, prve než byla země. Když ještě nebylo propasti, zplozena jsem, když ještě nebylo studnic oplývajících vodami. Prve než hory založeny byly, než byli pahrbkové, zplozena jsem; Ještě byl neučinil země a rovin, ani začátku prachu okršlku zemského. Když připravoval nebesa, byla jsem tu, když vyměřoval okrouhlost nad propastí.“ (Př 8,22-27) LHU 16.4*

Světlo i sláva jsou obsaženy v pravdě, že Kristus byl jedno s Otcem dříve, než byly položeny základy země. Je to světlo, ozařující temná místa a ty se stávají božskou původní slávou. Tato pravda, nekonečná, tajemná sama v sobě, vysvětluje jiná tajemství i jinak nevysvětlitelné pravdy. ... LHU 16.5

„Lid, kterýž bydlil v temnostech, viděl světlo veliké, a sedícím v krajině a stínu smrti, světlo vzešlo jim.“ (Mt 4,16) Zde je věčnost Kristova i účel Jeho projevení našemu světu ukázána jako živé paprsky světla od věčného trůnu. – 1SM 247, 248 LHU 16.6

Kristus praví: *„A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět byl.“ – ST May 10, 1899 LHU 16.7*

Syn Boží

„Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já jsem.“ (J 8,58) LHU 17.1

„Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se. Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš, a Abrahama jsi viděl? Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já jsem.“ LHU 17.2

Zde Ježíš vysvětluje Židům, že třebaže odhadli Jeho stáří na méně než padesát let, Jeho božský život nemohl být změřen lidskými mírami. Kristův život před Jeho vtělením se neměří čísly. – ST May 3, 1899 LHU 17.3

„Prve nežli Abraham byl, já jsem.“ Kristus je věčným Synem Božím, majícím život sám v sobě. Skrze Mojžíše poslal Izraelským takovéto poselství: *„Takto díš synům Izraelským: JSEM poslal mne k vám.“ LHU 17.4*

Prorok Micheáš o Něm píše: *„A ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných.“ LHU 17.5*

Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi časy... Když ukládal moři cíl jeho, a vodám, aby nepřestupovaly rozkázání jeho, když vyměřoval základy země: Tehdáž byla jsem od něho pěstována, a byla jsem jeho potěšení na každý den, anobrž hrám před ním každého času.“ LHU 17.6

Když hovoří o své věčné existenci, obrací Kristus naši pozornost k nepaměti. Ujišťuje nás, že nebylo času, kdy by nebyl v těsném obcenství s věčným Bohem. Ten, jehož hlas nezřídka slýchali staří Izraelité, byl u Boha, byl s Bohem a byl Bůh. LHU 17.7

Kristus mluvil klidně, s vážností, jistotou a silou, pokořující srdce zákoníků a farizeů. Oni cítili sílu poselství, poslaného z nebes. Bůh klepal na dveře jejich srdcí, prosíce je vpustit dovnitř. – ST Aug. 29, 1900 LHU 17.8

Ježíš byl rovným nekonečnému a všemohoucímu Bohu. ... Je věčným a osobním Synem. – Manuscript 101, 1897 LHU 17.9

V Kristu je život, původní, nevypůjčený, neodvozený. *„Kdožť má Syna, máť život;“ (1 J 5,12)* Božství Kristovo je jistotou věřícího o věčném životě. *„Kdo věří ve mne,“* pravil Ježíš, *„byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet na věky.“* ... Kristus zde myslí na čas svého druhého příchodu. – DA 530 LHU 17.10

Rovný s Otcem

„To tedy číte při sobě, co i při Kristu Ježíši. Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu,“ (Fp 2,5.6) LHU 18.

Lucifer před vzbouřením byl velkým a nádherným andělem, blízkým Božímu Synu, plný vznešenosti a majestátu. Výraz jeho tváře, podobně jako i jiných andělů, byl laskavý a přející. Vysoké jasné čelo zjevovalo hlubokou mysl. Jeho tvary byly dokonalé, pohyby šlechetné a majestátní. Osobité světlo vyzařovalo z celé jeho postavy, silnější a krásnější nežli postavy jiných andělů. Přesto však Kristus, milovaný Boží Syn, byl důstojnější a vzácnější nad všechna andělská vojska. Byl jedno s Otcem dříve, než byli stvořeni andělé. Lucifer Ježíšovi záviděl a postupně si přivlastňoval postavení, jaké výlučně náleželo Kristu. LHU 18.2

Stvořitel shromáždil nebeské zástupy, aby v přítomnosti všech andělů udělil svému Synu zvláštní hodnost. Syn usedl na trůn s Otcem a kolem nich shromáždily se zástupy svatých andělů. Otec nyní oznámil, že z moci svého nařízení Kristus, Jeho Syn, má býti Jemu rovný; kdekoliv se Syn bude nalézat, bude Jeho přítomnost rovnoprávná s přítomností Otce. Slova Syna náleží poslouchati se stejným poslušenstvím, jako slov Otce. Otec pověřil svého Syna vládou a velením nebeských zástupů. Spolu s Otcem měl Syn především spolupracovat v zamýšleném plánu stvoření země a všeho živého tvorstva, jaké na ní mělo povstat. Syn měl vykonávat vůli a úmysly Otce, sám od sebe nemohl nic učinit. Vůle Otcova měla býti naplněna v Synu. LHU 18.3

Lucifer toto postavení Ježíši Kristu záviděl. Když se všichni andělé před Kristem sklonili v uznání Jeho svrchovanosti, Jeho vysoké autority i Jeho pravomocné vlády, i on se spolu s nimi sklonil, ve svém srdci však choval zlost a nenávisť. ... LHU 18.4

Andělé, kteří byli věrní a loajální, usilovali o smíření tohoto mocného vzbouřeného anděla s vůlí Stvořitele. Ospravedlňovali přenesení těchto poct na Krista a nezvratnými důkazy snažili se Lucifera přesvědčit, že tím, když Otec oznámil, že na svého Syna přenesl tyto pocty, jemu přece na cti neubýlo. S horlivostí a důrazně vysvětlovali, že Kristus je Božím Synem, který existoval současně s Otcem již před stvořením andělů, že vždy stál po pravici svého Otce a nikdy Jeho dobrotivá, mírná a láskyplná autorita nebyla uváděna v pochybnost, že nikdy nevydával jiné příkazy mimo ty, jejichž vykonání přinášelo radost andělským zástupům. Zdůrazňovali, že Kristova pocta, již se Mu dostalo od Otce v přítomnosti andělů, v ničem nezmenšuje čest, jakou Lucifer doposud vlastnil. Andělé plakali a usilovně se snažili naklonit Lucifera, aby zanechal své nečestné záměry a podřídil se svému Tvůrci, vždyť až dosud všude panoval pokoj a soulad, proč tedy toto neporozumění a odbojná vzpoura? ... Lucifer však nechtěl uposlechnout. – SR 13-16 LHU 18.5

Změna na nebi

„Kdes byl, když jsem zakládal zemi? ... Aneb kdo založil úhelný kámen její, když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží? Aneb kdo zavřel jako dveřmi moře, když vyšlo z života, a zjevilo se?“ (Jb 38,4-7) LHU 19.1

Mnozí Luciferovi stoupenci byli nakloněni k uposlechnutí rady Bohu věrných andělů, chtěli odčinit svou nespokojenost pokáním a získati zpět důvěru Otce i Syna. Avšak mocný vzbouřenec prohlásil, že Boží zákon je mu dobře znám a ví, že kdyby se nyní pokořil v otrockém poslušenství, bude zbaven svých výsad a poct a již nikdy nebude pověřen žádným vznešeným úkolem. Řekl, že nejen on sám, nýbrž i oni zašli již příliš daleko, aby jim bylo možno couvnout, a že odvážně ponese následky svého jednání, nikdy neustoupí a nebude odevzdávat otrockou čest Božímu Synu. Tvrdil, že Bůh takovéto jednání nikdy neodpustí, musí tedy zabezpečit svou svobodu a silou dobýti postavení i práva, jež jim nebyla přiznána. ... LHU 19.2

Věrní andělé přistoupili k Božímu Synu, aby Mu oznámili, k čemu mezi nimi došlo. Zastihli Otce radícího se se svým milovaným Synem, aby pro dobro Bohu věrných andělů bylo satanu jednou provždy překáženo přivlastňovat si jemu nenáležící autority. Bůh mohl okamžitě vypudit arcsívůdce z nebeských prostor, to však nebylo Jeho záměrem. Chtěl dáti vzbouřenci stejnou možnost změřiti svou sílu i moc s mocí a silou Svého Syna a Jeho věrných andělů. V tomto boji každý anděl si vybere svůj vlastní, jemu odpovídající postoj, což bude zjevné pro všechny. Nebylo by bezpečné, aby kterýkoliv z těch, kteří se ve vzpouře připojili k satanu, nadále zůstal v nebi, neboť vzpoura proti nezměnitelnému věčnému Božímu Právu není vyléčitelná. ... Satanova vzpoura měla být celému vesmíru poučením pro všechny časy – věčným svědectvím o povaze hříchu a jeho strašných následcích. ... LHU 19.3

Nyní v nebi povstala válka. Boží Syn, Kníže nebes a Jeho věrní andělé vzali účast ve válce s arcibuřičem a těmi, kteří se s ním spojili. Syn Boží a Jeho věrní andělé zvítězili. Satan a jeho stoupenci byli z nebe vypuzeni. Všechny nebeské zástupy uznaly Boží spravedlnost a vzdali jí hold. V nebi nezůstala ani stopa po vzpouře. Opět zde zavládl pokoj a soulad jako dříve. ... LHU 19.4

Otec spolu se Synem projednávali záměr okamžitého vykonání plánu stvoření člověka, který by žil a bydlel na zemi. – SR 16-19 LHU 19.5

Satanova vzpoura měla být celému vesmíru poučením pro všechny časy – věčným svědectvím o povaze hříchu a jeho strašných následcích. Působení vlády satanovy, její účinky na lidi a anděly měly ukázat, jaké by byly následky potlačení Boží moci. Měly dokázat, že existence Boží správy je spjata s blahem všech tvorů, které Bůh stvořil – PP 42, 43 LHU 19.6

Adam a Eva ctili Ježíše

„A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné“ (Gn 2,9) LHU 20.1

Uprostřed zahrady, blízko stromu života, Bůh posadil strom vědění dobrého i zlého. Tento strom obdržel od Stvořitele zvláštní poslání – měl být zkouškou poslušnosti, víry a lásky. O tomto stromu vydal Pán našim prvním rodičům naprosto jasný příkaz, že je z něj zakázáno jíst ovoce i dotýkat se ho – jinak by museli zemřít. ... LHU 20.2

Adam i Eva, jimž se rajská zahrada stala domovem, obdrželi vše, co bylo zapotřebí k jejich úplnému štěstí. Bůh ve své neskonale moudrosti považoval za potřebné vyzkoušet jejich věrnost, než jim daruje věčný život. Těšili se Jeho lásce, měli možnost rozmlouvat s Ním, slyšeli Jeho láskyplné rady, neohradil je však žádnou zábranou před zlem – měli k němu přístup. Satanu bylo dovoleno je pokoušet. Kdyby zkoušku vydrželi, zůstali by v Boží lásce i v přítomnosti nebeských andělů navěky. ... LHU 20.3

Na nebeské poradě bylo usneseno, aby andělé navštívili ráj a varovali Adama před hrozícím nebezpečím. Dva andělé se spěšně odebrali, aby navštívili první rodiče. ... LHU 20.4

Oznámili Adamovi a Evě, že Bůh je k poslušnosti nenutí, že je nezbavuje možnosti konání proti Jeho vůli; jsou nezávislými bytostmi, majícími vlastní svobodnou vůli a podle ní mohou Boží požadavky přestupovat, nebo zachovávat. ... LHU 20.5

Poučili je, že satan má v úmyslu jim ukřivdit a proto musí být ve střehu, neboť se mohou setkat s tímto nepřítelem, který jim však nebude moci uškodit, pokud budou zcela poslušni Božího příkazu, neboť v případě potřeby každý nebeský anděl jim přispěchá na pomoc, aby jim nebylo ublíženo. ... LHU 20.6

Andělé prikazovali, aby se přesně řídili Božími směrnicemi, danými jim ve věci stromu poznání dobrého a zlého, protože jejich bezpečnost závisí v dokonalé poslušnosti – pak jejich nepřítel nebude mít možnost svádět je. Bůh nedovolil, aby satan svatý pár bez ustání pokoušel, mohl k nim mít přístup pouze u stromu poznání dobrého a zlého. LHU 20.7

Adam i Eva ujišťovali věrné anděly, že nikdy Boží příkazy nepřestoupí, neboť uposlechnutí Boží vůle jim působí největší radost. Andělé se loučili s Adamem a Evou hlasitým zpěvem, rozléhající se po rajské zahradě a vznášejícím se k nebesům. Satan slyšel tóny radostné hymny ke cti Otce i Syna, podněcovaly ještě více jeho závist, nenávist a zlost. Ještě jednou sděluje svým stoupencům svůj úmysl naklonit Adama a Evu k neposlušnosti, aby tím na ně ihned stáhl Boží hněv, aby se jejich pochvalné písně změnily v prokletí a nenávist vůči Tvůrci. – SR 24-31 LHU 20.8

Svoboda výběru

„Jakož had svedl Evu chytrostí svou.“ (2 K 11,3) LHU 21.1

Satan v podobě hada vklouzl doprostřed ráje. ... Usedl na bohatě obtížených větvích zapovězeného stromu a pochutnával si na jeho nádherných plodech. ... LHU 21.2

Eva se během svého zaujetí prací nevědomky vzdálila od svého muže. Když zjistila, že je sama, pocítila předtuchu nebezpečí. Zaplašila však své obavy tím, že i když její muž při ní není, nic ji přece nemůže ohrozit. Byla si jistá, že je přece dosti moudrá a silná, aby poznala zlo a čelila mu. Zapomněla na varování andělů. ... LHU 21.3

Satan tím naznačoval Evě, že požitím ovoce tohoto zakázaného stromu dosáhnou vyšší oblasti bytí a jejich znalosti se rozšíří. Byla to jeho specialita, kterou používal s velkým úspěchem od chvíle svého pádu, – snaží se stále vzbudit ducha opovážlivé zvědavosti, neúnavnou touhu proniknout do tajemství božské moudrosti a moci. Ve snaze probádat to, co Bůh nemá v úmyslu smrtelníkům zjevit, přehlíží mnozí pravdy, které zjevil a které jsou potřebné k jejich spáse. Satan pokouší lidi k neposlušnosti a namlouvá jim, že dosáhnou podivuhodných znalostí. To vše však je klam. Zaslepení ideami pokroku pošlapávají Boží přikázání a dostávají se na cestu, jež vede k úpadku a záhubě. LHU 21.4

Nebylo vůlí Tvůrce, aby se svatý pár jakýmkoliv způsobem seznámil se zlem. Dal jim v bohaté míře to nejlepší, ukryl však před nimi známost zla. ... LHU 21.5

Eva uvažovala, že je schopna rozeznati mezi tím, co je dobré a co zlé. Avšak klamná naděje, že dosáhne vyššího stupně poznání, ji přivedla k domněnce, že had je jejím zvláštním přítelem, který má zájem o její dobro. Kdyby vyhledala svého muže a kdyby společně předložili Tvůrci hadova slova, obdrželi by okamžitou pomoc a byli by osvobozeni od satanského pokušení. – SR 32-37 LHU 21.6

Vzpoura a odpadlictví jsou i ve vzduchu, který dýcháme. Jestliže neupneme své bezmocné duše ve víře ke Kristu, nakazíme se. Jestliže se lidé již teď dají tak snadno svést, jak obstojí, až satan na sebe vezme podobu Krista a bude konat zázraky? Na koho pak nezapůsobí jeho klam, až bude tvrdit, že je Kristus, ačkoliv bude ve skutečnosti satanem, vystupující v osobě Krista a bude konat zdánlivě Kristovy činy? Co zabráni Božímu lidu, aby věnoval svou oddanost falešným Kristům? *„Ale nechod'te, aniž následujete.“ (L 17,23) – 2SM 394, 395 LHU 21.7*

Plán spasení

„Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6) LHU 22.1

Celá nebesa byla naplněna smutkem, když došla zpráva, že člověk zhřešil. ... Ježíš, Boží Syn, Vládce nebes, byl jat lítostí nad padlým lidstvem. Jeho srdce bylo pohnuto nekonečnou soustrastí, tvář nesla výraz bolesti a smutku. Viděla jsem Jej blížít se do neobyčejného světla, jež obklopovalo Otce. Provázející mne anděl řekl: Kristus má důvěrný rozhovor s Tvůrcem. Před Otcem prosil za hříšníky, zatímco zástupy andělů s rozechvěním a zájmem očekávaly výsledek Kristova rozhovoru s Bohem. ... Spanilé světlo zahalující Otce třikrát obestřelo Ježíše. Viděla jsem Jeho postavu, když vyšel od Otce. Jeho líbezná tvář nenesla žádnou stopu zármutku či beznaděje, vyzařovala nevýslovnou dobrotu, lásku a milosrdenství. LHU 22.2

Kristus andělským zástupům oznámil, že byla nalezena záchrana pro ztraceného člověka. Sdělil jim, že se zastal hříšníků před Otcem a jako výkupné za ně obětuje svůj vlastní život, vzal na sebe ortel smrti. ... A mocí zásluh své vlastní krve i poslušnosti Božího zákona získá pro lidi milost u Otce, a tak bude lidem opět umožněn návrat do nádherného ráje a jíst ovoce stromu života. LHU 22.3

Andělé neměli důvodu k radosti, když jim Kristus odhalil plán vykoupení. ... Vyprávěl jim, že se postaví mezi hněv svého Otce a padlé lidstvo a sám ponese nepravost a pohrdání i odplatu hříšníků, a přesto jen nemnozí budou Jej přijímat za Syna Božího. Téměř všichni Jej budou nenávidět a zavrhnou Jej. Opustí své vysoké postavení Vládce nebes a poníží se na úroveň člověka, aby na vlastním těle poznal bolesti a pokušení, jimž je člověk vystaven. Díky tomu pochopí, jak může pomoci a podepřít v těžkou chvíli ty, kteří jsou pokoušeni. ... Jen On sám musí nést vinu i váhu hříchů celého světa. Oznámil andělům, že zemře, třetího dne však vstane z mrtvých a vstoupí k Otci, aby se přimlouval za slabého, hříšného člověka. – SR 42, 43 LHU 22.4

Poslušnost Boha, zjevená prostřednictvím Ježíše Krista, obdařuje člověka dokonalostí charakteru a právem ke dřevu života. Podmínky, za kterých může člověk znovu jíst ze stromu života, jsou jasně vyloženy ve svědectví Ježíše Krista, adresovaném Janovi: *„Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.“* – 1BC 1086 LHU 22.5

Dveře naděje pro hříšníky

„A myť jsme viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna svého spasitele světa.“ (1 J 4,14) LHU 23.1

Andělé byli pověřeni návštěvou Adama a Evy a informovati je, že ačkoliv nemohou zůstat ve svém dosavadním domově, neboť přestoupili požadavky Božího zákona, jejich věc přesto není beznadějná. Sdělili lidem, že Syn Boží, který se s nimi před jejich pádem v rajské zahradě stýkal, byl jat lítostí z jejich beznadějného postavení a dobrovolně souhlasil převzít za ně trest smrti, aby člověk mohl žít skrze víru v zaslíbené smíření, jež měl Ježíš vykonat. LHU 23.2

Kristus otevřel dveře naději, že člověk může i přesto, že je hříšný, osvobodit se z nadvlády satana. Víra v zásluhy Božího Syna dá člověku tolik sil, že se bude moci vzepřít všem satanským pokušením. Bude podroben zkoušce, během které skrze pokání a víru ve smíření obětí Božího Syna a přijetí Jeho zásluh může být osvobozen od přestoupení zákona, vyvýšen do prvotního stavu a jeho úsilí o naplnění požadavků zákona může být uznáno. LHU 23.3

Andělé vyprávěli Adamovi a Evě o smutku, jaký nastal v nebi, když došla zpráva o přestoupení Božího zákona i o tom, co vedlo Krista k tomu, že se rozhodl položit svůj vlastní život jako výkupnou oběť. LHU 23.4

Adam s Evou nyní plně pochopili, jak vznešený a svatý je zákon Boží, když jeho přestoupení vyžadovalo nutnost tak nesmírně drahocenné oběti, aby lidstvo mohlo býti vykoupeno od nevyhnutelné záhuby; prosili, aby raději sami zemřeli neb aby jejich potomkové nesli trest za přestupek rodičů – nemohli se smířit s tím, že Boží milovaný Syn musí z lásky k nim přinést tak velkou oběť. Adamův zármutek ještě vzrostl, když si uvědomil velikost svého hříchu, nesoucího s sebou tak strašné následky. Což nelze zabránit tomu, aby tento velký a svatý Pán nebes, který je stvořil, obcoval a rozmlouval s nimi, když byli ještě nevinní a svatí, Vládce všehomíra, kterého ctili a velebili andělé, musel opustit své postavení a zemřít za jejich přestupek? LHU 23.5

Adamovi bylo řečeno, že ani život anděla nemohl býti svatému Bohu dostatečnou obětí za přestoupení Jeho zákona. ... Jedině Syn, který spolu s Otcem stvořil svět, mohl požadavku zákona učinit zadost a smířit člověka s Bohem, když obětí svého vlastního života vzal na sebe hněv Tvůrce. Andělé informovali Adama, že jak skrze jeho neposlušnost a přestupek přišla smrt a utrpení, tak skrze Ježíše Krista bude znovu navrácen život a nesmrtelnost. – SR 46-48 LHU 23.6

Jedině Kristus splňuje požadavky zákona Božího

„Jedenť jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš.“ (1 Tm 2,5) LHU 24.1

Svou moc Syn Boží zcela přenechával jen velikému Zákonodárci. Kristus věděl, že padlého člověka je možné vykoupit pouze cenou Jeho života. Měl nesrovnatelně větší cenu než člověk, stejně i Jeho šlechetný, čistý charakter a vyvýšené postavení Vůdce nebeských vojsk bylo vyšší nad všecko lidské. Odrážel obraz svého Otce ne pouze ve vnějších rysech, ale i v dokonalosti charakteru. LHU 24.2

Krev zvířat nemohla uspokojit Boží požadavky jako výkupná oběť za přestoupení zákona. Život zvířete měl menší cenu než život hříšného člověka, a proto nemohl zaplatit za hřích. Mohl být přijat Bohem pouze jako předobraz oběti Jeho Syna. LHU 24.3

Člověk nemohl vykoupit člověka. Padlý stav činil hříšníka nedokonalou vykupující obětí, která by byla méně cennou než život Adamův do jeho pádu do hříchu. Bůh stvořil člověka dokonalým a spravedlivým, ale po pádu do hříchu ani jedna oběť k jeho vykoupení nemohla být Bohem přijata, jestliže nebyla cennější než život člověka v jeho bezhříšném stavu. LHU 24.4

Pouze život Syna Božího byl dostačující obětí, která mohla uspokojit požadavky dokonalého zákona Božího. ... Na Krista nebyly vznášeny žádné požadavky. Měl moc svůj život položit a opět jej vzít. Nebyl povinen vykonat službu vykoupení. Svou oběť přinesl dobrovolně. Cena Kristova života byla dostačující k tomu, aby mohla člověka zachránit z jeho padlého stavu. LHU 24.5

Boží Syn byl obrazem Božím a nepoložil si to za loupež být rovný Bohu. Byl jediným ze všech lidí žijících na zemi, jenž mohl říci každému: *„Kdo z vás uviní mne z hříchu?“* Byl jedno s Otcem při stvoření člověka a měl moc, díky božské dokonalosti svého charakteru, vykoupit hřích člověka, vyvýšit jej a přivést do počátečního bezhříšného stavu. LHU 24.6

Židovský systém obětování a kněžská služba měly ukazovat na smrt a prostřednickou službu Kristovu. Všechny tyto ceremonie neměly by žádný smysl ani význam bez Krista, jenž sám byl základem celého systému a sám jej ustanovil. Pán zjevil Adamovi, Abelovi, Setovi, Enochu, Abrahámu i jiným mužům starověku a zvláště pak Mojžíšovi, že obřadní systém přinášení obětí a kněžská služba nemohly v plné míře zajistit spasení ani jedné duši. ... LHU 24.7

Nekonečná oběť, kterou Kristus dobrovolně přinesl za hříšného člověka zůstane tajemstvím, do něhož by chtěli proniknout andělé. – RH Dec. 17, 1872 LHU 24.8

Dokonalá oběť

„Oltář z země uděláš mi a obětovati budeš na něm zápaly své, a pokojné oběti své, ovce své a voly své. Na kterémkoli místě rozkáži slaviti památku jména svého, přijdu k tobě a požehnám tobě.“
(Ex 20,24) LHU 25.1

Když Adam dle přesných Božích pokynů předložil první oběť za hřích, byl tento obřad pro něj zvlášť bolestnou chvílí. Aby mohl tuto oběť za své přestoupení přinést, musel vlastní rukou vzít život, jehož dárce je sám Bůh. Poprvé viděl umírání a smrt. Když patřil na zkrvavenou oběť a její smrtelné záchvěvy, okem víry viděl umírat nevinného Beránka Božího, na nějž tato oběť poukazovala a který se měl stát obětí za hříchy všeho lidstva. LHU 25.2

Krev této symbolické oběti Bohem vyžadované měla neustále připomínat Adamovi jeho vinu, měla v něm vyvolat lítost i pokání a vést jej k vyznání a zanechání hříchů. Tento akt zabíjení oběti měl v něm hlouběji a silněji vyvolat závažnost jeho přestupku, jenž nemohl být ničím jiným vyplacen a odpuštěn než jedině smrtí milovaného Syna Božího. Žasl nad nekonečnou dobrotou, milosrdenstvím a láskou, jež nabídla tak vysokou cenu výkupného, aby zachránila hříšníka. LHU 25.3

Když Adam zabíjel nevinnou oběť, měl pocit, že vlastníma rukama prolévá krev Syna Božího. Věděl, že kdyby byl zůstal poslušný a věrný Bohu a Jeho svatému zákonu, nebylo by nikdy žádné smrti, a to ani zvířete, ani člověka. Skrže tyto symbolické oběti jež poukazovaly na budoucí velkou oběť Syna Božího, zářila hvězda naděje, jež osvětlovala temnou a hroznou budoucnost a přinášela úlevu z osvobození od neodvratné záhuby. LHU 25.4

V počátečních dobách byla hlava každé rodiny správcem a knězem svého domu. Později, když se lidé na zemi rozmnožili, Bůh vyznačil zvláštní pokolení, jež mělo správu nad obětním systémem za lid. V krvi obětních zvířat měli hříšníci vidět očišťující krev Syna Božího. Smrt oběti měla viditelně všechny přesvědčit, že trest za hřích je smrt. Hříšník přinášející oběť uznával svou vinu a projevil víru ve velkou a dokonalou oběť Syna Božího, jejímž symbolem byla obětní zvířata. LHU 25.5

Bez smíření vykonaného Ježíšem nemůže člověk dosáhnout žádné požehnání ani spasení. Bůh dbal o čest svého zákona, jehož přestoupení způsobilo tragické odloučení člověka od Boha. Pokud byl Adam poslušný a nevinný, měl bezprostřední, svobodný a snadný přístup ke svému Stvořiteli. Po pádu do hříchu dorozumívání člověka s Bohem je možné jedině přes Pána Ježíše a anděly. – SR 50, 51 LHU 25.6

Takováto oběť nesmírné ceny bude dostačující ke spasení celého světa. ... Tato oběť vlastní tak velkou a nekonečnou cenu, že člověka, který ji přijme, učiní cennějším nežli ryzí zlato, „nad zlato z Ofir“. – SR 48, 49 LHU 25.7

Obětní služba odkryla nekonečnou Boží lásku

„A všeliký zajisté kněz přistojí, na každý den službu konaje, a jednostejné často obětuje oběti, kteréž nikdy nemohou odjíti hříchů. Ale tento, jednu obět obětovav za hřichy, vždycky sedí na pravi-ci Boží.“ (Žd 10,11.12) LHU 26.1

V dobách praotců byly oběti přinášeny při vzývání Boha stálou připomínkou příchodu Spasitele a byl jí i celý obřad při bohoslužbách ve svatyni v celých dějinách Izraele. Při službě ve svatyni a později v chrámě se lid každý den učil pomocí symbolů a náznaků velkým pravdám o příchodu Krista jako Vykupitele, Kněze a Krále; a jednou v roce se jejich mysl obracela k posledním dějům velkého zápasu mezi Kristem a satanem, ke konečnému očistění vesmíru od hříchu a hříšníků. LHU 26.2

Oběti přinášeny ve starozákonní službě vždy naznačovaly lepší službu – službu nebeskou. Pozemský svatostánek byl podobenstvím na ten čas, v němž se obětují dary a oběti; jeho dvě svatá místa byla příkladem nebeských zařízení; neboť Kristus, náš veliký Velekněz, dnes koná službu ve svatyni, totiž v pravém stánku, „*kterýž Pán vzdělal, a ne člověk*“ (dle Žd 9,9.23; 8,2). LHU 26.3

Ode dne, kdy Hospodin pravil hadu v ráji: „*Nepřátelství položíš mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím*“ (Gn 3,15), satan věděl, že nikdy nebude moci plně ovládnout obyvatele tohoto světa. Když Adam a jeho synové začali přinášet obřadní oběti nařízené Bohem jako předobraz Vysvoboditele, který přijde, poznal v nich satan symbol spojení mezi zemí a nebem. V dlouhých staletích, jež pak následovala, usiluje satan neustále o to, aby toto spojení přerušil. Neúnavně se snaží zkreslit Boha a nesprávně vykládat smysl obřadů poukazujících ke Spasiteli. ... LHU 26.4

Zatímco Bůh chce lidem vštípit, že Dar, který je s Ním smíruje, přichází z Jeho velké lásky, snaží se arcinepřítel lidstva líčit Boha jako někoho, kdo si libuje v jejich zkáze. Tak byly oběti a zařízení určené nebem k tomu, aby zjevovaly božskou lásku, převráceny. – PK 684-686 LHU 26.5

Slovy a skutky bude Mesiáš za svého působení na zemi zjevovat lidstvu slávu Boha Otce. Každý skutek, který v životě vykoná, každé slovo, které vysloví, každý div, který učiní, ukáže padlému lidstvu nekonečnou lásku Boží. ... LHU 26.6

Tak promlouval Bůh k světu skrze patriarchy a proroky, jakož i skrze předobrazy a symboly o Vykupiteli z hříchu, který přijde. – PK 696, 697 LHU 26.7

Naděje věků

„A nadějeť nezahanbuje. Nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám. Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel.“ (Ř 5,5-6) LHU 27.1

Po dlouhá staletí „soužení a tmy“ a „mrákovy... v temnostech“ (Iz 8,22), jimiž se vyznačovaly dějiny lidstva ode dne, kdy naši první rodiče pozbyli svůj domov v ráji, až do doby, kdy se zjevil Syn Boží jako Spasitel hříšníků, soustředovala se naděje padlého lidského pokolení na příchod Vysvoboditele, který vykoupí lidstvo z otroctví hříchu a smrti. LHU 27.2

Prvního sdělení o takové naději se dostalo Adamovi a Evě v rozsudku vyneseném nad hadem v ráji, když před nimi řekl Hospodin satanovi: „*Nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem její; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.*“ (Gn 3,15) LHU 27.3

Když provinilý pár vyslechl tato slova, svítla jim naděje, neboť v proroctví o potření satanovy moci poznali zaslíbení, že budou vysvobozeni ze záhuby, kterou způsobilo přestoupení. Ačkoli budou muset trpět mocí svého protivníka, protože podlehl jeho svůdnému vlivu a nebyli poslušni jasného příkazu Hospodinova, přesto nemuseli propadnout úplnému zoufalství. Syn Boží se nabídl, že svou vlastní krví odčiní jejich přestoupení. Bude jim poskytnuta zkušební lhůta, během níž se budou moci vírou ve spásnou moc Kristovu stát znovu dětmi Božími. LHU 27.4

Ze satana, jemuž se podařilo odvrátit člověka od cesty poslušnosti, se stal „*bůh tohoto světa*“ (2 K 4,4). Panství, které patřilo kdysi Adamovi, připadlo uchvatiteli. Avšak Syn Boží se nabídl, že se odebere na tuto zemi, aby zaplatil trest za hřích, a tím nejen vykoupil člověka, ale i znovu zřídil ztracené panství. Právě o tomto znovuzřízení prorokoval Micheáš, když pravil: „*A tak ty věže bravná, bašto dcery Sionské, až k tobě přijde, přijde, pravím, panování první.*“ (Mi 4,8) ... LHU 27.5

Tato naděje na vykoupení příchodem Syna Božího jako Spasitele a Krále neuhasíná v lidských srdcích. Od počátku jsou vždy nemnozí, jejichž víra proniká oparem přítomnosti ke skutečnostem budoucnosti. Adam, Set, Enoch, Metuzalém, Noe, Sem, Abraham, Izák a Jákob – skrze ty a skrze mnohé další uchovává Hospodin vzácná zjevení své vůle. A tak dětem Izraele, vyvolenému lidu, z kterého bude dán světu zaslíbený Mesiáš, oznámil Bůh požadavky svého zákona a seznámil ho se spásou, která bude dokonána usmiřující obětí Jeho milovaného Syna. – PK 681, 683 LHU 27.6

Pravý charakter Boží byl zjeven v Kristu

„Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ (Gn 3,15) LHU 28.1

Nepřátelství, jak bylo uvedeno v proroctví v Edenu, nebylo omezeno pouze na satana a Knížete života. Bylo všeobecné. Satan a jeho andělé se považovali za nepřátele celého lidství. Bůh řekl: *„Nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím.“ LHU 28.2*

Nepřátelství položené mezi semenem hada a semenem ženy bylo nadpřirozené. Nepřátelství s Kristem bylo přirozené i nadpřirozené, protože božství a lidství v Něm bylo spojeno. A nikdy se nepřátelství nevyvinulo tak zřetelně, jako když se Kristus stal obyvatelem této země. Nikdy předtím se nestalo, aby na této zemi žil někdo, kdo by nenáviděl hřích tak silně jako Kristus. Viděl jeho svůdnost a omamnou sílu na svaté anděly a všechny své síly zaměřil proti němu. LHU 28.3

Kristova čistota a svatost, Jeho neposkvrněná spravedlnost, Jeho bezhříšnost byla neustálým zahanbením hříchu ve smyslném hříšném světě. V Jeho životě vzplanulo světlo pravdy uprostřed mravní temnoty, jíž satan zastřel svět. Kristus odhalil satanův podvod i lstivý charakter a v mnohých srdcích zlomil jeho zhoubně zvrácený vliv. To pobouřilo satana ke hluboké nenávisti. Rozhodl se vést se svými padlými anděly boj co možná nejrázněji, vždyť na světě povstal Ten, který byl dokonalým zastáncem Otce, Ten, jehož povaha i skutky popřely satanovo nepravdivé vylicení Boha. Satan obvinil Boha z těch vlastností, které měl sám. Nyní spatřil v Kristu Boha projeveného v Jeho pravé povaze, soucitného, milostivého Otce, který si nepřeje, aby kdo zahynul, ale aby k Němu přišli všichni v pokoře a měli život věčný. LHU 28.4

Hluboké světské požitkářství bylo satanovo nejúspěšnější pokušení. Plánoval, aby srdce i myšlení lidí bylo natolik zaujato světskými záležitostmi, že by už nezbylo prostoru pro nebeské potřeby. Ovládá myšlení v jejich světské lásce. Věci pozemské zastiňují nebeské a vzdalují Pána z dohledu i poznání. ... LHU 28.5

Ale satan dosáhl jen paty, nedosáhl hlavy. Při smrti Kristově satan přiznal a poznal, že byl poražen, že jeho pravá povaha se jasně projevila před celým nebem a nebeské bytosti i světy, které Bůh stvořil, zůstanou svaté, na straně Boží. ... Kristovo lidství bude dokazovat po celou věčnost rozhodnutí sporu. – 1SM 254, 255 LHU 28.6

Proroka vzbudí Hospodin

„Proroka z prostředku tvého, z bratří tvých, jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin Bůh tvůj; jeho poslouchati budete.“ (Dt 18,15) LHU 29.1

Naděje Izraele je obsažena v tomto zaslíbení, jež bylo dáno v době povolání Abraháma a později znovu a znovu opakováno jeho potomkům: *„Požehnány budou v tobě všechny čeledi země.“* (Gn 12,3) Když byl Abrahámovi objasněn záměr Boží, že lidstvo bude vykoupeno, zasvitlo v jeho srdci Slunce spravedlnosti a jeho nevědomost byla rozptýlena. A když konečně sám Spasitel chodil mezi syny člověka a mluvil s nimi, dosvědčoval Židům skvělou naději patriarchů na vykoupění skrze příchod Vykupitele. *„Abraham otec váš veselil se, aby viděl den můj,“* pravil Kristus; *„i viděl a radoval se.“* (J 8,56) LHU 29.2

Táž blažená naděje byla vyjádřena v požehnání, které pronesl umírající patriarcha Jákob nad svým Judou. ... LHU 29.3

Skrze Mojžíše bylo Izraeli zjeveno, že Bůh zamýšlí poslat Svého Syna jako Vykupitele padlého lidstva. Jednou, krátce před svou smrtí, Mojžíš prohlásil: *„Proroka z prostředku tvého, z bratří tvých, jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin Bůh tvůj; jeho poslouchati budete.“* Mojžíšovi dostalo se jasného poučení o tom, co má říci Izraeli o díle Mesiáše, který přijde. *„Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluvit všechno, což mu přikáži.“* (Dt 18,15.18) – PK 683, 684 LHU 29.4

Asi čtyřicet dní po Kristově narození vzali Josef a Maria své dítě do Jeruzaléma, aby je postavili před Pána a aby přinesli oběť. ... LHU 29.5

Kněz přistoupil k obřadu, jenž mu předpisoval jeho kněžský úřad. Vzal dítě do rukou a pozdvihl je před oltářem. Když je opět podal matce, napsal do matriky prvorozených jméno „Ježíš“. Ani nepomyslel na to, že dítě, které držel na rukou, je Vládcem nebes, Králem slávy. Kněz netušil, že toto dítě je tím, o němž Mojžíš napsal: *„Proroka vám vzbudí Pán Bůh z vašich bratří, jako mne; poslouchajte ho ve všem, co by vám řekl.“* (Sk 3,22) Netušil, že toto dítě je tím, jehož slávu chtěl užít Mojžíš. Kněz měl na rukou někoho většího než byl Mojžíš; a když zapsal jméno dítěte, zapsal jméno Toho, kdo je základem celého systému židovského náboženství. – DA 50-52 LHU 29.6

Zdraví Jej mudrci

„Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově za dnů Heródesa krále, aj, mudrci od východu slunce vypravili se do Jeruzaléma, řkouce: Kde jest ten narozený král Židovský? ...“ (Mt 2,1.2) LHU 30.1

Když Král slávy na sebe vzal lidskou přirozenost, podrobil se nejhlubšímu ponížení; a andělé, jež byli svědky Jeho velikosti v nebeských dvorech, když se před Ním skláněla všechna nebeská vojska, byli rozčarováni, když uviděli svého Velitele na tak nízké úrovni. LHU 30.2

Židé tak daleko odpadli od Boha, že jim andělé nemohli sdělit poselství o příchodu Nemluvnátka – Vykupitele. Bůh si vyvolil mudrce od východu k naplnění své vůle. ... LHU 30.3

„Mudrci od východu slunce přijeli do Jeruzaléma, řkouce: Kde jest ten, kterýž se narodil Král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a přijeli jsme klanět se jemu.“ Tito lidé nebyli Židé, ale oni očekávali předpověděního Mesiáše. Mudrci studovali proroctví a věděli, že se přiblížil čas, kdy má Kristus přijít. A když uviděli několik znamení této velké události, chtěli být mezi prvními vítajícími Nemluvnátko – nebeského Krále – a poklonit se Mu. LHU 30.4

Tito mudrci byli filozofy, studovali Boží skutky v přírodě. Viděli Boží ruku v zázracích nebes, ve slávě slunce, měsíce a hvězd. Nebyli pohany, ale žili podle světla, jež se jim nejasně mihotalo. ... Tito mudrci viděli jasnou záři, obklopující nebeské vojsko, zvěstující pokorným pastýřům Kristův příchod. Po návratu andělů na nebesa se objevila zářící hvězda a zůstala na nebi. LHU 30.5

Světlo pocházelo od zástupu nebeských andělů, jež se objevili jako zářící hvězda. Nevídané objevení se velké zářící hvězdy, kterou mudrci dříve neviděli, upoutalo jejich pozornost. Oni neměli přednost slyšet zvěst, kterou andělé přinesli pastýřům. Ale Boží Duch je vedl k tomu, aby hledali Nebeského Vyslance na tento padlý svět. Mudrci se vydali za hvězdou, která, jak se jim zdálo, je vedla. A když se přiblížili k Jeruzalému, hvězda jim zmizela z očí. ... LHU 30.6

Mudrci se podivili, když zpozorovali nezájem o příchod Mesiáše. ... Oznámili cíl svého příjezdu – hledali Ježíše, Židovského Krále, neboť viděli hvězdu Jeho na východu slunce, a přijeli se Mu poklonit. ... LHU 30.7

Od času stvoření světa byl Kristův příchod nejvelkolepější událostí. ... Každý okamžik Bůh bděl nad svým Synem. ... Dary, které přinesli mudrci Nemluvnátku, pomohly Josefu a Marii, když se nacházeli v Egyptě. – RH Dec. 24, 1872 LHU 30.8

Ježíš slaví svou první Velkou noc

„I chodívali rodičové jeho každého roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoční. A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle obyčeje toho dne svátečního.“ (L 2,41.42)

LHU 31.1

V souladu s tím, jak to vyžadovalo židovské ustanovení, chodili Josef s Marií každý rok do Jeruzaléma na svátek Velké noci. Kristovo dětství skončilo a vešel v chlapectví. Josef s Marií se jako obvykle připravili k vykonání dlouhé pouti do Jeruzaléma a tentokrát s sebou vzali i Ježíše. Šli s velikou skupinou Židů, směřující do Jeruzaléma na tento slavnostní svátek. LHU 31.2

Lidská mysl není sto pochopit myšlenky Syna Božího, když si poprvé se zájmem prohlížel chrám. Nemůžeme si představit, jaké pocity naplňovaly Jeho duši, když chodil z nádvoří do nádvoří, pozoroval službu kněží, patřil na oltář a na krvavou oběť na něm, na svatou libou vůni, stoupající k Bohu, na posvátnost svatyně svatých za oponou, když se zamyslel nad skutečností, jejíž předobrazem byly tyto obřady. Kristus sám byl klíčem k rozluštění všech těchto svatých tajemství a Josef s Marií to chápali jen nejasně. Všechny tyto symboly ukazovaly na Krista a naplnily se v Jeho smrti. LHU 31.3

Tento obřad byl nazván Velkou nocí na památku na podivuhodnou událost: vyjití Izraelců z Egypta. V tu noc kdy opouštěli Egypt, navštívil anděl – ničitel každý příbytek Egyptanů a pobil všechny prvorozené, počínaje od rodiny faraona až do nejnižší postaveného otroka. ... LHU 31.4

Každé izraelské rodině Pán přikázal zabít beránka a pomazat jeho krví veřeje dveří svého domu, aby když anděl půjde, aby hubil, byla krev na veřejích pro něho znamením, že obyvatelé toho domu se klanějí pravému Bohu. Anděl smrti obcházel domy, označené podobným způsobem. V tuto významnou noc bylo Židům poručeno, aby se připravili k odchodu. ... LHU 31.5

Shodně s nařízením, daným jim Bohem, se všichni připravili, aby mohli na povel vyjít z Egypta. ... LHU 31.6

Svátek Velké noci společně se vzpomínkou na zázračné vysvobození v minulosti ukazoval i do budoucnosti – na nadcházející smrt Syna Božího. Při posledním svátku, který Ježíš slavil spolu se svými učedníky, Kristus ustanovil Večeři Páně, jež se měla zachovávat na památku Jeho smrti. Židé více nepotřebovali Velkou noc, protože Kristus – pravý Beránek znázorněný v symbolech, – byl připraven přinést svůj život za hříchy světa. V Kristově smrti se předobraz setkal se skutečností. – YI May 1873 LHU 31.7

Syn, poslušný pozemských rodičů

„...podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ (Fp 2,7.8) LHU 32.1

Jak úžasné bylo ponížení Syna Božího, vždyť žil v opovrhovaném a nepoctivém městě Nazaretě! Pro nejsvětější místo na zemi bylo by nejvyšší ctí, kdyby Vykupitel světa tam žil třeba jen jeden rok. Královské paláce by získaly velikou slávu, kdyby přijaly Krista jako svého hosta. Ale Vykupitel světa prošel mimo světské paláce a téměř třicet let žil ve skromné horské osadě a tím učinil známým nepoctivý Nazaret. LHU 32.2

Vykupitel světa chodil po pahorcích i horách, chodil rovinami i hornatými údolími. Radoval se nádhernými úkazy přírody. Rád se díval na pole, ozdobené zázračnými květy, poslouchal zpěv ptáků a zpíval spolu s nimi jejich radostné písně chvály. K modlitbě se uchyloval do hor a lesíků a často tam trávil celé noci ve společenství se svým Otcem. ... LHU 32.3

Bez ohledu na Kristovo svaté poslání a Jeho ušlechtilé vztahy s Bohem, kterých si byl plně vědom, nestranil se prostých životních povinností. Třebaže byl Kristus Stvořitelem celého světa, uznával svůj dluh ke svým pozemským rodičům; pro hlas tohoto dluhu a na přání svých rodičů se s nimi vrátil po ukončení svátku Velké noci a byl jim poddán. LHU 32.4

Ježíš se poddal autoritě rodičů a uznával své povinnosti syna, bratra, přítele i občana. Ježíš plnil svůj dluh ke svým pozemským rodičům s vážností a uctivostí. On byl Vládce nebe, byl velkým Vítězem nebes. Andělé Mu s radostí sloužili. A nyní byl dobrovolným Služebníkem, radostným a poslušným Synem. LHU 32.5

Nic Mu nemohlo zabránit poctivě plnit svůj synovský dluh. Nesnažil se něčím se oddělit ze společnosti jiných mladých lidí anebo mluvit o svém nebeském původu. Dokonce ani přátelé a vrstevníci Kristovi, mezi nimiž protékal celý Jeho život, neviděli žádné zvláštní znaky Jeho božství. Kristus byl klidným, obětavý, něžný, radostný, hodný a vždy poslušný. Vyhýbal se okázalosti, ale byl pevný jako skála, když se jednalo o princip. ... LHU 32.6

Z mála slov, zasvěcených Jeho dětství a jinošství, mohou si jak rodiče, tak i děti přisvojit lekci: čím klidněji a nepozorovatelněji plyne období dětství a jinošství, čím je přirozenější a prostí umělého vzrušení, tím je bezpečnější pro děti a příznivější pro formování čistoty jejich charakteru, přirozené prostoty a pravé mravní důstojnosti. – YI February 1873 LHU 32.7

Neposkvrněný příklad

„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ (Žd 4,15) LHU 33.1

Život Kristův v Nazaretě byl natolik izolován, že Jej svět tehdy ještě neznal jako Syna Božího, svého Vykupitele. Znali Jej pouze jako syna Josefa a Marie. Život Ježíšův v dětství a jinošství byl výborný. Mlčel o svém vznešeném charakteru a o svém poslání, a toto skromné mlčení je poučné pro všechnu mládež. Jeho poctivá poslušnost rodičů dokud nedosáhl třiceti let je příkladem, který může mládež napodobovat více než hrdinský čin v Getsemane a na Golgotě. LHU 33.2

Od nás se nikdy nepožaduje snášet utrpení Syna Božího, která nesl za padlý svět, ale Jeho život pokory a poctivé poslušnosti rodičů je příkladem pro všechny děti a mládež. Třebaže nikdy nebudou muset snášet útrapy, podobné těm, jež musel snášet jejich Vykupitel v Getsemane a na Golgotě, nicméně se od nich vyžaduje napodobovat život Ježíšův v pokoře, sebezapření, sebeobětování, synovské úctě a poslušnosti svých rodičů. ... LHU 33.3

Pán zjevil Janu Křtiteli, že Ježíš bude mezi těmi, jež se od něj dají pokřtít a že mu dá zvláštní znamení, podle něhož pozná Beránka Božího a obrátí pozornost lidí na Něho jako na dlouho očekávaného Mesiáše. LHU 33.4

Jan slyšel o bezhříšném charakteru, neposkvrněné čistotě Kristova života i o tom, že se nazýval Božím Synem. Vyprávěli mu o moudrých otázkách a odpovědích Ježíšových v chrámu, jimiž udivil učence. Slyšel o úvahách galilejského Mládence, jehož hluboká známost přivedla k mlčení učené. Přemýšlel, že to musí být Syn Boží, zaslíbený Mesiáš. ... LHU 33.5

Když jen vnímavý pohled Janův spočinul na Ježíši, zakusil silné duševní zachvění. Jan věděl, že Ježíš nebyl jako jiní, jež přijímali křest. Ovládlo jej přesvědčení, že to byl Kristus, o němž psali Mojžíš i proroci. Pocit uctivé lásky k Ježíši, který nikdy dříve nepoznal, naplnil jeho duši. Samotná atmosféra Ježíšovy přítomnosti byla svatou a vzbuzovala uctivou bázeň. ... Janovo srdce nikdy nezakusilo to, co v přítomnosti Ježíše. ... LHU 33.6

Kristus nepřišel přijmout křest s vyznáním hříchů a pokáním, neboť On byl prost sebemenší poskvrny hříchu. ... Díky dokonalosti svého charakteru byl přijat Otcem jako Přímluvce za hříšného člověka. ... Vůdce našeho spasení se zdokonalil skrze utrpení a proto má právo pomoci hříšníkovi tam, kde potřebuje pomoci. – YI January 1874 LHU 33.7

Vyšší než andělé

„Tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel. Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu otcem, a on mi bude synem? A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží.“ (Žd 1,4-6) LHU 34.1

Kdyby anděl Gabriel přišel na tento svět, aby přijal lidskou přirozenost a dal lidem poznání Boha, jak pozorně by jej poslouchali! Připusťme, že by mohl ukázat příklad čistoty a svatosti, soucitu s námi ve všech našich trápeních, ztrátách, bolestech a že by nesl trest za naše hříchy; – s jakým nadšením bychom jej sledovali! Jak bychom jej vyvyšovali! Lidé by jej chtěli posadit na Davidově trůnu a shromáždit všechny národy země pod jeho korouhev. LHU 34.2

Kdyby se tato nebeská bytost vrátila na nebe, zanechajíc na zemi knihu, obsahující svědectví o svém poslání, a zjevení o historii země, – s jakou horlivostí by se lidé vrhli na její čtení. Jak mnoho mužů a žen by toužilo mít její kopii! Učení lidé by opatrovali drahocenné rady pro budoucí pokolení. Tisíce lidí ve všech koutech země by opisovaly slova této knihy. S obrovským zájmem by četli a pročítali její stránky. Všechny ostatní zájmy by byly odloženy stranou, jen aby mohla být studována tato kniha. LHU 34.3

Ale na tento svět už přišel Ten, jež předstihuje vše, co si jen můžeme představit. Před téměř 2 000 lety zazněl od Božího trůnu hlas, který hovořil neobyčejná a smyslem tajemná slova: *„Oběti a daru nežádal jsi, ale tělo jsi mi způsobil... Jdu, abych činil vůli tvou, Bože...“* LHU 34.4

Prorok hovoří: *„Nebo dítě narodilo se nám, Syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“* ... LHU 34.5

Když Pavel vzhlížel ke Kristu v Jeho slávě, zvolal s nadšením a úžasem: *„A v pravdě veliký jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu.“ „Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti; všechno skrze něho a pro něho stvořeno jest. A on jest přede vším a všechno jím stojí.“* – ST Apr. 4, 1906 LHU 34.6

Hledat a spasit, co bylo zahynulo

„Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.“ (L 19,10) LHU 35.1

Objevuje se nebem poslaný učitel a není to nikdo jiný, než Syn Nekonečného Boha. Otevřete Knihu a čtěte o NĚm. Mojžíš oznámil synům Izraelským: *„Pročez mi řekl Hospodin: Dobře mluvili, což jsou mluvili. Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluvit všechno, což mu přikáží. I budeť, že kdo by koli neposlouchal slov mých, kteráž mluvití bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na něm.“* Zde je obsaženo proroctví o neo- byčejném příchodu Proroka. Těmito slovy nelze pohrdat, protože On má větší moc a nepřemožitelnou sílu. LHU 35.2

Otevřete Knihu dále a přečtěte to, co hovoří prorok Izaiáš o Jeho poslání: *„Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře, abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych těšil všechny kvílící, abych způsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselého místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I nazvání budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl.“ ... LHU 35.3*

A znovu čteme o Kristu jako o přicházejícím Poslu smlouvy o přicházejícím Slunci Spravedlnosti. On byl hlavním tématem prorockých předpovědí. ... LHU 35.4

Přesto však, když přišel, Židé Jej nepřijali, protože si vytvořili falešnou představu o tom, jakým způsobem má být Jeho příchod uskutečněn. Tento Ježíš je zemědělec a tesař pochybného původu a současně Syn Boží, Mesiáš? To nemůže být. LHU 35.5

V Kristu byl smazán rozdíl mezi Izraelem a jinými národy. On šel tam, kde mohl učit lidi různých společenských vrstev. Často jim říkal, že slouží celé lidské rodině: Izraelitům i pohanům. *„Ne-přišelť jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání,“* hovořil. Přišel, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo. Právě proto opustil devadesát devět, nacházejících se v bezpečí; právě proto odložil svá královská roucha a skryl své božství v lidské podobě. Celý svět je polem, kde pracuje Kristus. Nic menšího Jej neuspokojuje. – ST June 24, 1897 LHU 35.6

On zjevuje Otce

„Otče spravedlivý, tebeť svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal. A známět' jsem jim učinil jméno tvé, a známo učiním, aby milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.“ (J 17,25.26) LHU 36.1

Kristus přišel na svět, aby lidem zjevil Otce, protože satan Jej světu představil ve falešném světle. Poněvadž Bůh je Bohem spravedlnosti a má ohromující velebnost a moc jak zničit, tak i zachovat člověka, vštěpoval satan lidem, aby se Jej báli, dívali se na Něho jako na tyрана. Ježíš byl s Otcem od věčnosti před stvořením člověka a přišel zjevit Otce hlásaje „Bůh je láska“. Ježíš představil Boha jako dobrého Otce, který se stará o poddané svého království. Řekl, že ani jeden malý ptáček nepadne na zem bez vědomí Otce, nýbrž i vlasové hlavy vaší všichni sečtení jsou. LHU 36.2

Jak v novém, tak i ve Starém Zákoně je Bůh zjeven nejen jako Bůh spravedlivý, ale i jako Otec, oplývající nekonečnou láskou. Žalmista praví: *„Činí, což spravedlivého jest, Hospodin, a soudu všechněm utištěným... Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnohého milosrdenství... Ne podle hříchů našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám. Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kteříž se ho bojí.“*

... LHU 36.3

Satan přivlastnil Nebeskému Otci své osobní vlastnosti, ale Kristus představil pravý charakter Boha, naplněný dobrotivostí a láskou. Tím, že zjevil Boží charakter světu, jako by předal lidstvu nový dar. ... LHU 36.4

Boží Syn jasně zvěstoval, že svět byl zbaven poznání Boha a právě ono má vyšší cenu a je Jeho zvláštním darem, drahocenným pokladem, který přinesl na tento svět. Využívaje svého výsadního práva, obdařil své učedníky poznáním Božího charakteru, aby toto poznání mohli nést světu. ... Každý, kdo věří Božímu poselství, má vyvyšovat Ježíše, ukazovat lidem na Krista a mluvit: *„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.“* ... LHU 36.5

Srdce, naplněné Kristovou láskou, je s Ním zajedno. Má s Kristem společenství a Kristus, naděje slávy, se v něm odráží. Křesťan představuje Otce i Syna světu. – ST June 27, 1892 LHU 36.6

Obnovitel

„I slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení.“ (Iz 58,12) LHU 37.1

Syn Boží přišel na tento svět jako Obnovitel. On je Cesta, Pravda i Život. Každé Jím vynesené slovo duchem a životem. Mluvil jako moc maje, cíť v sobě sílu požehnat lidstvu a osvobodit satanovy zajatce. Uvědomoval si, že svou přítomností může lidstvu nést plnou radost. Toužil pomoci všem utlačeným a strádajícím členům lidské rodiny a ukázat, že má výsadu žehnat a ne odsuzovat.

LHU 37.2

Pro Krista nebylo loupeží činit skutky Boha, neboť právě s tímto cílem přišel z nebe a měl pro to k dispozici všechny poklady věčnosti. Vládl svými dary bez jakéhokoli omezení. Kristus minul vysoce postavené, učené, bohaté a žil uprostřed bídných, utlačených, vnášeje do jejich života radost, naději a snahy, o nichž nikdy dříve ani nevěděli. Požehnal všem, kteří pro Něho měli trpět, slovy: *„Blahoslavení jste, když vám zlořečítí budou lidé a protivensví činití, a mluvíti všecko zlé o vás, lhouce, pro mne.“ ... LHU 37.3*

Kristus jasně oznámil své právo na moc a oddanost druhých. *„Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť zajisté.“ „Jednoho máte mezi sebou učitele – Krista.“* Zachoval si tak důstojnost a moc, kterou měl na nebesích. LHU 37.4

Bývaly okolnosti, kdy mluvil s důstojností pravé velikosti, jež Mu patří. Řekl: *„Kdo má uši k slyšení, slyš.“* V těchto slovech pouze zopakoval Boží příkaz, kdy Nekonečný zvolal: *„Toto jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouvejte.“* Stojí uprostřed nadutých farizeů, kteří se snažili vyvýšit sebe, Kristus bez váhání sebe srovnal s nejznámějšími osobnostmi, žijícími na zemi a oznámil svou převahu nade všemi. LHU 37.5

Jedním z takových byl Jonáš, kterého si velmi cenili všichni Židé. ... Když Kristus připomněl posluchačům Jonášovo poselství a jak byli zachráněni lidé, kteří poselství uslyšeli, řekl: *„Muži Ninivitští stanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je, protože pokání činili k Jonášovu kázání, a aj, víceť nežli Jonáš tuto.“ LHU 37.6*

Kristus věděl, že se Židé dívali na Šalomouna jako na největšího krále ze všech, jež kdy drželi žezlo pozemského království. ... Jednou Kristus prohlásil: *„A aj, víceť jest tuto nežli Šalomoun.“* – YI Sept. 23, 1897 LHU 37.7

Naše ochrana

„Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ (2 K 8,9) LHU 38.1

Jestli si někdo myslí, že přináší velkou oběť pro Boží dílo, nechť se podívá na oběť, kterou přinesl Kristus pro něj. Celé lidstvo se nacházelo pod rozsudkem smrti, ale Syn Boží zahalil svou božskost v lidskou podobu a přišel na tento svět žít i umřít pro nás. Přišel obstát proti vojsku padlých andělů. Potřebovali jsme Obhájce; a když náš Obhájce přišel, byl oděn v lidskou přirozenost, neboť musel projít skrze všechny zkoušky. Postavil se do čela padlého lidstva, aby se lidé mohli octnout ve výhodném postavení. LHU 38.2

Když Kristus přišel na tento svět, nevzal si s sebou legiony andělů. Složil ze sebe královské roucho i královskou korunu, odložil své vysoké postavení a pro nás ponížil se, abychom mohli zbohatnout Jeho chudobou. Tento plán byl vypracován na nebesích. Vykupitel světa se narodil v chudobě a pracoval bez zahálení. Byl tesařem spolu s otcem, a všechno, co dělal, činil bezvadně. Ti, kteří pracovali vedle Něho, v Něm nacházeli nedostatek – obviňovali Jej ze skrupulóznosti (úzkostlivosti). Nač taková horlivost, říkali. Ale on pracoval tak dlouho, dokud nepřivedl svou práci do možné dokonalosti. A když potom pozvedl tvář, vyzařující nebeské světlo, ti, kteří Mu něco vyčítali, zahanbeně odcházeli pryč. Místo toho, aby na výčitky odpovídal tímtéž, začínal zpívat nějaký žalm, a ti, jež Mu vyčítali, se zapojili do zpěvu. LHU 38.3

V našich institucích by se v žádném případě neměl připouštět pohrdavý postoj k jakékoliv práci. Každý žák se musí naučit, že k dosažení dokonalosti při vytváření charakteru je nevyhnutelné poctivě plnit i ty nejmenší povinnosti, jež jsou mu svěřeny. „Jste Boží rolí, Boží stavbou“ a vaše práce má být konána tak, jako byste se nacházeli v přítomnosti svatého Boha. Ze své strany dělejte lépe a nebesští andělé vám pomohou dokonat vaši službu v dokonalosti... Kristus opustil nebeské dvory a přišel na tento svět dokonat pro nás vykoupení. Všichni, kdo k Němu přijdou s živou vírou, budou ve výhodném postavení. ... LHU 38.4

Dosáhneme téhož čistého charakteru, aby nás Kristus mohl s radostí představit Otcí. Staňme se živými principy pravdy pro tento čas. Žijme životem, který povede hříšníky ke Spasiteli. ... Můžeme být dokonalí v Něm? Jak? Tím, že budeme účastni božské přirozenosti. – RH June 1, 1905 LHU 38.5

Obklopeni nejprudšími pokušeními

„Nebo že sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím pomáhati.“ (Žd 2,18) LHU 39.1

Když v těžkých zkouškách, tísnění nad míru, propadají lidé o velké duchovní síle malomyslnosti a ztrácejí odvahu, když někdy nenacházejí v životě nic žádoucího, není to nic zvláštního, ani nového. Nechtě si všichni takoví vzpomenou, že jeden z největších proroků uprchl před hněvem rozzuřené ženy, aby si zachránil život, a že pak jako psanec, zemdlený a vyčerpaný, zklamáním zkrušený na duchu, si přál, aby směl zemřít. Avšak právě tehdy, kdy zmizela veškerá naděje a kdy se zdálo, že jeho životnímu dílu hrozí zmar, dostalo se mu jednoho z nejvzácnějších poučení, jichž se mu v životě dostalo. V hodině své největší slabosti se naučil znát, jak je nutné věřit Bohu i za nejhorších okolností. LHU 39.2

Ti, kdož vyčerpají svou životní sílu v obětavé práci a jsou v pokušení propadnout malomyslnosti a malověrnosti, mohou načerpat odvahu z Eliášova zážitku. Péče Boží, láska a moc se zvláště projevuje o ty služebníky Boží, jejichž horlivost je špatně chápána nebo oceňována, jejichž rady a napomenutí jsou přezírány a jejichž úsilí o dosažení nápravy je opláceno nenávistí a protivenstvím. LHU 39.3

Právě ve chvíli největší slabosti napadá satan duše nejprudším pokušením. Tak také doufal, že zvítězí nad Synem Božím; vždyť takovým způsobem dosáhl mnoha vítězství nad člověkem. Když vůle ochabne a víra poklesne, tehdy ti, kdož dlouho a platně stáli za pravdou, podléhají pokušení. Mojžíš, unavený čtyřiceti lety putování a nevěry, přestal se na okamžik opírat o Nekonečnou moc. Selhal právě na hranicích Zaslíbené země. Právě tak Eliáš, který zachoval víru v Hospodina v letech sucha a hladomoru, který se neochvějně postavil před Achaba a po celý den zkoušky na hoře Karmel stál před celým národem Izraelským jako jediný svědek pravého Boha, připustil, aby strach ze smrti zvítězil ve chvíli zemdlení nad jeho vírou v Boha. A tak je tomu i dnes. ... LHU 39.4

Ti, kdož stojí v předních řadách velkého boje a jsou povzbuzováni Duchem svatým k vykonání zvláštního díla, často pocítí ochablost, když tlak pomine. Malomyslnost dokáže otřást i nejpevnější vírou a oslabit i nejsilnější vůli. Avšak Bůh to chápe, a nepřestává milovat své služebníky a mít s nimi soucit. Zná pohnutky a niterná hnutí. Trpělivě čekat věřit, i když se všechno zdá chmurné – tomu se musí naučit vůdcové v díle Božím. Nebesa je neopustí ve chvíli protivenství. Nic není zdánlivě bezmocnějším, ve skutečnosti však nepřemožitelnějším, než duše, jež cítí svou nicotnost a pevně spoléhá na Boha. – PK 173-175 LHU 39.5

Oblečení v Kristovu spravedlnost

„Obětujte oběti spravedlnosti, a doufejte v Hospodina.“ (Ž 4,6) LHU 40.1

Pavel si uvědomoval svou slabost a bylo dobré, že se nespolehal na svou vlastní sílu. Sám říká o zákoně: *„I shledáno jest, že to přikázání, kteréž mělo mi býti k životu, že jest mi k smrti.“* Bylo údobí v jeho životě, kdy všechno své úsilí obrátil na skutky zákona. Podle svého vnějšího obrazu života byl *„z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony“*. Pavel důvěřoval vlastní síle. Ale když se ocitl před zrcadlem zákona a uviděl sebe takovým, jakým jej viděl Bůh, plného chyb, poskvrněného hříchem, zvolal: *„Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?“* LHU 40.2

Pavel vzhlížel na Beránka Božího, který vzal na sebe hříchy světa. Slyšel hlas Boží, pravící: *„Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“* Pavel se rozhodl využít předností zachraňující milosti, zemřít hříchům a přestoupením, smýt svou vinu krví Kristovou, obléci se v Kristovu spravedlnost a stát se ratolestí živého Kmene. Chodil s Kristem a Ježíš se mu stal nejen částí spasení při existenci druhé části – jeho vlastních dobrých skutků, ale všechno ve všem, první i poslední a nejlepší ve všem. Měl víru, jež čerpá život u Krista a mohl sladit svůj život s božským příkladem. Taková víra plně vylučuje spravedlnost lidskou, ale plně se spoléhá na spravedlnost Kristovu. LHU 40.3

Kristův charakter se odráží v Evangeliu. Když postupně sestupoval ze svého trůnu, Jeho božství bylo zakryto lidstvím. Ale v Jeho divech a zázracích, v Jeho učení, v Jeho utrpeních, ve snesení zrady, v obvinění, v soudu, ve smrti ukřižováním, v pohřbení mezi bohatými, ve vzkříšení, v Jeho čtyřicetidenním pobytu na zemi, v Jeho nanebevstoupení, v Jeho triumfu a v Jeho kněžské službě jsou obsaženy nevyčerpatelné poklady moudrosti, zaznamenané pro nás ve Slově Božím. Vody života stále tekou hojnými potoky spasení. Tajemství vykoupení, spojení božské a lidské přirozenosti v Kristu, Jeho vtělení, obět' a prostřednická služba budou neustále skýtat nové témata k uvažování; budou dostatečným pokrmem pro rozum, srdce, jazyk i pero. Nestačí času, aby mohly být vyčerpány divy spasení, ale během nekonečných věků bude Kristus písní i tématem přemýšlení vykoupěných duší. Nikdy se nepřestane ukazovat Boží dokonalost a Jeho sláva ve tváři Ježíše Krista. A nyní musíme plně spoléhat na Jeho zásluhy a milost. Musíme věřit ne sobě, ale projevovat živou víru v Něho. – ST Nov. 26, 1890 LHU 40.4

Jedinečný bezchybný Vzor

„Nebo i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlépějí Jeho.“ (1 Pt 2,2) LHU 41.1

Kristus žádá vše, kdyby žádal méně, byla by Jeho oběť příliš drahá, příliš velká, kdyby vás přivedla pouze na takovouto úroveň. ... *„Bud'te proměnění, obnovením své mysli.“* Je to cesta sebezapření. A když se snad domníváte, že to je cesta příliš těsná, že je na ní příliš mnoho sebezapření a když snad pravíte: „Jak je těžké odříci se všeho.“ Otažte se sama sebe: Čeho se pro mne vzdal Kristus? Tato pouhá otázka zastíňuje vše, co můžeme nazývat sebezapřením. LHU 41.2

Pohled'te naň v zahradě, potícího velké krve. Pouze jediný anděl je poslán z nebes, aby posíloval Božího Syna. Následujte Ho na cestě do soudní síně, kde je posmíván, tupen a urážen rozvášněným davem. Pohled'te naň, oděného ve starý purpurový královský šat. Slyšte hrubé vtipy a krutý posměch. Pohled'te, jak je Mu na ušlechtilou hlavu vtlačena trnová koruna a jak je bit holemi, které Mu vrážejí trny do spánku a způsobují, že Mu krev stéká se svatého čela. Slyšte ten krvelačný dav, lačně volající po krvi Božího Syna. Je vydán do jejich rukou a oni odvádějí ušlechtilého trpitele, bledého, slabého a omdlávajícího k ukřižování. Je natažen na dřevěný kříž a hřeby prorážejí Jeho něžné ruce a nohy. LHU 41.3

Pohled'te naň, jak visí na kříži ve strašných hodinách své agónie, až si andělé zahalují tvář před touto strašlivou podívanou. A slunce zakrývá svoji záři, odmítá na to hledět. Pomyslete na všechny tyto věci a potom se tažte: „Je má cesta opravdu příliš trnitá?“ ... LHU 41.4

Je požehnanou výsadou obětovat vše pro Krista. Nehled'te na život druhých, nenapodobujte jich, ale stoupejte výše. Máte jediný pravdivý, neomylný Vzor. Jedině bezpečným je následovat Krista. ... LHU 41.5

Čím častěji a pilněji pročítáte Písmo, tím krásnějším se vám zjeví a tím menší zálibu naleznete v lehké četbě. Denní studium Písma bude mít posvěcující vliv na vašeho ducha. Budete vdechovat nebeské ovzduší. Vložte tento drahocenný svazek na své srdce. Ukáže se vám být dokonalým přítelem a vůdcem v těžkostech. LHU 41.6

Měli jste ve svém životě před sebou různé cíle a jak neúnavně a vytrvale jste pracovali, abyste jich dosáhli. Počítali jste a plánovali jste, dokud se vaše plány neuskutečnily. Zde však máte před sebou cíl, hodný vytrvalého, neúnavného, celoživotního úsilí. Je to spása vaší duše, věčný život. A to vyžaduje sebezapření, oběti a důkladné studium. ... LHU 41.7

Je velkou věcí být Božím dítkem a Kristovým spoludědicem. – 1T 240-243 LHU 41.8

Příroda cítila s Jeho utrpením

„A bylo okolo hodiny šesté. I stala se tma po vsí zemi až do hodiny deváté. I zatmělo se slunce, a opona chrámová roztrhla se napoly.“ (L 23,44.45) LHU 42.1

Víra a naděje Krista byla otřesena v Jeho posledním smrtelném zápolení, protože Bůh odňal ujištění, které doposud dával svému milovanému Synu o Jeho přijetí. Vykupitel světa spoléhal na důkazy, které Ho až doposud posilňovaly, že Otec přijal Jeho dílo a našel v něm zalíbení. Ve smrtelném zápase, když obětoval svůj předrahý život, mohl jen vírou spolehnout na Toho, kterého vždy rád poslouchal. Ze žádné strany se Mu nedostalo jasného a plného povzbuzení a naděje. Všechno bylo zahaleno neproniknutelnou mlhou. LHU 42.2

Ve strašné tmě, kterou pociťovala sama příroda, Vykupitel vyprazdňuje tajemný kalich až do dna. Zbaven jasné naděje a důvěry ve své budoucí vítězství hlasitě volá: *„Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.“* Zná povahu svého Otce, Jeho spravedlnost, Jeho milosrdenství a Jeho velkou lásku a odevzdaně se poroučí do Jeho rukou. Při záchvěvu přírody slyší diváci poslední slova tohoto glogotského Muže. LHU 42.3

Příroda cítila s utrpením svého Stvořitele. Záchvěvy země a rozpukané skály zvěstovaly, že zemřel Boží Syn. Nastalo mocné zemětřesení. Chrámová opona se roztrhla, diváků a popravčích se zmocnila hrůza, když zpozorovali do tmy zahalené slunce, pocítili otřesy země pod nohama, viděli a slyšeli praskot skal. Posměch a urážky předních kněží a starších utichly, když Kristus poručil svého ducha do rukou svého Otce. Ohromený zástup se rozcházel a ve tmě hledal cestu do města. Bili se do prsou, když v hrůze odcházeli a jen šepem hovořili: „Nevinný byl zavražděn. Je Božím Synem, jak sám tvrdil?“ LHU 42.4

Ježíš se nevzdal svého života, dokud nesplnil dílo, které přišel dokonat, a dokud nezvolal svým posledním dechem: *„Dokonáno jest.“* Tehdy byl satan poražen. Věděl, že své království ztratil. Andělé se radovali, když slyšeli slova: *„Dokonáno jest.“* Velký vykupitelský plán, který závisel na Kristově smrti, byl splněn. V nebi byla radost, že Adamovi potomci mohou skrze život poslušnosti konečně být povýšeni k Božímu trůnu. Jaká to láska. Jaká obdivuhodná láska, která přivedla Božího Syna na zem, aby se stal hříchem za nás, abychom mohli být smířeni s Bohem a povýšeni k životu s Ním v Jeho příbytcích slávy. – 2T 210-212 LHU 42.5

Velikost Jeho oběti

„A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27,46) LHU 43.1

Kdyby lidé mohli plněji pochopit velikost oběti, kterou přinesl Majestát nebes tím, že zemřel za člověka, potom by byl plán spasení zvelebený a rozjímání o Golgotě by probudilo čisté, svaté a živé pohnutky v křesťanských srdcích. Oslavování Boha a Beránka by bylo v jejich srdcích a na jejich rtech. Pýcha a sebeúcta nemohou bujet v srdcích, které si připomínají golgotské události. Hodnoty tohoto světa budou mít nepatrnou cenu pro ty, kteří si váží té veliké ceny vykoupení člověka drahou krví Božího Syna. Všechna bohatství světa by nemohla vykoupit jedinou duši. Kdo může změřit Kristovu lásku, kterou cítil ke ztracenému světu, když visel na kříži, trpěl za hříchy provinilých lidí? Tato láska byla nezměrná, nekonečná. LHU 43.2

Kristus ukázal, že Jeho láska je mocnější než smrt. On zachraňoval člověka, i když měl nejprudší boj s mocnostmi temna; a přece uprostřed toho všeho, byla Jeho láska stále silnější. Kristus nemohl snést zastření Otcovy tváře, takže byl nucen úzkostlivě zvolat: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Jeho ruka nám připravila spasení. Cena za vykoupení člověka byla zaplacená, když v posledním duševním zápase zněla požehnaná slova, která jakoby ozvěnou se nesla celým stvořením: „*Dokonáno jest.*“ ... LHU 43.3

Naše myšlenky a představy nikdy plně nevystihnou délku, šířku a hloubku této obdivuhodné lásky. Obdiv k takové nesmírné Spasitelově lásce by měl naplnit mysl, proniknout a přetvářet duši, očistit a zušlechtit city a úplně přetvořit celou povahu. ... LHU 43.4

Kristus však ani v největší úzkosti, ani v nejmenším nepovolil tomuto nepřátelskému mučiteli. Armády padlých andělů byly okolo Božího Syna, a přece Boží andělé nesměli opustit svá místa a účastnit se boje s tímto posměšným a rouhavým nepřítelem. Nebeští andělé nesměli posloužit sužovanému duchu Božího Syna. V této strašné hodině tmy, při skrytosti Otcovy tváře, v obklíčení zlých andělů, s břemenem hříchů světa, vyřkl slova: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ ... LHU 43.5

Měli bychom hlouběji nahlédnout do života, utrpení a smrti drahého Syna Božího. Správný pohled na dílo vykoupení pomůže pochopit nekonečnou cenu spasení duše. Ve srovnání s úsilím o věčný život je každá jiná námaha bezvýznamná. – 2T 212-215 LHU 43.6

Nová a živá cesta pro všechny

„A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonáno jest. A nakloniv hlavy, ducha Otcí poručil.“ (J 19,30) LHU 44.1

Dosud nikdy neviděla země takový výjev. Zástup zůstal ohromen a se zatajeným dechem hleděl na Spasitele. Znovu se na zemi snesla tma a bylo slyšet velké burácení podobné hromovému hřmění. Země se začala silně otřásat. Lidé se potáceli a padali jeden přes druhého. Nastal divoký zmatek a zděšení. V okolních horách se trhaly skály a s rachotem padaly dolů do údolí. Hrobky pukaly a mrtví byli vyvrhováni ze svých hrobů. Zdálo se, že všechno stvoření se chvěje od základů. Kněží, přední mužové, vojáci, popravčí a lidé oněmělí hrůzou, padli na zemi. LHU 44.2

Když z Kristových úst vyšlo hlasité zvolání *„Dokonáno jest!“*, konali právě kněží obřad v chrámě. Byla právě hodina večerní oběti. Byl přiveden beránek představující Krista, aby byl obětován. Kněz oděný ve svém nádherném rouchu, stál s nožem ve zdvižené ruce a připomínal Abraháma, když se chystal usmrtit svého syna. Lid napjatě přihlížel obřadu. Vtom však se země zachvěje a otřeše, neboť sám Pán se blíží. Ozve se siný zvuk a vnitřní chrámová opona se trhá od shora až dolů, roztržená neviditelnou rukou a lidem se otevírá pohled na místo, na němž dlel majestát Boží. Tam, nad slitovnicí, zjevoval Bůh svou slávu. Pouze veleknězi bylo dovoleno odhrnout oponu oddělující toto místo od ostatních prostor chrámu. Vstupoval sem jednou v roce, aby vykonal obřad smíření za hříchy lidu. A hle, nyní je tato opona roztržena na dva kusy. Nejsvětější místo pozemského svatostánku přestalo být posvátné. LHU 44.3

Všechno je zachváčeno hrůzou, všechno propadá zmatku. Kněz se chystá usmrtit oběť, nůž mu však vypadává z ochablé ruky a beránek prchá. Symbol se setkává se skutečností ve smrti Syna Božího. Velká oběť byla přinesena. Otevírá se cesta do nejsvětějšího místa. Nová a živá cesta je připravena pro všechny. Už nemusí hříšné, strádající lidstvo čekat na příchod velekněze. Od této chvíle bude Spasitel sloužit jako kněz a přímluvec v nebesích nebes. Bylo to jako by ke shromážděným promluvil živý hlas: Nyní skončily všechny oběti za hřích. Syn Boží přišel, jak sám pravil: *„Aj, jdut', (jakož v knihách psáno jest o mně,) abych činil, ó Bože, vůli tvou.“* *„Skrze svou vlastní krev, všed jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl.“* – DA 756, 757 LHU 44.4

Objati Jeho láskou

„A chodte v lásce, jako i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.“ (Ef 5,2) LHU 45.1

Tento svět, na nějž si satan ještě činí nárok a nad kterým vládne s hroznou tyranií, Syn Boží velikým činem lásky znovu spojil s trůnem Jehovy. Když bylo toto vítězství vydobyto, cherubíni i serafíni zástupy nepadlých andělů zapěli chvalozpěv Bohu a Beránku. Radovali se, že se otevřela cesta ke spasení padlého lidského pokolení a že země bude osvobozena od prokletí hříchu. Jak mnohem více by se měli radovat všichni ti, jimž je zjevena tato úžasná láska! LHU 45.2

Jak můžeme ještě někdy pochybovat, být v nejistotě a cítit se opuštěni? Ježíš přijal lidskou přirozenost, aby zachránil přestupníky zákona; ztotožnil se s námi, abychom měli věčný pokoj a pokoj duše. ... LHU 45.3

První krok na cestě k Bohu spočívá v poznání a zkušenosti „lásky, kterou Bůh má k nám“, (1 J 4,16) protože Jeho láska nás táhne a vybízí přijít k Němu. LHU 45.4

Poznávající lásku Boží, zbavujeme se sobectví, neboť nazývájící Boha svým Otcem budeme všechny Jeho děti přijímat za své bratry. Všichni jsme členové lidské rodiny. Ve svých modlitbách máme prosit Pána nejen sami za sebe, ale i za své bližní, neboť nikdo se nemůže správně modlit, když prosí požehnání jen pro sebe. LHU 45.5

Ježíš praví, že Nekonečný Bůh nám dává přednost přiblížit se k Němu, když Jej nazýváme svým Otcem. Považte jen, co to znamená! Nikdy ještě pozemští rodiče neprosili tak vážně za své zbloudilé dítě, jak se náš Tvůrce modlil za hříšníky. Ani jeden člověk nevybízel hříšníka k pokání s takovou láskou, pozorností a něžností. Pán je přítomen v každém domě, slyší každé pronášené slovo, rozumí každé vznášené modlitbě, utěšuje a pomáhá v nouzi každé duši. Sleduje vztahy v rodině, ale i mezi přáteli a sousedy. Stará se o nás a Jeho milost stále naplňuje naše potřeby. LHU 45.6

Nazývájící Boha svým Otcem, považujeme se za Jeho děti, které se podřizují Jeho moudrosti a chtějí Ho být poslušny ve všech věcech, dobře vědouce, že Jeho láska je nezměnitelná. Jeho plány se stanou našimi plány; Jeho slova, Jeho charakter, Jeho rodina, Jeho dílo budou naším hlavním zájmem a my s radostí a náležitou úctou přiznáme svou příbuznost s Nebeským Otcem i s každým členem Jeho rodiny. S radostí budeme konat všechno, co povede k Jeho slávě a požehnání bližnímu, jakkoli by se to v našich očích zdálo bezcenné. – MB 104-106 LHU 45.7

Zákon života pro nebesa

„I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa.“ (Ž 102,26) LHU 46.1

Na počátku se Bůh projevoval ve všem díle stvoření. Byl to Kristus, který rozestřel nebesa a položil základy země. Byla to ruka Ježíšova, která umístila světy ve vesmíru a vytvořila polní kvítí. Svou mocí upevňuje hory, Jeho je i moře, neboť On je učinil. Byl to Kristus, který naplnil zemi krásou a ovzduší zpěvem. A na všech věcech na zemi a ve vzduchu i na obloze napsal poselství o Otcově lásce. LHU 46.2

Hřích sice maří dokonalé dílo Boží, avšak napsané poselství zůstává. Všechny stvořené věci hlásají i dnes slávu výtečnosti Boží. Na světě není nic kromě sobeckého srdce člověka, co by žilo jen pro sebe. Není ptáka létajícího v povětří, ani zvířete žijícího na zemi, kteří by žili jen pro sebe; všichni slouží a pomáhají jinému životu. Není lístečku v lese, ani útlého stébka trávy, které by něčemu nesloužily. Každý strom a keř i každý lísteček vydává onu látku života, bez níž nemůže žít ani člověk, ani zvíře; člověk a zvíře zase přispívají k životu stromu, keře a lístečku. Květiny vydechují vůni a svou krásou oblažují svět. Slunce vysílá své paprsky, aby obšťastnilo tisíce světů. Moře, které je zdrojem všech našich pramenů a studnic, přijímá proudy vod z celé země; přijímá je však, aby dávalo. Páry vystupující z jeho hladiny padají v deštivých prškách na zemi, aby mohla plodit a vzkvétat. LHU 46.3

Andělé slávy nacházejí svou radost v rozdávání. Rozdávají lásku a neúnavně pečují o padlé a hříšné duše. Nebeské bytosti získávají lidská srdce; přinášejí tomuto temnému světu světlo z nebeských dvorů; laskavě a trpělivě působí na lidského ducha, aby ztraceného přivedly do společenství s Kristem. LHU 46.4

Všechno v přírodě svědčí o Bohu, ale nejzřetelněji spatřujeme Boha v přírodě. Poznáme-li Ježíše, pochopíme, že sláva našeho Boha spočívá v dávání. *„Sám od sebe nic nečiním,“* pravil Kristus, *„ale jakž mne naučil Otec můj, takť mluvím.“* *„Mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce.“* *„Jáť pak nehledám chvály své; ale toho, kterýž mne poslal.“* (J 8,28; 6,57; 8,50) V těchto slovech je obsažena velká zásada, která je zákonem života pro celý vesmír. Kristus dostal všechno od Otce. Dostal vše, aby to rozdal. Stejně i v nebeských dvorech slouží Kristus všemu stvoření. Skrze milovaného Syna se v chvále a radostné službě vrací příval lásky velikému zdroji všeho. A tak skrze Krista se uzavírá koloběh dobrodiní, který je zákonem života a z něhož je patrna povaha velikého Dárce. – DA 20, 21 LHU 46.5

Stvoření světa

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ (Gn 1,1) LHU 47.1

Otec a Syn začali spolu uskutečňovat již dávno plánované mohutné dílo – stvoření světa. Země vyšla z rukou Stvořitelových neobyčejně krásná a sličná. Na jejím povrchu se střídaly hory, pahorky a roviny, po nichž plynuly průzračné řeky do půvabných jezer. Povrch země netvořil rozlehlou jednotvárnou rovinu; krajiny byly zpestřeny pahorky a horami, ne tak vysokými a skalistými jako v přítomnosti, nýbrž překrásných souladných tvarů. Nikde nebylo vidět holé, ponuré a ostré skály, neboť se nalézaly pod úrodným povrchem země, tvoříc jakoby skelet. Vody byly plánovitě rozmístěny. Pahorky, hory i roviny byly ozdobeny bujnou zelení s nejrůznějšími rostlinami, půvabnými křovinami a nádhernými květy, jež potěšily oko, kamkoli pohlédlo. Nalézaly se zde různorodé majestátní stromy, mnohokrát vyšší a krásnější, nežli v současnosti. Vzduch byl lahodný, čistý a zdravý a svět se podobal nádhernému paláci. Andělé plesali a byli uchvázeni scenérií čarokrásného Božího díla. LHU 47.2

Když již tato stvořená a nádhrou ozdobená země oplývala rostlinami a nejrůznější zvěří, Otec i Syn vykonali svůj záměr, který předsevzali ještě před pádem Lucifera a stvořili člověka dle svého obrazu. Konali vždy všechno společně jak při stvoření země, tak i při díle všeho živého na ní. I řekl Otec k Synu: *„Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho.“* (Gn 1,26.27) Adam vyšel z rukou Stvořitele s nádhrou postavou s pěknými souměrnými tvary. Byl mnohem vyšší než lidé žijící na zemi dnes; jeho proporce byly harmonické. Rysy jeho tváře byly dokonalé a krásné. Vzeření bylo zdravé a planul světlem života a radosti. Eva byla poněkud menší, její tvary však byly ušlechtilé a neobyčejně krásné. LHU 47.3

Tento nevinný lidský pár neměl na sobě žádný oděv; byli oděni světelným rouchem slávy, stejně jako andělé. Pokud žili v poslušnosti k Bohu, byli zahaleni tímto světelným šatem bezhříšných bytostí. I přesto, že vše na zemi bylo dokonalé, úchvatné a krásné a nebylo vidět žádného nedostatku na zemi, jež vyšla z rukou Tvůrce, aby jim připravil ještě větší radost a obšťastnil Adama a Evu, učinil pro ně zvláštní zahradu jako důkaz své nezměrné lásky k lidem. Část svého času měli věnovat příjemné práci – ošetřování zahrady, část svým andělským hostům a naslouchání jejich rad a poučení a na blažené rozjímání. – SR 20, 21 LHU 47.4

Člověk vyšel z rukou Stvořitele dokonalým po rozumové i tělesné stránce a tedy oplýval ideálním zdravím. – ML 126 LHU 47.5

Stvoření k obrazu Božímu

„Řekl opět Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi.“ (Gn 1,26) LHU 48.1

Musíme odkrývat Kristův život lidským těle. Člověk byl korunou Božího tvoření. Byl učiněn k obrazu Božímu a měl být podoben Bohu, přestože se satan snažil smazat Boží obraz z člověka a vyryt na něm svůj obraz. Člověk je u Boha velmi drahý, protože byl stvořen k Božímu obrazu. Tato skutečnost nám má vštípit, jak důležité je dokázat slovy i skutkem, že poskvřňovat tělo skrze nestřídmost v jídle či jinými škodlivými zvyklostmi je hříšné. Vždyť tělo bylo předurčeno k tomu, aby zjevovalo Boha světu. ... LHU 48.2

Abychom pochopili, jak silně Bůh cení člověka, musíme si ujasnit plán spasení, uvědomit si všechny vznešenosti oběti, kterou přinesl náš Spasitel, aby zachránil člověka od věčného zahynutí. Ježíš zemřel, aby si vrátil perlu veliké hodnoty. ... Život Božích dětí je život sebezapření, sebeobětování, pokory. Ten, kdo není účastníkem Jeho utrpení, nemůže mít účast ani v Jeho slávě. ... Budeme souzeni podle toho, jak využijeme poznání pravdy, které nám bylo darováno. LHU 48.3

Pán dal svého milovaného Syna, aby nás zachránil od hříchu. Jsme spolupracovníky Božími a Jeho představitelé v tomto světě; a On předpokládá, že odhalíme pravou hodnotu člověka prostřednictvím čistoty našeho života a horlivého úsilí k obnovení perly veliké hodnoty. Náš charakter musí být zformován podle božského vzoru a proměněn vírou, skrze lásku dělající a očišťující duši. Boží milost bude ozdobovat, zušlechťovat a posvěcovat charakter. Služebník Páně, jež pracuje rozumně, bude mít úspěch. Náš Spasitel řekl: *„Větší nad ty činiti bude. Nebo já jdu k Otci svému.“* LHU 48.4

Co jsou to za „větší skutky“? Jestliže se našich úst dotkne žhavý uhlík z oltáře, pak otevřeme světu úžasnou lásku, zjevenou Bohem tím, že dal světu Ježíše, svého jednorozeného Syna, *„aby každý, kdo věří v něho nezhynul, ale měl život věčný“*. LHU 48.5

Tajemství vtělení Kristova, Jeho utrpení, Jeho ukřižování, Jeho vzkříšení i Jeho nanebevstoupení otevírají světu úžasnou lásku Boží. To dodá sílu pravdě. Rysy, vlastní Bohu se staly známými díky životu a činům Kristovým. On zjevil Boží charakter. – RH June 18, 1895 LHU 48.6

Boží stvoření je zásobárnou prostředků, připravených k použití Jím podle své libé vůle. – 1BC 1081 LHU 48.7

Úmysl Stvořitele byl určen k našemu štěstí

„Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil.“
(Gn 2,8) LHU 49.1

Navzdory všemu, co již bylo řečeno a napsáno o důstojnosti manuální práce, převažuje názor, že práce ponižuje člověka. Toto běžné mínění změnilo v mnohých myslích přirozený řád věcí a lidé došli k přesvědčení, že se nehodí, aby člověk, který pracuje rukama, mohl zaujímat místo ve společnosti tzv. urozených. Lidé pracují tvrdě, aby získali peníze; jakmile však získají bohatství, předpokládají, že jejich peníze učiní z jejich synů ušlechtilé lidi. Avšak mnozí zapominají učit své syny těžké, užitečné práci, tak jak na ni byli kdysi zvyklí sami. Jejich synové pak utrácí peníze získané prací jiných, aniž by rozuměli jejich hodnotě. A tak zneužívají jmění, které bylo Pánem určeno k vykonání mnoha dobrého. LHU 49.2

Úmysly Boží nejsou totožné s úmysly lidí. Pán neurčil, aby lidé žili v zahálce. Na počátku stvořil člověka vznešeného; třebaže však byl Adam bohatý všemi statky, kterými jej mohl Pán všemohíru obdařit, neměl být zahálčivý. Sotvaže byl stvořen, byla mu přidělena práce. Své štěstí měl najít v zaměstnání. Měl pečovat o to, co Bůh stvořil a odměnou mu měly posloužit v hojnosti plody rajské zahrady. LHU 49.3

Dokud naši první rodiče poslouchali Boha, byla pro ně práce v zahradě potěšením a země jim skýtala ze své hojnosti k uspokojování jejich potřeb. Když se však uchýlili z cesty poslušnosti, byli odsouzeni k tomu, aby zápasili se setbou satana, a aby sklízeli svůj chléb v potu tváře své. Od té doby musí bojovat v lopotě a trampotách proti síle, které podřídili svoji vůli. LHU 49.4

Božím úmyslem bylo tvrdou prací zmírnit zlo, které přišlo na svět díky neposlušnosti člověka. Lopotnou prací by mohla být satanova pokušení zneškodněna a proudu zla učiněna přítrž. A třebaže je práce doprovázena úzkostí, únavou a bolestí, je stále ještě zdrojem štěstí, rozvoje a je ochranou proti pokušení. Její kázeň klade překážku nezkrotnosti vášni a podporuje píli, čistotu a pevnost charakteru. A tak se stává částí velkého Božího plánu směřujícího k povznesení člověka z pádu. – CT 273, 274 LHU 49.5

Stvořitel učinil živý mechanismus našeho těla. ... Každý zákon, řídící tento mechanismus musí být zrovna tak božským původem, charakterem i vážností, jako je Slovo Boží. Jakýkoli bezstarostný, nepromyšlený čin nebo zneužití znamenitého Božího mechanismu, ignorování Jeho zvláštních zákonů působících v lidském organismu jsou přestoupením Božího zákona. Můžeme spatřovat Boží skutky v přírodě a být jimi nadšeni, přesto však není nic úchvatnějšího nad lidský organismus. – MM 221 LHU 49.6

Boží láska vyjádřená ve stvoření

„Nebo skrze Něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti; všechno skrze Něho a pro Něho stvořeno jest.“ (Ko 1,16) LHU 50.1

„Bůh láska jest.“ (1 J 4,16) Jeho přirozeností, Jeho zákonem je láska... Každý projev tvůrčí síly je výrazem nekonečné lásky. Panování Boží zahrnuje v sobě hojnost požehnání pro všechny stvořené bytosti. ... LHU 50.2

Dějiny velkého zápasu mezi dobrem a zlem jsou od první chvíle, kdy začal v nebi, až po konečné potlačení vzpoury a úplné vyhlazení hříchu důkazem neměnné lásky Boží. LHU 50.3

Pán vesmíru nebyl sám ve svém díle milosrdenství. Měl společníka – spolupracovníka, který mohl pochopit Jeho úmysly a mohl s ním sdílet radost z obšťastňování stvořených bytostí. *„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha.“ (J 1,1.2)* Kristus, Slovo, jednorozený Syn Boží, tvořil jednotu s věčným Otcem, jednotu v přirozenosti, v povaze, v úmyslu, byl jedinou bytostí, která mohla proniknout do všech plánů a úmyslů Božích. *„A nazváno bude jméno Jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“ (Iz 9,6) ... LHU 50.4*

Skrze svého Syna stvořil Otec všechny nebešťany. *„Skrze Něho stvořeny jsou všechny věci, ... buďto trůnové neb panstva, buďto knížatstva neb mocnosti; všechno skrze Něho a pro Něho stvořeno jest.“ (Ko 1,16)* Andělé jsou Božími služebníky kteří září světlem vycházejícím neustále z Jeho přítomnosti a kteří na rychlých křídlech spěchají splnit Jeho vůli. Avšak Syn, pomazaný Boží, *„obraz osoby Jeho, blesk slávy, který zdržuje všechno slovem mocnosti své,“* má nadvládu nade všemi (Žd 1,3). ... LHU 50.5

Protože základem správy Boží je zákon lásky závisí štěstí všech rozumem nadaných bytostí na jejich dokonalé shodě s Jeho velkými zásadami spravedlnosti. Bůh vyžaduje ode všech svých tvorů službu lásky, službu, která pramení z pochopení povahy Boží. Nemá zalíbení ve vynucené poslušnosti; a všem ponechává na vůli, chtějí-li Mu sloužit dobrovolně. LHU 50.6

Dokud všichni tvorové uznávali věrnost lásky, vládla v Božím vesmíru dokonalá svornost. Nebeští zástupové s radostí plnili úmysly svého Stvořitele. Byli šťastni, že jsou odleskem Jeho slávy, a s nadšením Ho chválili. Láska k Bohu byla tím nejvyšším, láska k druhým pak byla upřímná a nesobecká. Žádný nesoulad nerušil nebeskou harmonii – PP 33-35 LHU 50.7

Klanění se Stvořiteli

„Klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.“ (Zj 14,7) LHU 51.1

Povinnost uctívat Boha vyplývá ze skutečnosti, že Bůh je Stvořitel a že Jemu vděčí všechna stvoření za své bytí. A kdekoli je v bibli uvedeno, že Bůh má nárok na úctu a uctívání před bohy pohanskými, tam všude se uvádějí důkazy tvůrčí moci Boží. *„Všickni zajisté bohové národů jsou modly. Ale Hospodin nebesa učinil.“ (Ž 96,5) „Ke komu tedy připodobníte mne, abych podobný byl jemu praví Svatý. Pozdvihněte vzhůru oči svých a vizte, kdo to stvořil.“ „Tak praví Hospodin stvořitel nebes. Ten Bůh, kterýž zformoval zemi a učinil jí: Já jsem Hospodin a není žádného více.“ (Iz 40,25. 26; 45,18) LHU 51.2*

Žalmista praví: *„Vězte, že Hospodin jest Bůh; on učinil nás, a ne my sami sebe.“ „Pojďte, sklánějme se a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším.“ (Ž 100,3; 95,6)* A svaté bytosti, které uctívají Boha v nebi, udávají jako důvod, proč jsou Mu povinny úctou: *„Hoden jsi, Pane a Bože náš vzíti čest, slávu a moc, poněvadž jsi stvořil vesmír.“ (Zj 4,11) LHU 51.3*

Ve Zjevení 14 jsou lidé vyzýváni, aby uctívali Stvořitele; a proroctví nám předvádí ty, kdož po trojnásobném poselství zachovávají přikázání Boží. Jedno z těchto přikázání přímo poukazuje na Boha jako na Stvořitele. Ve čtvrtém přikázání se totiž praví: *„Dne pak sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého, ... nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všechno, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“ (Ex 20,10.11)* O sobotě praví Pán dále, že je *„znamením... aby známé bylo, že já jsem Hospodin Bůh váš“ (Ez 20,20).* A uvedený důvod zní: *„Neboť, šest dní činil Hospodin nebe i zemi. V den pak sedmý přestal a odpočinul.“ (Ex 31,17) ... LHU 51.4*

Pokud to, že je Bůh naším Stvořitelem bude důvodem, proč Ho máme uctívat, potud bude toho sobota znamením a památkou. Kdyby byli všichni sobotu zachovávali, byly by myšlenky a city člověka usměrňovány ke Stvořiteli jako k předmětu úcty a uctívání, a nebylo by nikdy modloslužebníků, bezvěrců nebo nevěřících. Zachovávání soboty je znamením věrnosti pravému Bohu, *„tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře a studnice vod“.* Z toho vyplývá, že poselství, které přikazuje lidem, aby uctívali Boha a zachovávali Jeho přikázání, je zvláště vybízí k tomu, aby dbali čtvrtého přikázání. – GC 436-438 LHU 51.5

První týden na zemi

„Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“ (Ex 20,11) LHU 52.1

Týdenní cyklus, sestávající se ze sedmi skutečných dnů, – šest z nich bylo určeno k práci, a sedmý den k odpočinku, – cyklus, který byl opatrován a zachováván během celé biblické historie, má svůj počátek ve velkém díle stvoření prvních sedmi dnů. LHU 52.2

Když samotný Bůh proklamoval svůj zákon ze Sinaje, ustanovil sobotu, řka: *„Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“* LHU 52.3

Toto vysvětlení je úplně přesvědčivým když pochopíme, že ve zprávě o Stvoření jsou rozuměny doslovné dny. Prvních šest dnů každého týdne je dáno člověku k práci, protože i Bůh v tomto údobí prvního týdne se věnoval dílu stvoření. Sedmý den Bůh zachoval jako den odpočinku na památku svého odpočinku, trvající takový časový interval poté, co Pán zakončil dílo stvoření v šesti dnech. LHU 52.4

Stejně tak chybná tvrzení, že události prvního týdne vyžadovaly dlouhá neohraničená údobí ke svému uskutečnění, míří přímo do základu soboty ze čtvrtého přikázání. Tento názor činí zastřeným to, co Bůh vyjádřil velice jasně. ... LHU 52.5

Geologové, popírající Boha sdělují, že svět je mnohem starší, než jak hovoří biblická zpráva. Ignorují to, co hovoří Bible, protože v samotné zemi nacházejí důkazy pro to, že svět existoval desítky tisíc let. I mnozí z těch, jež věří biblické zprávě, že stvořitelský týden sestával ze sedmi skutečných dnů a že svět je starý pouze 6 000 let, pocítují nejistotu kvůli podivuhodným nálezům, objeveným v zemi. ... LHU 52.6

Bez Bible nemohou ani historie, ani teologie dokázat nic. Geologické nálezy podávají zprávu o existenci věcí, jež se v mnohém liší od skutečných. Ale čas jejich existence a to, jak dlouho byly na zemi, je pochopitelné jen ve světle biblické historie. ... Když lidé opouští Slovo Boží, vypravující o historii stvoření, a chtějí vysvětlit Boží stvořitelské činy na podkladě vědeckých poznatků, zabředají v bezmezný oceán nejasnosti. To, jak Bůh tvořil v šesti skutečných dnech, nebude nikdy zjeveno smrtelným lidem. Jeho stvořitelské činy jsou stejně tak nevystižitelné, jako i Jeho existence. – 3SG 90-93 LHU 52.7

Sobota ukazuje na Tvůrce

„A však sobot mých ostříhati budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuji.“ (Ex 31,13) LHU 53.1

Sobota byla dána celému lidstvu na památku stvoření. Veliký JSEM, jež položil základy země, nádherně zkrášlil svět, učinil zázraky na zemi i na moři, ustanovil sobotu a posvětil ji. Sobota byla oddělena jako Boží památník, když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plesali všichni synové Boží od radosti. Bůh posvětil a požehnal den, ve kterém odpočinul ode všeho díla svého, které byl dělal. A tato Bohem posvěcená sobota má být zachovávána jako věčná smlouva. Tento památník měl stát od věků až na věky do ukončení zemských dějin. LHU 53.2

Bůh vyvedl Izraele z egyptského otroctví a přikázal jim ostříhat Jeho sobotu a zachovávat zákon, daný v Edenu. Každý týden činil zázrak, aby zakotvil v jejich paměti tu skutečnost, že ustanovil sobotu na počátku. ... LHU 53.3

Někteří tvrdí, že sobota byla dána pouze pro Židy, avšak Bůh nikdy nic takového neřekl. On světil sobotu svému lidu – Izraeli, ale sama skutečnost, že Bůh dal přednost vyhlášení svého zákona právě v sinajské poušti a ne v Palestině, svědčí o tom, že svůj zákon předurčil pro celé lidstvo. Zákon desatera byl znám od stvoření světa. Proto zřízení soboty nebylo určeno výhradně pro Izraele bez účasti ostatních stvořených bytostí. Bůh učinil zachovávání soboty povinností pro všechny lidi. Vždyť je jasně řečeno: *„Sobota pro člověka učiněna jest.“* Necht' proto každý, jemuž hrozí nebezpečí být v této otázce oklamán, obrací se k Božímu Slovu a ne k lidským výmyslům. LHU 53.4

V zahradě Eden řekl Bůh Adamovi ohledně stromu poznání: *„V který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš.“ „I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.“* Adam uposlechl hlasu satana, jež k němu hovořil skrze ženu. Uvěřil jinému hlasu a ne hlasu, oznamujícímu zákon v Edenu. ... LHU 53.5

Tak jako strom poznání prostředkem k vyzkoušení Adamovy poslušnosti, tak i čtvrté přikázání je zkušebním kamenem, daným Bohem k vyzkoušení věrnosti svého lidu. Adamova zkušenost má být varováním až do konce času. Pán nás varuje, abychom neposlouchali tvrzení lidí nebo andělů, která zmenšují třeba jen v nejmenším rysy svatého Božího zákona. – RH Aug. 30, 1898 LHU 53.6

Nebesa vypravují slávu Boží

„Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje.“ (Ž 19,2) LHU 54.1

Stvořitel zanechal množství důkazů toho, že Jeho moc je neomezená a že On ustavuje a podvrací království. On udržuje světy slovem moci své. On učinil noc se třpyticemi se hvězdami na obloze a ze jména jich povolává. Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou Jeho obloha zvěstuje, ukazující lidem, že tento maličký svět je jen malinkým kousíčkem prachu z Božího stvoření. ... LHU 54.2

Obyvatelé nepadlých světů s lítostí i výtkou na pýchu a samolibost člověka. Chválí se nejen bohatí a urození. Mnozí takzvaně bohabojní před Bohem, mluví jen o své moudrosti a moci. Jednají tak, jako by jim Bůh byl něčím povinen, jakoby On nebyl schopen nic učinit bez jejich pomoci. Nechtě se takoví pozorně dívají na hvězdné nebe a s obdivem a hlubokou úctou začnou studovat úžasné skutky Boží. Nechtě se zamyslí nad moudrostí, se kterou udržuje dokonalý pořádek neomezeného vesmíru a nad tím, jak nerozumné je člověku chválit se svými úspěchy. LHU 54.3

Vše, co člověk má, – život, prostředky k existenci, štěstí a další nesčíslná požehnání, jež se na něj vylévají den za dnem, – všechno to je darem nebeského Otce. Člověk je věčným dlužníkem před Bohem za všechno to, co si domýšlivě přivlastňuje. Bůh sesílá své drahocenné dary, aby mohly být využity pro Jeho službu. Každá troška slávy, kterou přináší lidský úspěch, patří Bohu. V činech lidí se projevuje Jeho mnohonásobná moudrost a Jemu náleží chvála. – YI Apr. 4, 1905 LHU 54.4

Potom se otevrou brány nebeské, aby dítky Boží měly přístup, a ze rtů Krále slávy jako nejkrásnější hudba zazní k jejich sluchu slova: *„Pojďtež, požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“ (Mt 25,34) LHU 54.5*

A vykoupení budou uvítáni v domově, který jim Pán Ježíš připravil. Nebude již mezi nimi poskvrny hříchu, nebude lhářů a těch, kteří odepřeli věřit Bohu, nýbrž jen ti, kteří zvítězili nad satanem a jeho hříchem a kteří se milostí Boží přiblížili k dokonalosti. Náchylnost ke hříchu, nedokonalost, která na nich kdysi lpěla, bude smyta Kristovou krví a lesk Jeho slávy, který předčí lesk slunce, bude jejich slávou. – SC 125, 126 LHU 54.6

Náležíme Jemu, protože nás stvořil i vykoupil

„Ruce tvé učinily a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se naučil příkázáním tvým.“ (Ž 119,73) LHU 55.1

Zamysleme se nad přednostmi, které vlastníme. Mnozí, když se střetnou s těžkostmi, upadají do pokušení a ztrácí trpělivost. Zapomínají na Boží pozvání a začínají hledat pomoc u lidí a spoléhat na ni. Jdou za pomocí k lidem a proto slábnou a upadají do rozpaků. Je nám dáno poučení ve všech našich zkouškách co možná nejhorlivěji hledat Pána, pamatujíc, že jsme Jeho vlastnictvím, Jeho osvojenými dětmi. Ani jeden člověk není sto pochopit naše potřeby tak, jako Pán. Obdržíme pomoc, když o ni s vírou budeme prosit. Patříme Jemu, protože On nás stvořil i vykoupil. Jsme spojeni s Pramenem všeliké moci a síly pouty božské lásky. Když se jen spolehne na Boha prosíce Jej o pomoc v našich potřebách tak, jako malé dítě prosí otce o to, co ono potřebuje, naše zkušenost poroste. Poznáme, že Bůh je studnicí všeliké moci a síly. LHU 55.2

Když během modlitby nepocítujete zvláštní příliv pocitů, nemyslete si, že vaše modlitby nebyly vyslyšeny. Ten, který řekl: *„Proste, a dánoť bude vám; hledejte, a naleznete; thucte, a bude vám otevřeno. Nebo každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, jenž thuče, bude otevřeno,“* vás slyší a odpoví vám. Důvěřujte Jeho slovu a pocítíte, jak vás Kristus povzbudí: *„Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se,“* – jho střídmosti a poslušnosti – *„a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.“* LHU 55.3

Nalezneme pokoj, když poneseme Jeho jho a Jeho kříž. Spolupracujíc s Kristem ve velikém díle, za které dal svůj život, nalezneme pravý pokoj. Dal svůj život za nás, když jsme ještě hříšníky byli. Chce, abychom k Němu přišli a učili se od Něj. Tehdy získáme pokoj. Říká, že nám dá pokoj. Nevkládejte své břímě na žádného člověka. *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“* Činíce tak, získáte pokoj, který dává Kristus, pokoj, který přichází z nesení Jeho jha a Jeho kříže. LHU 55.4

Boží lid silně hanobí Boha, když skládá svou naději na lidi. On nám to nepřikázal dělat. Bůh nám řekl, že nás bude učit a povede nás. ... Jen si uvědomte, jak nám dal mnoho zaslíbení, jichž se můžeme chopit rukou víry. ... Přeje si, abychom Jej poznali, hovořili s Ním, svěřili Mu své trampoty a získali zkušenost, obracejíc se k Tomu, Kterýž spravedlivě soudí a nikdy se nemýlí. – Letter 144, 1901 LHU 55.5

Duše, proměněná k obrazu Božímu

„Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou.“ (J 6,63b) LHU 56.1

Ústřední, vedoucí myšlenkou Bible, kolem níž se kupí všechny ostatní jest plán vykoupení a znovuzřízení Boží podobnosti v duši člověka. Od prvního náznaku naděje, rozsudku v ráji vynešeného, až k poslednímu zaslíbení Zjevení: *„A tvář jeho viděti budou a jméno jeho bude na čelích jejich,“* je těžištěm Bible a každé její části, rozvinutí tohoto obdivuhodného plánu ku povznesení člověka, a *„moc Boží, která nám dává vítězství skrze Pána našeho Jezukrista“* (1 K 15,57). LHU 56.2

Kdo pochopí tuto myšlenku, má před sebou nekonečné pole studia, neboť v jeho rukou se ocitl klíč, který mu otevře celou pokladnici slova Božího. ... LHU 56.3

Ve Slově Božím je tvůrčí síla, která povolala k životu světy. Boží slovo uděluje moc a probouzí život. Každé přikázání je zaslíbením a je-li přijato vůlí a uvítáno duší, přináší s sebou život Nekonečného. Mění přirozenost a přetvořuje k obrazu Božímu. LHU 56.4

Život, který byl takto udělen, je stejným způsobem i udržován. *„Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem, vycházejícím skrze ústa Boží.“* LHU 56.5

Mysl i duše se buduje tím, čím je živena; a záleží jenom na nás, čím bude nasycena. V moci každého jednotlivce je zvolit si úkol, který by zaujal jeho myšlení a utvářel jeho charakter. LHU 56.6

Každá lidská bytost, ať je její životní úděl jakýkoliv, může, se Slovem Božím v rukou, prodlévat v takové společnosti, jakou si sama zvolí. Na stránkách této knihy může rozmlouvat s nejvznesenějšími a nejlepšími jedinci lidského rodu a může naslouchat hlasu Věčného, jímž promlouvá k lidem. Když přemýšlí a rozjímá o věcech, *„na něž andělé žádostivi jsou patřiti,“* sdílí jejich společnost, sleduje kroky nebeského Učitele a naslouchá Jeho slovům, jako když učil na hoře, na pláni, nebo u moře. LHU 56.7

Může i na tomto světě žít v ovzduší nebes a všem na zemi, kteří jsou v soužení nebo pokoušení, může sdělovat myšlenky naděje a tužeb po svatosti a tím si prohlubovat, podobně jako Enoch v dávné minulosti, své společenství s Neviditelným a přicházet blíž a blíže ku prahu věčného světa, až se posléze otevrou brány a vejde tam. Nebude tam cizincem. Hlasy, které jej uvítají, budou hlasy svatých, kteří byli jeho společníky na zemi, když pročítal Pisma, a které se již na tomto světě naučil poznávat a milovat. Ten, kdo prostřednictvím slova Božího žil na zemi ve spojení s nebesy, najde tam svůj domov. – Ed 125-127 LHU 56.8

Moc nad bouří

„I probudiv se, přimluvil větru a řekl moři: Umlkni a upokoj se. I přestal vítr, a stalo se utišení veliké. I řekl jim: Proč se tak bojíte? Jak to, že nemáte víry?“ (Mk 4,39.40) LHU 57.1

Skončil jeden z rušných dnů v životě Ježíšově. Na břehu jezera Genezaretského vyprávěl svá první podobenství, v nichž pomocí obecně známých obrazů vysvětlil lidu povahu svého království. ... LHU 57.2

Po celý den učil a uzdravoval; a když nastal večer, tísnil se stále kolem Něho zástup lidí. ... Sklonek dne zastihl Ho tak vyčerpaného, že se Ježíš rozhodl uchýlit se k odpočinku na některém osamělém místě na druhé straně jezera. ... LHU 57.3

Konečně se Spasitel zbavil zástupů a přemožen únavou a hladem ulehл na zádi lodi a v okamžení usnul. Večer byl tichý a příjemný, jezero bylo klidné, bez hnutí; náhle se však obloha zatáhla, z hor podél východního pobřeží se zvedl prudký vítr a nad jezerem se rozpoutala divá bouře. ... LHU 57.4

Vlny, které skučící vítr rozběsnil, narážely mocně na boky loďky a hrozily ji převrátit. Tvrdí rybáři, kteří v ní seděli, strávili na jezeře celý svůj život a bezpečně propluli se svým plavidlem mnohou bouří; nyní jim však jejich síla a obratnost nebyly k ničemu. Uprostřed mořské bouře byli bezmocní a když zjistili, že do jejich lodi vniká voda, začali ztrácet naději na vyvážnutí. LHU 57.5

Úsilí o vlastní záchranu je tak zaměstnalo, že úplně zapomněli na to, že na lodi je Ježíš. Když viděli, že jejich námaha je marná a že je čeká jen smrt, vzpomněli si, na čí rozkaz vypluli na jezero. Jejich jediná naděje byla v Ježíši. Ve své bezmocnosti a v zoufalství volali: „*Pane, pane!*“ Hustá tma Ho však skryla před jejich zraky. Jejich hlasy přehlušil řev bouře. ... LHU 57.6

Náhle tmu protne oslňující blesk a učedníci vidí, jak Ježíš leží a spí a hukot bouře Ho neruší. V úžasu a zoufalství volají: „*Mistře, což pak nic nedbáš, že hyneme?*“ ... Když záře blesku osvítl Jeho tvář, vidí v ní učedníci nebeský klid; v Jeho pohledu poznávají nesobeckou, něžnou lásku, jejich srdce se upínají k Němu a úpěnlivě volají: „*Pane, zachovej nás, hynemeť.*“ LHU 57.7

Takové volání nezůstalo ještě nikdy oslyšeno. Když se učedníci chápou svých vesel, aby se na-posledy pokusili o záchranu, Ježíš povstává, stojí uprostřed svých učedníků, zatímco kolem zuří bouře, vlny se přelévají a blesk ozařuje Jeho tvář. Pozvedá ruku, jež vykonala tolik skutků milosrdenství, a přikazuje rozbouřenému jezeru: „*Mlč a buď ticho!*“ ... Tak jak Ježíš odpočíval s vírou v péči Otce, tak máme odpočívat i my v péči našeho Spasitele. – DA 333-336 LHU 57.8

Znovustvoření

„A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.“ (Ř 12,2) LHU 58.1

Kristus zemřel na kříži aby spasil svět od zahynutí v hříchu. Žádá vás, abyste spolupracovali v tomto díle. Máte být Jeho pomocnou rukou. Opravdovým, neúnavným úsilím máte se snažit zachraňovat ztracené. Pamatujte, že vaše hříchy si vynutily kříž. Když jste přijali Krista jako svého Spasitele, zavázali jste se tento kříž nést. Na život a na smrt jste svázáni s Ním jako část toho velikého díla vykoupení. LHU 58.2

Proměňující moc Kristovy milosti utváří toho, kdo se cele odevzdává Jeho službě. Naplněn duchem Vykupitele, je ochoten zapřít se, hotov vzít na sebe kříž a připraven přinést jakoukoliv oběť pro svého Mistra. Nemůže být dlouho lhostejný k hynoucím duším kolem sebe. Je povznesen nad službu samému sobě. Je novým stvořením v Kristu a služba vlastnímu „já“ nemá místa v jeho životě. Uvědomuje si, že každá část jeho bytosti patří Kristu, který Ho vykoupil z otroctví hříchu; aby každá chvíle jeho budoucnosti byla vykoupěna předrahou krví jednorozeného Syna Božího. LHU 58.3

Ceníte si tak hluboce golgotskou oběť, že jste ochotni podřídit každý jiný zájem dílu záchrany duší? Tatáž síla touhy zachraňovat své bližní, kterou se vyznačoval život Spasitele, vyznačuje život i Jeho skutečného následovníka. Křesťan netouží žít pro sebe. Radostně posvěcuje všechno co má a čím je Mistrově službě. Žene jej nevýslovná touha získávat duše pro Krista. ... LHU 58.4

Jak mohu co nejlépe oslavit Toho, jemuž patřím stvořením a vykoupěním? – toto je otázka kterou máme klást sami sobě. S úzkostlivou starostlivostí snaží se opravdu obrácený zachraňovat ty, kdo jsou ještě stále v satanově moci. Odmítá konat cokoli, co by mu překáželo v jeho díle. Má-li děti, uvědomuje si, že dílo musí započít ve své vlastní rodině. Jeho děti jsou mu nanejvýš vzácné. Připomínaje si, že jsou mladšími členy Boží rodiny snaží se ze všech sil mít je na Boží straně. Zavázal se sám sloužit; ctít a poslouchat Krista; a vynakládá trpělivost, neúnavné úsilí, tak vychovat své děti, že se nebudou nikdy nepřátelsky chovat k Spasiteli. LHU 58.5

Otcům a matkám Bůh svěřil odpovědnost záchrany svých dětí od moci nepřítele. Toto je jejich dílo – dílo, které by neměli za žádnou cenu zanedbávat. Ti, rodiče, kteří mají živé spojení s Kristem, nebudou mít odpočinutí, dokud neuvidí své děti bezpečně v stádě. Toto bude hlavní starostí jejich života. – 7T 9-11 LHU 58.6

Stvoření utvrzuje víru

„Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich...” (Dt 29,29) LHU 59.1

Slovo Boží bylo dáno, aby bylo světlem našim nohám a osvěcovalo naši cestu. Ti, jež odhazují Boží Slovo a snaží se svou slepou filozofií vysvětlit zázračné tajemství Boha, budou tápat v temnotě. Smrtelníkům byl dán vůdce, s jehož pomocí mohou vidět Boha a Jeho skutky na tom stupni, jaký jim slouží k jejich dobru. Zpráva, hovořící o potopě, otevírá pozoruhodná tajemství; bez ní by je geologie nikdy nemohla rozjasnit. LHU 59.2

Satan si vytkl zvláštní cíl – postrčit padlého člověka k povstání proti Boží vládě; a hodně se mu to podařilo. Pokusil se zastřít Boží zákon, jež je sám o sobě velice jasný. Zvláštní nenávist živí vůči čtvrtému přikázání Desatera, protože ono hovoří o živém Bohu, Stvořiteli nebe i země. Nejjasnější Boží principy jsou zavrhovány a přijímají se nesmyslné bajky. LHU 59.3

Těžko bude člověku hledat ospravedlnění. Bůh dal dostatek důkazů, na nichž je možné založit víru, jestliže jen člověk věřit chce. V posledních dnech na zemi pravá víra nezmizí. Bez jakéhokoli důvodu bude Slovo Boží považováno za nespolehlivé, v úvahu se budou brát lidské dohady, třebaže protirečí jasným biblickým pravdám. Lidé se budou snažit vysvětlit přirozenými důvody dílo Stvoření, které Bůh nikdy neobjasnil. Věda však stejně nemůže obsáhnout tajemství Boha Nebes a vysvětlit úžasné stvořitelské činy, jež jsou zázrakem moci Všemohoucího. Obsáhnout je by znamenalo vysvětlit samotnou existenci Boha. LHU 59.4

„Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich.” ... Boží cesty nejsou našimi cestami a Jeho myšlenky nejsou našimi myšlenkami. Lidská věda nikdy nezmůže vysvětlit Jeho úžasné skutky. Bůh tak zařídil, že lidé, zvířata i všechno jiné bylo pohřbeno v zemi během potopy a uchováno pro člověka jako důkaz toho, že obyvatelé starého světa zahynuli od vod potopy. Bůh tak učinil, aby v zemi ukryté nálezy utvrdily víru lidí v inspirované poselství. Ale lidé se svými jalovými úvahami nesprávně využívají prostředky určené Bohem k tomu, aby probudily v jejich vědomí touhu Jej oslavovat. – 3SG 94-96 LHU 59.5

Biblická pravda a věda si navzájem neodporují

„...Hospodin pak nebesa učinil. Vzdejte Hospodinu čest jména jeho...” (1 Pa 16,26.29) LHU 60.1

Existují lidé, kteří si činí nárok na zvláštní vědecké objevy. Citují názory učenců jakoby byly bezchybné a představují hypotézy jako nezvratné pravdy. Ale Boží Slovo, které bylo dáno jako světlo nohám světem unaveného poutníka, hodnotí svými kritérii a prohlašují jej za nepřesvědčivé. Vědecké bádání, do kterého jsou tito lidé ponořeni, je svým způsobem sítí. Zamlžuje jejich rozum a oni pak upadají do sítí skepticismu. Jsou obdařeni schopností poznávat, ale místo toho, aby vzhlíželi k Pramenu veškeré moudrosti, spokojují se s povrchním poznáním. Vyvýšili svou lidskou moudrost nad moudrost velikého a všemohoucího Boha a osmělili se vstoupit s Ním do boje. LHU 60.2

Bůh dovolil, aby se proud světla rozlil na svět ve úspěších vědy a umění. Ale jestliže ti, jež se nazývají učenci, mluví a píší o těchto zjeveních pouze z lidského pohledu, nevyhnutelně dojdou k nesprávným uzávěrům. Největší capacity, nevedené ve svých výzkumech Božím Slovem, zachází do slepé uličky v pokusech vymezit vzájemné vztahy mezi vědou a zjevením. Stvořitel a Jeho skutky jsou nad jejich pochopení; a třebaže nemohou dát vysvětlení přírodními zákony, nezdá se jim biblická historie spolehlivá. Ti, jež pochybují nad věrohodností zpráv Starého i Nového Zákona, udělají ještě jeden krok a zapochybují o existenci Boha. A jestliže se v tomto názoru utvrdí, pak se rozrazí o skálu nevěry. Mojžíš psal pod vedením Ducha svatého a správně postavená teorie geologie nikdy nebude prosazovat objevy, které nelze smířit s jeho ujištěními. Teorie, o níž se mnozí opírají, že Bůh nestvořil hmotu, když povolal k existenci světy, ohraničuje moc Svatého Izraelského. LHU 60.3

Mnozí, jež nejsou ve stavu vměstnat Stvořitele a Jeho činy v rámec svého nedokonalého vědeckého poznání, pochybují o existenci Boha a připisují neomezenou moc přírodě. Tito lidé ztratili prostotu víry a vzdálili se od Boha jak duchem, tak i rozumem. Je nevyhnutelné mít tvrdou víru v božský původ svatého Božího Slova. Nikoliv Bible se má prověřovat vědeckými teoriemi, ale věda má být vyzkoušena tímto neomylným Božím měřítkem. Když Bible dává pevné ujištění ohledně faktů v přírodě, je možné srovnat s napsaným Slovem a správné chápání obou vždy dokazuje, že se nachází v souladu. Všechny pravdy v přírodě i zjevení navzájem souhlasí. – ST Mar. 13, 1894 LHU

60.4

Nekonečný v síle

„Nebo On řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se.“ (Ž 33,12) LHU 61.1

Díky vědeckým výzkumům vpravdě moudrých lidí, otevírá se široké pole k uvažování a získání vědomostí. Ti uvidí Boha v Jeho skutcích a oslaví Jej. Bude pro ně prvním a nejlepším, a jejich myšlení se soustředí na Něj. Skeptikové, kteří čtou Bibli jen proto, aby proti ní předkládali nepodložené námitky, při své naprosté neznalosti hlásají, že nacházejí zřetelné protiklady mezi vědou a zjevením. Myšlení, neposvěcené Božím Duchem, si nemůže jasně představit Jeho moc. LHU 61.2

Duchovní se rozpoznává duchovním. Lidé, jež nemají živé společenství s Bohem, se potácejí jednou na tu, podruhé zas na onu stranu. Staví lidské názory nad Slovo Boží. Chytají se za tvrzení, že soud nad hříchem odporuje milosrdnému charakteru Božímu; ale když neustále mluví o nekonečné milosti, snaží se zapomenout, že existuje taková věc, jako je neohraničená spravedlnost. LHU 61.3

Když máme správnou představu o moci, velikosti a velebnosti Boží a o nemohoucnosti člověka, všimneme si návrhů, předložených takzvanými moudrými a velkými tohoto světa, jejichž charakter je absolutně prost nebeské šlechetnosti. Člověk nemá za co být chválen nebo vyvyšován. Není důvodu, proč bychom měli důvěřovat názorům vědců, kteří mají sklon hodnotit božské svým zkaženým měřítkem. Poslouchat názory a bezpečně následovat lze pouze příkladu těch, jež slouží Bohu. Posvěcené srdce oživuje a uvádí v činnost rozumové schopnosti. Živá víra v Boha naplňuje energií. Dává odpočinek a pokoj duši, sílu a ušlechtilost – charakteru. LHU 61.4

Vědci se domnívají, že když vlastní hodně široký rozhled, že jsou schopni pochopit Boží moudrost a Jeho skutky. Všude panuje názor, jakoby Bůh byl svázán a omezen svými zákony. Lidé buď popírají nebo ignorují Jeho existenci anebo se snaží všechno vysvětlit, dokonce působení Svatého Ducha na lidské srdce, přírodními zákony. Už se nesklánějí v úctě před Jeho jménem a nebojí se Jeho moci. Domnívají se, že dosahují všechno, ale ve skutečnosti se honí za přeludem a ztrácejí drahocennou možnost poznat Boha. Nevěří v nadpřirozené, protože si neuvědomují, že Tvůrce zákonů přírody může působit nad těmito zákony. Odmítají Boží požadavky a pohrdají zájmy vlastní duše. Avšak Jeho existence, Jeho charakter a Jeho zákony jsou fakty, jež nemohou vyvrátit ani vysoké kapacity. ... LHU 61.5

Příroda je mocí, ale Bůh přírody nekonečná moc. Jeho skutky zjevují Jeho charakter. – ST Mar. 13, 1894 LHU 61.6

Moc, schopná rozmnožit

„I řekl: Dej lidu, ať jedí. Odpověděl služebník jeho: Což to mám předložit sto mužům? Opět řekl: Dej lidu, ať pojedí. Nebo tak praví Hospodin: Jisti budou, a ještě zůstane.“ (2 Kr 4,42.43) LHU 62.1

*„V tom muž přišel z Balsalisa, kterýž přinesl muži Božímu chleby z prvotin, totiž dvadeceti chle-
bů ječných, a klasů nových nevymnutých. I řekl: Dej lidu, ať jedí. LHU 62.2*

Odpověděl služebník jeho: Což to mám předložit sto mužům? Opět řekl: Dej lidu, ať pojedí. Nebo tak praví Hospodin: Jisti budou, a ještě zůstane. A tak předložil jim, i jedli, a zůstalo ještě vedle řeči Hospodinovy.“ (2 Kr 4,42-44) LHU 62.3

Ten, který učinil tento zázrak ve starozákonním čase pro sto lidí, učinil podobný zázrak pro pět tisíc, když vtělený v člověka, kázal lidem evangelium. Na poušti Kristus živil svůj lid ne toliko chlebem, ale i kříšťálově čistou vodou. ... LHU 62.4

Boží milost činí malé dostačujícím pro všechny. Boží ruka může rozhojnit toto málo stokrát. Ze svých pokladnic může Bůh prostřít stůl na poušti pro milion lidí i více. Dotykem své ruky může rozmnožit skrovné zásoby a učinit je dostačujícími pro všechny. To Jeho moc rozmnožila chleby a klasy v rukou synů prorockých. LHU 62.5

Pán dává svůj život stromům i vinné révě, Jím stvořeným. Jeho slovem může být zvětšena nebo zmenšena úrodnost půdy. Kdyby lidé otevřeli svou mysl, aby pochopili vztah mezi přírodou a Bohem přírody, uznali by moc Stvořitele. Bez života, darovaného Bohem, by příroda zemřela. Všechno stvoření je na Něm závislé. On obdařuje životodárnými silami všechno, co učinila příroda. Stromy, ohýbající se pod tíhou plodů, máme přijímat jako Boží dar, tak jako kdyby nám dal plody přímo do našich rukou. – Manuscript 114, 1899 LHU 62.6

Nasycením pěti tisíc lidí pozvedá Ježíš závoj nad světem přírody a zjevuje moc, jež stále působí pro naše dobro. Bohatství, jež vydává země, je svědectvím o tom, že Bůh koná divy denně. Skrze přírodní síly se uskutečňuje totéž, co se stalo při nasycení zástupů. ... Je to Bůh, kdo každý den nasycuje miliony lidí z pozemských sklizní. Lidé jsou povoláni k tomu, aby spolupracovali s Bohem tím, že pečují o obilí a připravují chléb; ale zapomínají na božské působení. Nevzdávají Bohu slávu, jež přísluší Jeho svatému jménu. ... Chce, abychom Ho poznali podle darů, které by měly být podle Jeho záměru pro nás požehnáním. Kristus činil divy právě proto, aby se tak stalo. – DA 367, 368 LHU 62.7

Josef ctil Stvořitele

„Poslav král, propustiti ho rozkázal, panovník lidu svobodna ho učinil. Ustanovil ho pánem domu svého, a panovníkem všeho vládařství svého, Aby vládl i knížaty jeho podlé své libosti, a starce jeho vyučoval moudrosti.“ (Ž 105,20-22) LHU 63.1

Ze žaláře byl Josef povýšen na vládce celé země egyptské. Bylo to velmi vysoké postavení, bylo však spojeno s potížemi a nebezpečím. Nikdo totiž nemůže stát ve velké výšce bez nebezpečí. Tak jako bouře ušetří skromnou květinu v údolí, kdežto mohutný strom na vrcholu hory vyrve z kořenů, tak ty, kdož si zachovávají svou počestnost ve skrovných podmínkách, může do propasti strhnout pokušení, které provází světský úspěch a pocty. Povaha Josefova však obstála ve všech zkouškách, ať byl v neštěstí anebo žil v blahobytu. Byl stejně věrný Bohu, ať žil v paláci faraónově, anebo v žalární kobce. Žil jako cizinec v pohanské zemi, daleko od svých příbuzných, vyznavačů Boha, nepozbyl však víry, že jeho kroky řídí božská ruka, a všechny své povinnosti věrně plnil, opíraje se stále o Boha. ... LHU 63.2

Ve svých jinošských letech věnoval se spíše svým povinnostem než svým zálibám; a poctivost, bezelstnost a ušlechtilost, jimiž se vyznačovalo jeho mládí přinesly plody v jeho mužném věku. Čistý a prostý život byl dobrou živnou půdou pro mocný rozvoj tělesných i duševních sil. Obcování s Bohem, sledování díla Božího a hloubání o velkých pravdách, které Bůh svěřil dědicům víry, povznášelo a zušlechťovalo jeho povahu, rozšiřovalo a obohacovalo jeho rozhled tak jako žádné jiné studium. Poctivé plnění povinností na kterémkoli místě, od nejnižšího až po to nejvyšší, rozvine všechny schopnosti každého člověka k nejvyššímu bodu. Ten, kdo žije v souladu s vůlí Stvořitelovou, zajistí sám sobě nejpříznivější rozvoj své povahy. ... LHU 63.3

Je málo takových, kteří si uvědomují vliv životních maličkostí na vývoj povahy. Ve skutečnosti není nic, s čím přijdeme do styku, maličkostí. Rozmanité příhody, které prožíváme každý den, mají za úkol vyzkoušet naši věrnost a prověřit nás k vyšším úkolům. Dodržováním zásad ve všedním životě si zvykáme klást povinnost nad zábavu a záliby – PP 222, 223 LHU 63.4

Žádný vliv, který má být štítem proti pokušení a pohnutkou k čistotě a pravdivosti, se nevyrovná vědomí Boží přítomnosti. „*Všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč nashé.*“ „*Čistět' jsou tvé oči, tak že na zlé věci hleděti, a na bezpráví se dívati nemůžeš.*“ Tato myšlenka byla Josefovým štítem uprostřed zkaženosti Egypta. Na svody pokušení měl pevnou odpověď: „Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?“ Je-li víra prohlubována, stane se štítem každé duši. – Ed 255 LHU 63.5

Naše životní síla

„A tak bylo všech dnů Adamových, v kterýchž byl živ, devět set a třiceti let, i umřel.“ (Gn 5,5)
LHU 64.1

V první knize Mojžíšově nacházíme zcela určitou zprávu o společenském i osobním životě, ale nikde nečteme, že by se nějaké dítě se narodilo slepé, hluché, chromé, křivé, nebo slabomyslné. Ani náznak o tom, že by přirozená smrt postihla nějaké menší či větší dítě, nebo mladého člověka. Nečteme tu také nic o tom, že by mužové nebo ženy umírali na nemoc. V úmrtních oznámeních z 1. knihy Mojžíšovy čteme toto: *„A tak bylo všech dnů Adamových, v kterýchž byl živ, devět set a třiceti let, i umřel.“ „I bylo všech dnů Setových devět set a dvanácte let, i umřel.“* V jiných případech čteme, že lidé žili do vysokého stáří a zemřeli. Velice zřídka syn zemřel dříve než otec, takže to bylo nutno zaznamenat. *„A Háran zemřel dřív, než jeho otec Táre. Háran měl několik dětí.“* LHU 64.2

Bůh obdařil člověka tak velkou životodárnou silou, že vydržel nápor všech nemocí, které přicházely jako následek zvrácených zvyklostí a odolával jim po šest tisíc let. Už sama tato skutečnost nám stačí za důkaz síly a elektrické energie, jíž dal Bůh člověku při jeho stvoření. Bylo zapotřebí víc než dva tisíce let zločinů a neřestného života, aby tělesné nemoci začaly vážněji ohrožovat lidstvo. Kdyby Adam při svém stvoření nebyl obdařen nejméně dvacetinásobnou životní silou než jsou dnešní lidé, lidstvo by při své dnešní životosprávě, odporující přirozenému zákonu, bylo dávno vyhynulo. V době Kristova prvního příchodu lidský rod tak rychle degeneroval, že byl sevřen celou záplavou nemocí, bídy a nevýslovného utrpení. ... LHU 64.3

Bůh nestvořil lidstvo tak slabé jako je dnes. Dnešní situace není dílem Prozřetelnosti, ale člověka; je důsledkem nesprávných zvyků a přestupků, porušením zákonů, které Bůh stanovil k ovládnutí lidské existence. Podlehnutím pokušení chuti Adam a Eva se připravili na počátku o své vznešené, svaté a šťastné postavení. Týmž pokušením bylo lidstvo dále oslabováno. Lidé se dostali pod nadvládu chuti a vášní a prodali do otroctví rozum a schopnosti. ... LHU 64.4

Nebývalý nedostatek zásadovosti, který charakterizuje toto pokolení a který se projevuje v bezohlednosti vůči zákonům života a zdraví, je ochromující. V tomto směru vládne veliká nevědomost, ačkoli světlo svítí všude. Většina lidí především pečuje o to: Co budeme jíst? Co budeme pít? A čím se budeme odívat? ... Jak velký je protiklad mezi tímto pokolením a generacemi, které žily v prvních dvou tisíciletích! – 3T 138-141 LHU 64.5

Poddejte se Mistru – hrnčíři

„Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlína, ty pak učinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé.“ (Iz 64,8) LHU 65.1

Když si člověk vymýšlí nebo plánuje pro sebe něco, čemu odporuje Bůh, čekají ho trudné chvíle. Nařiká si, dělá si starosti, a problémy stále rostou. Ale když se pokoří, tak jako se poddává hlína rukám hrnčíře, učiní Bůh z člověka cennou nádobu. Hlína se poddává tvarování. Jestliže Bůh použije svou metodu, budou opracovány stovky a z Božího pohledu učiněny těmi nejlepšími nádobami.

LHU 65.2

Nechť tedy Boží ruka formuje hlínu pro Jeho službu. On ví, jaký druh nádoby potřebuje získat. Každému člověku dal jeho práci. Bůh ví, jaké místo mu nejlépe odpovídá. Mnozí se vzpírají Boží vůli a tím kazí celé dílo. Pán si přeje, aby se každý podvolil Jeho Božímu vedení. Staví lidi tam, kde se poddají Jeho proměňujícímu vlivu a vejdou v jednotu s Kristem a přijmou Jeho božskou podobu. Jestliže se vaše „já“ poddá přeměně, jestliže budete spolupracovat s Bohem, jestli se budete v jednotě modlit a pracovat, každý zaujme své místo, jako nit v jednom úpletu života, pak budete překrásnou tkaninou pro radost celého Božího vesmíru. LHU 65.3

Hrnčíř nemůže vyhodit nádobu, která nikdy nebyla v jeho ruce. Křesťanský život je životem každodenního podřízení, stálé pokory a překonávání. Každý den je zapotřebí vybojovávat nová vítězství. Je zapotřebí zapomenout na své „já“ a stále pěstovat Boží lásku. Tak porosteme v Kristu. Takovým způsobem se život mění k Božímu obrazu. LHU 65.4

Každé Boží dítě musí dělat všechno, co od něho záleží, aby vyvýšil Boží ideál. Každý musí pracovat, tak jak to řekl Kristus. Jestliže je vyvyšováno naše „já“, Kristus není vyvyšován. Ve svém Slově se Pán přirovnává k hrnčíři a svůj lid k hlíně. On proměňuje své děti ke svému obrazu. Pokora je lekcí, kterou si musí přisvojit každý. Naše „já“ se nemá vyvyšovat. Jestliže bude Božímu napomenutí dána náležitá pozornost, jestliže se vlastní „já“ pokoří před Boží vůlí, vytvaruje hrnčířova ruka nádhernou nádobu. – 4BC 1154 LHU 65.5

Hrnčíř bere hlínu do svých rukou a formuje ji a utváří podle své vlastní vůle. Mísí ji a opracovává. Roztrhává ji a pak ji znovu mísí. Rozvlažuje ji a pak ji suší. Nechává ji na chvíli ležet, aniž by se ji dotkl. Když je dokonale tvárná, pokračuje v díle, dělá z ní nádobu. Dává ji tvar, a na kruhu opracovává a hladí. Pak ji vysušuje na slunci a vypaluje v peci. Takto se stává užitečnou nádobou. Ten Veliký Mistr chce i nás podobně utvářet a formovat. A jako je hlína v ruce hrnčíře, tak máme být i my v Jeho ruce. Nemáme se snažit konat dílo hrnčíře. My se máme nechat formovat Kristem. – 8T 186, 187 LHU 65.6

Bůh tvořil svým slovem

„Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a duchem úst jeho všechno vojsko jejich.“ (Ž 33,6) LHU 66.1

Materiální svět je řízen Bohem. Celá příroda se podřizuje zákonům, které ho řídí. Vše se hýbe a trvá po Jeho vůli. Oblaka, déšť, rosa, sluneční svit, liják, vítr, bouře – vše se nachází pod Boží kontrolou a zcela je poddáno Tomu, jež jich používá. Nejprve proráží zemi bylina, potom se objevuje stéblo, potom klas a potom plné obilí v klasu. Pán je používá, poslušné služebníky, aby vyplnil svou vůli. Plod se nejdřív ukazuje jako pupen, který se postupně rozvíjí v broskev, hrušku či jablko a Pán je přivádí ke zralosti v odpovídající čas, protože ony neodporují Jeho působení. Neprotiví se řádu, který On ustanovil. Jeho činy, viditelné ve skutečném světě, nejsou pochopeny a oceněny ani na polovinu. Tito němí učitelé naučí lidi svým lekcím, jestliže budou toliko pozornými posluchači. LHU 66.2

Opravdu člověk, stvořený k obrazu Božímu, obdařený schopností myslet a mluvit, neocenit dary, kterými jej Bůh obdařil, a které jestliže budou rozvíjeny, mohou být rozmnoženy? Copak ten, kdo může být vyvýšen a požehnán, kdo se může stát spolupracovníkem u Učitele největšího ze všech, kdykoli známého světa, se budou spokojovat nedokonalostí charakteru, působit disharmonii, v době, kdy by mohli být užitečnými nádobami? Copak těla a duše vykoupeného Božího dědictví budou tak přivázány k světským obyčejům a nečistým skutkům, že nebudou schopny odrážet krásu charakteru Toho, jež dělá všechno dobře, aby nedokonalý člověk mohl skrze milost Kristovu také dělat všechno dobře a nakonec uslyší požehnání Spasitelovo: *„To dobře, služebníče dobrý a věrný! ... Vejdíš v radost pána svého.“* LHU 66.3

Bůh řekl – a k Jeho slovu bylo učiněno vše v obklopujícím nás světě. Boží stvoření je jen skladištěm prostředků, připravených k bezprostřednímu použití Jím podle Jeho vůle. Není nic neužitečného, přestože se v důsledku zlořečení objevilo trní, naseté nepřítelem. Copak jen rozumné bytosti budou projevovat neklid v tomto světě? Copak my nebudeme žít pro Boha? Copak si Ho nebudeme vážit? Náš Pán a Spasitel – nejmoudřejší a dokonalý. Přišel na naši zem, aby se dokonalost zjevila v nás. ... LHU 66.4

Naše víra musí růst. Musíme se snažit být podobni Ježíši svým charakterem a chováním. Světlo zářící na naší cestě, pravda, hovořící k našemu rozumu, jestliže bude uposlechnuta, posvěť a změní duši. ... Poznání pravdy, nebeská moudrost a duchovní dary jsou nebeské hodnoty dané nám k moudrému využití. – Letter 131, 1897 LHU 66.5

Boží stvořitelská moc udržuje vesmír

„Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky, nastrojuje zemi déšť, a vyvodí trávu na horách. Kterýž dává hovědům potravu jejich, i mladým krkavcům, kteříž volají k němu.“ (Ž 147,8.9) LHU 67.1

Zatímco by Písmo mělo zaujímat ve výchově dětí a mládeže prvé místo, kniha přírody je svým významem hned za ní. Bohem vytvořená díla svědčí o Jeho lásce a moci. On stvořil svět se vším, co je na něm. Bůh miluje krásu; a ve světě, který sám pro nás vybavil, dal nám nejen vše nezbytné pro naše pohodlí, ale i nebe a zemi naplnil také krásou. Vidíme Jeho lásku a péči na podzim na bohatých polích a Jeho úsměv v radostném svitu slunce. Jeho ruka vytvořila hradby skal a zvedající se pohoří. Vysoké stromy rostou z Jeho příkazu; On rozprostřel na zemi zelený sametový koberec a roztrousil po něm keře a květiny. LHU 67.2

Proč oblékl zemi a stromy živou zelení a nikoliv tmavou, chmurnou hnědí? Neučinil tak proto, aby byly příjemnější pro náš zrak? A nemají být naše srdce naplněna vděčností, poznáváme-li v dílech Jeho stvoření důkaz Jeho moudrosti a lásky? LHU 67.3

Tatáž tvořící síla, jež stvořila světy, projevuje se také v udržování vesmíru a neustálým řízením činnosti přírody. Ruka Boží provází planety na jejich pouti po nebesích. Není to proto, že zeměkoule vlastní silou rok co rok vytrvale se pohybuje okolo slunce, a poskytuje své štědré dary. Slovo Boží drží na uzdě živly. On pokrývá nebesa mraky a vytváří déšť pro zemi. Zúrodňuje údolí a *„vyvodí trávu na horách“* (Ž 147,8). Z Jeho moci rostlinstvo pučí, vyrůstají listy a květy kvetou. LHU 67.4

Celička příroda je určena k tomu, aby byla tlumočnickem Božího díla. Adamovi a Evě, v jejich rajském domově, příroda překypovala poznáním Boha a oplývala nebeským poučením. Pro jejich pozorné uši to byl vokální projev řeči moudrosti. Moudrost promlouvala k oku a byla přijímána do srdce, protože měli společenství s Bohem v Jeho stvoření. Jakmile tato posvěcená dvojice přestoupila zákon Nejvyššího, jasnost Božího obličej opustila přírodu. Příroda je nyní zohyzděna a poskvrněna hříchem. Avšak názorné naučení Boží není zeslabeno. I nyní, správně prozkoumaná a vyložená, svědčí o svém Stvořiteli. ... Děti, mládež a všichni studenti potřebují, aby byla ponaučení odvozována od tohoto zdroje. Krása přírody sama o sobě odvádí duši od hříchu a světských lákadel, a vede ji k čistotě, míru a k Bohu. – CT 185, 186 LHU 67.5

Boží síla v přírodě i v nás

„Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa, po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby oni byli bez výmluvy.“ (Ř 1,20) LHU 68.1

Při přípravě půdy objeví důmyslný pracovník poklady, o kterých se mu ani nesnilo. Nikdo nemůže zaručit úspěch v zahradnictví nebo zemědělství, aniž by dbal zásad, jež v sobě zahrnují. Zvláštní pěstění jednotlivých druhů rostlin musí být zkoumáno, neboť každý druh vyžaduje jiné půdy a jiné péče. Vyhovění zákonům, které jim vládou, je podmínkou úspěchu. LHU 68.2

Zvláště přesazování vyžaduje pozornost, aby ani jedno vlákno kořínku nebylo porušeno, nebo špatně zasypáno; dále je péče o mladé rostlinky: ořezávání, zavlažování, ochrana před plevely, nemocemi a živočišnými škůdci; tento výcvik v ošetřování nejen učí důležitým věcem spojeným s vývojem charakteru, ale i práce sama je prostředkem rozvoje. Při pěstování rostlin rozvíjí se velmi podstatně pečlivost, trpělivost k maličkostem a bedlivost k zákonu života. LHU 68.3

Neustálý styk s tajemstvím života a nádherou přírody, právě tak jako ohleduplnost, vzbuzená obsluhou těchto krásných výtvorů Božího stvoření, přispívá ke svěžesti mysli a zjemnění i povznesení charakteru. Získané poučení připraví pracovníka k tomu, aby mohl úspěšně působit na mysl ostatních. – Ed 111, 112 LHU 68.4

Ta samá síla, která udržuje přírodu, působí také v člověku. Ty samé zákony, které řídí hvězdu stejně jako atom, řídí i lidský život. Zákony, jež ovládají činnost srdce a usměrňují proud života v těle, jsou zákony mocné inteligence, od níž pochází všechn život a která má i duši ve své moci. Život musí nalézt své pravé poslání jenom v souladu s Bohem. Vše, co bylo stvořeno, je vázáno stejnou podmínkou – životem, který trvá přijímáním síly od Boha, a který může trvat jen v souladu s vůlí Stvořitelovou. Porušením fyzického, duchovního nebo morálního zákona se člověk vylučuje ze souzvuku s vesmírem a je vydán rozporům bezzákonnosti a zkázy. LHU 68.5

Tomu, kdo se naučil takto vykládat jevy přírody, bude vše jasné; svět se mu stane učebnicí a život školou. Jednota člověka s přírodou a s Bohem, vláda Jeho zákona nad celým vesmírem a zjevné následky jeho přestoupení nemohou zůstat bez účinku na mysl a utváření charakteru. LHU 68.6

Jako se obyvatelé ráje učili ze stránek přírody, jako Mojžíš spatřoval Boží tvůrčí ruku na pláních a horách Arábie a dítě Ježíš na svazích nazaretských, tak se mohou učit i děti dneška. Neviditelné je vyjádřeno viditelným. Skrze všechno na zemi... od nezměrného oceánu až k drobné lastuře na pobřeží, ve všem mohou spatřovat Boží obraz. – Ed 99, 100 LHU 68.7

Nebeský rozsévač

„Aj, vyšel rozsévač, aby rozsíval.“ (Mt 13,3) LHU 69.1

Za času Pána Ježíše byly poměry v orientě tak neuspořádané, že násilnosti všeho druhu byly na denním pořádku, takže obyvatelstvo bydlelo v hrazených městech a hospodáři denně vycházeli za městské zdi k obstarání svých polních prací. Tak podobně vyšel Kristus, ten nebeský rozsévač, aby rozséval. Opustil svůj bezpečný, klidný domov i slávu, kterou měl u Otce před ustanovením světa a zřekl se svého místa na trůně Vesmíru. Vyšel jako muž bolesti, sám a jediný pokušením vystaven, aby za padlý svět símě života se slzami zasel a krví svojí z kropil. LHU 69.2

Stejným způsobem musí i Jeho služebníci vycházeti síti. Když Abraham byl povolán, aby byl rozsévačem pravdy Boží, bylo mu poručeno: *„Vyjdi ze země své a z domu otce svého do země, kterou ukáži tobě.“* (Gn 12,1) *„I šel nevěda kam přijde.“* (Žd 11,8) ... S námahou a slzami, v opuštěnosti a v sebeobětování musí se símě pravdy rozsévati. LHU 69.3

„Rosévač seje slovo.“ Kristus přišel aby zasel svět semenem pravdy. Po celý čas od pádu prvních rodičů rozséval satan símě lži. Lží dosáhl vítězství a moc nad člověkem a tímto způsobem působí i dnes, aby království Boží na zemi zničil, a lidi uvedl pod svou moc. Kristus přišel z vyššího světa jako rozsévač, aby símě pravdy zasel. Ten, který měl účast v Boží radě a přebýval ve svatyni Věčného, mohl jedině čisté pravdy přinést. Od pádu člověka zjevoval Pán Ježíš neustále pravdu světu. Skrze Něho bylo to neporušitelné símě, to živé *„Slovo Boží zůstávající na věky“* (1 Pt 1,23) sděleno světu. Již v ráji onom prvním zaslíbení, daném padlému pokolení lidskému, sel Kristus símě Evangelia. Avšak podobenství o rozsévači vztahuje se obzvláště na Jeho osobní působení mezi lidem a na dílo, které tím budoval a v které pokračovali Jeho učedníci. LHU 69.4

Slovo Boží jest símě. Každé símě chová v sobě zárodek života. V semeni jest obsažen život příští rostliny. Stejně i ve Slově Božím jest život. Pán Ježíš pravil: *„Slova, kteráž já mluvím k vám, Duch jsou a život jsou,“* (J 6,63) ... V každém přikázání, v každém zaslíbení slova Božího jest síla, ano život Boží. Přikázání nebo zaslíbení může být uskutečněno jedině skrze víru. Kdo přijímá vírou Slovo Boží, přijímá zároveň život a povahu Boží. LHU 69.5

Každé símě přináší užitek dle svého druhu. Když je símě za správných podmínek zaseto, vyvine život svého druhu v rostlině. Přijměte do svého srdce vírou neporušitelné símě Slova a ono vytvoří povahu a život povaze a životu Božímu podobný. – COL 36-38 LHU 69.6

Růst dává Bůh

„...oživou jako obilé, a pučiti se budou jako kmen vinný...“ (Oz 14,7) LHU 70.1

Obnovení srdce je nazváno znovuzrozením, jímž se opět stáváme dětmi Božími. Na jiném místě je toto obnovení přirovnáváno ke klíčení hospodářem zasetého dobrého semene. Podobně jsou nazývány osoby právě obrácené *„nyní zrozená nemluvnátka“*, (1 Pt 2,2) která musí růsti, (Ef 4,15), aby dosáhla míru postavy plného věku Kristova, neboli jinými slovy, podobna dobrému semenu musí růst a nést ovoce. Prorok Izaiáš o nich praví, že *„nazváni budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, aby oslavován byl“* (Iz 61,3). Bůh volil tyto příměry ze zkušenosti denního života lidí a jejich pozorování, aby i nejprostším zpřístupnil a osvětlil tajemství, duchovního života.

LHU 70.2

Všechna moudrost a umění lidské nemůže dát život ani nejmenšímu předmětu v přírodě. Pouze darem života, přicházejícího od Boha, mohou živočichové a rostliny žít. Proto zas jen životem, který dává Bůh, může se probudit v srdci člověka duchovní život. *„Nenarodí-li se kdo znovu,“* (J 3,3) nemůže se stát účastníkem života v Kristu. LHU 70.3

Z Boha pramení nejen život, ale i vzrůst; vždyť mají tolik společného. Bůh vdechl život v rostlinu a nyní působí, že tato roste. Způsobuje, že poupě rozkvétá a květ se mění v ovoce. Moc Boží vkládá v semeno vlastnosti rodu. Jakmile dopustí, aby přišlo do vhodného prostředí, zázračná síla Boží začne opět působit a nepatrné semeno vydává *„nejprve bylinu, potom klas, potom plné obilí v klasu“* (Mk 4,28). V Ozeášově proroctví čteme, že Izrael rozkvete. *„Oživou jako obilé, a pučiti se budou jako kmen vinný.“* (Oz 14,5.7) Pán Ježíš nás napomíná slovy: *„Patřete na kvítí, kterak roste!“* (L 12,27) Rostliny nerostou z vlastní síly nebo z vlastního popudu, nýbrž přijetím toho, co jim Bůh dal k životu. Jako dítě z vlastní vůle nebo z vlastní síly nemůže své délce přidat ani jediný milimetr, tak ani my si vlastním přičiněním nebo starostmi nemůžeme zajistit svůj duchovní vzrůst. Vše živé roste pouze dary života: vzduchem, světlem a potravou, které na ně mají vliv a způsobují jeho vzrůst. Tyto přírodní dary jsou živočichům a rostlinám tím, čím je Kristus těm, kteří Mu důvěřují. ... LHU 70.4

Bůh zahrnuje celou zemi vykupující mocí svého Syna jakoby novým ovzduším milosti tak dokonale, že každý lidský syn nebo dcera, chce-li, může tuto milost vdechovat do sebe, nechat se jí proniknout a tím duchovně žít a růst v Kristu Ježíši. LHU 70.5

Jako se květina obrací ke slunci, aby jí jeho zářivé paprsky dopomohly ke kráse a souladnosti, tak se máme my obracet ke Slunci Spravedlnosti, aby na nás zářilo světlo nebes a naše povaha se vyvíjela k obrazu Kristovu. – SC 67, 68 LHU 70.6

Zcela závislí na Tvůrci

„Nebo jím žijeme, a hýbeme se, i trváme...“ (Sk 17,28) LHU 71.1

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Ježíš Kristus, který nesl naše hříchy, jasně vymezil podmínky. Jestliže jste se skutečně rozhodli jednat v rozporu se slovy Ježíše Krista: *„Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno“*, je možné, abyste byli naladěni duchovně? LHU 71.2

Aby rozšířil naši představu o Jeho shovívavosti a dobrotě, ukazuje Kristus obraz soudu – rozdělení spravedlivých a bezbožných – a ukazuje, nakolik je blízko trpícímu lidstvu. Učí na čerstvém vzduchu, kde je možné těšit se krásami přírody a stvořitelskými skutky Stvořitele. *„Patřte na havrany, žeť nesejí, ani nežnou, a nemají špižírny, ani stodoly, a Bůh živí je. I čím v větší vážnosti jste vy než ptactvo? A kdož pak z vás pečlivě myslí, můž přidati ku postavě své loket jeden? Poněvadž tedy nemůžete s to býti, což nejmenšího jest, proč se o jiné věci staráte?“* (L 12,24-26) LHU 71.3

Zde je jasně ukázáno, že člověk je za každý výdech zavázán Bohu. Tlukot srdce, chvění pulsu, každý nerv i sval v živém organismu je drženo v pořádku a funguje díky síle nekonečného Boha. *„A o oděv proč se staráte? Považte kvítí polního, kterak roste, nepracuje ani přede. Pravímť pak vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich. Poněvadž tedy trávu polní, ješto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vásneodívá, ó malé víry? Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti? aneb co budeme píti? aneb čím se budeme odívati? Nebo toho všeho pohané hledají. Vítť zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete. Ale hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“* (Mt 6,28-33) LHU 71.4

Zde, v lůnu přírody, vede Kristus člověka k zamyšlení. Svou silou působí na jeho zrak a city, aby se otevřely zvláštní skutky božské moci. Nejdřív obrací pozornost na přírodu, a potom na Boha, který udržuje světy svou mocí. Ukazuje na rozvíjející se pupen. ... Nespouští ze zřetele malé ptáčka. Ani vrabeček nepadá na zem bez vůle nebeského Otce. ... LHU 71.5

Kristus ukazuje, že Bůh se stará o nejmenší, i o zdánlivě nepatrné Jeho stvoření, o celou Jím stvořenou přírodu. Každý veliký strom, každý keř, každý rozvíjející se kvítek, lilie na poli i celá země, oděná živým zeleným kobercem, vše je udržováno v pořádku, všechno má své místo i svůj čas a vše svědčí o tom, že Bůh miluje člověka. – Manuscript 73, 1893 LHU 71.6

Jeden tep života ve všem stvoření

„...*Považte kvítí polního, kterak roste, nepracuje ani přede.*“ (Mt 6,28) LHU 72.1

Pahorky a pole byly posety nejkrásnějším kvítím, jež se skvělo svěžestí jitřní rosy. Ježíš, ukázal na ně, pravil: „*Považte kvítí polního, kterak roste!*“ Lidská dovednost může sice napodobit lepý tvar a něžnou barvu kvítí a rostlin, ale kdo může dát život jen jedinému květu anebo lístku trávy? Každé malé kvítí, rostoucí u cesty, vděčí za život téže moci, která ustavila hvězdné světy ve výšinách. A všemi stvořenými věcmi proniká jeden tep života z velikého Boha. Jeho rukou je kvítí polní oděno nádherněji, než kdy byli oděni světští králové. A „*poněvadž tedy trávu polní, ježto dnes jest a zítra do pece bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vás neodívá, ó malé víry*“? LHU 72.2

Ten, jenž stvořil kvítí a ptactvu daroval zpěv, rovněž praví: „*Považte kvítí polního!*“ „*Hleďte na ptactvo nebeské!*“ Z přírodních krás se můžeme naučit o moudrosti Boží více, než je známo učenci. Na okvětní plátky napsal nám Bůh poselství slovy, jimž bude srdce sto rozumět jen tehdy, když se odnaučí nedůvěře, sobectví a hlodavým starostem. Nedal-li nám Bůh zpěvné ptactvo a líbezná kvítí z nesmírné lásky svého otcovského srdce proto, aby naši životní cestu okrášlil a zpříjemnil? Všecko, čeho k životu potřebujeme, mohlo nám být dáno bez kvítí a bez ptactva, avšak Bohu nestačilo dát pouze to, co by postačilo k pouhé existenci. Naplnil nebesa, vzduch a zemi různými krásami, aby nám vyprávěly, jak nás miluje. Krása všech stvořených věcí je jenom zábleskem Jeho slávy. Když přírodu tak bohatě a důmyslně vyzdobil, aby nás potěšil a obšťastnil, můžeme ještě pochybovat, že nás opatří všemi nutnými věcmi? LHU 72.3

„*Považte kvítí polního!*“ Každé kvítí, otevírající svůj kalíšek slunečnímu světlu, poslouchá téhož velikého zákona, který ovládá hvězdy, a jak jednoduchý, krásný a líbezný je jeho život! Kvítím obrací Bůh naši pozornost na krásu povahy, podobné Kristu. Ten, jenž kvítí dal takovou krásu, přeje si tím více, aby naše duše byla oděna krásou povahy Kristovy! LHU 72.4

„*Považte,*“ praví Ježíš, „*kvítí polního, kterak roste!*“ Kterak, vypučivši ze studené, tmavé země, z bahna řečiště, rozvíjí svou krásu a šíří vůni! Kdo by pomyslel na takovou krásu, vida hrubou hnědou cibuli lilie. Avšak když se v ní skrytý život Boží na Boží pokyn za deště a slunečna rozvine, žasnou lidé nad krásou a nádherou květu. Právě tak se rozvine Boží život v každé lidské duši, která se poddá působení Jeho milosti, přicházející se svými požehnáními ke všem jako déšť a slunečno v přírodě. Slovo Boží vytváří květiny a totéž slovo vyvolá v tobě krásu Jeho Ducha. – MB 95-97 LHU 72.5

On naplňuje naše potřeby

„Nepečujte o život svůj, co byste jedli a co pili, ani o tělo své, čím byste se odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a tělo nežli oděv?“ (Mt 6,25) LHU 73.1

Ten, jenž ti dal život, ví také, že potřebuješ potravu, abys jej mohl zachovat, a Ten, jenž ti dal tělo, ví také, že potřebuješ oděv. A zda ti neposkytne Ten, kdo ti svěřil dar větší, také to, čeho je zapotřebí, aby byl úplný? LHU 73.2

Pán Ježíš odkazoval své posluchače na ptáky, kteří pění své chvalozpěvy, aniž jim při tom překážejí nějaké starosti, poněvadž „nesejí ani žnou“, a přece jejich veliký Otec pečuje o jejich potřeby. Pán Ježíš dodal: „Zdaliž vy jich mnohem nepřevyšujete?“

„Bez Jeho péče, vrabec nemůže spadnout.

Bez Jeho vědomí, duše se neskloní.

Neb On s námi všude a vždy je

A nikdy za cenu žádnou

neopustí duši, jež Mu důvěřuje.“ LHU 73.3

Zákon Boží je zákonem lásky. Obklopil nás krásami, abychom se naučili, že na tuto zem nejsme postaveni pouze proto, abychom pro sebe kopali a stavěli, pracovali a předli, nýbrž abychom také život láskou zkrášlili a rozradostnili a jako květiny oblažovali život jiných službou lásky. LHU 73.4

Otcové a matky, nechte se vaše děti učit od květin! Berte je s sebou do zahrady a na pole a pod listnaté stromy! Učte je v přírodě čist poselství Boží lásky! Myšlenky na Stvořitele spojujte s ptactvem, stromovým a kvítím! Nabádejte dítky, aby ve všem, co je krásné a půvabné, spatřovaly výraz lásky Boží k nám. Ukažte, že vaše náboženství je příjemné a radostné, a mějte zákon laskavosti vždy v ústech svých! LHU 73.5

Učte své dítky, že skrze velikou lásku Boží se také jejich povaha může změnit a být přivedena v soulad s povahou Boží! Učte je, že Bůh si přeje, aby jejich život byl zkrášlen půvaby květin. Při trhání květin je učte, že Ten, jenž květiny stvořil, je krásnější nežli ony! Takovým způsobem budou se jejich útlá srdéčka otvírat Pánu. Ten, jenž je „všecek krásný“, bude jim denním společníkem, důvěrným přítelem, a jejich život se přemění v obraz Jeho čistoty. – MB 95-97 LHU 73.6

Bůh ozdobí náš charakter svými požehnanými vlastnostmi. Naše slova budou jako libá vůně polního kvítí. – RH May 19, 1896 LHU 73.7

1. března

Kristus přijal lidskou přirozenost

„A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy.“ (J 1,14) LHU 74.1

Jan popisuje Kristovu moc jako znalý člověk a svědčí o Jeho vznešenosti a moci. Paprsky drahocenné pravdy z Něj vyzařují jako paprsky slunce. Jan představuje Krista jako jediného Prostředníka mezi Bohem a člověkem. LHU 74.2

Učení o Kristovu vtělení v lidské tělo je tajemstvím, „tajemství skryté od věků a národů“. Toto je velikým tajemstvím milosti. *„A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.“* Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost mnohem nižší, než byla Jeho nebeská přirozenost. V ničem jiném se tak neprojevovalo podivuhodné ponížení Boha, jako v tomto. On *„tak... miloval svět, že Syna svého Jednorozeného dal“*. Jan odhaluje toto úžasné téma s takovou prostotou, že všichni mohou pochopit vyjádřené myšlenky a nalézt světlo. LHU 74.3

Kristus na sebe přijal lidskou přirozenost ne formálně, ale skutečně. Skutečně vlastnil přirozenost člověka. *„Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich.“* Byl Synem Marie; podlé těla se narodil ze semene Davidova. Byl nazván Člověkem, dokonce *„Člověk Kristus Ježíš“*. *„Tím větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden“* píše Pavel, *„čím větší má čest stavitel nežli sám dům.“* LHU 74.4

Třebaže Slovo Boží hovoří o lidské přirozenosti Kristově během Jeho pozemského života, svědčí zrovna tak jasně o Jeho praexistenci. Slovo existovalo jako božská Osoba, jako Věčný Boží Syn, jedno s Otcem. Od věčnosti byl Přímluvcem odkazu, v němž požehnány budou všechny čeledi země, – Židé i pohané, – jestliže Jej přijmou. „Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.“ Předtím, než byli stvoření lidé a andělé, bylo Slovo u Boha, a Slovo byl Bůh. ... LHU 74.5

Bůh i Kristus věděli od počátku o odpadnutí satana i o Adamově pádu do hříchu, jež bude sveden odpadlíkem. Pro vykoupení padlého člověka byl přijat plán spasení, aby byla dána lidem ještě jedna možnost. Kristus měl být Prostředníkem jménem stvoření Božího a od věčnosti být našim zástupcem a Ručitelem. Ještě před stvořením naší Země bylo rozhodnuto, že božská přirozenost Krista má být oblečena v lidskou. *„Tělo jsi mi způsobil,“* řekl Kristus. Ale On v lidské přirozenosti nepřišel dřív, než se naplnila plnost času. Tehdy přišel na naši Zem jako Nemluvňátko z Betléma. – RH Apr. 5, 1906 LHU 74.6

2. března

Narození Kristovo je nevýstižným tajemstvím

„Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel.“ (Iz 7,14) LHU 75.1

Nedovedeme pochopit, jak se Kristu stal malým, bezmocným děťátkem. Byl by mohl sestoupit na zem v takové kráse, že by se nijak nepodobal synům lidským. Jeho tvář mohla zářit jasem a mohl být vysoký a krásný. Byl by mohl přijít tak, aby okouzlit ty, kteří Jej měli ve vážnosti. Takový Kristův příchod mezi syny lidské si však Bůh nepřál. LHU 75.2

Měl být jako ti, kteří patřili k lidské rodině a k židovskému národu. Jeho rysy měly být jako rysy jiných lidských bytostí a neměl být tak krásný, aby si na Něho lidé ukazovali jako na někoho, kdo se od ostatních liší. Měl přijít jako jeden z lidského rodu a stát jako člověk před tváří nebe a země. Přišel, aby zaujal místo člověka, aby se sám zaručil v jeho prospěch, aby zaplatil dluh za hříšníky. Měl na zemi žít čistým životem a ukázat, že satan neříkal pravdu, když tvrdil, že lidský rod mu náleží navždy a že Bůh nemůže člověka vytrhnout z jeho rukou. LHU 75.3

Lidé spatřili Krista nejprve jako nemluvně, jako dítě. ... LHU 75.4

Čím více přemýšlíme o Kristově příchodu na tuto zemi v podobě děťátka, tím se to jeví podivuhodnější. Jak se může stát, že bezmocné děťátko v betlémských jeslích je přesto Božím Synem? Třebaže to nedovedeme pochopit, můžeme věřit, že On, který stvořil světy, se kvůli nám stal bezmocným děťátkem. Ačkoli stál výš než kterýkoliv z andělů, ačkoli byl tak velký jako Otec na nebeském trůně, stal se jedním z nás. V něm se Bůh a člověk stali jedno a právě v této skutečnosti nalézá padlé lidstvo svou naději. Tím, že ctíme živého Krista, uctívám Boží lidství a vidíme v Něk zřetelný obraz Boha Otce. – 3SM 127, 128 LHU 75.5

Když přemýšlíme o vtělení Krista v lidské tělo, stojíme v rozpacích před nevýstižným tajemstvím, jež nemůže lidský rozum pochopit. Čím více o Něk přemýšlíme, tím úžasnější se nám jeví. Jak velký je kontrast mezi božstvím Krista a bezmocným Nemluvnětkem z betlémských jeslí! Jak máme změřit rozdíl mezi majestátným Bohem a bezmocným Nemluvnětkem? A přece Stvořitel světů, v němž přebývala plnost Boží tělesně, rovný s Otcem v důstojnosti i slávě, a přesto Ten, jenž nosil lidský oděv! Božství a lidská přirozenost byly tajemně spojeny a člověk a Bůh se stali jedno. V tomto sjednocení nalézáme naději pro padlé lidské pokolení. – ST July 30, 1896 LHU 75.6

3. března

Dvě přirozenosti se spojily v jedno

„Neboť nepřijal andělů, ale sám Abrahamovo přijal. Pročež ve všem připodobněn býti měl bratřím...“ (Žd 2,16.17) LHU 76.1

Byla lidská přirozenost Syna Marie změněna v božskou přirozenost Syna Božího? Ne, tyto dvě přirozenosti byly tajemným způsobem sjednoceny v jedné Osobě – Člověku Kristu Ježíši. V Něm přebývala všechna plnost Boží tělesně. Když byl Kristus ukřižován, zemřela Jeho lidská přirozenost. Božská přirozenost se nemůže ani ztratit, ani zemřít; to je nemožné. Kristus, bezhříšná Bytost, zachrání každého Adamova syna i dceru, jestliže přijmou jim nabízené spasení tím, že budou souhlasit stát se Božími dětmi. Spasitel vykoupil padlé lidstvo svou krví. LHU 76.2

Je to veliké tajemství, které nebude plně objasněno ve vši své vznešenosti, dokud nebudou vykoupení přeneseni. Tehdy bude v plnosti oceněna moc, vznešenost a účinnost božského daru pro člověka. Ale nepřítel se tak vynasnažil zastřít tento dar mystikou, že pro lidi ztratil jakýkoli význam. – 5BC 1113 LHU 76.3

Setkáváme se s mylnými myšlenkami. Nikdy nemáme důvěřovat lidské velikosti, jak to činí někteří, že vzhlížejí na lidi, tak jako vzhlíželi nebeští andělé na vzbouřeného Lucifera, v důsledku čeho ztratili pocit přítomnosti Boha a Krista. LHU 76.4

Může ten, kdož usiluje o dokonalost, zkoumáním nalézt Boha? Evangelium nám odhaluje Kristův charakter jako nekonečně dokonalý. Chci o tom hovořit tak, aby celý svět mohl uslyšet o cíli Kristova poslání a Jeho službě. ... LHU 76.5

„Ptejte se na Písma“ řekl Kristus, „nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tat’ svědectví vydávají o mně.“ Vykupitelova utrpení, pokora Jeho božsko-lidského charakteru nejsou pochopeny, a proto Jeho ctnosti nejsou uplatňovány v životě. Pokladnice poznání, darované Bohem, jsou nevyčerpatelné. LHU 76.6

Až do dne soudu mohli by nejnadanější lidé zcela využívat všechny Bohem jim darované schopnosti a tím vyvyšovat Kristův charakter. Ale ani tehdy by Jej nemohli ukázat takovým, jakým je. Tajemství spasení, jímž je božsko-lidská přirozenost, Jeho vtělení a vykoupení z hříchu, mohly by zaujmout mysl spisovatelů a moudrých lidí od této chvíle až potud, kdy se Kristus objeví na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou. Dokonce i kdyby tito lidé použili veškeré své schopnosti, aby zjevili Krista a Jím vykonané dílo, bude jejich chápání stále ještě daleko od skutečnosti. ... LHU 76.7

Po nekonečné věky budou vykoupení uvažovat nad tématem vykoupení a přemýšlet nad ním. Odlesk Boží slávy bude navždy zářit z tváře Vykupitele. – Letter 280, 1904 LHU 76.8

Ducha svatého měl Kristus od mladosti

„A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle obyčeje toho dne svátečního.“ (L 2,42) LHU 77.1

Když bylo Ježíši dvanáct let, přebýval v Něm Duch svatý a On v nějaké míře pocítil tíhu břímě, že Jej očekává splnit zvláštní poslání, pro něž přišel na náš svět. Jeho duše byla připravena konat. Hotový přijímat naučení zadával zvláštní otázky a jimi osvěcoval mysl svých posluchačů, přiváděl je k pochopení proroctví a také svého pravého poslání a služby Mesiáše, kterého očekávali.

LHU 77.2

Židé vyvyšovali falešné teorie. Cítili velké a pozoruhodné události v naději, že při svém zjevení je Mesiáš vyvýší nade všechny národy země. Očekávali tu slávu, která bude doprovázet druhý příchod Krista a ztratili ze zřetele pokoru, jaká musí provázet Jeho první příchod. *LHU 77.3*

Stejně však Ježíš svými otázkami o proroctví Izaiáše, které ukazovalo na Jeho první příchod, osvětlil mysl těch, jež byli hotovi přijat pravdu. On sám dal tato proroctví před svým vtělením v lidskou přirozenost; a když Mu je Duch svatý připomněl a vnukl, že Jej očekává vykonat veliké dílo, předal světlo a poznání těm, kteří Jej obklopovali. *LHU 77.4*

Třebaže Ježíš rostl v poznání a milost Boží byla v Něm, nebyl na to pyšný a nestavěl se nad jiné pokorné pracovníky. Vzal na sebe úděl starostí spolu se svým otcem, matkou a bratřími... Ačkoli Jeho moudrost překvapovala učence, byl klidně poddán svým pozemským rodičům, účastnil se domácích prací a pracoval svými rukama jako každý jiný pracovník. O Ježíši je napsáno, že v jinošských letech *„prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí“*. *LHU 77.5*

Nepřestával pokorně plnit své povinnosti, i když denně získával poznání o svém překvapujícím poslání. Radostně se chápal práce, která se očekává od mladíka, žijícího ve skromné rodině, obtíženě nouzí. Ježíš rozuměl pokušením dětí, protože sám poznal jejich těžkosti a trampoty. Pevně a neochvějně usiloval o pravdu. Ač byl náchylný ke hříchu, nevzdaloval se pravdy ani na píd'. Byl neodmlouvajícím poslušným synem; avšak Jeho neposkvrněný život vzbuzoval žárlivost a závist u Jeho bratrů. Jeho dětství a jinošství nemůžeme nazvat klidným a radostným. Bratři v Něj nevěřili. Znervózňovalo je, že nejednal ve všem tak jako oni a neúčastnil se jejich zlých skutků. Ve svém domě byl veselý, ale nikdy nebyl hlučný. Ježíš byl vždy hotov se učit. Měl velkou radost, když byl v přírodě a Bůh byl Jeho učitelem. – ST July 30, 1906 *LHU 77.6*

5. března

Ježíš získává osvědčení o svém synovství

„I stalo se, když se křtil všecken lid, a když se pokřtil i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe.“
(L 3,21) LHU 78.1

Když Ježíš přišel, aby se dal pokřtít, Jan v Něm poznal tak čistou povahu, s jakou se dosud u žádného člověka nesetkal. Již ovzduší, které vytvářel svou přítomností, bylo svaté a vyvolávalo posvátnou bázeň. K Janovi přicházely k břehu Jordánu celé zástupy lidí a Jan vyslechl mnohé příběhy o strašných zločinech a setkal se s lidmi, jejichž duše byly obtíženy tisícerými hříchy; nikdy se však nesetkal s lidskou bytostí, z níž by vyzařoval vliv tak božský. To vše bylo v souladu s tím, co bylo Janovi zjeveno o Mesiáši. ... LHU 78.2

Ježíš nepřijal křest jako přiznání viny za své vlastní hříchy, nýbrž ztotožnil se s hříšníky a učinil to, co musíme učinit my. Také život plný utrpení a trpělivého snášení, který Ježíš prožil po svém pokřtění, je pro nás příkladem. LHU 78.3

Když vystoupil z vody na břeh, sklonil se Ježíš v modlitbě. Započal nový a významný úsek Jeho životní dráhy. – DA 110, 111 LHU 78.4

Ještě nikdy před tím andělé neslyšeli takovou modlitbu. Rádi by přinesli modlícímu se Vykupiteli ujištění věčné lásky. Ale ne! Sám Otec odpoví svému Synu. Přímou od trůnu zazářilo světlo Boží slávy. Nebesa se otevřela a odtud zazářily paprsky světla a slávy a objevil se obraz jako ze zářícího zlata, v podobě holubice. Holubice byla symbolem Kristovy mírnosti a pokory. LHU 78.5

Lidé jako očarování stáli v bázni a úžasu. Jejich pohled byl obrácen na Krista, jehož skloněná postava byla ozářena nádherným světlem a slávou, jež od věků obklopuje Boží trůn. Jeho tvář upřená k nebi svítila slávou, jaká nikdy dříve nezářila v lidské tváři. Hřmělo a otevřené nebe náhle osvětlovaly blesky. Z nebe zazněl hlas: *„Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“* ... Hlas věčného Boha ujistil Krista o tom, že je Synem Věčného. – YI duben 1874 LHU 78.6

Sláva, která spočinula na Kristu, je zárukou lásky Boží k nám. Svědčí o tom, jakou sílu má modlitba, je důkazem, že lidský hlas může dosáhnout sluchu Božího a že naše prosby dojdou přijetí ve dvorech nebeských. ... Světlo, které z otevřených bran dopadlo na hlavu našeho Spasitele, dopadá i na nás, modlíme-li se o pomoc, abychom odolali pokušení. Hlas, který promluvil k Ježíši, promlouvá ke každé věřící duši: „Toto je mé milované dítě, ve kterém se mi zalíbilo.“ – DA 113 LHU 78.7

Ježíš – náš Vzor

„Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm.“ (2 K 5,21) LHU 79.1

Tím, že se dal pokřtít, ukázal Kristus hříšníku na jeden vážný krok v procesu pravého obrácení. Kristus neučinil hříchy, od kterých by bylo zapotřebí se umýt, ale když se stal zástupcem člověka, hříchy viníka byly přeneseny na Něj. ... Tím, že Bůh přijímá Krista jako hříšníkova zástupce, dává hříšníku šanci – s pomocí božské síly Krista obstát ve zkoušce, ve které Adam neobstál. LHU 79.2

Když Kristus přišel k Janovi, kál se za hříšníka, věřil za hříšníka, aby v souladu s Jeho plánem prostřednictvím přijetí lidské přirozenosti a skrze Jeho utrpení mohl hříšník prostřednictvím pokání, víry a křtu být přijat Bohem. Byl Janem pohřben do vodního hrobu a vystoupil z vody, aby svým svatým životem dal člověku pravdivý vzor k napodobení. LHU 79.3

Kroky v procesu obrácení jsou jasně stanoveny. Je to pokání, víra v Krista jako Vykupitele světa, víra v Jeho smrt, pohřbení a zmrtvýchvstání, znázorněné v obřadu křtu, a Jeho nanebevstoupení za účelem konání prostřednické služby. Od samého počátku Ježíšovy veřejné služby i během celé prostřednické služby zůstává Jeho charakter neměnný. Ztotožňuje se s hříšníky jako jejich zástupce, beroucí na sebe jejich hříchy, počítající se k přestupníkům a plnící to, co je vyžadováno od hříšníka, v pokání, víře a dobrovolné poslušnosti. Jaký vzor k napodobování je dán hříšníkům životem Kristovým! Jestliže nebudou následovat Jeho příkladu, nebudou ospravedlněni. LHU 79.4

Milé děti a mladí lidé, váš nebeský Otec a drahý Spasitel jsou vašimi nejlepšími Přáteli. Máte všechny důkazy k tomu, že můžete získat Jejich lásku. *„Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ LHU 79.5*

Bůh před námi nezatají nic, co je nám skutečně k prospěchu. Ježíš si přeje, abychom byli šťastní na tomto světě a vychutnali Jeho slávu ve světě budoucím. Bůh zve děti a mládež, aby se Mu poddaly: „Synu můj, dej Mi srdce své!“ Zaslíbení je dáno: „Naleznete Jej.“ ... LHU 79.6

Všichni lidé mají hříchy, které je zapotřebí smýt. ... Právě pokání ze spáchaného hříchu, víra v Kristovy zásluhy, křest v Jeho smrt a povstání z vody v novotě života – to jsou první kroky po narození shůry, o kterých hovořil Kristus Nikodémovi a kterými musel projít, aby byl spasen. Kristova slova nejsou adresována jen Nikodémovi, ale i každému muži, každé ženě, každému dítěti žijícímu na tomto světě. ... Nalézáme se v bezpečí, když následujeme Kristův vzor. – YI February 1874 LHU 79.7

Ukázal nám, jak vítězit

„Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.“ (Mt 4,7) LHU 80.1

Na poušti pokušení prožil Kristus největší pokušení, která by mohla napadnout člověka. Bojoval zde opuštěn se lstivým, chytrým nepřítelem a přemohl jej. První velké pokušení se týkalo chuti, druhé vyzývavosti a třetí se týkalo lásky ke světu. Satan přemohl své miliony tím, že je pokoušel v povolání chuti. Uspokojování chutě vzrušuje nervový systém a vyčerpává síly mozku, který je zbaven schopnosti myslet klidně, nebo rozumně. Mysl je nevyrovnaná. Tyto vyšší, jemnější schopnosti se zvrhnou ke službě zvířecím žádostem, přičemž svaté, věčné zájmy nejsou brány vážně. Jakmile satan dosáhne tohoto cíle, může přijít se svými dalšími dvěma pokušeními, pro něž je již připravena půda. Jeho rozmanitá pokušení vycházejí z těchto tří základních bodů. LHU 80.2

Troufalost je běžným pokušením a jakmile s ní satan zaútočí, zvítězí devětkrát z deseti případů. Ti, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky a svou vírou si činí právo na boj proti všemu zlému, jež se nachází v jejich povaze, běžně se bezmyšlenkovitě vrhají do pokušení, z nichž je možno vyváznout bez poskvrny jen zázračně. Přemýšlení a modlitba by je mohly chránit a vést je k tomu, aby se vyhnuli kritickým, nebezpečným situacím, ve kterých se nacházejí, když dávají satanovi příležitost, aby je ovládl. Boží zaslíbení nejsou pro nás přehnanými požadavky, zatímco se bezstarostně vrháme do nebezpečí, přestupujeme přírodní zákony a nedbáme opatrnosti a úsudku, kterým nás obdařil Bůh. To je nejkrajnější opovržlivost. LHU 80.3

Kdyby se Kristus byl poklonil satanovi, byly by Mu poskytnuty trůny a království tohoto světa. Člověk nebude nikdy pokoušen tak silnými pokušeními, jaká doléhala na Krista. Satan přišel se světskou slávou, bohatstvím a radostmi života a představil je v co nejpůsobivějším světle, aby oklamal a svedl. *„Toto všecko,“* řekl Kristu, *„tobě dám, jestliže padneš, budeš se mi klanět.“* (Mt 4,9) Kristus odrazil tohoto zákeřného nepřítele a zvítězil. ... LHU 80.4

Máme před sebou Kristův příklad. On přemohl satana a ukázal nám, jak můžeme i my zvítězit. Kristus odolal satanovi Písmem. Mohl použít svou božskou moc i svá vlastní slova, ale řekl: *„Psáno jest.“* ... Kdyby křesťané zkoumali Písmo svaté a následovali ho, byli by posílněni a mohli by se postavit na odpor zákeřnému nepříteli. ... LHU 80.5

Když v srdci vládne Kristovo náboženství, svědomí souhlasí, potom vládne pokoj a štěstí. Tehdy bude v duši světlo i navzdory tomu, že kolem může být zmatek a nepokoj. Podřízení se, láska a vděčnost vůči Bohu udržuje v duši slunce, i kdyby bylo celý den zamračeno. – 4T 44-47 LHU 80.6

Nalezli jsme Mesiáše

„O kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme...“ (J 1,46) LHU 81.1

Filip pak pozval Natanaele. Natanael byl v zástupu lidí přihlížejících tomu, když Jan Křtitel označil Ježíše za Beránka Božího. Když Natanael spatřil Ježíše, byl zklamán. Což tento muž, na němž jsou patrné známky chudoby a namáhavé práce, může být Mesiášem? Přesto se Natanael nemohl odhodlat k tomu, aby Ježíše zavrhl, neboť Janovo poselství ho přesvědčilo. LHU 81.2

Ve chvíli, kdy k němu Filip přišel, aby ho získal, dlel Natanael v tichém háji, kam se uchýlil, aby rozjímal o Janově kázání o prorocích, týkajících se Mesiáše. Modlil se, aby mu bylo oznámeno, zda Ten, jehož ohlásil Jan, je Vysvoboditel, a Duch svatý na něho sestoupil a ujistil ho, že Bůh navštívil svůj lid a vzbudí mu roh spasení... LHU 81.3

Slova „*našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v zákoně a proroci*“ zdála se Natanaelovi přímou odpovědí na jeho modlitby. Filip však zakolísal ve víře. Dodal s nádechem pochybovačnosti: „*Ježíše, syna Josefova z Nazareta.*“ V Natanaelovi se opět ozval předsudek: „*A může z Nazareta co dobrého býti?*“ LHU 81.4

Filip se s ním nepřel. Pravitel: „*Pod' a viz. Vida Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto lsti není. Řekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prve než tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe.*“ LHU 81.5

To postačilo. Božský duch, který dal Natanaelovi ujištění, když se v samotě modlil pod fíkovníkem, promluvil teď k němu ve slovech Ježíšových. Přestože měl pochyby a poněkud podlehl předsudku, přišel Natanael ke Kristu s upřímným přáním poznat pravdu a jeho touha se nyní vyplnila. Jeho víra byla větší než víra toho, jenž ho k Ježíši přivedl. Odpověděl: „*Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelský!*“ LHU 81.6

Kdyby byl Natanael věřil rabínům, nebyl by našel Ježíše. Stal se učedníkem, protože se spolehl na vlastní úsudek. Tak je tomu i dnes s mnohými, jimž předsudek brání poznat dobro. Jak jinak by tomu bylo, kdyby „*šli a podívali se*“. LHU 81.7

Nikdo z těch, kdož se spoléhají na lidský rozum a dávají se jím vést, nedorazí spásného poznání pravdy. Je třeba, abychom jako Natanael zkoumali Slovo Boží a prosili o osvětlení Duchem svatým. Ten, jenž viděl Natanaele pod fíkovníkem, uvidí i nás na skrytém místě při modlitbě. Andělé z říše světla jsou nablízku těm, kdož v pokoře hledají božské vedení. – DA 139-141 LHU 81.8

Bratři hříšníků i svatých

„Každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát Boha.“ (1 J 4,7) LHU 82.1

Ve všech, kdo trpí pro Mé jméno, pravil Ježíš, máte poznat Mne. Jako byste pomáhali Mně, máte sloužit jim. To je důkazem, že jste Moji učedníci. LHU 82.2

Všichni, kdož se znovu narodili do nebeské rodiny, jsou ve zvláštním smyslu bratry našeho Pána. Láska Kristova váže navzájem členy Jeho rodiny a všude, kde se tato láska projeví, tam se zjeví božské příbuzenství. *„Každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát Boha.“ LHU 82.3*

Ti, jež Kristus při soudu pochválí, budou možná znát málo o teologii, zato však žili podle Kristových zásad. Byli pod vlivem božského Ducha a byli požehnáním pro ty, kdo žili kolem nich. I mezi pohany jsou lidé, kteří projevují laskavého ducha; ještě než uslyšeli slova života, přátelili se s misionáři a sloužili jim i s nasazením vlastního života. Mezi pohany jsou takoví, kteří uctívají Boha a neznají Ho, protože jim nikdo nepřinesl světlo; takoví nezahynou. Ačkoli neznají psaný zákon Boží, slyší hlas Boží, který k nim promlouvá v přírodě, a konají to, co zákon požaduje. Jejich skutky jsou důkazem, že Duch svatý se dotkl jejich srdcí a že jsou uznáváni za děti Boží. LHU 82.4

Jaké překvapení a štěstí čeká ty nejmenší a nejnižší z národů a z pohanů, až uslyší z úst Spasitelových: *„Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili!“* Jak se raduje srdce Nekonečné lásky, až následovníci Kristovi vzhlednou s překvapením a štěstím při pochvalných slovech Kristových! LHU 82.5

Láska Kristova se však neomezuje jen na určitý druh lidí. Kristus se ztotožňuje s každým členem pozemské rodiny. Kristus je Synem člověka a je tedy bratrem každého Adamova syna a Adamovy dcery. Následovníci Kristovi se nesmějí cítit odtrženi od světa kolem nich, který hyne. Jsou částí velké lidské rodiny a nebe se na ně dívá jako na bratry hříšníků i svatých. Kristova láska zahrnuje padlé, pobloudilé i hříšné; a každý skutek milosrdenství přijímá Kristus, jako by byl prokázán Jemu. – DA 638 LHU 82.6

Příklad poslušnosti

„...ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ (Fp 2,8) LHU 83.1

Od chvíle, kdy Ježíš přišel, aby dlel mezi námi, víme, že Bůh ví o našich zkouškách a že cítí s námi v našich strastech. Všichni synové a všechny dcery Adamovi mohou poznat, že v našem Stvořiteli mají hříšníci přítele, neboť v každém důkazu milosti, v každé zaslíbené radosti, v každém projevu lásky, v božské přitažlivosti, již nám poskytl život Spasitelův na zemi, spatřujeme „Boha mezi námi“. LHU 83.2

Satan líčí Boží zákon lásky jako zákon sobectví. Tvrdí, že je nemožné, abychom byli poslušni Jeho ustanovení. Obviňuje Stvořitele, že zavinil pád našich prvních rodičů, který je příčinou vši naší bídy, a svádí lidi k tomu, aby v Bohu viděli původce hříchu, utrpení a smrti. Ježíš byl povolán, aby odhalil tento klam. Jako jeden z nás měl být příkladem poslušnosti. Proto vzal na sebe naši přirozenost a žil naším životem. *„A protože ve všem připodobněn býti měl bratřím.“ (Žd 2,17) LHU 83.3*

Kdybychom museli podstupovat něco, co Kristus nepodstoupil, využil by toho satan k tvrzení, že moc Boží je pro nás nezpůsobilá. Proto byl Ježíš *„zkušený ve všem nám podobně“ (Žd 4,15)*. Podstoupil každou zkoušku, již jsme vystavováni my. A nepoužil ve svůj prospěch žádné moci, jež by nebyla štědře nabízena i nám. Jako člověk byl vystavován pokušením, ale přemáhal je silou, již Mu dal Bůh. Privil: *„Abych činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj je u prostřed vnitřností mých.“ (Ž 40,9)* Když chodil, dobře činil a uzdravoval všechny, jež sužoval satan, objasňoval lidem povahu zákona Božího a podstatu svého poslání. Jeho život je důkazem toho, že i my můžeme být poslušni Zákona Božího. LHU 83.4

Tím, že přijal lidskou podobu, stal se Kristus člověkem; svou božskostí je spojen s trůnem Božím. Jako Syn člověka dal nám příklad poslušnosti; jako Syn Boží dává nám sílu, abychom byli poslušni. Byl to Kristus, jenž z keře na hoře Oréb pravil Mojžíšovi: *„JSEM, KTERÝŽ JSEM... Takto díš synům Izraelským: JSEM poslal mne k vám.“ (Ex 3,14)* Bylo to zaslíbení, že Izrael bude vysvobozen. Stejně tak prohlásil o sobě *„JÁ JSEM“*, když přišel v „podobě člověka“. Dítě z Betléma, tichý a pokorný Spasitel, je Bůh, *„který se zjevil v těle“ (1 Tm 3,16)*. – DA 24 LHU 83.5

Dobrodiní k ovládaným zlými duchy

„A když se přeplavil na druhou stranu do krajiny Gergezenských, potkali se s ním dva d'ábelníci z hrobu vyšli, ukrutní náramně.“ (Mt 8,28) LHU 84.1

Za časného rána připlul Spasitel se svými učedníky ke břehu. ... Sotva však vystoupili na břeh, naskytl se jejich zrakům výjev, který byl strašnější než řádění noční bouře. Z úkrytu mezi hrobkami se vyřítili dva šilenci, jako by je chtěli rozsápat na kusy... LHU 84.2

Učedníci a jejich druzi se z hrůzy dali na útěk; přitom zjistili, že Ježíš s nimi není. ... Ježíš stál tam, kde Jej opustili. Ten, jenž utišil bouři... neuprchl před těmito démony. ... LHU 84.3

S mocí přikázal Ježíš nečistým duchům, aby z nich vyšli. Jeho slova pronikla zatemněnou myslí nešťastníků: Zatím se s posedlými stala obdivuhodná změna. Do jejich mysli zazářilo světlo. Z jejich očí zmizelo šilenství. Jejich tváře, tak dlouho znetvořené do podoby satanovy, náhle zjihly, zkrvavené ruce se přestaly chvět a zachránění radostně velebili Boha za své vysvobození. ... LHU 84.4

Gergezenským se dostalo živého důkazu o moci a milosti Kristově. Viděli muže, kteří byli opět přivedeni k rozumu; měli však takový strach z ohrožení svého pozemského majetku, že s Tím, jenž před jejich očima přemohl knížete tmy, jednali jako s vetřelcem a Dar nebes se odvrátil od jejich dveří. ... LHU 84.5

Zcela jiné však bylo myšlení a cítění uzdravených šilenců. Ti chtěli zůstat u svého vysvoboditele. V Jeho přítomnosti se cítili bezpečně před démony, kteří mařili jejich životy a ničili jejich lidskou tvář. Když Ježíš vstupoval na loď, přimkli se k Němu, vrhli se na kolena k Jeho nohám a prosili Ho, aby je nechal blízko sebe, kde by mohli stále naslouchat Jeho slovům. Ježíš jim však přikázal, aby se vrátili domů a vyprávěli, jak veliké věci pro ně učinil Pán. ... LHU 84.6

Jakmile jim však Ježíš ukázal na jejich povinnost, neváhali uposlechnout. Vyprávěli o Ježíši nejen ve svých rodinách, a svým sousedům, ale prošli celým Desetiměstím a všude vyprávěli o Jeho spásné moci. ... Při konání tohoto díla mohli získat větší požehnání, než kdyby byli zůstali v přítomnosti Ježíše pouze proto, aby z toho měli užitek jen sami. Právě šířením radostné zvěsti o spasení se dostáváme do blízkosti Spasitelovy. ... Nemohli učit lid tak, jako to mohli dělat učedníci, kteří byli ustavičně s Kristem. Byli však sami živým důkazem, že Ježíš je Mesiáš. Mohli vyprávět o tom, co věděli, co sami viděli a slyšeli a co sami pocítili z moci Kristovy. – DA 337-340 LHU 84.7

Musíme v Něj věřit

„Dobré myslí buď, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji.“ (L 8,48) LHU 85.1

Cestou do domu představeného synagógy potkal Ježíš v zástupu chudou ženu, která po dvanáct let trpěla nemocí, jež ji ztrpčovala život. Všechno své jmění dala lékařům a za léky, aby se nakonec dozvěděla, že její nemoc je nevyléčitelná. Její naděje však znovu ožily, když se doslechla o tom, že Kristus uzdravuje. Cítila s jistotou, že kdyby jen mohla jít za Ním, že by ji uzdravil. ... Začala si už zoufat, když Ježíš, procházející zástupem, přiblížil se k místu, kde stála. LHU 85.2

Konečně se jí naskytla příležitost, po níž toužila. Octla se v přítomnosti Velkého Lékaře. V nastalé vřavě však nemohla k Němu promluvit, mohla pouze zahlédnout Jeho postavu. Ze strachu, aby neztratila svou jedinou vyhlídku na uzdravení, prodrala se kupředu, myslíc si: *„Dotknu-li se jen toliko roucha Jeho, uzdravena budu.“* Když Ježíš krácel kolem ní, natáhla ruku a podařilo se jí dotknout lemu Jeho roucha. V té chvíli věděla, že je uzdravena. ... LHU 85.3

Ježíš se však náhle zastavil a všichni lidé se zastavili s Ním. Obrátil se, rozhlédl se kolem a hlasem, který přerušil všechnu vřavu, se otázal: *„Kdo se mne dotkl?“* ... LHU 85.4

Spasitel poznal dotyk víry z náhodného styku bezstarostného davu. Takovou víru nebylo možno přejít bez poznámky. Ježíš chtěl říci skromné ženě několik slov útěch, jež by jí byla zdrojem radosti – slova, jež budou požehnáním jeho následovníkům až do konce času. LHU 85.5

Ježíš upřel zrak na ženu, a tím dal najevo, že ví, kdo se Ho dotkl. Žena poznala, že nic neutají, přiblížila se s chvěním k Ježíši a vrhla se Mu k nohám. Se slzami vděčnosti v očích vyprávěla o svém utrpení a o tom, jak našla úlevu. Ježíš ji vlídně oslovil: *„Dobré myslí buď, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji.“* ... Nebylo to pouhým dotykem Krista, nýbrž vírou, která se upnula k božské moci Kristově, že přišlo uzdravení. ... LHU 85.6

Nestačí věřit o Kristu; musíme věřit v Něho! Jediná víra, která nám prospěje, je taková víra, která se přidržuje Krista jako osobního Spasitele, která si přivlastňuje Jeho zásluhy. Mnozí si myslí, že víra je názor. Spásná víra je smlouva, jíž ti, kdož přijímají Krista, vcházejí do smluvního vztahu s Bohem. Pravá víra je život. Živá víra znamená vzrůst síly, naprostou důvěru, jíž se duše stává vítězí silou. – DA 343, 347 LHU 85.7

On je Sluncem Spravedlnosti

„Vám pak, kteříž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho.“ (Mal 4,2) LHU 86.1

V rybářově domě v Kafarnaum ležela Petrova tchyně se silnou horečkou. *„I prosili ho za ni.“ (L 4,38)* Pán Ježíš *„se dotkl její ruky a přestala ji zimnice“ (Mt 8,15).* Vstala a obsluhovala Spasitele a Jeho učedníky. LHU 86.2

Zpráva o uzdravení se rychle rozšířila. Protože k uzdravení došlo v sobotu, lidé se ze strachu před rabíny neodvažovali přijít za Pánem Ježíšem, dokud slunce nezapadne. Teprve pak přicházeli obyvatelé celého města a okolí k prostému domu, kde bydlel. Nemocné přinášeli na nosítkách, jiní přicházeli k Spasiteli o berlich nebo je podpírali jejich přátelé. ... LHU 86.3

Podobný den Kafarnaum ještě nezašlo. Všude se ozýval jásot a výkřiky radosti a osvobození. LHU 86.4

Pán Ježíš neustal ve své činnosti, dokud neuzdravil posledního nemocného. Poslední návštěvníci odešli až pozdě v noci a teprve pak se v Šimonově domě rozhostilo ticho. Skončil dlouhý, vyčerpávající den a Pán Ježíš se odebral k odpočinku. Avšak před svítáním, zatímco město bylo ještě pohrouženo v spánek, zvedl se Spasitel *„a přede dnem vyšel a odešel na pusté místo a tam se modlil“ (Mk 1,35).* LHU 86.5

Časně zrána přišel za Pánem Ježíšem Petr se svými druhy a oznámili Mu, že Ho obyvatelé Kafarnaum již hledají. K jejich překvapení však Kristus řekl: *„I jinýmť městům musím zvěstovati království Boží; nebo na to poslán jsem.“ (L 4,43)* LHU 86.6

Kafarnaum zachvátilo vzrušení a hrozilo nebezpečí, že lidé nepochopí hlavní smysl Kristova poslání. Pán Ježíš na sebe nechtěl upoutat pozornost jen jako na uzdravovatele nebo lékaře tělesných nemocí. Chtěl, aby lidé za Ním šli jako za svým Spasitelem. Lidé by rádi uvěřili, že přišel jako král založit pozemské království, avšak Pán Ježíš chtěl obrátit jejich mysl od pozemských věcí k otázkám duchovním. Pouze pozemský úspěch by Jeho dílu překážel. ... LHU 86.7

Pocty byly cizí Synu člověka. ... Ježíš nepoužíval žádných prostředků, kterých užívají lidé, aby získali pochvalu, nebo aby vyžadovali úctu. ... LHU 86.8

„Slunce Spravedlnosti“ neozářilo svět v plné nádheře, aby lidi oslnilo svou slávou. Prorok Ozeáš o Mesiáši napsal: *„Jako svítání jest vycházení Jeho.“ (Oz 6,3)* Slunce vychází pozvolna a postupně, rozptyluje tmu a probouzí svět k životu. Podobně vychází i *„Slunce Spravedlnosti se zdravím na paprscích“ (Mal 4,2).* – MH 29-32 LHU 86.9

Je vždy nablízku

„Ale abyste věděli, žeť má moc Syn člověka na zemi odpouštětí hříchy, tedy dí šlakem poraženému: Vstaň, vezmi na sebe lože své, a jdi do domu svého.“ (Mt 9,6) LHU 87.1

S novou nadějí vzhledl nemocný k Ježíši. Neznal nikoho, komu by se podobal výraz Ježíšovy tváře a zvuk Jeho hlasu. Zdálo se, že z Kristovy přítomnosti dýchá láska a moc. Víra tohoto bezmocného muže se chopila Kristova slova. Bez jediné otázky se rozhodl uposlechnout. Sotva tak učinil, celé jeho tělo se podřídilo Jeho vůli. LHU 87.2

Každý nerv a každý sval se zachvěl novým životem a jeho ochromené údy se začaly zdravě hýbat. Muž se hbitě postavil na nohy a začal chodit pevným, svižným krokem. Chválil Boha a radoval se z nově nabyté síly. ... Jednal podle Kristova slova, a byl uzdraven. LHU 87.3

Hřích nás odloučil od zdroje života. Jsme jím ochromeni. Sami od sebe nedokážeme žít svatým životem, právě tak jako ochrnutý člověk nebyl schopen chodit. Mnozí si uvědomují svou bezmocnost. Touží po takovém duchovním životě, který by je uvedl do souladu s Bohem. Marně se však snaží toho dosáhnout. V zoufalství volají: *„Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“* (Ř 7,24) Tito zoufalí a bojující lidé by měli vzhlednout vzhůru. Spasitel se sklání nad člověkem, kterého vykoupil svou krví, a něžně a se soucitem mu říká: „Chceš být zdravý?“ Ježíš vás vyzývá, abyste vstali a byli zdraví a měli pokoj. Nečekejte, až pocítíte, že jste uzdraveni. Věřte ve Spasitelovo slovo. Odevzdejte Kristu svou vůli. Chtějte Mu sloužit, a budete-li jednat podle Jeho slova, nabudete síly. Může to být jakýkoli zvyk, ať podléháte jakékoli vášni, která si vás dlouhým holdováním podmanila, Kristus je schopen vás vysvobodit. On to chce pro vás udělat. Chce dát život těm, kdo jsou *„mrtví ve vinách a hříších“* (Ef 2,1). ... LHU 87.4

Přepadne-li vás pokušení, tíží-li vás starosti a zmatek, cítíte-li se sklíčení a malomyslní, jste-li na pokraji zoufalství, vzhledněte k Ježíši a tma, která vás zahaluje, se rozptýlí jasnou září Jeho přítomnosti. Chce-li hřích ovládnout vaše nitro a obtížit svědomí, vzhledněte ke Spasiteli. Jeho milost stačí k tomu, aby přemohla hřích. Obraťte se s vděčným srdcem, chvějícím se nejistotou, na Něho. Chopte se naděje, která se vám nabízí. Kristus čeká, aby vás přijal do své rodiny. Jeho síla pomůže vaší slabosti. Povede vás krok za krokem. Vložte svou ruku do Jeho a svěřte se Jeho vedení. LHU 87.5

Nikdy si nemyslete, že Kristus je daleko. Je vždycky nablízku. Obklopuje vás svou laskavou přítomností. Hledejte Ho jako toho, kdo si přeje, abyste Ho našli. Přeje si, abyste se nejen dotkli Jeho roucha, ale abyste s Ním šli ve stálém spojení. – MH 84, 85 LHU 87.6

Rozumí vašim pohnutkám

„I svolav učedníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteříž metali do pokladnice.“ (Mk 12,43) LHU 88.1

Ježíš stál na nádvoří chrámu, kde byly pokladní schránky, a sledoval ty, kdož přicházeli odevzdat své dary. Mnozí z bohatých přinášeli velké částky a odevzdávali je s velkou okázalostí. Ježíš se na ně smutně díval, ale neřekl ani slovo o jejich štědrých darech. Pak se Jeho tvář rozzářila, když spatřil chudou vdovu, která přistupovala zdráhavě, jako by se bála, že ji pozorují. Když kolem ní přecházeli bohatí a nadutí, aby odevzdali své dary, ulekla se a neodvažovala se postoupit. A přece tolik toužila udělat něco pro věc, kterou milovala, byť to bylo tak málo. LHU 88.2

Podívala se na dar, který držela v ruce. Byl to malý dárek v porovnání s dary těch, kdož stáli kolem ní. Ale bylo to vše, co měla. Využila vhodné chvíle, ve spěchu vhodila do schránky své dva penízky a chtěla rychle odejít. Přitom však zachytila pohled Ježíšův, jenž se na ni upřeně zadíval. LHU 88.3

Spasitel povolal k sobě své učedníky a vyzval je, aby si všimli chudé vdovy. Pak vdova zaslechla Kristova slova uznání: *„Vpravdě pravím vám, že vdova tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní.“* Slzy radosti ji vstoupily do očí, když poznala, že její skutek byl pochopen a oceněn. Mnozí by ji byli poradili, aby si svůj malý dárek ponechala, a sama jej užila; když ho vloží do rukou blahobytných kněží, ztratí se mezi tolika cennými dary vloženými do pokladny. Ježíš však porozuměl její pohnutce. Věřila, že služba v chrámě je z Božího ustanovení a chtěla pro ni učinit, co bylo v jejich silách. Učinila, co mohla, a její čin bude památkou na ni pro všechny časy, pro ni pak bude radostí na věčnosti. Se svým darem dala i své srdce; hodnotu daru nevyjadřovala hodnota mince, nýbrž láska k Bohu a zájem o dílo Boží, které ji vedly k tomuto činu. ... LHU 88.4

Povaha našich skutků závisí na pohnutce, jež jí dává pečeť hanebnosti nebo vysoké mravní ceny. Za nejčinnější nepokládá Bůh velké věci, jež vidí každé oko a jež chválí každá ústa. Často si nejvíce cení malých povinností plněných s radostí, malých dárků dávaných neokázale, jež se lidským očím mohou jevit jako bezcenné. Srdce naplněné vírou a láskou je Bohu dražší než nejdrahocennější dar. ... Za tuto nesobeckost a dětskou víru ji Spasitel pochválil. LHU 88.5

Mezi chudými je mnoho takových, kdož touží projevit svou vděčnost Bohu za Jeho milost a pravdu. ... Nechejme je, ať vloží svůj penízek do nebeské pokladnice. Je-li dáván od srdce plného lásky, je i takový zdánlivě bezcenný dárek posvěceným darem, vzácnou obětí, kterou Bůh s radostí přijímá a požehnává. – DA 614, 615 LHU 88.6

Jeho soucit

„A bera je na lokty své a vzkládaje na ně ruce, požehnání jim dával.“ (Mk 10,16) LHU 89.1

Když Pán Ježíš sloužil v ulicích měst, tlačily se do Jeho blízkosti matky s nemocnými a umírajícími dětmi v náručí s touhou, aby si jich všiml. LHU 89.2

Bledé, unavené, téměř zoufalé, přesto však odhodlané a vytrvalé matky se svým břemenem utrpení hledaly Spasitele. Lidé, kteří se tlačili k Pánu Ježíši, je odstrkovali. Ale Pán Ježíš si k nim pozvolna razil cestu, až se dostal do jejich blízkosti. V jejich srdcích vzklíčila naděje. Když viděly, že jim Pán Ježíš věnuje pozornost, když v Jeho očích spatřily soucit a lásku, vytryskly jim slzy radosti. LHU 89.3

Spasitel oslovil jednu ze shromážděných žen a její důvěru povzbudil otázkou: „Co mohu pro tebe udělat?“ S pláčem vyjádřila své velké přání: *„Pane, uzdrav mé dítě.“* Kristus vzal dítě z náruče matky a nemoc odešla. Smrtelná bledost zmizela, životodárná krev začala opět naplno proudit žilami. Do svalů se vlila nová síla. Kristus řekl matce ještě několik povzbudivých a potěšujících slov. Pak se věnoval dalšímu stejně naléhavému případu. Spasitel znovu použil svou životodárnou moc. Všichni vzdávali chválu a čest divotvůrci. LHU 89.4

Většinou se zabýváme jen velkými činy Ježíše Krista. Hovoříme o úžasných skutcích, které vykonal, a o zázracích, jež učinil. O Jeho velikosti však svědčí ještě více pozornost, jakou věnoval záležitostem, které jiní považovali za malicherné. LHU 89.5

Židé měli ve zvyku přinášet děti k rabínovi, aby na ně vložil ruce a požehnal jim. Učedníci se domnívali, že by Pána Ježíše neměli vytrhovat z Jeho mnohem důležitějšího díla takovými záležitostmi. Proto se s nelibostí dívali na matky, které chtěly, aby Pán Ježíš požehnal jejich dětem. Pokládali tyto děti za příliš malé na to, aby jim návštěva u Pána Ježíše prospěla. Domnívali se, že by Krista jejich přítomnost mohla obtěžovat. Spasitel však chápal zájem a starost matek, které chtěly vychovávat své děti podle Božího Slova. Vyslyšel jejich modlitby. Sám je k sobě přitáhl. ... LHU 89.6

Kristus je i dnes stejně soucitným Spasitelem jako tehdy, když chodil mezi lidmi na této zemi. Pomáhá matkám stejně jako kdysi, když brával do náruče děti v Judsku. Naše syny a dcery vykoupil svou krví právě tak jako tehdejší děti. ... LHU 89.7

Maminky, svěřte své problémy Pánu Ježíši. Pomůže vám v každodenních starostech o děti. Každá matka má možnost svěřit své trápení Spasiteli. Pán, který prohlásil: *„Nechtež dítek jíti ke mně a nebraňtež jim, nebo takovýchť jest království Boží,“* stále zve maminky i s dětmi k sobě a chce jim požehnat. – MH 38-42 LHU 89.8

Soucit se všemi

„Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin... Abych způsobil radost kvilícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselý místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného.“ (Iz 61,1-3) LHU 90.1

Kristus byl velice pozorný. Všiml si mnohého, kolem čeho jiní prošli bez povšimnutí. Vždy byl hotov pomoci, říci slova naděje a soucitu zklamaným a těm, jež ztratili cíl. Dovoloval, aby se na Něj lidé tlačili, a nikdy si na to nestěžoval, třebaže Mu časem téměř podrazili nohy. Když viděl pohřební průvod, nešel lhostejně kolem. Jeho tvář zesmutněla, když viděl smrt a plakal s plačícími. LHU 90.2

Když děti sbíraly polní kvítí, jež kolem hojně rostly, a darovaly Mu je, přijímal je s radostí, usmál se jim a radoval se, když viděl takovou rozmanitost květů. LHU 90.3

Tyto děti byly Jeho dědictvím. Věděl, že je přišel zachránit od nepřítele svojí smrtí na golgotském kříži. Mluvil k nim taková slova, jež zanechala v jejich srdcích navždy dojem. Měly radost z toho, že se Mu jejich dary líbily a že s nimi tak přátelsky hovořil. LHU 90.4

Kristus si všímal dětí, když si hrály, a často vyjadřoval své uznání při jejich malých nevinných vítězstvích v jejich pracích. Zpíval dětem příjemné, odvalu dodávající písně. Děti věděly, že je miloval. Nikdy se nemračil, když se na ně díval. Děly se s Ním o své dětské radosti i trampoty. Častokrát sbíral květy a ukazoval dětem, jak jsou krásné a nechával jim je. On květy stvořil a rád poukazoval na jejich krásu. LHU 90.5

Říká se, že se Kristus nikdy neusmíval. Ale to není pravda. Upřímné, nevinné dítě inspirovalo Jeho radostný zpěv. LHU 90.6

Lidem, kteří za Ním šli, vysvětloval Boží Slovo tak srozumitelně, že toužili po společenství s Ním. Obracel jejich pozornost od nízkého, zemského k svatým principům pravdy a spravedlnosti. Snažil se jim odhalit, co znamená proměna charakteru k Božímu obrazu. Jeho slova dávala podnět víře. Obracel myšlenky svých posluchačů od tohoto světa s jeho všedními starostmi k vyššímu a nádhernějšímu světu, který tak mnozí ztratili ze zřetele. Ukázal, že každý okamžik života bude mít věčné následky. Proklamoval, že všechno v tomto světě nemá valného smyslu ve srovnání se světem budoucím. – Manuscript 20, 1902 LHU 90.7

Pramen rozkoše a radosti

„Známou učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.“ (Ž 16,11) LHU 91.1

Krása myšlení a čistota duše, které jsou vidět v naší tváři mají schopnost více přitahovat a mít vliv na srdce než vnější ozdoby. ... LHU 91.2

Rozvinuté myšlení, ozdobené pozhnanými rysy tichosti a pokory a spravedlivé srdce se bude zračit ve tváři a bude vštěpovat lásku a úctu. ... LHU 91.3

Děti a mládež si mohou prostřednictvím rozvíjení intelektu a důvěry v Boha k dosažení úspěchu, zformovat pevný a nádherný charakter. Bázeň Boží, uvažování o krásách přírody v Jeho stvořitelských činech nikdy nesníží intelekt, ale naopak upevní rozumové schopnosti. LHU 91.4

Děti a mládež mají nádhernou možnost podřídit své myšlení pod kontrolu Ducha svatého a stát se vzdělanými křesťany. Jejich rozumové a mravní schopnosti se mohou harmonicky rozvíjet. Vzroste jejich chápání, jejich svědomí se očistí a charakter posvěť. ... LHU 91.5

Jestli chcete nalézt štěstí a pokoj ve všech vašich činech, musíte pracovat k slávě Boží. Jestli chcete mít pokoj v srdci, musíte horlivě napodobovat Kristův život. Potom bude zbytečná zdánlivá bdělost nebo hledání štěstí v pěstování pýchy a prázdný způsob života tohoto světa. Budete mít klid a naleznete štěstí, činíce dobro a tak se nikdy neoctnete na falešné cestě. LHU 91.6

Ježíš na sebe přijal lidskou přirozenost, prožil údobí nemluvněte, dětství i věk dospívání, aby uměl soucítit se všemi a aby zanechal příklad pro děti i mládež. Zná pokušení i slabosti dětí. Ve své lásce otevřel pramen radosti a štěstí pro duši, která se Jej drží. Tím, že budou usilovat oslavit Krista a následovat Jeho příkladu, mohou děti a mládež být skutečně šťastni. Mohou zakoušet své účastenství v práci s Ježíšem Kristem ve velkém díle spasení duší. LHU 91.7

Jestliže budou mladí lidé cítit svou odpovědnost před Bohem, budou nad jakoukoliv průměrností, sobectvím a nečistotou. Pro takové bude mít život neobyčejně vážný smysl. Budou si vědomi toho, že vlastní velké a vážné, pro co stojí žít. To bude mít vliv na mládež a učiní ji horlivou, bdělou a silnou ve všech těžkostech, zklamáních i obtížích života, takovou, jaký byl i její božský Vzor. ... Vědomí toho, že konáte to, co se líbí Bohu, vás učiní silnými v Jeho síle. Tím, že budete napodobovat božský Vzor, budete podobně jako On prospívat moudrostí a věkem i láskou u Boha i u lidí. – YI Září 1873 LHU 91.8

Vždy otevírající Slovo Boží

„A on řekl jemu: V zákoně co jest psáno? Kterak čteš?“ (L 10,26) LHU 92.1

Každé uzdravení bylo Spasiteli příležitostí k vštěpování božských zásad do mysli i duše. Bylo to cílem Jeho díla. Zemská požehnání uděloval proto, aby lidská srdce naklonil pro přijetí evangelia o Jeho milosti. LHU 92.2

Kristus mohl zaujímat nejvyšší místo mezi učiteli židovského národa; On však raději přinášel evangelium chudým. Chodil z místa na místo, aby slova pravdy slyšeli ti, kdož byli u silnic a chodníků. Na pobřeží, na úbočích hor, na ulicích měst i v synagoze bylo Jej slyšet vysvětlovat Písma. Často vyučoval na vnějším nádvoří chrámu, aby i pohané slyšeli Jeho slova. LHU 92.3

Učení Kristovo bylo tak nepodobné výkladům Písem, které podávali zákoníci a farizeové, že to upoutalo pozornost lidu. Rabínové stavěli na tradici, na lidských domněnkách a výmyslech. Často to, čemu lidé učili a co napsali o Písmu, bylo stavěno na místo Písma samotného. Předmětem Kristova vyučování bylo Slovo Boží. Těm, kdož se Jej na něco tázali, odpovídal jasně: *„Psánoť jest,“ „Co praví Písmo,“ „Kterak čteš?“* Pokaždé, když se projevil zájem, ať se jednalo o přítele nebo nepřitele, zaséval semena Slova Božího. Jasně a mocně vyhlašoval poselství evangelia. Z Jeho slov vycházel mohutný proud světla objasňujícího učení patriarchů a proroků, a Písmo jevílo se lidem jako nové zjevení. Nikdy předtím Jeho posluchači nepostihli ve Slově Božím tak hluboký smysl. LHU 92.4

Nikdy nebylo takového evangelisty, jako byl Kristus. Byl Veličenstvem nebes, ale ponížil se a přijal na sebe naši přirozenost, aby se dostal do styku s lidmi tam, kde se nacházeli. Všem lidem, bohatým i chudým, svobodným i spoutaným přinášel zprávu o spasení jako Posel smlouvy. Pověst o Něm, jako o velikém Lékaři, se rozšířila po celé Palestině. Nemocní přicházeli k místům, kudy měl procházeti, aby Ho prosili o pomoc. Přicházeli sem mnozí i ze zvědavosti, aby slyšeli Jeho slova a aby Jeho ruka se jich dotkla. A tak chodil od městečka k městečku, od města k městu, káže evangelium a uzdravuje nemocné, – Král slávy v ponížené podobě lidské přirozenosti. LHU 92.5

Účastnil se velikých národních výročních svátků a zástupům cele soustředěným do zevních obřadů mluvil o věcech nebeských a představoval věčnost před jejich zraky. Všem přinášel poklady z pokladnice moudrosti. Mluvil k nim řečí tak prostou, že Mu nemohli nerozumět. ... S něžnou a laskavou zdvořilostí sloužil hříchem obtíženě duši, přinášeje ji zdraví a sílu. – GW 43-45 LHU 92.6

Hledejte pomoc u Krista a ne u hříšných lidí

„A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mt 28,20) LHU 93.1

Kristus na sebe vzal lidskou přirozenost. Svlékl svůj královský šat a královskou korunu a opustil vysoké postavení Vůdce v nebeských dvorech. Tím, že své božství oblékl v lidskou přirozenost, Kristus objal celé lidstvo svou lidskou rukou. Stál v čele lidstva ne jako hříšník, ale jako Spasitel. Může být ručitelem hříšníka, protože na Jeho božské duši není jediného hříchu nebo poskvrny. Poněvadž je bezhříšný, může odstranit naše hříchy a postavit nás do výhodného postavení před Bohem, jestliže v Něj uvěříme a svěříme se Mu jako našemu posvěcení i vykoupení. ... LHU 93.2

Slíbil, že když Jej budete prosit o moudrost, že vám ji dá. Ale my nepotřebujeme vždy znát odpověď na každé „proč?“ a „pročpak?“. Hanobíme Boha, když se snažíme najít někoho, kdo podle našeho mínění rozumí našim nesnázím a může nám pomoci. Cožpak nám Bůh nedal svého Jednorozného Syna? Cožpak není Kristus s námi a nepošle nám pomoc, kterou potřebujeme? *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny,“* říká, *„až do skonání světa.“* Jeho Slovo znovu a znovu opakuje zaslíbení.

... LHU 93.3

Nedivím se, že je v dnešní době tak mnoho slabosti tam, kde má být síla. Příčina spočívá v následujícím: místo toho, abychom pili čistou vodu z Libánu, snažíme se uhasit svou žízeň z nádrží údolí, jež neobsahují vodu života. Důvěřujeme lidem, zklameme se a často scházíme z cesty. ... LHU 93.4

Velice hanobíme našeho Pána tím, že se odvracíme od Krista a hledáme moudrosti u omezených lidských bytostí. Budeme dále pěstovat hřích nevěry, jež nás tak lehko ovládá, anebo shodíme toto břímě a půjdeme ke Zdroji síly s vírou, že obdržíme milost a porozumění u Toho, jež nás zná, jež nás tak silně miluje, že dal za nás svůj život, jež zakusil bití a ponižování za naše přestoupení zákona Božího. Všechno to učinil proto, abychom mohli obdržet naději. LHU 93.5

Neprojevujeme náležitou úctu ve vztahu ke Kristu. Nepocitujeme Jeho přítomnost. Neuvědomujeme si, že musí být naším váženým Hostem, že nás objímá lidskou rukou a božskou rukou se drží za trůn Nekonečného. Zapomínáme, že práh nebeského království je osvětlen slávou, vycházející od Božího trůnu a že světlo může padat přímo na ty, jež hledají pomoci, kterou může dát pouze samotný Kristus. To On řekl Samaritance: *„Kdybys znala ten dar Boží, a věděla, kdo jest, kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty bys prosila jeho, a dal' by tobě vody živé.“* – Manuscript 144, 1901 LHU 93.6

21. března

Ježíš je Knížetem pokoje

„A protož všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim; toť zajisté jest zákon i proroci.“ (Mt 7,12) LHU 94.1

Kdekoliv použijeme rozumovou sílu, převahu, anebo vliv bez projevu lásky, tam náklonnost a dobrá vůle těch, se kterými se chceme sblížit klesá a vzrůstá jejich odpor. Ježíš byl Knížetem pokoje. Přišel na svět, aby zlomil každý odpor a podřídil si každou moc. Měl v moci moudrost i sílu, avšak prostředky, které používal na přemožení zla byly moudrost a síla lásky. ... LHU 94.2

„A protož všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.“ Požehnané výsledky se objeví jako ovoce takového počínání. *„Kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“* To jsou mocné důvody, které by nás měly přivést k rozhodnutí milovat jeden druhého čistým srdcem a vroucně. Kristus je náš Vzor. Chodil a dobře činil. Žil pro požehnání jiných. Láska zdobila a zušlechťovala všechny Jeho skutky. Není nám přikázáno, abychom sobě činili to, co chceme, aby nám jiní činili; my máme jiným činit co chceme, aby nám oni činili za podobných okolností. Jak jiným měříme, tak i nám naměří. Čistá láska je jednoduchá ve svých činech a liší se od každého jiného způsobu jednání. ... Lásku třeba pěstovat a rozmáhat, protože její vliv je božský. – 2T 135, 136 LHU 94.3

V Ježíši můžeš milovat horlivě a opravdově. Tato láska může pronikat do hloubky, může se šířit neomezeně. ... Láska k Bohu způsobí, že budeš mít lásku k sousedům a ty se budeš věnovat povinnostem života s hlubokým a nesobeckým zájmem. Čisté zásady by pak měly být základem tvé činnosti. Vnitřní klid povede tvé myšlenky k čistým zdrojům. ... LHU 94.4

Vnitřní pokoj a svědomí očistěné před Bohem od hříchu posílí a oživí rozum tak, jak rosa, která padá na bohaté rostliny. ... Přemýšlení je příjemné, neboť je posvěcující. Čistota mysli, kterou můžeš také vlastnit, bude požehnáním pro všechny, se kterými se budeš stýkat. Tento pokoj a uklidnění se po určité době stanou přirozené, a budou vyzařovat své vzácné paprsky na všechny kolem tebe, aby byly znovu obráceny na tebe. LHU 94.5

Čím více zakusíš tohoto nebeského pokoje a klidu duše, tím více bude vzrůstat. Je to oduševnělá životní rozkoš, která nepřivádí morální sílu k strnulosti, ale k vzrůstající činnosti. Dokonalý mír je zvláštním znamením nebes, jež vlastní andělé. – 2T 326, 327 LHU 94.6

Jedinečná Kristova něžnost

„Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluvit slova.“ (Iz 50,4a) LHU 95.1

Jako rosa a tichý déšť dopadají na vadnoucí rostliny, tak jemně mají znít slova, kterými chceme vyvést lidi z bludu. Podle Božího plánu je nejprve nutno dotknout se srdce. Máme v lásce mluvit pravdu a věřit přitom v Boha, že jí dá moc, aby způsobila nápravu života. Duch svatý způsobí, že slovo pronesené s láskou v člověku poroste. LHU 95.2

Jsme od přirozenosti sobečtí a neústupní. Osvojíme-li si však to, čemu nás chce naučit Kristus, nabýváme Jeho povahy. Od té chvíle žijeme Jeho životem. Podivuhodný Kristův příklad, nevyrovnatelná něžnost, s níž se dotýkal citů druhých, když plakal s těmi, kdo plakali, a radoval se s těmi, kdo se radovali, musí mít hluboký vliv na povahu všech, kdo Ho upřímně následují. Laskavými slovy a skutky se pak pokoušejí usnadnit cestu těm, kteří jsou unavení. ... LHU 95.3

Všude kolem nás jsou nešťastní lidé. Můžeme je najít všude. Vyhledávejme tyto trpící a mluvejme s nimi v příhodnou dobu, abychom je potěšili. Buďme stále řečištěm, jímž bude proudit osvěžující voda soucitu. LHU 95.4

Ve styku s lidmi stále pamatujme na to, že v jejich minulosti jsou kapitoly, které chtějí ukrýt před zraky ostatních lidí. V paměti každého člověka jsou smutné zážitky, které pečlivě střeží před zvědavci. Jsou tam zaznamenány dlouhé, tvrdé boje s těžkými zkouškami, možná problémy v rodinném životě, které den po dni oslabují odvahu, důvěru a víru. Ti, kdo bojují vyčerpávající bitvu o život, mohou být posílněni a povzbuzeni malými pozornostmi, které stojí jen trochu laskavého úsilí. Pro takové má pevný stisk ruky věrným přítelem ve vhodnou chvíli větší cenu než zlato a stříbro. Laskavá slova na ně zapůsobí jako úsměv andělů. LHU 95.5

Je mnoho takových, kteří bojují s chudobou. Jsou nuceni těžce pracovat za nízké mzdy, a proto dokážou uhájit jen nejnuznější život. Dřina a nedostatek bez naděje na zlepšení jim jejich břemeno ztěžují. Přidá-li se k tomu bolest a nemoc, stává se život takřka nesnesitelným. Vyčerpaní a zmožení nevědí, kam se obrátit o pomoc. Mějte s nimi soucit v jejich těžkostech, v jejich tísní a zklamáních. To vám otevře cestu, abyste jim mohli pomoci. Mluvte s nimi o Božích zaslíbeních. Modlete se s nimi a modlete se za ně. Dejte jim naději. LHU 95.6

Na slova potěšení a povzbuzení promluvená ve chvíli, kdy je člověk nemocný a nedostává se mu odvahy, se Spasitel dívá, jako by byly řečeny Jemu samotnému. Nebeští andělé přihlížejí s radostným uspokojením a uznáním, když jsou lidé povzbuzováni. – MH 157-159 LHU 95.7

Usilujte o dokonalost

„Bud'tež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“ (Mt 5,48) LHU

96.1

Bůh si přeje, aby život všech Jeho následovníků snesl proměnu k lepšímu, a tato proměna bude kontrolována a vedena správnou zkušeností. Opravdový člověk je ten, jež touží obětovat své zájmy pro blaho jiných a jež obvazuje rány zkroušených srdcem. Mnozí teprve začali chápat pravý cíl života. ... LHU 96.2

Samotné vzdělání neformuje člověka podle božského ideálu. Vzdělání má sílu pouze tehdy, když je osvěcováno a kontrolováno Duchem Božím. Je nad bohatství i fyzickou sílu, ale musí být podrobena proměně, aby mohlo formovat člověka. ... LHU 96.3

Skutečným požehnáním lidstva je duchovní život. Člověk je v souladu s Bohem, jestliže bude neustále závislý na Jeho síle. *„Bud'tež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.“* Úsilí o zdokonalení křesťanského charakteru, vejít v soulad s vůlí Boží je dílem celého našeho života. Úsilí, započaté na zemi, bude pokračovat ve věčnosti. Boží ideál pro člověka nabírá vyšší význam slova a jestliže člověk jedná v souladu s Bohem mu danou zralostí, nalezne štěstí v tomto životě, jež ho přivede k slávě a věčné odměně v životě budoucím. LHU 96.4

Lidé právem nosí jméno „člověk“ pouze tehdy, jestliže při každé příležitosti využívají své schopnosti pro blaho jiných. Život Kristův je nám dán jako vzor, a jestliže člověk slouží, tak jako dobří andělé, potřebám druhých, nachází se v těsném spojení s Kristem. Křesťanství ve své podstatě činí šťastné rodiny i celá společenství. Každý člověk, když obdrží pravého Kristova ducha, bude osvobozen od neshod, sobectví i nenávisti. LHU 96.5

Ti, kteří se seznámili s Kristovou láskou, nemají právo se domnívat, že existuje hranice jejich vlivu a práci pro blaho lidstva. Umdléval Kristus ve svém snažení zachránit padlého člověka? Naše práce má být stálá a neúnavná. Musíme pracovat do té doby, dokud nás Pán nepožádá složit svou zbroj u Jeho nohou. Bůh je našim Vládce; my musíme čekat, podřízení Jeho vůli, a ochotni splnit své povinnosti, ať nás Pán povolá kamkoli. – 4T 519, 520 LHU 96.6

Náš Spasitel, ač Syn Boží, byl vpravdě člověkem. Jsme syny a dcerami Božími. ... Máme jít tam, kam nás vede Kristus. Třicet let žil bezúhonným životem, odpovídajícím vyšším ideálům dokonalosti. – 5BC 1085, 1086 LHU 96.7

Náš starší Bratr nám dává pokoj

„Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočínutí dušem svým.“ (Mt 11,29) LHU 97.1

Ježíš sledoval nešťastné a zmalomyslnělé, ty, jejichž naděje byly zmařeny, i ty, kdo se světskými radovánkami snažili uspokojit své touhy, a všechny je zval, aby hledali odpočínutí u Něho. LHU 97.2

Laskavě a něžně vyzýval Kristus soužené: *„Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočínutí dušem svým.“ (Mt 11,29) LHU 97.3*

Tato slova pronesl Kristus ke všem lidským bytostem. Všichni lidé jsou totiž unaveni a přetížení, ať už si to uvědomují nebo ne. Všichni jsou obtíženi břemeny, která může sejmout jen Kristus. Nejtěžším břemenem, které neseme, je břemeno hříchu. Kdybychom byli ponecháni, abychom tuto zátěž nesli sami, zavalila by nás. Naše místo však přebírá Ten, který je bez hříchu. *„Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.“ (Iz 53,6) LHU 97.4*

Ježíš nesl tíhu naší viny. Sejme náklad z našich znavených ramen. Dá nám odpočinek. Chce nést rovněž břemeno starostí a žalu. Vyzývá nás, abychom všechnu svou starost vložili na Něho, neboť nás nosí ve svém srdci. LHU 97.5

Starší bratr lidského pokolení je u nebeského trůnu. Vidí každého člověka, který se k Němu obrací jako ke svému Spasiteli. Z vlastní zkušenosti ví, jaké slabosti má člověk, jaké jsou naše potřeby a jak silná jsou naše pokušení, neboť byl *„zkušěn ve všem nám podobně, kromě hříchu“ (Žd 4,15)*. Bdí nad vámi, chvějícími se Božími dětmi. Doléhá na vás pokušení? Vysvobodí vás. Jste slabí? Posílí vás. Jste nevědomí? Osvítí vás. Jste ranění? Uzdraví vás. Pán *„kterýž sčítá počet hvězd, a každé z nich ze jména povolává“* a také *„kterýž uzdravuje zkroušené srdcem, a uvazuje bolesti jejich.“ (Ž 147,4.3) LHU 97.6*

Ať jsou vaše úzkosti sebevětší a vaše zkoušky sebetěžší, předložte Pánu svůj problém. Povzbudí vás k trpělivosti a vytrvalosti. Ukáže vám způsob, jak se vyprostit z nesnází a těžkostí. Čím slabší a bezmocnější se cítíte, tím silnější budete v Jeho síle. Čím těžší je vaše břemeno, tím krásnější bude odpočínutí, když svou zátěž složíte na bedra Toho, jenž je připraven je nésti. LHU 97.7

Přátele mohou rozdělit okolnosti. Mezi nás a naše přátele mohou vstoupit neklidné vody širého moře. Od našeho Spasitele nás však nemohou oddělit žádné okolnosti ani žádná vzdálenost. Ať jsme kdekoli, všude je po naší pravici, aby nás podporoval, udržoval, zachovával a těšil. Kristova láska k Jeho vykoupeným je větší než láska, kterou chová matka k svému dítěti. Je naší výsadou spočinout v Jeho lásce a říct: „Věřím v Krista, neboť dal za mne svůj život.“ Lidská láska je často proměnná. Kristova láska se však nikdy nemění. Voláme-li k Němu o pomoc, vztahuje ruku k záchráně. – MH 71, 72 LHU 97.8

Přijměte Jež jako svého spolehlivého přítele

„Nebudu vás více nazývat služebníky... Ale vás jsem nazval přáteli, nebo všechno, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám.“ (J 15,15) LHU 98.1

V současnosti převládá bezbožnost. Kolem nás se množí nebezpečí; a s rostoucí nezákonností chladne láska mnohých. K tomu by nedošlo, kdyby všichni přišli k Ježíši ve víře a s důvěrou. Jeho mírnost a pokora, vlévané do srdce, přinesou pokoj a klid a dají mravní sílu každé duši. LHU 98.2

Často se lidé odvolávají na krátkost času jako na stimulaci k hledání spravedlnosti a nalezení přítele v Kristu. Pro nás to ale nemá být rozhodující stimulací, protože v tom je vidět sobectví. Je nutné ukazovat si na hrůzy dne Božího, abychom se strachem přinutili ke správnému jednání? To nemá být. Osoba Ježíše přitahuje. Je pln lásky, laskavosti a soucitu. Chce být naším přítelem a jít s námi přes všechny nestálosti života. Říká nám: „Já jsem Bůh tvůj, chod' se mnou a já naplním světlem tvou cestu.“ Ježíš, Velikost nebe, chce darovat společenství s sebou těm, jež k Němu přichází se svými břemeny, slabostí, starostmi. Přijme je jako své děti a dá jim dědictví cennější než zemská království a korunu slávy, jež je cennější než jakákoli koruna, jež kdykoli zdobila čelo nejznámějšího monarchy světa. LHU 98.3

Naší povinností je milovat Ježíše jako našeho Vykupitele. Má právo na naši lásku, ale zve nás vrátit Mu svá srdce. Volá nás jít s Ním po cestě pokorné, pravé poslušnosti. Zve nás, volá k čistému, svatému a šťastnému životu – životu míru a pokoje, svobody a lásky – a k bohatému dědictví budoucího věčného života. Co si vybereme? Svobodu v Kristu nebo otroctví a tyranii ve službě satanu? ... Jestliže volíme život s Kristem po celé nekonečné věky, tak proč si Jež nevolíme jako našeho nejdůvěrnějšího Přítele, našeho nejlepšího a nejmoudřejšího Rádce? LHU 98.4

Máme přednost mít každodenně pokojné, blízké a šťastné vztahy s Ježíšem. Nemusíme se obávat, třebaže naše cesta vede přes boj a utrpení. Můžeme vlastnit pokoj, převažující chápání, ale získáme jej za cenu boje se silami temnosti, krutého boje se sobectvím a zděděným hříchem. Vítězství, každodenně získávaná skrze neochabující, houževnaté úsilí v konání dobra, budou cennými díky Kristu, jež si nás tak zamiloval, že „*dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků*“. ... LHU 98.5

Syn Velikého Boha snesl hanu kříže, aby hříšníci nemuseli zakusit věčnou hanbu a pohrdání, ale byli vykoupeni a oslaveni věčnou slávou. – ST Mar. 17, 1887 LHU 98.6

Ve všech Božích skutcích je zřejmý pořádek a dokonalost

„Tedy přišel Šimon Petr, za ním Jda, a všel do hrobu. I uzřel prostěradla položená, A rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláštně svinutou na jednom místě.“ (J 20,6.7) LHU 99.1

U hrobu seděl mladý muž oděný v zářivém rouchu. Byl to anděl, jež odvalil kámen. Vzal na sebe lidskou podobu, aby nepolekal tyto Ježíšovy přátele. Přesto se kolem něho linulo světlo nebeské slávy a ženy se polekaly. Obrátily se na útěk, ale anděl je zadržel slovy: *„Nebojte se vy, neboť vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte. Neníť ho tuto; nebo vstalť jest, jakož předpověděl. Pojdťe, a vizte místo, kdež ležel Pán. A rychle jdouce, povězte učedníkům Jeho, že vstal z mrtvých.“ (L 24,5-7) LHU 99.2*

Ženy se znovu podívaly do hrobky a znovu slyšely tu podivuhodnou zvěst. Byl tam jiný anděl v lidské podobě a ten jim pravil: „Co hledáte živého s mrtvými? Neníť ho tuto, ale vstalť jest. Rozpomeňte se, kterak mluvil vám, když ještě v Galilei byl, řka: Že Syn člověka musí vydán býti v ruce hříšných lidí, a ukřižován býti, a třetí den z mrtvých vstáti.“ LHU 99.3

„Ježíš vstal! Ježíš vstal!“ Znovu a znovu si ženy opakovaly tato slova. Nyní už nepotřebovaly vonných mastí. Spasitel je naživu, není mrtev. Vzpomínají si, že když mluvil o své smrti, pravil, že opět vstane. Jaký to den pro svět! Rychle odešly od hrobu *„s bázní a s radostí velikou“* a *„běžely, aby učedníkům jeho zvěstovaly“*. LHU 99.4

Maria neslyšela tuto dobrou zvěst. Šla za Petrem a za Janem se zarmucující zprávou: *„Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jej položili.“* (J 20,2). Učedníci spěchali k hrobu a našli jej prázdný jak pravila Maria. Viděli tam rubáš a prostěradlo, ale svého Pána tam nenašli. Našli tam však důkaz o tom, Ježíš vstal. Roucha nebyla nešetně pohozena, nýbrž ležela pečlivě složená. Jan „uzřel a uvěřil“. Dosud nerozuměl Písmu, že Kristus musí vstát z mrtvých; nyní si však vzpomněl na Spasitele slova, jimiž předpověděl své zmrtvýchvstání. LHU 99.5

Byl to sám Kristus, jenž složil pohřební roucha s takovou pečlivostí. Když mocný anděl přistoupil k hrobce, přidal se k němu ještě jiný anděl, jenž pak se svou družinou střežil tělo Páně. Mocný anděl odvalil kámen, druhý anděl pak vstoupil do hrobky a rozvázal prostěradla, v nichž bylo zabaleno tělo Ježíšovo. Byl to však Spasitel sám, jenž roucha složil a patřičně uložil. Ten, jenž řídí hvězdy i nejmenší částičky hmoty, nepokládá nic za nedůležité. Celé Jeho dílo se vyznačuje pořádkem a dokonalostí. – DA 788, 789 LHU 99.6

Vyvyšujte Je – vzkříšeného Spasitele

„Ale vstalt' z mrtvých Kristus, prvotiny těch, kteříž zesnuli.“ (1 K 15,20) LHU 100.1

Přišel čas, aby Kristus vstoupil k trůnu svého Otce. Jako božský vítěz se vracel do nebeských dvorů s vítěznou kořistí. Před svou smrtí řekl svému Otcí: *„Dílo jsem dokonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.“* (J 17,4) Po svém zmrtvýchvstání zůstal ještě krátký čas na zemi, aby Ho Jeho učedníci mohli poznat v Jeho vzkříšeném a oslaveném těle. Nyní se chystal odejít a rozloučit se s nimi. Dokázal, že je živým Spasitelem. Jeho učedníci už Ho nemusí spojovat s hrobem. Mohou na Něho myslet jako na oslaveného před celým vesmírem. LHU 100.2

Za místo, odkud vystoupí na nebesa, zvolil Ježíš místo, které tak často posvěcoval svou přítomností, když dlel mezi lidmi. ... Stál na hoře Olivetské a s toužebným srdcem hleděl na Jeruzalém. Háje a rokle hory byly posvěceny Jeho modlitbami a slzami. Její svahy odrážely jásavé volání zástupů, jež Ho provolávaly za krále. Na jejím úbočí našel domov u Lazara v Betanii. V Getsemanské zahradě na jejím úpatí se o samotě modlil a trpěl smrtelná muka. Z této hory vystoupí do nebes. Na jejím vrcholu spočinou Jeho nohy, až opět přijde. Ne jako muž bolesti, ale jako slavný a vítězný král stane na Olivetské hoře a pak zazní židovské Halleluja a pohanské Hossana a hlasy vykoupných v mohutném chóru budou volat: „Korunujte Ho za Pána všech!“ ... LHU 100.3

Když přišli na Olivetskou horu, zavedl je Ježíš přes vrchol až k blízkosti Betanie. Tam se zastavil a učedníci se shromáždili kolem Něho. Zdálo se, že z Jeho tváře vyzařují paprsky světla, když se na ně díval. Nekáral je za jejich nedostatky a poklesky; Jeho poslední slova, která uslyšeli z úst svého Pána, byla slova velké lásky. LHU 100.4

S rukama vztaženýma k požehnání, jako by je ujišťoval o své péči a ochraně, vznesl se Kristus zvolna z jejich středu, přitahován k nebi silou silnější než zemská přitažlivost. Když stoupal vzhůru, snažili se učedníci jati posvátnou bázní zachytit poslední pohled svého Pána vstupujícího na nebe. Pak Ho oblak slávy skryl jejich zrakům a uslyšeli slova z oblačného zástupu andělů, kteří Ho přijali: *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.“* Současně k nim zazněla z výšin nejsladší a nejradostnější hudba andělského sboru. – DA 829-831 LHU 100.5

Kterýž vstoupil na nebesa s lidskou podobou

„Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, takt' přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.“ (Sk 1,11) LHU 101.1

Ještě když učedníci hleděli vzhůru k nebi, oslovily je hlasy, jež zněly jako nejlíbeznější hudba. Obrátili se a spatřili dva anděly v lidské podobě, kteří k nim promluvili: *„Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, takt' přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.“ LHU 101.2*

Tito andělé patřili k zástupu, který čekal v zářivém oblaku, aby doprovodil Ježíše do Jeho nebeského domova. Byli to nejvznešenější andělé z celého zástupu, přišli k hrobu při Kristově vzkříšení a byli s Ním po celou dobu Jeho života na zemi. Celé nebe dychtivě čekalo, až skončí Kristův pobyt na světě poznamenaném kletbou hříchu. Nyní přišel čas, kdy nebeský vesmír přijímá svého Krále. ... LHU 101.3

Kristus vystoupil na nebesa v lidské podobě. Učedníci viděli, jak Ho zahalil oblak. Týž Ježíš, který s nimi chodil, který s nimi rozmlouval a modlil se s nimi, který jim lámal chléb, který byl s nimi v jejich člunu na jezeře a který ještě téhož dne vystoupil s nimi na Olivetskou horu – týž Ježíš nyní odešel, aby sdílel trůn svého Otce. A andělé je ujistili, že právě Ten, jehož viděli vystupovat do nebe, přijde znovu tak, jak odešel. Přijde *„s oblaky, a uzříť jej všeliké oko“*. ... Právem se učedníci mohli radovat v naději na návrat svého Pána. LHU 101.4

Když se učedníci vrátili do Jeruzaléma, hleděli na ně lidé s úžasem. Po odsouzení a ukřižování Krista si lidé mysleli, že učedníci budou vypadat zdrceně a zahanbeně. Jejich nepřátelé očekávali, že na jejich tvářích uvidí výraz smutku a porážky. Místo toho zářily jejich tváře štěstím a vítězstvím. Štěstí v jejich tvářích bylo nadpozemské. Netruchlili nad zklamanými nadějemi, nýbrž chválili Boha a vzdávali Mu díky. Nadšeně vyprávěli o podivuhodném Kristově vzkříšení a o Jeho nanebevstoupení a mnozí přijali jejich svědectví. LHU 101.5

Učedníci se už přestali bát budoucnosti. Věděli, že Ježíš je v nebi a že s nimi stále cítí. Věděli, že mají přítele na trůně Božím a své prosby předkládali Otci ve jménu Ježíšově. ... Jejich víra rostla a prohlubovala se a opakovali si ujištění: *„Kristus umřel, nýbrž i z mrtvých vstal... kterýž i oroduje za nás.“ (Ř 8,34)* Letnice jim přinesly dokonalou radost v podobě Utěšitele, kterého jim Ježíš přislíbil. – DA 831-833 LHU 101.6

Oslavený před celým vesmírem

„Já jsem oslavil tebe na zemi, dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.“ (J 17,4) LHU 102.1

Tím, že vzkřísil Krista z mrtvých, oslavil Otec svého Syna před římskou stráží, před satanskými vojsky a před celým vesmírem. Z nebe sestoupil mocný anděl, který na své cestě prorážel tmu, oděn v nebeskou zbroj. Rozlomil římskou pečeť, odvalil kámen od hrobky, jako by to byla malá kostka a v okamžiku zrušil to, co učinil nepřítel. Zazněl hlas Boží, volající Krista z Jeho vězení. Římská stráž viděla nebeské anděly, jak padli v úctě před Tím, jehož ukřižovali a jež prohlásil nad Lazarovým hrobem: *„Já jsem vzkříšení i život.“* Můžeme se divit, že vojáci padli k zemi jako mrtví? LHU 102.2

Krista oslavilo nanebevstoupení v doprovodu obrovského počtu nebeských andělů. Jeho zastřená sláva zářila v plném jasu, jaký smrtelný člověk nemůže snést a nezemřít. Na náš svět přišel jako člověk; do svého nebeského domova vystoupil jako Bůh. Jeho lidský život byl pln smutku a bolesti díky krutému odmítání ze strany těch, jež přišel zachránit. Ale lidem bylo dáno uvidět Jež v síle, stoupajícího se slávou a triumfem, obklopeného doprovázejícími Ho anděly. Těm stejným svatým bytostem, které oznamovaly Jeho příchod na zem, bylo dovoleno doprovázet Jež při nanebevstoupení a vyžádat si triumfální uvítání královské a oslavené osobnosti. *„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých“*, – volají, když se blíží ke vstupu do nebes. ... *„Kdož jest to ten Král slávy?“* A nescíslné množství a tisícové tisíců hlasů odpovídá: *„Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný Válečník“*. ... LHU 102.3

Taková byla odpověď na Kristovu modlitbu. Byl oslaven slávou, kterou měl u Otce, prvé nežli svět byl. Ale uprostřed této slávy neztrácí Kristus ze zřetele své bojující a pracující děti na zemi. Má prosbu ke svému Otci. Dává pokyn nebeskému vojsku, aby se vzdálilo, dokud bude soukromě hovořit s Bohem. A potom předkládá svou prosbu za vyvolené. LHU 102.4

„Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou.“ A tehdy Otec prohlašuje: *„A klanějte se jemu všickni andělé Boží.“* A nebeské zástupy před Ním padají a zaznívá píseň vítězství a radosti. Sláva obklopuje Krále nebes a všechny nebeské bytosti na ni patří. Není možné popsat slovy tuto scénu, když byla obnovena práva Syna Božího a kdy znovu zaujal vážené a slavné místo, které dobrovolně opustil a stal se člověkem. – ST May 10, 1899 LHU 102.5

V Otcových rukou

„Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ (J 20,17) LHU 103.1

Dříve než byly položeny základy země, učinili Otec a Syn smlouvu o vykoupení člověka, kdyby byl přemožen satanem. Podali si ruce v slavnostní slibu, že Kristus se stane zárukou lidského pokolení. Tento slib Kristus splnil. Když na kříži zvolal: *„Dokonáno jest!“*, sděloval to Otci. Smlouva byla splněna. Nyní říká: Otče, dokonáno jest. Ó můj Bože. Dokonal jsem dílo vykoupení. Je-li tvé spravedlnosti učiněno zadost, *„chci, abys to, co jsi dal mně, dal i jim, aby, kde jsem já, i oni byli se mnou“*. (J 19,30; 17,24) LHU 103.2

Je slyšet Boží hlas, který oznamuje, že spravedlnosti bylo učiněno zadost. Satan je poražen. Ti, kdož pracovali a bojovali za Krista na zemi, jsou přijati *„v milovaném“* (dle Ef 1,6). Před nebeskými anděly a před zástupci nepadlých světů jsou prohlášeni za spravedlivé. Kde je Ježíš, tam bude i Jeho církev. *„Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení.“* (Ž 85,11) Otec bere svého Syna do náručí a je slyšet pokyn: *„A klanějte se Jemu všickni andělé Boží.“* (Žd 1,6) LHU 103.3

S nevýslovnou radostí potvrzují knížata, vládcové a mocnosti svrchovanost Knížete života. Zástupy andělů se Mu klanějí a radostný jásot se rozléhá všemi nebeskými dvory: *„Hodent' jest ten Beránek zabitý vzíti moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání.“* (Zj 5,12) LHU 103.4

Jásavé písně provází hudba andělských harf a nebe překypuje radostí a chválou. Láska zvítězila. Ztracené bylo nalezeno. V nebesích zní mohutné volání: *„Sedícimu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.“* (Zj 5,13) LHU 103.5

Z tohoto projevu nebeské radosti doléhá na naši zemi ozvěna Kristových pozoruhodných slov: *„Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“* (J 20,17) Rodina nebeská a rodina pozemská jsou jedno. Pro nás náš Pán vystoupil na nebesa, pro nás i žije. *„A protože i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“* (Žd 7,25) – DA 834, 835 LHU 103.6

Na pravici Boží

„I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.“ (Sk 7,56) LHU 104.1

Štěpán, první ze sedmi diakonů, byl mužem velmi zbožným a hluboce věřícím. ... LHU 104.2

Když kněží a vládci viděli moc, jež provázela Štěpánovo kázání, byli naplněni krutou nenávistí. Místo toho, aby přijali důkazy, na něž ukazoval, rozhodli se umlčet jeho hlas a vydali jej na smrt.

... LHU 104.3

Kněží a vládcové nemohli odporovat jasným, mírným a moudrým Štěpánovým slovům. Rozhodli se potrestat jej pro výstrahu jiným a přestože je poháněla zuřivá nenávist, jejich cílem bylo zastrašit druhé a zabránit jim v přijetí jeho víry. Najali svědky, kteří křivě svědčili, že jej slyšeli mluvit slova rouhavá proti chrámu a zákonu. ... LHU 104.4

Když se Štěpána otázali ohledně obvinění proti němu vznesených, započal řeč na svou obhajobu jasným, silným hlasem, dobře slyšitelným v soudní síni. ... Štěpán viděl odpor, jež vzbudily jeho slova a věděl, že vydává poslední svědectví. Když vyložil, jak je Kristus spjat s prorocstvími, a když mluvil o chrámě, roztrhl kněz své roucho, předstíraje tím, že ho jala hrůza. Pro Štěpána to bylo znamením, že jeho hlas brzy umlkne navždy. Ačkoli neřekl ani polovinu z toho, co obmýšlel, učinil náhlý závěr. ... Vězeň přečetl svůj osud v krutých tvářích, které jej obklopovaly, přesto však neochabl. Strach ze smrti zmizel. Rozzuření kněží a popuzená lůza ho neděsili. Výjev, který se před ním odehrával, zmizel mu z očí. Uzřel bránu nebeskou doširoka otevřenou, a když nahlédl dovnitř, spatřil slávu trůnu Božího a uviděl Krista, jenž jakoby právě vstal ze svého trůnu a stál připraven přijmout svého služebníka. Vítězoslavně Štěpán zvolal: *„Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.“* LHU 104.5

Jeho líčení slavného výjevu, který se objevil před jeho zrakem, bylo více, než mohli jeho pronásledovatelé snést. Zacpali si uši, aby neslyšeli jeho slova, a s hlasitým pokřikem se na něho zuřivě vrhli. *„I kamenovali Štěpána, modlíciho se a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha mého. A poklekna na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv, usnul.“* ... LHU 104.6

Vzpomínka na pečeť Boží na jeho tváři, vzpomínka na jeho slova, která se dotkla srdcí všech, kdož je vyslechli, vtiskla se do paměti diváků a dosvědčovala pravdu toho, co hlásal. – RH Feb. 23, 1911 LHU 104.7

Chléb života

„Ježíš pak řekl jim: Jáť jsem ten chléb života.“ (J 6,35a) LHU 105.1

„Jáť jsem ten chléb života.“ Zdroj, Doručitel i Ochránce věčného, duchovního života... Kristus se zjevuje v symbolu nebeského chleba. Jíst Jeho tělo a pít Jeho krev znamená přijat Jej jako nebem poslaného Učitele. K duchovnímu životu je nevyhnutelná víra v Něho. Ti, jež se živí Slovem, nebudou nikdy hladovět a žíznit, nikdy si nebudou přát jinou, lepší stravu. *LHU 105.2*

Kristus zjevil význam svých slov natolik jasně, že nikdo v nich nemusí mít kámen úrazu. Jeho slova ohledně přijímání Jeho těla a krve je nutno přijímat v duchovním smyslu. Jíme Kristovo tělo a pijeme Jeho krev, když vírou spoléháme na Něj jako na svého Spasitele. *LHU 105.3*

Ježíš použil symbolu pokrmu a nápoje, aby nám poukázal na blízkost s Ním, jakou musí vlastnit všichni, jež budou nakonec s Ním spojeni v Jeho slávě. Tělesný pokrm, který jíme, je tráven a tak dává tělu sílu a zdraví. Tak také podobně jestliže věříme slovům Pána Ježíše a přijímáme je, stávají se částí našeho duchovního života, nesouce s sebou světlo a pokoj, naději a radost a posilují duši, tak jako tělesný pokrm posiluje tělo. *LHU 105.4*

Nestačí pouze znát a mít úctu k slovům Svatého Písma. Musíme jim rozumět a horlivě je studovat... Stav duchovního charakteru křesťanů ukazuje, nakolik učinili pokrok v tomto bádání. Potřebujeme znát, jak prakticky uplatňovat Slovo Boží při budování svého charakteru. Musíme být svatým chrámem, v němž může přebývat a pracovat Bůh. Nikdy se nemáme vyvyšovat nad služebníky, které vybral Bůh, aby Mu sloužili a uctívali Jeho svaté jméno. „Všichni jste moji bratři.“ Aplikujme toto Slovo osobně na sebe a srovnávejme jedno místo Písma s jiným. *LHU 105.5*

Ve všedním životě před našimi bratry i před světem musíme být živým objasněním Písma tím, že vzdáváme čest Kristu a zjevujeme Jeho pokoru a tichost srdce. Jestli se sytíme chlebem života, získáme vyrovnaný charakter. Prostřednictvím jednoty máme světu nést živé svědectví o moci pravdy a druhé cenit výše než sebe. *LHU 105.6*

Když se lidé zcela poddají Bohu a budou jíst chléb života a pít vodu spasení, porostou v Kristu. Jejich charakter se tvoří z toho, čím sytí svůj rozum. Skrze Slovo života, které poslouchají a které přijímají, se stávají účastníky božské přirozenosti. Tehdy... bude vyvýšen Kristus a ne člověk. — 5BC 1135 *LHU 105.7*

2. dubna

Slovo – náš duchovní pokrm

„Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniti nikdy.“ (J 6,35b) LHU 106.1

V dnešním světě žije mnoho takových, kteří jednají tak, jakoby opravdu pochybovali o slovech nekonečného Boha, přehlíželi Jeho rozhodnutí a zákony; potvrzují, opravují, mění a ruší je podle svého uvážení. Nebudeme v bezpečí, dokud se budeme řídit lidskými názory; naopak nic nám nehrozí, jestliže bude pro nás hlavním *„Tak praví Pán“*. V otázkách spasení nemůžeme důvěřovat žádnému jinému mínění kromě rozhodnutí bezhříšného Soudce. LHU 106.2

Ti, jenž učiní Boha svým Vůdcem a Jeho Slovo svým rádcem, jsou osvětleni světlem života.... Tito lidé se nikdy neodvážejí soudit Boží Slovo, ale vždy budou naslouchat tomu, jak Slovo soudí je. Čerpají svou víru a duchovní život ze slova živého Boha. Je jejich Vůdcem a rádcem řídícím jejich cestu. Slovo je svící jejich nohám a světlem jejich cestě. Žijí pod vedením Otcova světla, věčně neměnného. Ten, jehož štědrost je vidět ve všech Jeho skutcích, činí stezku spravedlivých jako světlo jasné, které se rozmáhá a svítí až do pravého dne. LHU 106.3

Boží Slovo je naší duchovní potravou. *„Jáť jsem ten chléb života,“* řekl Ježíš, *„kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniti nikdy.“* Svět hyne z nedostatku čistoty, neposkvrněné pravdy. Kristus je pravda. Jeho slova jsou pravda a mají velkou cenu a mnohem hlubší význam, než se na první pohled zdá. ... Rozum, oživený Svatým Duchem, si uvědomí hodnotu těchto slov. ... LHU 106.4

Svědění každého poctivého Žida ujišťovalo, že Ježíš Kristus byl Synem Božím, ale srdce se ve své pýše a samolibosti nepoddalo. Když s pravdou souhlasí jenom vědomí a srdce zůstává spokojeným a nepřijímá ji, má to vliv pouze na rozum. Ale když je pravda přijímána srdcem, prochází přes vědomí a okouzluje svými čistými principy. Je Duchem svatým vštěpována do srdce, který otevírá rozumu její krásu, takže charakter je pod vlivem její proměňující síly. ... LHU 106.5

Pravé náboženství je obsaženo v Slově Božím a je Duchem svatým zakotvováno v mysli člověka a jeho slovech a skutcích. Ten, jenž je Cesta, Pravda a Život, bere pokorného, horlivého a upřímného badatele pravdy a říká mu: „Pojď za mnou.“ Vede jej úzkou cestou posvěcení k nebesům... Každý, kdo se rozhodne cele následovat Pána, bude veden po královské cestě. – RH Mar. 29, 1906 LHU 106.6

Chléb života a roucho spravedlnosti

„Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe, a dává život světu.“ (J 6,33) LHU 107.1

„Poněvadž tedy vy... umíte dobré dary dávati dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí.“ (L11,13) Duch svatý, představitel samého Boha, je největší ze všech darů. V něm jsou soustředěny všechny „dobré dary“. Sám Stvořitel nám nemůže dát nic většího a nic lepšího. Prosíme-li Boha, aby se v naší bolesti a nouzi nad námi slitoval a vedl nás svým Svatým Duchem, nikdy se neodvrátí od naší modlitby. LHU 107.2

Je možno, že se i rodiče odvrátí od svého hladovějícího dítěte, Bůh však nikdy nenechá bez povšimnutí volání potřebné a toužící duše. S jak obdivuhodnou něžností popisuje svoji lásku! Ti, kteří ve dnech temna mají pocit, že je Bůh nemá v patrnosti, těm právě platí poselství Otcova srdce: *„Ale řekl Sion: Opustil mě Hospodin, a Pán zapomenul se na mne. I zdalí se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě. Aj, na dlaních vyryl jsem tě.“ (Iz 49,14-16) LHU 107.3*

Každé zaslíbení v Slově Božím může nám sloužit za předmět modlitby, když se budeme opírat o dané slovo Hospodinovo a Kristovo. Necht' je nám zapotřebí jakéhokoli duchovního požehnání, máme právo si je skrze Krista vyprosít. Můžeme s dětinskou prostotou Pánu předložit, čeho je nám právě zapotřebí. Můžeme Mu říci o svých časných potřebách, prosíme o potravu a oděv, a rovněž Jej můžeme prosit o chléb života a o roucho spravedlnosti Kristovy. Váš Otec nebeský ví, že to vše potřebujete, a zve vás, abyste Jej o to prosili. V Ježíšově jménu se vám může dostat veškerých darů Boží přízně. Bůh chce toto jméno oslavit tím, že vaše potřeby ukojí podle bohatství své štědrosti. LHU 107.4

Přicházíte-li k Bohu jako k svému Otci, nezapomínejte, že tím doznáváte, že jste Jeho děti. Důvěřujte proto nejen Jeho dobrotivosti, ale ve všech věcech se podřizujte Jeho vůli, a to s jistotou, že Jeho láska je nezměnitelná. Oddejte se cele Jeho dílu! Pán dal těm, které vyzval, aby hledali nejprve království Boží a Jeho spravedlnost, i určité zaslíbení: *„Proste, a bude vám dáno.“ (J 16,24) LHU 107.5*

Dary Toho, jenž má všelickou moc na nebi i na zemi, jsou určeny dětem Božím! Jsou to dary tak vzácné, že se stávají naším vlastnictvím jedině drahou krví Vykupitelovou, a dostává se jich všem, kteří k Bohu přicházejí s takovou důvěrou, jako dítě ke svým rodičům. Tyto dary trvají na věčnost a splňují nejhlubší touhu srdce. Přijměte Boží zaslíbení za své vlastnictví; předložte je Bohu jako Jeho vlastní slova a dostane se vám plné radosti. – MB 132-134 LHU 107.6

Ježíš sel símě života

„Psánoť jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ (Mt 4,4) LHU 108.1

Ježíš Kristus však učil a kázal Boží Slovo. Tazatelům odpovídal prostým: *„Psáno je.“* (Mt 4,4) *„Co jest psáno? Co čteš v Písmu?“* Kristus roznášel semeno slova při každé příležitosti, ať vzbudil zájem přítele či nepřítele. On je Cesta, Pravda a Život. On sám je živým Slovem a ukazuje na Písmo a prohlašuje: *„Tať svědectví vydávají o mně.“* ... LHU 108.2

Totéž dílo mají konat Kristovi služebníci. I v dnešní době, jako kdysi, jsou živé pravdy Božího slova nahrazovány lidskými teoriemi a výmysly. Mnozí se vydávají za hlasatele evangelia, nepřijímají však celou Bibli jako slovo inspirované Bohem. Jeden teolog zavrhuje jednu část, druhý zpochybňuje jinou. Svůj úsudek vyzdvihují nad Boží Slovo. Vlastní výklad Písma zakládají na lidské autoritě a ničí tak jeho božskou autentičnost. Všude zasévají semeno nevěry. Lidé jsou zmateni a nevědí, čemu věřit. LHU 108.3

Přijímají učení, které nemá žádný podklad. V Kristově době dávali rabíni mnohým částem Písma tajemný a násilím prosazovaný výklad. Prosté učení Božího Slova odsuzovalo jejich život, a proto se pokoušeli zmařit jeho moc. K podobnému jevu dochází i dnes. Lidé se snaží, aby Boží Slovo vypadalo jako něco tajuplného a nesrozumitelného a tím omlouvají přestupování Božího zákona. Kristus ve své době káral takové jednání. Učil, že slovu Božímu mají porozumět všichni. Po-ukazoval na Písmo jako na nepochybnou autoritu. My bychom měli činit totéž. Bibli máme představovat jako slovo věčného Boha, jako konečné vyjádření ke všem sporným otázkám a jako základ veškeré víry. LHU 108.4

Bible byla oloupena o svou moc a následky se projevují v klesající úrovni duchovního života. ... Mnozí lidé touží po živém Bohu a Jeho božské přítomnosti. ... LHU 108.5

Oblíbeným námětem Pána Ježíše byla otcovská láska a velikost Boží milosti. Často zdůrazňoval svatost Boží povahy a Božího zákona. Představil se lidem jako Cesta, Pravda a Život. O tom by měli kázat Kristovi služebníci. Hlásejte takovou pravdu, jaká „je v Ježíši“. Objasňujte požadavky zákona a evangelia. Vyprávějte lidem o životě Ježíše Krista plném sebezapření, o Jeho oběti, o ponížení a smrti, vzkříšení a nanebevstoupení, o tom, že se za ně přimlouvá před Božím trůnem a o Jeho zaslíbení: *„Zase přijdu a poberu vás k sobě.“* (J 14,3) – COL 39, 40 LHU 108.6

5. dubna

Syťte se chlebem života

„...*Otec můj vám dává ten chléb s nebe pravý.*“ (J 6,32) LHU 109.1

Křtíme se ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého a tyto tři veliké, nekonečné osobnosti zaslíbily společně pracovat pro nás, jestliže my budeme pracovat s Nimi. Jsme pohřbeni s Kristem v křtu, symbolizujícím Jeho smrt. LHU 109.2

Vystoupili jsme z vody, což symbolizuje Jeho vzkříšení. A teď musíme žít jako znovuzrození, abychom mohli být vzkříšeni v nejposlednější den. ... Je vám slíben obnovený život, poněvadž jste zemřeli a váš život je skryt s Kristem v Bohu. „*Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí.*“ Tam je váš poklad. Vaše víra nemůže být zbudována na omezeném člověku. Přijďte k velkému Pramenu síly, abyste se stali silnými. LHU 109.3

Na břehu Jordánu se Ježíš modlil za každého, kdo v Něj uvěří. Je vám dáno zaslíbení, že jste přijati v Milovaném. Držte se Jej neochvějnou vírou. Bůh řekl: „*Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ Znamená to, že Kristus pro nás otevřel cestu k trůnu nekonečného Boha přes tuto hustou tmou, jíž nás satan zahalil. Ježíš je všemohoucí a vy jste přijati v Milovaném. LHU 109.4

Tím, že jste se stali účastníky božské přirozenosti, jste povinni ctít Boha v každém směru, abyste měli jistotu odpuštění hříchů, které svědčí o Boží lásce. Toto přináší radost a uspokojení, jaké jsme nikdy dřív nezakusili. Kristus říká, že když bude přebývat v nás, bude naše radost plná. Staňme se účastníky božské přirozenosti, utíkající pokušení, které je na světě v žádostech. Neuváďejme svým nedůsledným, zemským, smyslným životem pohanění na Krista. Pojd'te, pozvedněme se nad nakažené ovzduší, jež obklopuje celý svět a dýchejme čisté ovzduší nebes. Syťme se chlebem života. LHU 109.5

Kristus prohlašuje, že když budeme jíst Jeho tělo a pít Jeho krev, budeme mít věčný život. Jestliže v Krista uvěříme jako ve svého osobního Spasitele, bude nám Jeho Slovo jako listí ze stromu života. Když budeme jíst chléb, sestupující z nebe, budeme mít živé spojení s Bohem. Získáme věčnost a započneme žít jakoby v přítomnosti všeho nebeského vojska. Andělé nás budou ochraňovat a vést nás. LHU 109.6

Bůh nás miluje, ale my si té lásky nevážíme. Jsme ponořeni do uvažování, které odvádí naši pozornost. Bůh má právo na každého. Jsou moji, říká, koupil jsem je drahou cenou. „*Nejste sami svoji. ... Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.*“ Budeme to činit? Budeme se modlit ve víře? Budeme ctít Boha tím, že se budeme na Něj spoléhat v Jeho Slově? – Manuscript 144, 1901 LHU 109.7

Chléb života oživuje duchovní přirozenost

„Totoť jest chléb ten s nebe sstupující. Kdož by koli jej jedl, neumřet.“ (J 6,50) LHU 110.1

Je velice důležité umět sebe držet v rukou, když začínáme hledat nedostatky u bratra, sestry nebo přítele. Třebaže si nepřiznáme, že když pomlouváme druhého, činíme to s cílem vyvýšit sebe, přesto vždy za hledáním nedostatků jiných stojí sebevyvýšení. Necht' si každý pamatuje, že nejlepší je stát na stráži své duše a učinit své cesty přímé, „*aby, což zkulhavělo... nebylo svedeno*“. Nikomu z nás nehrozí nebezpečí, že bychom byli příliš posvěcenými nebo měli Kristu podobný charakter. Varovat se nesouladu s Kristem, nezavdávat příčinu, aby bylo hanobeno všechno dobré, je možné pouze jediným způsobem: žít pokorným životem, vzhlížet na Ježíše, bdít na modlitbě, dokud nedeme proměnění k obrazu Jeho nádherného charakteru. LHU 110.2

Duše nenalezne uspokojení ve formalismu, v předpisech a tradicích. Duše musí volat: Dejte mi chléb života, přineste plnou číši mé vyprahlé duchovnosti, abych ožila a osvěžila se. Nestůjte mezi mnou a mým Vykupitelem. Nechejte mne vidět svého Pomocníka, který byl mužem bolesti a zná všechny moje bolesti. Ó Pane, buď mým pomocníkem. Ty jsi raněn pro moje hříchy, trápen pro moje nepravosti... v Tvých ranách jsem uzdravena. LHU 110.3

Kristus byl ukřižován za naše hříchy a vstal pro naše ospravedlnění. Prohlašuje s triumfem: „*Já jsem vzkříšení i život*.“ Ježíš jako náš Prostředník se za nás přimlouvá u Otce. Sám nesl hříchy celého světa a po žádném smrtelníku nechce, aby nesl hříchy jiných. Žádný člověk není sto nést tíhu ani svých vlastních hříchů. Kristus ukřižovaný toto všechno nesl za nás a každá duše, jež v Něj věří, nezahyne, ale bude mít život věčný. LHU 110.4

Kristův učedník bude skrze Jeho milost připraven na všechny těžkosti a zkoušky, když bude bojovat o dokonalost charakteru. Když odvrátí od Krista svůj pohled k něčemu nebo někomu jinému, může se někdy dopustit chyby. Jakmile však bude upozorněn na nebezpečí, znovu obrátí svůj pohled na Ježíše, v němž je soustředěna veškerá jeho naděje na věčný život. Znovu jde ve Spasitelových šlépějích a jde jistě. Raduje se slovy: „Kristus je mým živým přímělníkem u Boha. Modlí se za mne. Je mým Obhájcem a odívá mne dokonalostí své spravedlnosti. To je vše, co potřebuji, abych snesl hanění a pomluvy pro Jeho drahé jméno. Když mi pomůže snášet pronásledování, dá mi milost a pokoj své přítomnosti, a tím bude oslaveno Jeho jméno.“ – RH 12.5.1896 LHU 110.5

Studium Bible utvrzuje rozum

„Nebo kteréžkoli věci napsány jsou, k našemu naučení napsány jsou, abychom skrze snášlivost a potěšení písem naději měli.“ (Ř 15,4) LHU 111.1

Neexistuje mocnější prostředek pro posílení myšlení než studium Bible. Žádná jiná kniha není sto tak povznést myšlení a oživit schopnosti, jako všeobsahující, požehnané biblické pravdy. Kdyby byla Bible studována tak, jak by náleželo, měli by lidé rozvinuté myšlení a ušlechtilý charakter, což je tak málo v dnešní době vidět. LHU 111.2

Žádné vědění nelze srovnat v síle, přesvědčivosti a důsledcích s poznáním, získaným ze studia Slova Božího. Kdyby na světě nebyla žádná jiná kniha než Bible, učinilo by Slovo, přijaté do života skrze Kristovu milost, člověka dokonalým na tomto světě a vychovalo by v něm charakter, způsobilý pro budoucí nepomíjivý život. Ti, jež studují Slovo a přijímají jej jako pravdu a vychovávají podle něj svůj charakter, budou mít plnost v Tom, jenž je všechno ve všem. Chvála Bohu za možnosti, které jsou lidstvu darovány. ... LHU 111.3

Čas, zasvěcený studiu Božího Slova a modlitbě, přinese stonásobné plody. LHU 111.4

Slovo Boží je živým semenem. Když je toto símě moudře zaseto, má člověk vážně obrátit svou pozornost k následujícím etapám jeho růstu. Jak se to dělá? Když bylo Slovo s modlitbou přijato do srdce, je jej zapotřebí opatrovat a uplatňovat ve svém každodenním životě. Musí vzrůst a přinést užitek – nejprve bylinu, potom klas a potom plné obilí v klasu. LHU 111.5

Nestačí studovat Bibli jen tak, jak se studují jiné knihy. Aby byla pochopena ke spasení je zapotřebí, aby Duch svatý působil na srdce studujícího. Duch, který inspiroval psaní Slova, musí nadchnout i jeho čtenáře. Tehdy uslyší nebeský hlas. Duše bude opakovat: „*Slovo Tvé pravda jest.*“ LHU 111.6

Pouhé čtení Písma nepřinese ovoce, jaké připravilo Nebe. Je zapotřebí jej studovat a opatrovat v srdci. Poznání Boha nebude dosaženo bez rozumového úsilí. Musíme studovat Bibli s úctou a prosit Boha o pomoc Ducha svatého, abychom Jeho Slovu rozuměli. Máme si vzít jedno místo a soustředit na ně veškerou svou pozornost s cílem pochopit myšlenku, kterou Bůh pro nás v tomto textu ukryl. Nemáme tuto myšlenku opouštět, dokud si ji neosvojíme a nepoznáme, co praví Pán. ... LHU 111.7

Slovo Boží je chlebem života. Lidé, kteří jedí a zažívají toto Slovo, uvedou v soulad s ním všechno své jednání a každý rys svého charakteru, budou silní Boží silou. Ono obdařuje duši nepomíjící silou, zdokonalují zkušenost a přináší radost, která potrvá navěky. – ST 25.6.1902 LHU 111.8

Otevřené pokladnice pravdy

„Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.“ (Mt 5,6) LHU 112.1

Všichni, kdo přijímají do srdce poselství evangelia, chtějí o něm hovořit druhým. Láska, zrozená v nebi se snaží projevit. Jestliže někdo přijal Krista, vypráví své zkušenosti druhým. Ukazuje, jak ho Duch svatý vedl krok za krokem, jak toužil poznat Otce a Ježíše Krista, k jakým závěrům dospěl při studiu Bible, jak se modlil, jak zápasil a jak jej Kristus oslovil: *„Odpuštění jsou ti hříšníci.“* Bylo by nepřirozené, kdyby si někdo ponechával podobné zážitky jen pro sebe. Člověk, kterého naplnila Kristova láska, se tak chovat nemůže. LHU 112.2

Nakolik přijal od Pána pravdu, tak touží, aby z ní měli stejný užitek ještě i další. Čím více seznamuje jiné s bohatstvím Boží milosti, tím více Kristovy milosti sám přijímá. Získává srdce, které se prostotou a bezvýhradnou poslušností podobá dětskému. Touží po svatosti a Bůh mu odhaluje ještě více z pokladů pravdy a milosti, aby s nimi mohl seznamovat svět. LHU 112.3

Velkou klenotnicí pravdy je Slovo Boží, kniha přírody a kniha zkušeností, jak Bůh jedná s lidmi. To jsou poklady, z nichž mají čerpat Kristovi následovníci. Při hledání pravdy mají spoléhat na Boha, nikoli na lidské schopnosti, na velikány lidských dějin, jejichž názory Bůh považuje za bláznovství. Bůh sděluje poznatky o sobě každému, kdo Jej hledá, ale způsobem, který určuje Bůh sám. LHU 112.4

Jestliže následovník Pána Ježíše věří Božímu Slovu a žije podle něho, může s užitek studovat kterékoli odvětví přírodních věd. Není nic na světě, co by mu mohlo zabránit sdělovat pravdu druhým. Příroda je zdroj vědění, z něhož může čerpat poznání každý žák Ježíše Krista. Když obdivujeme krásu přírody, když si bereme naučení z obdělávání půdy, z růstu stromů, ze všech divů na zemi, ve vodě a na obloze, dospějeme k plnějšímu pochopení pravdy. Shledáme, že spolu s tajemstvím, jak Bůh jedná s lidmi a hloubkou Boží moudrosti, která se projevuje v lidském životě, je to všechno klenotnice bohatá na poklady. LHU 112.5

Nejjasněji však může hříšný člověk poznávat Boha z Bible, psaného Božího slova. Písmo je nevyčerpatelnou klenotnicí bohatství Ježíše Krista. ... V každé době se pravda nově rozvíjí, pro každou generaci Bůh zdůrazňuje určité hledisko pravdy. Staré pravdy jsou všechny důležité a velmi významné, nové pravdy pak nejsou závislé na starých, ale jsou spíše jejich rozvinutím; nové pravdy mohou být poznány a pochopeny jen tehdy, když je porozuměno starým. – COL 125-127 LHU 112.6

Pravda obsažená v Kristu je nezměrná

„Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož ji mne, i on živ bude skrze mne.“ (J 6,57) LHU 113.1

Pravda, kterou Kristus ztělesňoval a kterou nám zjevil, je nezměrná. Kdo studuje Písmo, jako by nahlížel do studánky; čím více se do ní dívá, tím více si uvědomuje, jak je hluboká a jak se rozšiřuje. LHU 113.2

Za svého života na této zemi plně nepochopíme tajemství Boží lásky, která dala svého jediného Syna, jako výkupné za naše hříchy. Dílo našeho Spasitele na této zemi je a vždy bude něčím, co přesahuje hranice našeho chápání. Člověk může nasadit všechny své duševní síly ve snaze pochopit toto tajemství, unaví se však dříve, než dosáhne cíle. Ten, kdo hledá nejusilovněji a nejpilněji, uvidí před sebou nekonečný oceán poznání. LHU 113.3

Pravdu, jaká je v Ježíši Kristu můžeme prožít, ale nikdy ji plně nevysvětlíme. Její výška, šířka a hloubka přesahují naše chápání. I když budeme co nejusilovněji přemýšlet, poznáme jen nejasné obrysy nevysvětlitelné lásky, která je vysoká jako nebe, ale která se sklonila k zemi, aby celému lidstvu vtiskla Boží obraz. LHU 113.4

A přesto nám Bůh umožňuje, abychom poznali o Jeho lásce všechno, co jsme schopni pochopit. Takové poznání získávají pokorní a pokání činící lidé. Boží lásku chápeme natolik, nakolik si vážíme oběti, kterou pro nás Bůh podstoupil. Když zpytujeme Boží Slovo s pokorou, otevírá se před námi velké téma vykoupení. Její jasnost, hloubka a síla vzrůstá a poroste podle toho, jak ji dosahujeme. LHU 113.5

Svůj život máme spojit se životem Pána Ježíše, být na Kristu závislí. Máme Jej přijímat jako *„chléb živý, který sestoupil z nebe“* a jako čerstvou vodu z pramene, který nikdy nevysychá. Jestliže budeme o svém Pánu stále přemýšlet a jestliže Mu naše srdce bude projevoval chválu a vděčnost, pak bude náš náboženský život stále svěží. LHU 113.6

Naše modlitby se stanou rozmluvami s Bohem, jako kdybychom mluvili s přítelem. A Bůh nám bude osobně sdělovat svá tajemství. Často si pak s radostí uvědomíme přítomnost Pána Ježíše. Pak „zahoří“ i naše srdce, když si uvědomíme, že Pán Ježíš jde životem s námi jako kdysi s Enochem. Jestliže to křesťan opravdu prožívá, projeví se v jeho životě prostota, pokora, mírnost a skromnost. Celé okolí pozná, že se stýká s Ježíšem Kristem a že se od Něj učí. LHU 113.7

Náboženství Ježíše Krista se projeví v životě každého, kdo je přijme, jako povzbuzující a vše pronikající zásada, jako živá a účinná duchovní moc. Přinese mu svěžest, sílu a trvalou radost mláď. – COL 128-130 LHU 113.8

Srovnávejte jedno místo Písma s jiným

„Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trochu odtud, trochu od onud.“ (Iz 28,10) LHU 114.1

Máme být vděční za pravé prorocké slovo, díky němuž nikdo z nás nemusí být oklamán. Víme, že na tomto světě existuje nemálo výmyslů a bludů, ale my chceme znát pravdu. Abychom mohli získat toto vědění, musíme pečlivě studovat pravdu sami pro sebe. To ale nelze konat pouhým čtením Písma. Musíme srovnávat jedno místo Písma s jinými. Musíme studovat Písmo pro nás samotné, abychom nesešli ze správné cesty. A třebaže mnoho lidí schází z cesty, poněvadž ve světě existuje množství učení, pravda je jedna. Mnozí k vám mohou přijít a dělat si nárok na to, že mají pravdu, ale vy máte přednost studovat pravdu pro sebe. Obracejte se *„k zákonu a svědectví. Pakli nechtí, nechat' mluví vedlé slova toho, v němž není žádné záře“*. Musíme být sami s Písmem seznámení, abychom znali pravý důvod naší naděje, kterou máme. LHU 114.2

Apoštol nám říká, že každému, kdo by od vás požádal zprávu z té naděje, která je ve vás, musíme dát odpověď s tichostí a s bázní: „Počátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje tiché rozumnosti.“ Pouhé čtení nestačí. Boží Slovo musí prostoupit naše srdce a naši mysl, abychom mohli být utvrzeni v požehnané naději. Jestliže pohrdáme studiem Písma pro nás samotné, abychom poznali, kde je pravda, sejdem z cesty a budeme si za to nést odpovědnost sami. Musíme pečlivě studovat Písmo, abychom pochopili všechny podmínky, které Pán před nás postavil. A třebaže nevlastníme vynikající rozumové schopnosti, můžeme se díky pilnému studiu Slova Božího stát znalci Písma a vysvětlit jej jiným. ... LHU 114.3

Jestliže jste zakotveni v Písmu, budete cítit odpovědnost. Budete studovat Písmo pro sebe, abyste mohli pomáhat jiným. Dnes neveliké sbory a třebaže je jich málo, se mohou stát mocí k vyvýšení pravdy. Každý musí cítit vloženu na něj odpovědnost založit svůj malý sbor na svaté víře. Skutečnost, že takových sborů je málo, má každého člena vést k nejhorlivější snaze hledat živé spojení s Bohem, poněvadž předání pravdy těm, kteří nás obklopují záleží na vlivu, který máme. LHU 114.4

Kristus řekl: *„Vy jste světlo světa.“* Proto musíme vynakládat veškeré své úsilí k tomu, abychom vydávali světlo. Jediný způsob, jak se přesvědčit o tom, že máte pravé nebeské světlo je srovnávat světlo vámi vydávané s Písmem. ... Vám jsou adresována slova, která byla kdysi řečena Jozuovi: *„Posilň se a udatně sobě počínej,“* očekává vás velká práce. – RH Apr. 3, 1888 LHU 114.5

Bible se vysvětluje sama

„Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za něž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozděloval.“ (2 Tm 2,15) LHU 115.1

Bible je svým vlastním vykladačem. Jeden biblický citát musí být srovnáván s druhým. Student by se měl učit považovat Slovo za celek a sledovat příbuznost jeho částí. Měl by dosáhnout poznání o jeho hlavním, ústředním námětu: o prvotním úmyslu Božím se světem, o vzniku velkého sporu, o díle vykoupení. Měl by rozumět povaze těchto dvou sil, které spolu zápasí o prvenství a měl by se učit sledovat jejich působení pomocí záznamů historie a proroctví, až k velkolepému konci. Měli by vidět, jak tento spor vstupuje do každé fáze lidské zkušenosti; jak při každém kroku života oni sami odhalují jeden nebo druhý z těchto dvou proti sobě působících motivů; a tak, ať již chtějí nebo nechtějí, musí se právě nyní rozhodnout, na kterou stranu tohoto sporu se chtějí postavit. LHU 115.2

Každá část Bible vznikla vnuknutím Božím a je prospěšná. Starému Zákonu by měla být věnována nemenší pozornost než Novému. Když studujeme Starý Zákon, nalezneme živá, bublající zřídla, kde nepozorný čtenář pozoruje pouze pustinu. LHU 115.3

Starý Zákon vrhá světlo na Nový a Nový na Starý. Každý je zjevením slávy Boží v Kristu. Ježíš Kristus, předpověděný patriarchům, obrazně představen v obětním systému, zobrazený v zákoně, popsán proroky, je bohatstvím Starého Zákonu. Kristus ve svém životě, smrti i zmrtvýchvstání, Kristus, dosvědčen Duchem svatým, je podkladem Nového Zákonu. Jak Starý, tak i Nový Zákon uvádějí pravdy, které budou zbožnému hledajícímu neustále odhalovat nové hlubiny smyslu. – CT 462, 463 LHU 115.4

Kristus vytýkal svým učedníkům pomalé chápání. ... Po svém vzkříšení, když šel se dvěma učedníky do Emaus, otevřel jejich mysl, aby rozuměli Písmu. Tak jim vysvětloval Starý Zákon, že viděli v Jeho vyprávění smysl, jehož neviděli ani samotní bibliční pisatelé. LHU 115.5

Slova Kristova jsou chlebem života. Když se učedníci sytili slovy Krista, jejich chápání se rozjasnilo. V širší míře pochopili hodnotu Spasitelova učení. Tak jako se jitřní svítání mění v jasné poledne, tak se rozjasnilo i jejich chápání tohoto učení. To stejné zakusíme i my, když budeme studovat Boží Slovo. – ST Apr. 4, 1906 LHU 115.6

Vysvětlovat Bibli jí samou – právě to mají konat všichni naši kazatelé, kteří plně pochopili dobu, ve které žijeme. – Letter 376, 1906 LHU 115.7

Zdravé učení

„Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele. A odvrátit' uši od pravdy, a k básněm obrátit'. Ale ty ve všem buď bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný služebník.“ (2 Tm 4,3-5) LHU 116.1

Spasitelné učení je biblická pravda, pravda, která požaduje opravdovou zbožnost a odevzdání se Bohu, pravda, která utvrzuje Boží lid ve víře. Má velký význam jak pro toho, kdož ji přijímá, tak i pro učitele spravedlnosti. Kdekoli je kázáno evangelium, bude každý služebník Kristův, ať pracuje v kterémkoli odvětví, nalezen jako posel Páně, věrný nebo nevěrný. LHU 116.2

Apoštol Pavel znovu píše: *„Věrná jest tato řeč. Nebo jestližeť jsme s ním zemřeli, tedy také spolu s ním živi budeme. A trpíme-liť, budeme také spolu s ním kralovati; pakli ho zapíráme, i onť nás zapře. Pakliť jsme nevěrní, onť zůstává věrný; zapřítí sám sebe nemůže. Tyto věci připomínej, s osvědčováním před obličejem Páně, a ať se o slova nevadí, což k ničemu není užitečné, ale ku podvrácení posluchačů.“ (2 Tm 2,11-14) LHU 116.3*

Někteří z těch, kteří za dnů apoštola Pavla slyšeli pravdu, vyzvedali otázky nepatrného významu, přinášeli myšlenky a mínění různých lidí a snažili se odvést myšlenky lidí od velikých pravd evangelia. Pavel věděl, že služebníci Boží musí být moudří, aby prohlédli úmysly nepřítele a nenechali se odvrátit od pravdy a přivést na scestí. Hlavní snahou služebníka Božího musí být přivádět duše k Pánu Ježíši a pečovat o jejich obrácení. Proto musí kázat Slovo Boží a sporné otázky zamítat. ... LHU 116.4

Služebníci Boží dnes stojí v tom samém nebezpečí. Satan se stále snaží odvést jejich myšlenky jiným směrem, aby pravda ztratila moc své působivosti na srdce. ... LHU 116.5

Schopní lidé věnují celý svůj život hledání ve Slově Božím a rozjímání na modlitbě, přesto však nalézáme v Bibli místa, jež nejsou plně probádána. Některým místům Písma svatého budeme správně rozumět až v budoucím životě, kdy nám je vysvětlí sám Pán Ježíš. Jsou nevysvětlitelná tajemství a tvrzení, které lidský rozum nepochopí. Takových míst rád používá nepřítel, aby o ně zavedl sporné hádky. LHU 116.6

Zbožný a pokorný služebník Boží se nebude věnovat zdánlivě teoretickým nesrovnalostem, ale bude svůj čas a svoji sílu věnovat k zvěstování velikých a osvědčených pravd, daných světu. Bude poukazovat na veliké vykoupení, jež máme v Kristu Ježíši a na Jeho blízký příchod. Uvidí, že tato témata poskytují dostatek látky k přemýšlení. – GW 311-313 LHU 116.7

Bible je dokonalá celá

„Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé.“ (2 Pt 1,21) LHU 117.1

Než se objevil hřích, mohl Adam přímo obcovat se svým Tvůrcem; když se však člověk přestoupením sám odloučil od Boha, bylo lidské pokolení připraveno o tuto vysokou výsadu. Plánem vykoupení se však otevřela cesta, po níž mohou obyvatelé země zůstat nadále ve spojení s nebem. Bůh je ve styku s lidmi prostřednictvím svého Ducha a světu se dostává božského světla skrze zjevení učiněná vyvoleným služebníkům Božím. *„Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé.“ (2 Pt 1,21) LHU 117.2*

V prvních dvaceti pěti stoletích dějin lidstva neexistovalo psané zjevení. Ti, jimž se dostalo poučení od Boha, sdělovali své vědomosti druhým, a tak ponaučení přecházelo z otce na syna, z pokolení na pokolení. Psané Slovo se začalo připravovat v dobách Mojžíšových. Vnuknutá zjevení byla pak ukládána ve vnuknutou svatou knihu. Tato práce trvala dlouhou dobu šestnácti století – od Mojžíše, který zaznamenal stvoření a zákon, po Jana, jenž napsal nejvznešenější pravdy evangelia. LHU 117.3

Bible poukazuje na Boha jako na svého průvodce; psaly ji však lidské ruce; a rozličný sloh jejich jednotlivých knih prozrazuje povahy několika pisatelů. Zjevené pravdy jsou všechny *„vdechnuté Bohem“*, (2 Tm 3,16) jsou však vyjádřeny slovy lidské řeči. Věčný svým Duchem svatým rozlévá světlo do myslí a srdcí svých služebníků. Sesílá sny a vidění, symboly a obrazy; a ti, jimž byla pravda takto zjevena, sami převedli myšlenku do lidské řeči. LHU 117.4

Desatero přikázání vydal sám Bůh a napsal je svou vlastní rukou. Jsou božským, nikoli lidským dílem. Avšak Bible, která obsahuje Bohem dané pravdy vyjádřené v lidské řeči, je spojením božského s lidským. Takovým spojením je přirozenost Kristova, jenž je Synem Božím a Synem člověka. O Bibli platí, jako platilo o Kristu, že *„Slovo to tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi“* (J 1,14). LHU 117.5

Protože jednotlivé knihy Bible byly napsány v různých dobách muži rozdílných duševních a duchovních vloh, různého postavení a povolání, liší se velice od sebe navzájem jejich sloh a jeví se v nich také rozdíl v podání věcí, o nichž vyprávějí. Různí pisatelé používají různých výrazových prostředků; často jeden předkládá tutéž pravdu výrazněji než druhý. ... Avšak ve všech je dokonalý soulad. A pravdy takto zjevené tvoří dohromady dokonalý celek, který vhodně odpovídá potřebám lidí za všech okolností a ve všech životních situacích. – GC v, vi LHU 117.6

Sláva božské moci

„Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“
(2 Tm 3,16.17) LHU 118.1

Bohu se zalíbilo sdělit svou pravdu světu skrze lidské prostředníky a sám svým Duchem svatým zvolil lidi a dal jim schopnost, aby toto dílo mohli vykonat. Bůh vedl jejich mysl, aby vybrala to, o čem budou mluvit a o čem budou psát. Poklad byl svěřen hliněným nádobám, přesto je však z nebes. Svědectví je podáváno nedokonalým výrazem lidské řeči, přesto je to svědectví Boží; a poslušné, věřící dítko Boží spatřuje v něm slávu božské moci, plnou milosti a pravdy. LHU 118.2

Ve svém Slově poskytuje Bůh lidem vědomosti potřebné pro spásu. Písmo svaté nutno proto přijímat jako směrodatné, neomylné zjevení vůle Boží. Je v něm ukázán vzor povahy, jsou v něm obsaženy poučky a zkušenosti. ... LHU 118.3

Tím, že Bůh zjevil lidem svou vůli skrze své Slovo, nestala se ovšem stálá přítomnost a pomoc Ducha svatého zbytečnou. Naopak, náš Spasitel přislíbil Ducha, aby sděloval Slovo služebníkům Božím, aby objasňoval Jeho učení a učil, jak je užívat. A protože Bibli vnukl Duch Boží, je nemožné, aby učení Ducha bylo v rozporu s tím, co učí Slovo. LHU 118.4

Duch nebyl dán, a ani nikdy dán být nemůže k tomu, aby nahrazoval Bibli. Neboť v Písmu se výslovně praví, že Slovo Boží je mírou, jíž se měří veškeré učení a všechna zkušenost. Apoštol Jan praví: *„Ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět.“* (1 J 4,1) A Izaiáš praví: *„K zákonu a svědectví! Pakli nechť, nechat' mluví vedlé slova toho, v němžto není žádné záře.“* (Iz 8,20) ... LHU 118.5

Podle Slova Božího bude Duch Boží konat své dílo po dobu, po kterou bude zvěstováno Evangelium. V dobách, kdy byla vnukávána Písma Starého a Nového Zákona, nepřestával Duch svatý udílet světlo různým jednotlivcům kromě zjevení, jež pak byla vtělena do svatých knih. Bible sama mluví o tom, jak se lidem dostávalo od Ducha svatého upozornění, výtek, rad a poučení ve všech věcech, které neměly žádný vztah k sepsání Písem. Zmiňuje se o prorocích v různých dobách, z jejichž výroků nebylo zaznamenáno nic. Stejně pak, když byla Písma dokončena, pokračoval Duch svatý ve svém díle, osvěcoval, upozorňoval a utěšoval dítky Boží. – GC vi-viii LHU 118.6

Poznávání Pána

„...země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest.“ (Iz 11,9)

LHU 119.1

Úpadek ve studiu a poslušnosti Slova Božího vnesl do světa zmatek. Lidé opustili vládu Krista pro vládu hlavního buřiče, knížete temnoty. Se svatým ohněm byl smíchán oheň cizí. Sloužení zá-
dostem a tížádosti přivedly na svět soudy Boží. *LHU 119.2*

Jsou-li v nesnázích, pokoušejí se filozofové a vědci o uspokojení svých myšlenek bez dovo-
lávání se Boha. Diskutují o své filozofii co se týče nebe a země, vysvětlují pohromy, hlad, epidemie
a zemětřesení svými hypotézami. Otázky, týkající se stvoření a prozřetelnosti pokoušejí se řešit
slovy: „To je zákon přírody.“ *LHU 119.3*

Neposlušnost uzavřela dveře ohromnému poznání, které by mohlo být získáno ze Slova Boží-
ho. Kdyby bývali lidé poslušní, porozuměli by Božímu záměru. Nebeský svět by rád otevřel k pro-
zkoumání své pokladnice milosti a blaženosti. Postavou, řečí a zpěvem mohly být lidské bytosti
mnohem dokonalejší než jaké jsou nyní. Tajemství vykoupení, vtělení Kristovo, Jeho smírné obě-
tování se by neměly v našich myšlenkách vyvolávat pochybnost. Nejen že by se jim mělo lépe rozu-
mět, ale měly by se mnohem výše hodnotit. *LHU 119.4*

Zanedbávání studia Slova Božího je hlavní příčinou duševní slabosti a neschopnosti. Při odvrá-
cení se od Slova k potravě z děl neinspirovaných mužů mysl zakrní a zeslábne. Není uváděna do
styku s hlubokými, dalekosáhlými zásadami věčné pravdy. Mysl se přizpůsobí pochopení těch věcí,
se kterými je obeznámena a při tomto zasvěcení se konečným věcem je oslabována, její síly jsou
omezovány a po čase se stane neschopnou rozšíření. *LHU 119.5*

To vše je chybná výchova. Prací každého učitele mělo by být vštěpování vznešených pravd in-
spirovaného Slova do mysli mládeže. To je výchova, nezbytná pro život tento i budoucí. *LHU 119.6*

A necht' se nikdo nedomnívá, že by to mohlo zabránit studiu věd nebo zavinit nižší úroveň vý-
chovy. Poznání Boha je vysoké jako nebe a tak rozsáhlé, jako vesmír. Nic není tak zušlechťující a
osvěžující jako studium těchto důležitých témat, které se týkají našeho věčného života. Mládež
necht' se snaží pochopit tyto Bohem dané pravdy a její myšlenky se v úsilí rozšíří a zesílí. Každého
studenta, který je vykonavatelem Slova, to uvede na širší pole myšlení a zabezpečí mu to poklad vě-
domostí, který je nezničitelný. – CT 440-442 *LHU 119.7*

Duchovní pokrm k růstu a posile

„Protož i my díky činíme Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží, kteréž jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale, (jakož v pravdě jest,) jako slovo Boží, kterýž i dílo své působí v vás věřících.“ (1 Te 2,13) LHU 120.1

Bible obsahuje vše, co je potřebné pro spásu duše a zároveň je uzpůsobena k posílení a ukáznění rozumu. ... Je mnohem účinnější než kterákoliv jiná kniha pro rozumné poučení o všech záležitostech tohoto života, právě tak jako i při pomoci duši stoupat po žebříku, který vede do nebe. Bible poskytuje opravdovému studentu zvýšený duševní cvik; přemýšlením o božských záležitostech jsou jeho schopnosti obohaceny. Sám je pokorný, zatímco Bůh a Jeho pravda jsou vyvyšovány. Člověk tak vysoko zvedá hlavu a tak málo úcty prokazuje Bohu proto, že nezná pravdy Písma. LHU 120.2

Při probírání se stránkami Božího Slova se seznamujeme s nádhernými a nekonečnými výjevy. Patříme na Ježíše, Syna Božího, přicházejícího na náš svět a jsme upoutáni tajemným sporem, který maří plány mocnosti temnosti. Jak podivuhodné, jak téměř neuvěřitelné je, že nekonečný Bůh by dal souhlas k pokoření svého Jednorozeného Syna! ... LHU 120.3

Boží Slovo je duševní potrava, ze které má křesťan sílit na duchu a intelektu, aby mohl bojovat za pravdu a spravedlnost. Bible učí, že každý znepokojující hřích musí být zapuzen, že boj proti zlu musí být dobojován až do přemožení každé nepravdy. Člověk se má zařadit jako dobrovolný student do školy Kristovy. Přijme-li milost, která je mu nabízena darem, pak Spasitelova přítomnost v myšlenkách a v srdci mu dodá rozhodnost v předsevzetí zbavit se každé přítěže, aby mohlo být srdce naplněno naprostou dokonalostí Boha. LHU 120.4

Do výchovy našich mladých lidí musí být vnesena prostota opravdové zbožnosti, mají-li zvědět, jak se vyhnout zkaženosti, která je ve světě. Musí být poučeni, že opravdoví následovníci Kristovi budou sloužit Bohu nejen když se to shoduje s jejich náklonnostmi, nýbrž i tehdy, když to vyžaduje sebezapření a nesnáze. Znepokojující hříchy musí být potírány a přemáhány. Závadné rysy povahy, ať již zděděné nebo vypěstované, musí se vyrovnat se závažným předpisem spravedlivosti a potom pokračovat v rázném díle sebezapírání a posvěcení. Tehdy činy podají svědectví, že Ježíš přebývá v srdci zásluhou víry. Posvěcení nezakrývá duši prostor k vzdělání, naopak rozšiřuje mysl a ponouká ji, aby pátrala po pravdě jako po skrytém pokladu. – CT 448-449 LHU 120.5

Stále rozvíjíme svou bystrost

„Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu, a připomenet' vám všechno, což jsem koli mluvil vám.“ (J 14,26) LHU 121.1

Mladý člověk, který si udělal z Bible svého průvodce, se nemusí zmýlit v cestě povinnosti a neporušenosti. Tato kniha jej naučí udržovat neporušenost svého charakteru, být pravdomluvným, neprovádět žádné podvody. Naučí ho, že nikdy nesmí přestoupit Boží zákon, aby dosáhl žádaného cíle, i kdyby uposlechnutí znamenalo obětování. Naučí ho, že požehnání nebes na něm nespočine, opustí-li cestu správného jednání; že ačkoliv se může zdát, že lidé mají při neposlušnosti úspěch, budou rozhodně sklízet ovoce své setby. LHU 121.2

Pouze ti, kteří čtou Písmo svaté jako hlas Boha, který k nim promlouvá, jsou opravdovými žáky. Oni se bojí Božího hlasu, neboť je pro ně živou zkušeností. Činí své chápání přístupným božským radám a modlí se o milost, aby mohl dosáhnout průpravy pro službu. Když hledač pravdy dostane do své ruky nebeskou pochodeň, vidí svoji vlastní křehkost, svoji neduživost, beznadějnost spoléhání se na sebe sama při hledání spravedlnosti. Vidí, že v něm není nic, co by jej mohlo doporučit Bohu. Modlí se, aby Duch svatý, Kristův zástupce, byl jeho neustálým průvodcem, aby ho přivedl k úplné pravdě. Opakuje si zaslíbení: *„Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec v jménu mém, onť vás naučí všemu.“ (J 14,26) ... LHU 121.3*

Ti, kteří přijímají do svého srdce svaté zásady pravdy, budou pracovat se vzrůstající energií. Žádné okolnosti nemohou změnit jejich předsevzetí docílit té nejvyšší možné úrovně. To, co přijali, budou sdělovat ostatním. Když sami budou pít z pramene živé vody, bude od nich proudit živý zdroj pro požehnání a osvěžení ostatních. LHU 121.4

Pilný student Písma bude neustále rozmnožovat vědění a soudnost. Jeho rozum ovládne vynikající náměty a chopí se pravých věčných skutečností. Jeho pohnutky k jednání budou poctivé. Použije své schopnosti ovlivňovat, aby pomáhal ostatním k mnohem správnějšímu pochopení Bohem jim daných zodpovědností. Jeho srdce se stane pramenem radosti když uvidí, že se setkává s úspěchem jeho úsilí dělit se s ostatními o požehnání, jichž se mu dostalo. LHU 121.5

Talent poznání, posvěcený a nabídnutý k použití ve službě, není nikdy ztracen. Sebeobětavé úsilí konat dobro bude korunováno úspěchem. *„Boží jsme zajisté pomocníci.“ (1 K 3,9)* Pán chce pracovat s lidskými pracovníky. Jemu musí být vzdána chvála a sláva za to, že jsme schopni to dokázat. – CT 449-451 LHU 121.6

Pro tento život i život budoucí

„Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti.“ (Ž 119,130) LHU 122.1

Božím zákonem je, že síly ducha, duše i těla lze předně nabýt – úsilím. Naše síly a schopnosti se rozvíjejí cvičením. V souhlase s tímto zákonem zajistil Bůh ve svém slově prostředky pro duchovní a duševní pokrok. LHU 122.2

Bible obsahuje všechny pokyny, jež lidé potřebují znát, aby byli připraveni jak pro tento život, tak i pro život budoucí. Těmto zásadám mohou rozumět všichni. ... LHU 122.3

Ale ještě účinnější je moc Boží při vzrůstu duchovní přirozenosti. Člověk, stvořený k obcování s Bohem, může jedině v tomto spojení nalézt svůj skutečný život a opravdový pokrok. Proto byl stvořen, aby v Bohu poznal svou nejvyšší radost a nemůže najít nic jiného, co by utišilo žádost jeho srdce a ukojilo hlad a žízeň jeho duše. Ten, kdo s upřímným učenlivým duchem studuje Slovo Boží a touží pochopit jeho pravdy, přijde jistě do styku s jeho Průvodcem a otevřou se mu bezmezné možnosti rozvoje. LHU 122.4

V celé řadě symbolů, směrnic a námětů má Bible při sobě vždy něco, co zaujme každou mysl a pohne každým srdcem. Na jejích stránkách je zaznamenána nejstarší historie a nejvěrnější životopisné záznamy; zásady pro výkon vlády ve státě i pro správu rodiny a domácnosti – zásady, jimž se lidská moudrost nikdy nevyrovnala. Obsahuje nejhlubší životní moudrost, vyjádřenou básnicky jemně, vznešeně, horoucně a dojemně. V porovnání s literárními výtvoři člověka je Bible nezměrně vyšší, uváží-li se, jak nekonečně větší je její význam a cena ve svém vztahu k veliké ústřední myšlence. Každý předmět, pozorovaný ve světle této myšlenky nabývá zcela nového významu. V pravdách, co nejjednodušeji vyslovených, jsou obsaženy zásady, jež jsou tak vysoké, jako jsou nebesa. LHU 122.5

Ústřední, vedoucí myšlenkou Bible, kolem níž se kupí všechny ostatní, jest plán vykoupení a znovuzřízení Boží podobnosti v duši člověka. Od prvního náznaku naděje, který zazněl v rozsudku v ráji až k poslednímu zaslíbení Zjevení: *„A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho bude na čelích jejich“*, je těžištěm Bible a její každé části rozvinutí obdivuhodné zvěsti: člověk může duchovně růst mocí Boha, který nám daroval *„vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“* (1 K 15,57) LHU 122.6

Kdo pochopí tuto myšlenku, má před sebou nekonečné pole studia, neboť v jeho rukou se ocitl klíč, který mu otevře celou pokladnici Slova Božího. – Ed 123-126 LHU 122.7

Posvěcení pravdou

„Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ (J 17,17) LHU 123.1

Musíme být posvěceni – proměnění k obrazu Kristovu skrze pravdu a působením Ducha svatého. A aby v nás mohlo dojít k této změně, musíme rozhodně, upřímně přijmout pravdu a úplně svou duši podřídit přetvořující moci. ... LHU 123.2

Mnozí lidé se křečovitě zabývají svými nedostatky. Dokonce po tom, co vyznali, že přijali pravdu a poddali se Kristu, se v nich projevují ty samé staré zvyky, to samé pyšné „já“, ty samé falešné představy. Třebaže se takoví lidé nazývají obrácenými, je zřejmé na první pohled, že se nepoddali přetvořující moci pravdy. ... LHU 123.3

Znovuzrození v sobě zahrnuje nové pohnutky, nové záliby a náklonnosti. Ti, kteří se narodili shůry skrze Ducha svatého, se stali účastníky božské přirozenosti a všechny jejich zvyky a činy budou svědčit o jejich spojení s Kristem. ... LHU 123.4

Příkaz, *„budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý je,“* by nebyl nikdy dán, kdyby nebyl brán ohled na dokonalost v naší sféře, jako je Bůh dokonalý ve své. Je nutné, abychom šli od menšího světla k většímu a opatrovali to, co jsme už získali a modlili se o větší. Tehdy nedeme nikdy zanechání ve tmě. – RH Apr. 12, 1892 LHU 123.5

Skrze hlásání evangelia světu má být sděleno poslední poselství milosti. Lidé potřebují pravdu, biblickou pravdu. Máme se dovolávat Božích zaslíbení, klečat na kolenou a prosit o pomoc k přijetí čisté, nezkažené pravdy, abychom mohli pochopit důležitost donesení této pravdy jiným. Tehdy budou lidé obráceni. Bude vidět Boží ruku ve vzniku nových sborů. Pán bude křtít apoštolským duchem mnohé, kteří vyjdou jako misionáři tam, kde lidé pravdu neznají. LHU 123.6

Opravdová misionářská služba postaví církev na pravém základu – základu, majícím pečeť: *„Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho.“* Tehdy bude Bůh oslaven ve svém lidu. Křesťanská poslání budou zakládána na Ježíši Kristu. Pod Božím vedením půjde práce kupředu a budou vidět nespočetné důkazy toho, že je to opravdová služba. Pracovníci nebudou hledat svou slávu, ale budou slavit Boha jako mistra a organizátora každé svaté, šlechetné služby. Oni se nejen nazývají věřícími, ale také jimi jsou. Jsou posvěceni pravdou, poněvadž pravda jak kázaná, tak i uplatňovaná v životě, má očišťující vliv na charakter. – ST Aug. 21, 1901 LHU 123.7

Duch svatý v životě

„A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky.“ (J 14,16) LHU

124.1

Jsou duše, které hladoví po chlebu života a žízní po vodě spasení; a běda tomu, kdo je ať ústně nebo písemně uvede na falešnou cestu. Duch svatý prosí lidi tím, že jim ukazuje na jejich mravní dluh milovat Boha a sloužit mu ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého. Duch svatý působí na vnitřní „já“, dokud si neuvědomí Boží moc a dokud nebude každá duchovní schopnost pozvednuta k rozhodnému vlivu. ... LHU

124.2

V duši musí dojít k hluboké, důkladné práci, kterou svět nemůže spatřit. Ten, kdo nezná, co znamená vlastnit duchovní zkušenost, kdo... nemá svědectví Ducha o přijetí Ježíšem Kristem, potřebuje narození shůry. ... Co může svět vědět o křesťanské zkušenosti? Jistě, nic. *„Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě.“* Velký Učitel vysvětlil toto ponaučení slovy: *„Duch jest, kterýž obživuje, tělo nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou.“* LHU 124.3

V tomto věku není Slovo Boží přijímáno vážně. Slovo Kristovo, které je v přímém protikladu s lidskými přáními a náklonnostmi a které odsuzuje populární zvyky a jednání, Slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi, je ignorováno a přehlíženo. Takzvaní Kristovi následovníci si neberou Kristovo učení a příklad za kritérium svého života. Mnozí, kteří nosí Kristovo jméno chodí ve světle svých vlastních svící a nejdou po stopách Toho, jehož nazývají svým Pánem. Nezjevují charakter podobný tomu, jaký zjevoval Kristus v Jeho čisté, upřímné lásce k Bohu a k padlému člověku. Nespoléhají se na Boha v Jeho Slově a neztotožňují své zájmy s Ježíšem Kristem. Neosvojili si mít společenství s Ježíšem, nepřijali Jej za svého Rádce a Průvodce a nenaučili se žít důstojným křesťanským životem. LHU 124.4

V charakteru i životě těch, kteří nejen slyší slova Kristova, ale také je i plní, se projevuje vliv Ducha svatého. Vnitřní působení Ducha svatého je vidět ve vnějším jednání. Křesťanův život je skryt s Kristem v Bohu a Pán zná své, když říká: *„Svědkové moji jste.“* Svědčí o tom, že Boží moc působí na jejich srdce a utváří jejich jednání. Jejich činy zjevují, že Duch svatý na ně má vliv. Ti, kteří se s nimi stýkají, se ujišťují v poznání, že jsou podobni Ježíši Kristu. – RH May 12, 1896 LHU

124.5

21. dubna

Slovo Boží – naše ochrana

„K zákonu a svědectví! Pakli nechť, nechat' mluví vedlé slova toho, v němž není žádné záře.“
(Iz 8,20) LHU 125.1

Naším heslem má být: *„K zákonu a svědectví! Pakli nechť, nechat' mluví vedlé slova toho, v němž není žádné záře.“* Bible je plná cenných pravd. Obsahuje počátek i konec všeho poznání. Písmo, dané skrze Boží zjevení, je *„užitečné k učení, trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti. Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový“* (2 Tm 3,16.17). Proto nechť je Písmo svaté jediným základem našeho studia. Každý může naučením Slova Božího rozumět. LHU 125.2

Kristus vyzývá svůj lid, aby Jeho slovu věřil a uváděl je v praktický život. Kdo toto Slovo přijímá a řídí se jím při každém počínání a buduje podle něj svůj charakter, bude silný v moci Boží a také bude zřejmé, že jeho víra je nebeského původu. Nebude bloudit po jiných cestách a nenechá se unášet jen nějakým citovým vzrušením. Před lidmi a nebeskými anděly bude stále zjevovat ryzí, u víře v Krista ustálenou povahu. LHU 125.3

Ve zlaté kadidelnici pravdy Boží, jak nás učí Kristus, máme to, co může duše přesvědčit a obrátit. Zvěstujme pravdu v Kristově jednoduchosti, tak jak ji i On sám kázal a pak síla našeho poselství bude patrná. Neobhajujte žádnou lidskou nauku nebo důkazy, o kterých se Kristus nezmiňoval a které v Bibli nemají základ. Máme velkolepé a slavné pravdy, které máme přinést lidem. Slova Pána Ježíše: *„Tak je psáno“* zůstávají zkušebním kamenem naší víry a našeho konání a musí být přijata každou duší. LHU 125.4

Vezměte si Slovo Boží za průvodce života. Lidských nauk jste okusili dost. Rozum naplněný lidskou vědou nechápe Boží věci. Jestliže se však obrátí a bude osvěcen Duchem Božím, pak teprve pozná božskou moc Slova Božího. Jenom ten, jehož rozum i srdce jsou očištěny posvěcením Ducha Božího, může rozeznávat Boží věci... LHU 125.5

Ve jménu Pána vás prosím, probud'te se ke konání vaší povinnosti. Poddejte svá srdce pod moc Ducha svatého, aby byla citlivá pro Slovo Boží. Tehdy budete moci chápat hluboké Boží pravdy. LHU 125.6

Kéž by milý Bůh přivedl svůj lid pod mocné působení Ducha svatého, aby se probudil a poznal nebezpečí a mohl se připravit na události, které zakrátko stihnou zemi. – GW 309, 310 LHU 125.7

Vzniknou-li otázky, ve kterých nám není jasno, uvažujme, co nám praví Písmo? ... Nechť ti, kteří touží po něčem novém, hledají obnovený život, který se přijímá znovuzrozením. Ať si své duše posvěť poslušenstvím pravdy a jednají ve shodě s naučením pravdy daných nám samotným Kristem. – GW 314, 315 LHU 125.8

Chléb života pro hladové

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm.“ (J 6,56) LHU 126.1

Pán učinil všechna opatření, aby vyvýšený Spasitel mohl být zjeven hříšníkům. Ačkoliv jsou mrtví ve vinách a hříších, jejich pozornost musí být probuzena kázáním Krista, toho ukřižovaného.

... LHU 126.2

Nekonečná cena oběti za naše vykoupení zjevuje skutečnost, že hřích je strašný nepřítel. Bůh mohl vymazat tuto skvrnu ze svého stvoření tím, že by vyhladil hříšníka z povrchu země. On však *„tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezhynul, ale měl život věčný“* (J 3,16). Proč všichni, kdo tvrdí, že milují Boha, neusilují posvítit svým sousedům a přátelům, aby nezanedbávali toto velké spasení? ... LHU 126.3

Kristus má moc, Kristus chce a touží zachránit všechny, jež přijdou k Němu! Říkejte ohroženým duším, ať pohlédnou na Ježíše na kříži umírajícího proto, aby jim mohl odpustit. Mluvte k hříšníkovi upřímným srdcem, překypujícím něžnou, soucitnou láskou Kristovou. Projevte při tom hlubokou vážnost. Ať však žádné unáhlené a nevhodné slovo není slyšet z úst toho, kdo chce přivést duši k tomu, aby prohlédla a žila. Předně se sami cele přimkněte k Pánu. Když se díváte na našeho Prostředníka v nebesích, ať je vaše srdce zlomeno. Pak pokoření a odevzdání můžete obrátit hájící se duše jako ti, kdo si uvědomují moc výkupné lásky. Modlete se s těmito dušemi, s vírou je přivádějte ke kříži, usměrňujte jejich i svou mysl a upřete zrak víry na Ježíše, který snímá hříchy světa. Pomozte jim odvrátit pozornost od vlastní bídy hříšného já k Spasiteli a vítězství je získáno. Oni sami vidí Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Vidí cestu, pravdu i život. Paprsky Slunce spravedlnosti pronikají do srdce. Mocný proud výkupné lásky se rozlévá na vyprahlou a žíznivou duši a hříšník je zachráněn pro Ježíše Krista. LHU 126.4

Kristus ukřižovaný – mluvte, modlete se, zpívejte a to zlomí a přesvědčí srdce. To je moc a Boží moudrost jak shromáždit duše pro Krista. ... Opravdovou lásku Boží v srdci pracovníků rozeznají jen ti, pro něž pracují. Duše žízní po vodě života. Nebud'te dřevými cisternami. Zjevíte-li jim lásku Kristovu, můžete vést hladové a žíznivé k Ježíši a On jim dá chléb života a vodu spasení. – 6T 66, 67 LHU 126.5

23. dubna

Celá nebesa bdí

„Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.“ (J 5,39) LHU 127.1

Dnešní věk je věkem neklidu a mládež žíznivě pije z pramenů tohoto světa. Kdyby si jen mohli mladí lidé uvědomit vážnost a nebezpečí stavu, ve kterém se nacházejí! Kéž by rodiče a učitelé uměli vidět svůj dluh v tom, aby moudře vedli mládež! Ještě nikdy nebylo dáno tak mnohé v sázku. Nikdy nestálo žádné pokolení před tak vážnými otázkami, jako nyní. V žádné zemi a v žádném věku nesloužili Boží andělé tak horlivě mládeži, jak slouží nyní. Celá nebesa s hlubokým zájmem pozorují každý povahový rys, který tvoří; zdali se budou v okamžik zkoušky pevně držet Boha a pravdy anebo budou pod vlivem světa. LHU 127.2

V krátké době má být vykonána velká práce. Bůh daroval mládeži hřivny nadání, času, prostředků a vložil na ně odpovědnost za využití těchto požehnaných darů. Vyzývá je, aby šli vpřed, aby odporovali klamnému vlivu tohoto pomíjivého, lehkomyšlného věku a připravili se k práci na Jeho nivě. Nemohou se stát užitečnými bez účasti srdce a úsilí v díle přípravy. Křesťanské principy se budou rozvíjet, jestliže je hýčkají a vedou k aktivní činnosti. Skrze milost Boží a horlivé úsilí musí být získáno sebeovládání. ... LHU 127.3

Jestliže si mladí lidé vyvolí službu Kristovu a ukazují, že s Boží pomocí se řídí mravními principy, stávají se mocí dobra a svým vlivem vedou jiné k velebení Boha. ... LHU 127.4

Božský zákon spočívá v tom, že požehnání, jež člověk získává, nejsou dávana zadarmo. Lidé, kteří chtějí být moudřími ve vědě, se musí učit. A ti, kteří touží být moudřími v biblické pravdě, aby mohli toto poznání předávat jiným, musí být pilnými badateli svatého Božího Slova. Jiné cesty není. Musí snaživě, se zájmem a modlitbou bádat v Písmu. Jsou tam uchována drahocenná slova zaslíbení, povzbuzení, varování, pokárání a napomenutí. Dozví se o Kristově lásce, hodnotě Jeho krve a o úžasných přednostech nabízených skrze Jeho milost. ... LHU 127.5

Bible má být stále hlavní učebnicí křesťana. Ze všech knih má být tou nejzajímavější pro mladé lidi. Jestliže budou proniknuti jejím duchem, pak s její pomocí mohou čelit satanovým nástrahám a odolávat pokušením tohoto zlého věku. Díky prosté kráse jazyka, vysokému stylu, neklamné věrnosti a něžnosti oplývá Boží Slovo silou vlivu na rozum a přináší bohatá naučení. – YI May 7, 1884 LHU 127.6

Hledejte živý chléb

„Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské.“ (Ko 3,1.2) LHU 128.1

Když časná práce zcela zahltí myšlenky a vnímání člověka, pak všechna síla jeho bytosti je namířena k službě sobě a na uctívání Boha je pohlíženo jako na něco malé vážnosti. Duchovní zájmy jsou stavěny níže než pozemské. Ale Ježíš, který zaplatil výkupné za všechny členy lidské rodiny očekává, že lidé podřídí své zemské zájmy nebeským. LHU 128.2

Přeje si, aby se přestali obšťastňovat časnými pozemskými poklady, když utrácí peníze na přepych a obklopují se nepotřebnými věcmi. Nechce, aby zeslabovali své duchovní síly, ale aby jejich pozornost byla obrácena k nebesům. Ježíš vyžaduje, aby lidé horlivěji a usilovněji hledali chléb života a ne chléb pomíjející. Říká: *„Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Nebo tohoť jest potvrdil Bůh Otec.“* ... To je Boží Slovo, které je nezbytné k našemu duchovnímu růstu. *„Duch jest, kterýž obživuje, tělo nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou.“* Ti, kteří plní Kristova slova, vnesou nebesa do svého života. LHU 128.3

Kristus je naším Vykupitelem, naším Vládcem. Přeje si, abychom na tomto světě vlastnili duševní pokoj. Snaží se nám ukázat zajímavé stránky nebes, protože kde je náš poklad, tam bude i naše srdce. Shromažďovat si v nebesích poklady znamená využít Bohem dané schopnosti k získání prostředků a vlivu, jež mohou být využity k slávě Boží. Vše, co vyděláváme, je Božím vlastnictvím a má být využito s ohledem na čas, kdy budeme vyzváni vydat počet z našeho hospodaření. Nikdo z nás nemůže uniknout budoucí odplatě. Jestliže shromažďujeme své poklady v nebi, bude se náš charakter měnit k podobě Kristova charakteru. Svět uvidí, že naše naděje a plány jsou směřovány k rozšiřování pravdy a spasení hynoucímu světu. Lidem bude jasné, že těm, kdož milují Boha, je On všechno ve všem. ... LHU 128.4

Tím, že si shromažďujeme poklady v nebesích, získáme živé spojení s Bohem, který má moc nad všemi pozemskými poklady a zabezpečuje nás všemi časnými laskavostmi, nevyhnutelnými pro život. Každá duše může mít jistotu věčného dědictví. Pán lidem dosvědčuje, že Jeho lidu se otevírá široké pole možností využití svých schopností, k uskutečnění plánů a k získání nádherného a nadějného pokladu. Mohou si skládat poklady tam, kde ani oheň, ani záplava ani žádný nepřítel nemůže proniknout. – RH Apr. 7, 1896 LHU 128.5

Jak udělat vaše úsilí úspěšným?

„Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.“ (Ž 84,12) LHU 129.1

„Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte, a budeť vám otevřeno. Neb každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřeno.“ ... Buďte horliví a rozhodní. Dovolávejte se Božích zaslíbení a věřte bez pochybování. Neočekávejte zvláštních pocitů na do-
tvrzení toho, zač Pán nese odpovědnost. Nemyslete si, že jste obdrželi prošené jen tehdy, když pro
vás Pán něco učiní, ale spolehněte se na Jeho slovo a svěřte celou vaši věc do Božích rukou. Věřte,
že vaše modlitba byla vyslyšena a že odpověď přijde tehdy a takovým způsobem, jak to Nebeský
Otec vidí za nejlepší a pak žijte podle vašich modliteb. Žijte pokorně a jděte vpřed. LHU 129.2

„Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.“ „Bojtež se Hospodina svatí jeho; neboť nemívají nedostatku ti, kdož se ho bojí.“ „Blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce zkroušeného, a potřeným v duchu pomáhá.“ To jsou bohatá a hojná zaslíbení, daná za podmínky, že přestanete činit zlo a naučíte se konat dobro. V tom případě si vytkněte vysoký cíl, jako to učinili Josef, Daniel a Mojžíš a uvědomte si, jakou cenu má budování charakteru a pak započnete budovat pro přítomnost i věčnost. LHU 129.3

Satan bude odporovat našim snahám jít vpřed. Naše cesta nebude vždy rovná, ale máme povzbuzení v hojných Božích zaslíbeních. Pán zaslíbil, že pomůže každé naší snaze o dosažení spravedlnosti. Jsme slabí a chybí nám moudrost, ale Bůh řekl: *„Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž ji od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá; i budeť dána jemu.“* Jenom se učte být vnímavými a nikdy nedovolte, abyste ztratili spojení s Bohem. Buďte vytrvalí v Jeho službě a stanete se vítězi v Kristově krvi. Tím, že budete toto dílo konat pro sebe, získáte vliv na mnohé lidi, s nimiž se stýkáte. LHU 129.4

Jak cenná jsou slova řečená včas! Jak mnoho sil dodá slovo naděje a mužnosti, inspirující k rozhodnosti jít po správné cestě, těm, jež mají sklon k špatným a demoralizujícím zvykům. Pevný cíl, jehož dosahujete tím, že jdete za správnými zásadami, bude mít vliv na druhé a bude je vybízet k tomu, aby šli správným směrem. Konání dobra nemá hranic. Jestliže učiníte Slovo Boží zásadou vašeho života a budete se ve svém jednání řídit jeho principy, směřující své cíle k vyplnění dluhu, pak požehnání a úspěch budou korunovat vaše úsilí. – YI Sept. 1, 1886 LHU 129.5

Vaše jediné bezpečí v zkouškách a pokušení

„Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.“ (Ž 119,105) LHU 130.1

Bůh nám dal své Slovo jako svíci našim nohám a světlo naší stezce. Jeho učení má přímou souvislost s naším štěstím ve všech oblastech života. Dokonce v našich časných věcech bude moudřejším vůdcem než jakýkoli jiný rádce. Jeho božská napomenutí jsou jedinou cestou k úspěchu. Pro jakékoli společenské postavení a pro jakékoli stadium lidské zkušenosti má studium Bible nevyhnutelné pokyny. LHU 130.2

Bible je velkým měřítkem dobra a zla, dávajícím jasnou definici hříchu i svatosti. Její živé zásady pronikající náš život, doslova zlaté niti, jsou jedinečnou ochranou ve zkouškách a pokušeních. LHU 130.3

Bible je mapou ukazující nám mezníky pravdy. Ten, kdo se na této mapě orientuje, může jít pevným krokem cestou povinnosti, ať je pozván kamkoli. LHU 130.4

Bible obsahuje prostý a uzavřený systém teologie a filozofie. Tato Kniha nás činí rozumnými ke spasení. Říká nám, jak dosáhnout příbytků věčného štěstí. Hovoří nám o Boží lásce zjevené v plánu vykoupení a přináší všem potřebné poznání, poznání Krista. On je poslaný Bohem. On je Pramenem našeho spasení. Ale bez Božího Slova bychom nevěděli o takové Osobnosti, jakou byl Ježíš Kristus, který přišel na náš svět. Nevěděli bychom o Jeho božství, na něž ukazuje Jeho věčná existence s Otcem. LHU 130.5

Bible nebyla napsána jen pro vzdělané. Právě naopak byla určena pro prosté lidi. Veliké pravdy, nezbytné k našemu spasení, se stávají jasné jako poledne a nikdo nepochybí ani nezbloudí, mimo těch, jenž se drží svého vlastního úsudku místo zjevené vůle Boží. LHU 130.6

Slovo Boží zasazuje ránu každému nedobrému charakterovému rysu a obměkčuje člověka uvnitř i zvenku, raní jeho pýchu a sebevyvyšování a nabádá jej nechat se vést Kristovým Duchem jak v malých, tak i ve velkých životních povinnostech. Učí jej být neochvějně odevzdaným spravedlnosti a čistotě a současně projevovat dobrotu a soucit. LHU 130.7

Cena Bible vzrůstá v závislosti na jejím studiu. Ať si její badatel vybere jakoukoli cestu, uvidí v ní zjevenou nekonečnou moudrost a Boží lásku. Pro skutečně obráceného člověka je Slovo Boží radostí a útěchou života. Duch Boží se k němu obrací a jeho srdce se stává jako vodou napojený sad. – ST June 25, 1902 LHU 130.8

Srdce, které shromažďuje drahocenné pravdy Božího Slova, se posiluje proti satanovým pokušením, proti nečistým myšlenkám a neposvěceným činům. – YI July 28, 1892 LHU 130.9

Chléb bude dán

„Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ (Mt 6,11) LHU 131.1

Tak jako dítě budete i vy každý den dostávat všechno potřebné pro uspokojení každodenních potřeb. Každý den se potřebujete modlit: *„Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“* Neznepokojujte se, jestli nemáte dostatek pokrmu na zítra. Máte Jeho nadějně zaslíbení: *„Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého opuštěného, ani semene jeho žebrati chleba.“* LHU 131.2

Ten stejný Bůh, který poslal krkavce, aby krmili Eliáše u potoka Karit, nepomine ani jedno ze svých věrných, obětavých dětí. O tom, kdo žije spravedlivě, je napsáno: *„Tomu chléb dán bude, vody jeho stále budou.“* *„Nebudouť zahanbeni v čas zlý, a ve dnech hladu nasyceni budou.“* *„Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“* LHU 131.3

Ten, jež ulehčoval starosti své matky – vdovy a pečoval o vezdejší chléb pro svou rodinu v Nazaretě, soucítí s každou matkou, vydělávající na nasycení svých dětí. Ten, který soucítí s mnohými, poněvadž byli „vyčerpáni a rozehnáni“, soucítí s poutníky. Jeho ruka je k nim vztažena s požehnáním, a v modlitbě, kterou dal svým učedníkům, nás učí pamatovat na potřebné. – ST Nov. 4, 1903 LHU 131.4

Modlitba o denní chléb nevztahuje se jenom na potravu k zachování těla, nýbrž zahrnuje také chléb duchovní, který duši posílí k životu věčnému. Ježíš nám velí: *„Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému.“* Říká: *„Já jsem ten chléb živý; kterýž jsem s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky.“* (J 6,27.51) Náš Spasitel je chléb života. Pozorujeme-li Jeho lásku, přemýšlíme-li o ní a přijímáme-li ji do duše, sytíme se chlebem, který sestoupil s nebes, aby přinesl život světu. LHU 131.5

Krista přijímáme skrze Jeho slovo, a Duch svatý je nám dán, aby Slovo Boží našemu rozumu otevřel a Jeho pravdy nám do srdce vštípil. Denně se máme modlit, aby nám při čtení Slova Božího Bůh daroval i svého Ducha, který by nám zjevil pravdy, jež by naši duši posílily pro požadavky dne. LHU 131.6

Je to Boží úmysl k našemu dobru, když nás Kristus učí, abychom denně prosili o tělesné i duchovní požehnání. Přeje si, abychom poznali, že jsme závislí na Jeho ustavičné péči. Proto nás také hledí spojit se sebou. V tomto společenství s Kristem při modlitbě a při zpytování velikých a drahocenných pravd Jeho Slova bude naše hladovějící duše nasycena a ve své žizni budeme osvětleni a napojeni ze zdroje života. – MB 112, 113 LHU 131.7

Lekce z druhého listu Timoteovi

„A že od dětinství svatá písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.“ (2 Tm 3,15) LHU 132.1

Sílas, Pavlův druh v šíření evangelia byl sice zkušený pracovník, obdařený duchem prorockým, avšak práce bylo tak mnoho, že bylo nutno vychovat k činné službě více pracovníků. V Timoteovi poznal Pavel muže, jenž si váží posvátné práce služebníka evangelia, jenž se neleká vyhlídky na utrpení a pronásledování a jenž se chce dát poučit. Přesto se apoštol neodvažoval převzít odpovědnost za výchovu nezkušeného mladého Timotea k hlásání evangelia, dříve než se seznámí s jeho povahou a jeho předchozím životem. LHU 132.2

Timoteův otec byl Řek a jeho matka Židovka. Již jako dítě znal Timoteus Písmo. Když žil v domově svých rodičů, poznal zbožnost zdravou a rozumnou. Víra jeho matky a babičky v svaté Slovo Boží mu stále připomínala, že je požehnáním konat vůli Boží. Slovo Boží bylo předpisem, podle něhož tyto dvě bohabojné ženy vychovávaly malého Timotea. Duchovní síla, kterou získal jejich výchovou, zachovala ho čistým v projevu a neposkvrněným zlými vlivy, jimiž byl obklopen. Tak spolupracovali jeho domácí učitelé s Bohem, aby byl připraven snášet břímě. LHU 132.3

Pavel poznal, že Timoteus je věrný, vytrvalý a upřímný a zvolil si ho za druhá v práci a na cesty. Ti, kdož Timotea vychovávali v jeho dětství, byli za to odměněni tím, že viděli, jak se jejich milované dítě stalo blízkým druhem velkého apoštola. Timoteus byl ještě mládencem, když ho Bůh vyvolil za učitele, ale jeho zásady byly díky jeho rané výchově tak pevné, že mohl zaujmout místo Pavlova pomocníka. A ač mlád, nesl svou odpovědnost s křesťanskou pokorou. ... LHU 132.4

Pavel v lásce přilnul k Timoteovi jako k „*vlastnímu synu u víře*“ (1 Tm 1,2). Veliký apoštol často zkoušel mladšího učedníka z biblických dějin a když putovali z místa na místo, učil ho svědomitě, jak úspěšně pracovat. Jak Pavel, tak Sílas se v něm snažili prohloubit už vyvolaný pocit svatosti a vážnosti díla šíření evangelia. LHU 132.5

Ve své činnosti obracel se Timoteus stále o radu a poučení k Pavlovi. Nikdy nejednal z náhlého popudu, vždy se rozhodoval s rozmyslem a po klidném uvážení a při každém kroku si kladl otázku: „Je to cesta Páně?“ Duch svatý v něm našel toho, jehož je možno utvářet a upravit na chrám, v němž bude přebývat božská Přítomnost. LHU 132.6

Jestliže se učení Bible přenesení do každodenního života, má hluboký a trvalý vliv na povahu. A takové učení Timoteus šířil a uváděl v život. – AA 203-205 LHU 132.7

Sed'me u Ježíšových nohou

„Ale jednohoť jest potřebí. Mariat' dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.“ (L 10,42) LHU 133.1

Náš Spasitel si vážil klidného domova a pozorných posluchačů. Toužil po lidské laskavosti, něžnosti a lásce. Těm, kdož přijímali nebeské pokyny, které vždy ochotně udílel, se dostalo velkého požehnání. Když lidé v zástupech provázeli Krista širými poli, odhaloval jim krásy přírodního světa. Snažil se rozšířit jejich vnímavost, aby pochopili, jak ruka Boží udržuje svět. ... Lidé však jako-by neslyšeli, a tak v Lazarově domově v Betanii nacházel Ježíš odpočinek po únavném působení na veřejnosti. Zde otvíral vděčným posluchačům Knihu prozřetelnosti. V těchto neveřejných rozpravách vykládal svým posluchačům to, co se ani nepokoušel říci nahodilému zástupu lidí. Se svými přáteli nemusel mluvit v podobenstvích. LHU 133.2

Když Kristus podával svá podivuhodná naučení, sedávala Marie u Jeho nohou jako pozorný a oddaný posluchač. Jednou, když byla Marta plně zaměstnána přípravou jídla, přišla k Ježíši a pravi-la: *„Pane, nemáš-liž o to péče, že sestra má nechala mne samé sloužiti? Protož rci jí, ať mi pomů-že.“* Tehdy byl Kristus poprvé na návštěvě v Betanii. Spasitel a Jeho učedníci dorazili právě z namáhavé cesty pěšky z Jericha. Marta se starostlivě starala o jejich pohodlí a ve své úzkostlivé péči zapomněla na zdvořilost, již byla povinna svému Hostu. Ježíš jí odpověděl mírně a trpělivě: *„Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech. Ale jednohoť jest potřebí. Mariat' dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odňata od ní.“* (L 10,41-42) Marie totiž ukládala do své mysli vzácná slova, jež splývala ze rtů Spasitelových, jichž si cenila více než nejdražších klenotů světa. LHU 133.3

To „jediné“, čeho bylo Martě zapotřebí, označuje zbožný, klidný duch, hlubší zájem o poznání budoucího, nesmrtelného života a milosti, potřebné pro duchovní růst. Marta měla být méně úzkost-livá o věci pomíjivé a jevit větší zájem o věci, jež potrvají na věky. Ježíš učí své dívky, aby se chá-paly každé příležitosti k nabytí toho poznání, jež jim dá moudrost ke spasení. Věc Kristova vyžaduje pečlivých a zdatných pracovníků. Je v ní široké pole působnosti pro takové Marty, jež jsou horlivé v činorodé náboženské práci. Nejprve však necht' usednou s Marií u nohou Ježíšových. Necht' píše, ochota a činorodost je posvěcena milostí Kristovou; pak bude život nepřemožitelnou si-lou dobra. – DA 524, 525 LHU 133.4

Ovoce požívání chleba života

134.1 „Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich jesti' láska.“ (1 K 13,13) LHU

Mnoho kážeme. Ale jak je nevyhnutelná láska k hynoucím duším! Taková láska, která se hojně rozlévá od Božího trůnu! Právě křesťanství naplňuje láskou celou lidskou bytost. Dotýká se každé jeho životně důležité části – mozku, srdce, rukou, nohou. Činí lidi schopnými stát pevně tam, kde to Bůh očekává, takže nepůjdou křivými cestami, „aby, což zkulhavělo, až do konce se nevyvinulo“. Planoucí Kristova láska k hynoucím duším – to je život celého křesťanství. LHU 134.2

Jak Bible zjevuje Boha? „Bůh je láska.“ Tím, že dal svého Syna našemu světu, zjevil Bůh svou lásku k lidstvu. „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“ Ano, věčný život. Tato láska je ztělesněním zákona. Pouze ten, jehož srdce bude naplněno soucitem k padlému člověku, kdo skutečně miluje a dokazuje svou lásku činěním Kristových skutků, bude moci vidět Neviditelného a nezemře. Jen ten, kdo upřímně miluje své bližní, může znát Boha. Kdo nemiluje lidi, pro které Bůh vykonal tak mnoho, nezná Boha. To vysvětluje, proč je tak málo pravé životní síly v našich sborech. Teologie nemá cenu, jestliže není prosycena Kristovou láskou. LHU 134.3

Bůh je nade vším. Jeho láska, která přebývá v lidském srdci, povede ke konání skutků, jež přinesou ovoce k obrazu Božího charakteru... LHU 134.4

„*Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nevzpouzí se, neobmýšlí zlého. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě.*“ Požehnané listí ze stromu života! „Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich je láska.“ LHU 134.5

„*Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho,*“ protože pokyny našeho Průvodce byly určeny. Jiní třeba nebudou následovat jasného „*Psáno je*“, jak odpovídal Kristus při každém setkání s pokušelem, ale my budeme následovat Spasitelova příkladu. Čím méně budeme důvěřovat našim lidským domněnkám, tím větší milostí bude oceňováno naše společenství s těmi, kteří jsou kolem nás. Pán nás volá k posvěcené řeči, protože ona je vůní života k životu. – Letter 156, 1900 LHU 134.6

1. května

Požadavky Božího zákona

„Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého.“ (Ž 119,18) LHU 135.1

Kristus přišel k lidem, oklamaným a přemoženým duchem ctižádosti. V té době byli pod římskou nadvládou, ale očekávali příchod toho, který ustanoví království výhradně pro ně, kam nevedou žádné jiné národy země. Měl rozlomit pohanské jho, vyvýšit svůj národ a učinit je kněžími. Všechny národy se musí shromáždit kolem Bohem poslaného a buď se před Ním sklonit nebo být zničeny. LHU 135.2

Neustále přicházeli proroci, kteří si činili nárok na to, že jim byla dána poselství právě takového obsahu. Palestina měla být považována za středisko moci a slávy. Království světa a bohatství pohanů měla být položena k jejich nohám a oni měli být vyvýšeni jako králové a kněží před Bohem. Lidé, kteří nevěřili ve vysoké předurčení Židovského národa byli hodnoceni jako nevěrní. Jestliže jejich modlitby neobohacovali těmito slavnými očekáváními, považovali se za horší než neužiteční. ... Lidé se natolik poddali satanovu klamu, že byli skutečně nepřipraveni na příchod skutečného Krista. LHU 135.3

Kristův cíl spočíval v tom, aby lidem zjevil charakter svého království a ukázal, že ani jméno, postavení nebo titul nic neznamenaají a že jen pravá spravedlnost a svatý charakter jsou ceněny v očích nebes. Hned první slova v kázání na hoře však obracely jejich ambice v prach. *„Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské. Blahoslavení lkající, nebo oni potěšeni budou. Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi. Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou. Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství důjdou. Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou. Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou. Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, neb jejich jest království nebeské.“ (Mt 5,3-10) LHU 135.4*

Kázání na hoře otvíralo smysl zákona. Kristus zjevil požadavky zákona Božího, chovající v sobě vážné následky. Snažil se napravit ctižádostivé touhy Židů tím, že vyvyšoval pravé pocity a proklamoval požehnání na ty charakterové rysy, jež byly v přímém protikladu těm rysům, jež Židé vychvalovali. Ježíš jim poukázal na Království, kam nedosáhnou ani pozemské nároky, ani pozemské strasti. ... LHU 135.5

Kristovým cílem bylo... pozvednout duše hynoucí od neznámosti pravého požehnání k čisté nebeské atmosféře. – ST Jan. 10, 1900 LHU 135.6

Boží zákon trvá na věky

„Skutkové rukou jeho pravda a soud, a nepohybliví všichni rozkazové jeho.“ (Ž 111,7) LHU 136.1

„I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámě jeho.“ (Zj. 11,19) Truhla zákona Božího je ve svatyni svatých, v druhém oddělení svatyně. Při službě v pozemském svatostánku, který je obrazem a stínem nebeské svatyně, je toto oddělení otevřeno jen ve veliký Den smíření pro očistění svatyně. Proto oznámení, že se otevřel chrám Boží v nebi a že bylo vidět truhlu jeho smlouvy, poukazuje na otevření svatyně svatých v nebeské svatyni v roce 1844, kdy tam vstoupil Kristus, aby vykonal závěrečné dílo smíření. LHU 136.2

Ti, kdož vírou sledovali svého velkého Velekněze, když zahájil svou službu ve svatyni svatých, spatřili truhlu zákona Božího. Protože prozkoumali otázku svatyně, pochopili změnu ve službě Spasitelově a poznali, že nyní slouží před truhlou Boží kde nabízí svou krev za hříšníky. LHU 136.3

Truhla v pozemském svatostánku obsahovala dvě kamenné desky, v nichž byla vyryta přikázání zákona Božího. Truhla byla pouze schránkou pro desky zákona a přítomnost těchto božských příkazů jí propůjčovala cenu a svatost. Když byl v nebi otevřen chrám Boží, byla vidět truhla zákona Božího. Ve svatyni svatých nebeského svatostánku je božský zákon bezpečně uchován – zákon, který vyhlásil sám Bůh za hřmění hromů na Sinaji a který sám zapsal svým prstem do kamenných desek. LHU 136.4

Zákon Boží v nebeské svatyni je velkým originálem, jehož jsou přikázání zaznamenaná na kamenných deskách a zapsaná Mojžíšem do knih věrným a neklamným opisem. Ti, kdož si osvojili tuto důležitou pravdu, pochopili svatou neměnnou povahu božského zákona. Pochopili, jako nikdy předtím moc Spasitelových slov: *„Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jeden puňktík nepomine z zákona, až se všechny věci stanou.“ (Mt 5,18) LHU 136.5*

Zákon Boží, který je zjevením vůle Boží, odrazem povahy Boží, musí trvat na věky jako věrný svědek v nebi. Ani jediné přikázání se neruší, ani jediné písmenko nebo háček se nemění. Žalmista praví: *„Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé jest v nebesích.“ „Nepohybliví všichni rozkazové jeho, upevnění na věčnou věčnost.“ (Ž 119,89; 111,7.8) – GC 433, 434 LHU 136.6*

Zachovávání soboty

„Já jsem Hospodin Bůh váš, v ustanoveních svých chod'te, a soudů svých ostříhejte, a činite je.“
(Ez 20,19) LHU 137.1

V době vyjití z Egypta bylo lidu Božímu připomenuto především ustanovení o sobotě. Když ještě žili v porobě, snažili se je jejich dozorcí přimět, aby pracovali v sobotu, protože na nich vyžadovali každý týden větší množství práce. Pracovní podmínky byly stále tvrdší a přísnější. Izraelští však byli vysvobozeni z otroctví a uvedeni na místo, kde mohli nerušeně zachovávat všechna ustanovení Hospodinova. LHU 137.2

Na Sinaji byl vydán zákon a jeho opis, *„psaný prstem Božím,“* (Ex 31,18) byl dán Mojžíšovi. A téměř celých čtyřicet let, kdy putovali po poušti, byl Izraelským stále připomínán Bohem ustanovený den odpočinku tím, že každého sedmého dne nepadala manna, zato se vždy zázračně zachovala dvojnásobná dávka, která spadla v den přípravy. LHU 137.3

Než vstoupili do Zaslíbené země, připomenul Mojžíš Izraelským, *„aby ostříhali dne sobotního a světili jej“* (Dt 5,12). Pán chtěl, aby si Izrael věrným zachováváním ustanovení o sobotě stále připomínal, že je odpovědný Bohu jako svému Stvořiteli a svému Vysvoboditeli. Budou-li zachovávat sobotu v pravém duchu, nebude se moci vyskytnout modlářství; jestliže však přestanou požadavky tohoto přikázání Desatera pokládat za závazné, zapomenou na Stvořitele a začnou uctívat jiné bohy. LHU 137.4

„Nadto i soboty své vydal jsem jim,“ praví Pán, *„aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já Hospodin jsem posvětitel jejich... Proto že soudy můmi pohrdli, a v ustanoveních svých nechodili, a soboty mé poškrnili, a že za ukydanými bohy jejich srdce jejich chodí.“* A když jej vyzýval, aby se k Němu vrátili, upozornil je znovu na to, jak je důležité ostříhat svatou sobotu. *„Já jsem Hospodin Bůh váš, v ustanoveních svých chod'te, a soudů svých ostříhejte, a činite je. Též soboty mé svěťte, i budou na znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Hospodin Bůh váš.“* (Ez 20,12.16.19.20) ... LHU 137.5

Kristus za svého působení na zemi zdůrazňoval závaznost požadavků zachovávání soboty. V celém svém učení dával najevo úctu k nařízení, které sám vydal. Za dnů Kristových byla sobota tak převrácena, že v jejím zachovávání se odrážela spíše povaha sobeckého a svévolného člověka než povaha Boží. Kristus potíral falešné učení, jímž ti, kdož tvrdili, že znají Boha, překrucovali povahu Boží. Ačkoli byl stíhán krutým nepřátelstvím rabínů, nepřizpůsobil se Kristus ani zdáním jejich požadavků, nýbrž krácel přímo vpřed, zachovávaje sobotu podle zákona Božího. – PK 180-183 LHU 137.6

Střed zákona

„Pomni na den sobotní, abys jej světil.“ (Ex 20,8) LHU 138.1

V samém středu Desatera je čtvrté přikázání, jak bylo původně vyhlášeno: *„Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i přichozi, kterýž jest v branách tvých. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“ (Ex 20,8-11) ... LHU 138.2*

Kristus otevřel dveře, to znamená zahájil službu ve svatyni svatých a z otevřených dveří nebeské svatyně zazářilo světlo a ukázalo nám, že v Zákoně, který je tam uchováván, je zahrnuto čtvrté přikázání. Co Bůh ustanovil, nemůže člověk zrušit. – GC 434, 435 LHU 138.3

Bůh nám nedal svá přikázání jen proto, abychom jim věřili, ale abychom podle nich žili. Když všemohoucí Bůh položil základy země, celý svět oděl krásou a naplnil ho věcmi, které jsou pro člověka užitečné. Když stvořil všechny divy země a moře, ustanovil sobotu a posvětil ji. Bůh požehnal a posvětil sedmý den, protože v něm odpočinul od veškerého svého obdivuhodného stvořitelského díla. Sobota byla ustanovena pro člověka a Bůh chtěl, aby si v tento den i člověk odpočinul od své práce, jako On sám odpočíval po šesti dnech stvořitelského díla. LHU 138.4

Ti, kteří si váží Božího zákona, po přijetí světla o čtvrtém přikázání Desatera uposlechnou tohoto příkazu a nebudou pochybovat o možnosti, anebo nutnosti takové poslušnosti. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a potom mu dal příklad, jak má zachovávat sedmý den, který posvětil. Bůh určil, aby ho člověk v tento den uctil obzvláště tím, že se nebude pouštět do žádné každodenní práce. Nikdo, kdo zanedbává čtvrté přikázání, když se dříve dozvěděl o požadavku svěcení soboty, nemůže být před Bohem bez viny. ... LHU 138.5

Hned na počátku čtvrtého přikázání Bůh řekl: *„Pamatuj“*, protože věděl, že v záplavě svých starostí a ve zmatku života bude člověk v pokušení omlouvat to, že náležitě nezachovává zákon, protože v návalu světských záležitostí může zapomenout na jeho svatou důležitost. ... Bůh uplatňuje svůj nárok na jeden den, který oddělil a posvětil. Dává ho člověku jako den odpočinku od práce, k soustředění se na službu Bohu a k obživení jeho duchovního stavu. – 4T 247-249 LHU 138.6

Zvláštní charakteristický znak

„Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul.“ (Ex 31,16.17) LHU 139.1

V tomto biblickém textu je zachovávání soboty představeno jako zvláštní rozlišující znak mezi lidem Božím a lidem tohoto světa. To rodiče zavazuje ke splnění slavnostní úlohy – naučit své děti poslouchat sobotní přikázání, aby se mohli stát součástí Božího lidu. LHU 139.2

V 19. kapitole 2. Mojžíšovy čteme: *„Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě. Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý. Tať jsou slova, kteráž mluvíti budeš synům Izraelským.“ (Ex 19,4-6) LHU 139.2*

Jak úžasná shovívavost! Bůh nabízí učinit národ Izraelský svým zvláštním pokladem, když budou poslušni Jeho zákona a slavit Jeho jméno. Všimněte si, co na to odpověděli Izraelští: LHU 139.3

„Protož přišel Mojžíš a svolav starší lidu, předložil jim všechna slova ta, kteráž mu přikázal Hospodin. Odpověděl pak všecken lid společně, a řekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti. A oznámil zas Mojžíš Hospodinu slova lidu.“ (Ex 19,8) – Manuscript 152, 1901 LHU 139.4

Není možno docenit prostou víru a bezvýhradnou poslušnost. Charakter získává dokonalost, jestliže člověk jde po cestě poslušnosti v prostotě víry. Od Adama byla vyžadována úplná poslušnost Božích přikázání a nyní pro ty, jež touží po spasení, je potvrzen zrovna tak vysoký ideál... Kristus říká: *„A jestliže byste co prosili ve jménu mém, toť učiním... Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte. A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky. Toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a v vás bude.“ (J 14,13-17) ... Svět vyhlásil pravdě boj, protože se jí nechce podřídit. Jestliže zachovávám pravdu, mám zavřít oči a srdce před její zachraňující silou, protože svět dává přednost tmě a ne světlu? – Manuscript 5a, 1895 LHU 139.5*

Svatá ustanovení, jež satan nenávidí a která se snaží zrušit, bude pak ctít celý nevinný vesmír – PP 342 LHU 139.6

Zákon, jež byl dán pro štěstí člověka

„Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým.“ (Ž 19,8) LHU 140.1

Na počátku dal Bůh svůj zákon lidstvu jako prostředek k dosažení štěstí a věčného života. Satanova jediná naděje, jak zmařit úmysl Boží je ve svedení lidí, aby neposlouчали tento zákon a jeho stálou snahou je překrucovat jeho znění a zlehčovat jeho význam. Jeho vrcholným tahem je pokus změnit zákon sám tak, aby lidé byli svedeni k přestupování požadavků zákona a přitom hlásali, že ho jsou poslušní. LHU 140.2

Jeden spisovatel přirovnal snahu o změnu zákona Božího ke staré klukovské nezbednosti obracet nesprávným směrem ukazatele cest na důležité křižovatce, kde se protínají dvě cesty. Zmatky a nesnáze, které tato neplecha často způsobila byly veliké. LHU 140.3

Bůh postavil ukazatele směru pro ty, jež putují tímto světem. Jedno rameno tohoto ukazatele ukazovalo dobrovolnou poslušnost Stvořiteli, jako cestu vedoucí ke štěstí a životu, druhé rameno pak ukazovalo neposlušnost jako cestu vedoucí k bídě a smrti. Cesta ke štěstí byla vyznačena tak jasně, jako cesta k útočištnému městu podle Židovského ustanovení. Velký nepřítel všeho dobra však ve zlé hodině pro lidstvo otočil ukazatelem směru, takže přemnoží si pletou cestu. LHU 140.4

Skrze Mojžíše dal Pán poučení Izraelským: *„Sobot mých ostříhati budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuje. Protož ostříhati budete soboty, nebo svatá jest vám. Kdož by ji poškrnil, smrtí umře; a kdo by koli dělal v ní dílo, vyhlazena bude ta duše z prostředku lidu svého... Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul.“ (Ex 31,13-17) LHU 140.5*

Těmito slovy stanoví Pán jasně poslušnost jako cestu k městu Božímu; satan však otáčí ukazatel, takže ukazuje nesprávným směrem. Zřídil falešnou sobotu a namluvil lidem, že odpočívají-li v tento den, poslouchají příkazu Stvořitele. LHU 140.6

Bůh prohlásil, že sedmý den je sobotou Páně. Když *„dokonána jsou nebesa a země“*, povýšil Bůh tento den na památník svého stvořitelského díla. Odpočinul sedmého dne *„ode všeho díla svého, kteréž byl dělal... požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho“* (Gn 2,1-3). – PK 178-180 LHU 140.7

Boží zákon se nikdy nemění

„I dal Pán Mojžíšovi po dokonání těchto řečí s ním na hoře Sinai dvě dsky svědectví, dsky kamenné, psané prstem Božím.“ (Ex 31,18) LHU 141.1

V křesťanské éře začal velký nepřítel lidského štěstí zvlášť napadat sobotu podle čtvrtého přikázání. Satan praví: „Budu křížit úmysly Boží. Zmocním své následovníky, aby zrušili památník Boží, sedmý den, sobotu. Tak ukážou světu, že den posvěcený a požehnaný Bohem byl změněn. Ten den už nebude dál žít v paměti lidu. Chci vymazat památku na něj. Ustanovím na jeho místo den, který nemůže být znamením mezi Bohem a Jeho lidem. Svedu ty, kdož přijmou tento den, aby mu přikládali svatost, kterou Bůh vložil na sedmý den.“ ... LHU 141.2

Ustanovením falešné soboty se nepřítel domníval, že změní časy a zákony. Daří se mu však opravdu měnit zákon Boží? Odpovědi jsou slova 33. kapitoly druhé knihy Mojžíšovy. Ten, jenž se nemění, jenž je týž dnes, jako byl včera, a jako bude vždy, praví o sedmém dni – sobotě: *„Je známením... na věčnost.“* (Ex 31,13.17) Změněný ukazatel směru ukazuje nesprávnou cestu, avšak Bůh se nezměnil. Je stále mocným Bohem Izraele. *„Aj, národové, jako krůpěj od okova a jako prášek na vážkách se počítají, ostrovy jako nejmenší věc zachvacuje.“* (Iz 40,15)... A Bůh horlí dnes pro svůj zákon právě tak, jako pro něj horlil za dnů Achabových a Eliášových. LHU 141.3

Jak však je tento zákon pošlapáván! Dnešní svět je ve zjevné vzpouře proti Bohu. Je to vpravdě svéhlavé pokolení, nevděčné, povrchní, neupřímné, pyšné a odpadlé. Lidé si nevšímají Bible a nenávidí pravdu. Ježíš vidí, jak je Jeho zákon zavrhován, jak je Jeho láskou opovrhováno a jak lhostejně se jedná s Jeho služebníky. Oblažuje svými milostmi, avšak tyto milosti nenacházejí ocenění. Upozorňuje a varuje, avšak tyto výstrahy zůstávají nepovšimnuty. Chránová nádvoří lidské duše se změnila ve veřejné tržiště. Hoví se sobectví, závisti, pyše a zlobě. ... LHU 141.4

Mnozí se dokonce neváhají vysmívat Slovu Božímu. Roste pohrdání zákonem a pořádkem jako přímý následek přestoupení jasných přikázání Hospodinových. – PK 183-185 LHU 141.5

Hospodin napsal své desatero do kamenných desek, aby všichni obyvatelé země mohli chápat Jeho věčný, neměnný charakter. – CT 248 LHU 141.6

První veliké přikázání

„...Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání.“ (Mk 12,30) LHU 142.1

Viděla jsem, že ať je to cokoli, co rozděluje lásku nebo odnímá ze srdcí nejvyšší lásku k Bohu nebo zabraňuje neomezené důvěře a plnému spoléhání na Něj, ovládne povahu a stává se modlou. Bylo mně poukázáno na první přikázání: *„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, z celé duše své a z celé mysli své.“ (Mt 22,37)* Zde se nedovoluje odloučení naší lásky od Boha. Nic se nesmí podílet na naší vrcholné lásce k Němu nebo na naší rozkoši v Něm. Tvoje vůle, přání, plány, touhy a záliby se musí podrobit Jemu. LHU 142.2

Musíš se naučit vyvyšovat Pána Boha ve svém srdci, ve svých hovorech a ve všem svém počínání. Potom ti může Ježíš pomoci, může tě učit a může ti i dopomoci, vyhodíš-li síť na správné straně lodi, abys ji vylovil plnou ryb. Nastražíš-li však síť bez Kristovy pomoci, budeš pracovat třeba týdny, měsíce a roky, aniž bys uviděl ovoce své námahy. ... LHU 142.3

Zpytuj sám sebe. Zkoušej každou pohnutku. ... Snaž se vyvýšit Krista. – 1T 436, 437 LHU 142.4

Jestliže jsme se zbavili vlastního „já“ a jsou-li z naší duše vyhnáni všichni falešní bohové, pak srdce naplní Duch Kristův. Takový člověk má víru, jež očisťuje duši od všech nepravostí a nečistot, žije v souladu s Duchem a myslí duchovně. Nechová důvěru v sebe. Kristus je mu všechno ve všem; s pokorou přijímá pravdu, která se mu postupně otvírá a vzdává Bohu čest slovy: *„My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.“ (1 K 2,12) – GW 287 LHU 142.5*

Hlas, který promlouval k Izraelitům ze Sinaje, promlouval v těchto posledních dnech k mužům a ženám, říká: *„Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.“ (Ex 20,3)* Zákon Boží byl napsán Jeho vlastním prstem na desky kamene, čímž dal najevo, že nikdy nesmí být měněn nebo zrušen. Musí být zachováván na věky věků, je neměnitelný tak jako zásady Jeho panování. Lidé postavili svoji vůli proti vůli Boží, to však nemůže umlčet Jeho slova moudrosti a Jeho nařízení, třebaže by lidé mohli uvést do protikladu své spekulativní teorie proti naukám zjevení a povznést lidskou moudrost nad jasné *„Psáno jest“*. – CT 248 LHU 142.6

Duch světskosti může mnohé nakazit, může i některé ovládnout; věc Boží však udrží své postavení jen vynaložením, velkého úsilí a stálou obětí, nakonec pak pravda slavně zvítězí. – PK 186 LHU 142.7

Nebudeš mítí bohů jiných

„Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.“ (Ex 20,3) LHU 143.1

Kristus však dal svůj život, aby všichni, kdo chtějí, byli vysvobozeni z hříchu a stali se opět dětmi svého Stvořitele. LHU 143.2

Byl to výhled na vykoupený svatý vesmír, který vedl Krista k této veliké oběti. ... Následujeme Pána jako drahé dítka, anebo jsme služebníky knížete temnosti? Jsme Božími ctiteli nebo Bálovými? Uctíváme živého Boha nebo modly? LHU 143.3

Nemusí být viditelné žádné svatyně, ani obraz, na němž by oko spočinulo a přece můžeme být modloslužebníky. Tak snadno můžeme udělat si z vlastních, oblíbených představ a cílů modlu, jako zhotovit boha z dřeva nebo kamene. Tisíce mají falešnou představu o Bohu a Jeho vlastnostech. Právě tak slouží falešnému bohu jako sluhové Bálovi. Uctíváme pravého Boha, jak je zjeven ve svém Slově, Kristu, přírodě anebo uctíváme některou filozofickou modlu místo Něho? Bůh je Bohem pravdy. Spravedlnost a milosrdenství jsou vlastnosti Jeho trůnu. On je Bohem lásky, soucitu a něžného slitování. Tak je zjeven ve svém Synu, našem Spasiteli. Je Bohem trpělivým a dlouhoshovívavým. Je-li taková bytost, kterou uctíváme a jehož charakter usilujeme napodobit, pak uctíváme pravého Boha. LHU 143.4

Následujeme-li Krista, Jeho zásluhy jsou nám připočteny a přicházejí před Otce jako příjemná vůně. Požehnané charakterové rysy našeho Spasitele, zasazené v našich srdcích, budou se šířit kolem nás jako převzácná vůně. Duch lásky, tichosti a snášlivosti naplňující náš život, bude moci obměkčit a podřídí tvrdé srdce a získat pro Krista i nejzatvrzejší odpůrce víry. LHU 143.5

„Nic nečiníce skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce. Nehleďte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných.“ ... LHU 143.6

Marnivá chloub a sobecká ctižádost jsou kamenem, o nějž mnoho duší ztroskotalo a mnoho sborů zesláblo. Ti, kteří mají nejméně odevzdanosti, kteří jsou nejméně spojeni s Bohem, jsou právě ti, kteří budou nejúporněji usilovat o nejvyšší postavení. Nemají představy o své slabosti a o svých povahových nedostacích. ... Duše, která ustavičně hledí k Ježíši, uzří Jeho sebezapíravou lásku a hlubokou pokoru a bude následovat Jeho příklad. Pýcha, ctižádost, klam, nenávisť a sobectví musí být vymýceno ze srdce. U mnohých tyto zlé rysy jsou částečně podrobeny, ale ony musí být i úplně vykořeněny ze srdce. Za příznivých okolností se znovu projevují a povstávají proti Bohu. Tu spočívá strašné nebezpečí. Ušetřit nějaký hřích znamená nahrávat nepříteli, který pouze čeká na nestřežený moment, aby způsobil naši zkázu. ... Boží milost je naší jedinou nadějí. – 5T 173-175 LHU 143.7

Čest vzdávaná tím, kdo uctíval Boha

„Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buď hříchu k smrti, buďto poslušenství k spravedlnosti?“ (Ř 6,16) LHU 144.1

Jestliže bylo myšlenkám dovoleno soustředit se dlouhý čas pouze na zemské věci, bude velmi těžké změnit obvyklé myšlení. To, co člověk vidí a slyší velmi často upoutá jeho pozornost. Ale jestliže se připravujeme na vstup do Božího města a spatření Ježíše v Jeho slávě, musíme si osvojit zvyk vzhlížet na Něj očima víry už nyní. Ježíšova slova a Jeho charakter mají být dle možnosti co nejčastěji předmětem našich myšlenek a rozhovorů; každý den máme věnovat nějaký čas modlitebnímu přemýšlení na tato svatá témata. LHU 144.2

Posvěcení musí probíhat každodenně. Necht' se nikdo neoklamává myšlenkou, že mu Bůh promine a požehná, třebaže přestupuje jeden Boží požadavek. Vědomé konání známého hříchu tlumí přesvědčování Ducha svatého a rozlučuje duši s Bohem. Ať by člověk prožíval jakoukoli extázi náboženských pocitů, nemůže Kristus přebývat v srdci, které pohrdá zákonem Božím. Pán počítá ty, kteří Jej poslouchají. LHU 144.3

„Komu se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte.“ Jestli zjevujeme hněv, žádost, lakomství, nenávisť, sobectví anebo jakýkoli jiný hřích, stáváme se otroky hříchu. *„Nikdo nemůže sloužit dvěma Pánům.“* Jestliže sloužíme hříchu, nemůžeme sloužit Kristu. Křesťan bude cítit pokušení zhřešit, protože tělo žádá proti duchu, ale duch žádá proti tělu. Jsou v neustálém boji. Zde je nevyhnutelná Kristova pomoc. Lidská slabost se spojuje s božskou silou a víra volá: *„Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista!“* LHU 144.4

Jestli toužíme rozvíjet charakter, který může Bůh přijmout, musíme si ve svém náboženském životě osvojit správné návyky. Každodenní modlitba je také nutná k růstu v milosti i k samotnému duchovnímu životu, tak jako je pravidelné přijímání potravy nutné pro tělesné zdraví. Musíme se učit pozvedat své myšlenky v modlitbě k Bohu. Jestliže myšlenky poletují, je zapotřebí je uvést na pravou míru. Návyk, vypěstovaný díky neustálému úsilí, to může lehce učinit. Bez Krista nelze zůstat ani na okamžik v bezpečí. Kristus může být s námi v každou chvíli našeho života, ale za určitých podmínek, které sám vyzvedl. LHU 144.5

Náboženství se má stát hlavním činem života. Všechno ostatní musí být postaveno na druhou kolej. Do duchovního boje křesťana musí být zapojeny všechny síly jeho duše, těla i ducha. Musíme sílu a milost hledat u Krista a určitě ji získáme, tak jako ji získal Ježíš pro nás. – RH Nov. 15, 1887 LHU 144.6

Poslušnost Božího zákona

„Nebo který národ tak veliký jest, kterýž by měl bohy sobě tak blízké, jako jest Hospodin Bůh váš ve všem volání našem k němu? A který jest národ tak veliký, kterýž by měl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všecken zákon tento, kterýž já vám dnes předkládám?“ (Dt 4,7.8) LHU 145.1

Ve vztahu ke svým přikázáním oznámil Bůh prostřednictvím Mojžíše svému lidu: *„Ostříhejtež tedy a čiňte je, nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše před očima národů.“ ... LHU 145.2*

Cenná naučení, která Pán dal svému lidu ze Sinaje, byla sdělována Izraelitům během celého jejich putování po poušti. Opakovali je vždy, když se utábořili. Podle božského úmyslu měli dát okolním národům správnou představu o Něm a o Jeho zákoně prostřednictvím rozhovorů a jinými různými cestami. Mnohokrát, když potkávali lidi, kteří neznali Boha, vyvyšovali svého Vůdce jako velkou a svatou Bytost, kterou mají všichni ctít a klanět se Jí. ... LHU 145.3

Okolní národy měly být seznámeny se vznešenými zásadami Bohem jim daných zákonů, jejichž zachovávání vůdcové lid učili. Tehdy by místo toho, aby měli špatné mínění o národu, vedeném podobným způsobem, viděli, že díky zachovávání těchto zákonů byl lid skutečně zvláštním způsobem požehnán mezi ostatními národy. LHU 145.4

Ještě jedním výborným důkazem pro okolní národy byl dokonalý pořádek, dodržovaný v izraelském táboře. Lidé mohli vidět oblak, vznášející se nad místem, kde byla svatyně. Pozorovali kněze a viděli, že tito konají zvláštní obřady. Každý konal jemu stanovený úkol k přípravě svatyně na noc. Nikdo nedělal práci za někoho jiného. Jakýkoli pokus o to se trestal smrtí. Každý plnil svou zvláštní povinnost. Při stavbě příbytku bylo možno sledovat úplný soulad v práci a dům Páně stavěli s největší pečlivostí. Nikdo nepromluvil jediného slova. Příkazy dávali jen pověření lidé. Nebyl pozorován žádný zmatek; všechno bylo konáno v souladu s tím, co bylo ukázáno Mojžíšovi na hoře. LHU 145.5

Když se tábor rozebíral, sloužily všechny s tím spojené starosti jako názorná lekce dětem a vštěpovaly jim návyky pečlivosti, pozornosti a pořádku. Děti vhodného věku byly učeny stavět stany, ve kterých pak mohly bydlet a udržovat dokonalý pořádek ve všem, co dělaly. ... Stále dostávali naučení o nebeských pravdách. Rodiče neustále vysvětlovali dětem, proč putují pouští, proč byl dán zákon na Sinaji, co se od nich očekává a jakými musí být, když dosáhnou zaslíbené země. – Manuscript 152, 1901 LHU 145.6

Vyvyšujte Boží zákon

„Ale abyste pamatovali a činili všechna přikázání má, a byli svatí Bohu svému.“ (Nu 15,40) LHU 146.1

Všechna poučení, daná starým Izraelitům o tom, aby učili přikázáním své děti, jsou dána i nám. Jsme-li bezstarostní a nesnažíme se poučovat své děti o nutnosti zachovávat tato přikázání, což jak vím je vlastní mnohým, je nutné, abychom pokořili svá srdce před Bohem a učinili horlivé a vroucné pokání. Naučme se jednat se svými dětmi milostivě. V mladých letech je potřebné poučovat je o náboženských věcech s dobrotivostí, trpělivostí, moudrostí a láskou. Rodiče mají tyto lekce učinit prostými a zajímavými, aby mohli dětem otevřít cestu spasení. Jestliže to v minulosti rodiče nedovedli udělat, ukáže se to na budoucích pokoleních. ... LHU 146.2

Aby byl ideál spravedlnosti pozvednut na správnou úroveň, vyžaduje to pravidelné a vytrvalé úsilí. Ten, jež je ve svých zásadách nedůsledný, nebude Bohem pochválen. Tím, že dovolujeme svým zásadám upadat, činíme si škodu v naší duchovní zkušenosti. Nyní, více než kdykoli jindy v pozemské historii, máme pozorně přijmout varování: *„Protož i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde.“* LHU 146.3

V minulosti byla neustále dávana varování proti modloslužbě. Dnes hrozí stejné nebezpečí. Je zapotřebí, abychom své děti chránili od přátelství se světem, a od napodobování činů a skutků těch, jež chodí ve tmě. Jak je to jen možné, chraňme je od styku s nevěřícími. Víme, že ti, jež neslouží Pánu, slouží jinému pánu a ten vyvine rozhodné úsilí, aby dostal pod kontrolu mysl těch, jež poznali pravdu. LHU 146.4

Satanovy klamy se projevují neustále na každém místě. Ten, jež skutečně miluje Boha, projevuje svou lásku k Němu za všech okolností. Nebudou se účastnit bezmyšlenkovitých zábav a radostí lidí, zaslepených pozemskými starostmi. Nikdy je nikdo nepřesvědčí zapomenout na Pána. Křesťané mohou a mají zakoušet svaté rozhořčení proti lehkomyšlnosti a nerozvážnosti těch, jež nemilují Boha. Pozorně se zkoumejte a varujte se mluvení prázdných, levných, bezmyšlenkovitých slov, jež nás mohou vést k pokušení. Mluvte slova, jež ukazují, že jste dětmi Božími a že vaše srdce je naplněno Jeho láskou. LHU 146.5

Máme být takovým zvláštním lidem, svatým v Pánu, jak se to vyžadovalo od Izraele, neboť jinak nebudeme schopni správně představit lidem našeho moudrého, soucitného a oslaveného Vykupitele. – Manuscript 152, 1901 LHU 146.6

Zákon a evangelium spolu ladí

„My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2 K 3,18) LHU 147.1

Když Kristus zemřel na kříži jako oběť za hřích, pozbyl obřadní zákon svou platnost. Nadále však byl spojen s mravním zákonem a byl slavný sám o sobě. Jako celek měl božskou povahu a vyjadřoval svatost, spravedlivost nároků i spravedlnost Boží. A jestliže ceremoniální, předobrazná služba, která pak byla naplněna, byla slavná, oč slavnější musí být skutečnost, v níž se zjevil Kristus, dávající svůj život v oběť a posvěcující Duchem všechny, kteří uvěřili? LHU 147.2

Vyhlášení zákona Desatera bylo úžasným projevem Boží slávy a vznešenosti. ... LHU 147.3

„Odpověděl Mojžíš lidu: Nebojte se; nebo pro zkušeni vás sám Bůh přišel, aby bázeň jeho byla mezi vámi, abyste nehřešili. Tedy stál lid zdaleka; Mojžíš pak přistoupil k mrákotě, kdež byl Bůh.“ (Ex 20,20.21) LHU 147.4

Odpuštění hříchů, ospravedlnění vírou v Ježíše Krista, přístup k Bohu jedině přes prostředníka, protože ztratili své postavení, jejich vina a hřích, o všech těchto pravdách měli lidé nepatrnou představu. Ve velké míře ztratili poznání Boha a také jedinou cestu, jak se k Němu přiblížit. Téměř ztratili všechno cit a představu, co je hřích a v čem spočívá spravedlnost. Odpuštění hříchu skrze Krista, zaslíbeného Mesiáše, k němuž směřovala jejich předobrazná oběť, bylo jen matně pochopeno. ... LHU 147.5

Mravní zákon nebyl nikdy symbolem nebo stínem. Existoval před stvořením člověka a bude trvat tak dlouho, pokud bude Boží trůn. Bůh nemůže změnit jediný příkaz svého zákona, aby zachránil člověka, neboť je základem Jeho vlády. Je nezměnitelný, nekonečný a věčný. Aby mohl být člověk zachráněn a zůstala zachována důstojnost zákona, bylo nutné, aby Syn Boží obětoval sebe jako oběť za hřích. Ten, který hříchu nepoznal, se stal hříchem za nás. Pro nás zemřel na kříži. Jeho smrt byla projevem úžasné lásky Boží k člověku a nezměnitelnosti Jeho zákona. ... LHU 147.6

Kristus je obhájce hříšníků. Ti, kteří přijímají Jeho evangelium, Ho spatřují s odkrytou tváří. Poznávají vztah Jeho poslání k zákonu a uznávají Boží moudrost a slávu jak byla projevována Spasitelem. Sláva Kristova je zjevena v zákoně, který je spodobněním Jeho charakteru a Jeho přetvářející síla působí, dokud se lidé nezmění k Jeho podobě. Stali se účastníky božské přirozenosti, stále více zpodobňují světu Spasitele, krok za krokem se shodují s Boží vůlí, až dosáhnou dokonalosti. Zákon a evangelium jsou v dokonalém souladu. – 1SM 238-240 LHU 147.7

Kristovo nové přikázání

„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.“ (J 13,34) LHU 148.1

Jste podobni Kristu ve svých slovech, činech a stavu duše? Jestli slovem a činem zjevujete Kristův charakter, pak jste křesťané, protože být křesťanem znamená být podobný Kristu. Slova svědčí o zásadách, jimiž se člověk v životě řídí. Je to bezchybný zkušební kámen toho, jaká síla řídí srdce. Slova, která vynášíme, svědčí o našem vnitřním stavu a o našich zásadách. Náš jazyk musí být vždy pod kontrolou Ducha svatého. LHU 148.2

Když nešťastné, raněné a zkroušené duše k vám přichází pro slova naděje, máte jim říci Kristova slova. Cožpak odmítnete říci jim příjemná, uctivá a dobrá slova? Ten, jenž hovoří jako Kristus, nikdy nenapadne zraněnou duši trpkými slovy, doslova jako ostré střely. Budete si pamatovat, že Pán slyší naše slova a ví, jakým duchem jsme vedeni, když konáme ty nebo ony činy? Kristus je ochranou všech, jež jsou v Něm skryti. LHU 148.3

Nikdy nezapomínejte, že každé nedobré slovo, každé hrubé chování vůči Jeho trpícím dětem je zapsáno v nebeských knihách jako namířené proti Kristu. Cožpak mluvit dobrá, utěšující slova, třebaže cítíte nutkání mluvit jinak, neznamená jednat jako Kristus? Cožpak ne tak jednají lidé, usilující odlehčit břímě, jež těžce tlačí na duši, ceněnou Bohem tak vysoce, že dal svého Jednorozenného Syna, aby každý, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný? ... LHU 148.4

„Věříš v Syna Božího?“ Jste zrovna tak závislí na Kristu ve všem, co dostáváte, jako ta nejslabší, nejnešťastnější a pokorná duše? „Věříš v Syna Božího?“ Pouze rozumová víra nemá žádnou cenu. Věříte v Syna Božího jako ve svého osobního Spasitele? A jestli věříte celým srdcem, Bůh přebývá v duši a duše – v Bohu. Objevujete Ježíše. Lidé, kteří zastávají odpovědná postavení, budou vyzkoušeni. Budou na tomto místě nalezeni moudrými, budou-li moci ukázat, že Kristus pracuje v nich a skrze ně tak, že může zjevit svůj charakter a projevit se v jejich slovech a jednání k Jeho dědictví, za které vydal svůj drahocenný život. ... LHU 148.5

Pouze tou měrou, jakou se člověk stává účastníkem božské přirozenosti, bude jedno s Kristem. Ježíš praví: *„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého. Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“ „Totoť jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako i já miloval jsem vás.“ – RH May 26, 1896 LHU 148.6*

Všichni mohou získat věnec

„Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste dosáhli.“ (1 K 9,24) LHU 149.1

Nikdo nemohl slíbit vítězství účastníkům her ve starověkém Řecku. I když se jejich účastníci podrobili přísné kázni a sebezapření, nebyli si ještě jisti vítězstvím. *„Zdaliž nevíte, – ptal se Pavel – že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ?“* Ať se závodníci snažili sebeusilovněji a sebehorlivěji, cena mohla být udělena toliko jednomu z nich. Jen jedna ruka mohla sáhnout po vytouženém věnci. Mnozí vynaložili krajní úsilí, aby získali cenu, avšak když po ní už vztahovali ruku, uchopil o okamžik dříve někdo jiný kýžený poklad. LHU 149.2

V zápase křesťanské víry však tomu tak není. Ani jediný, kdo je opravdový a vytrvalý, nebude bez úspěchu. Není to závod o rychlost, ani boj o tělesnou převahu. Nejslabší může stejně jako nejsilnější získat korunu věčné slávy. Mohou zvítězit všichni, kdož mocí božské milosti uvedou svůj život v soulad s vůlí Kristovou. Jednání podle zásad založených na Slově Božím se příliš často podceňuje, jde-li o nevýznamné věci, jež se v životě vyskytují; příliš často se tomu nevěnuje pozornost. Avšak vzhledem k tomu, co je v sázce, nic není podružné, co by mohlo pomoci nebo uškodit. Každý skutek zatíží váhu, která rozhodne o životním vítězství nebo porážce. A odměna, jíž se dostane těm, kdož zvítězí, bude odpovídat úsilí a horlivosti, s níž bojovali. ... LHU 149.3

Pavel věděl, že jeho zápas se zlem neskončí, pokud bude žít. Stále si uvědomoval, jak je nutné dávat na sebe bedlivý pozor, aby světské žádosti nenabýly vrchu nad duchovní horlivostí. Se vši silou neustával bojovat s přirozenými náklonnostmi. Stále měl před očima ideál, o který usiloval, a tohoto ideálu se snažil dosáhnout poslušností zákona Božího z vlastní vůle. Svá slova, své konání, své city – všechno podřídil vládě Ducha Božího. LHU 149.4

Pavel toužil po tom, aby se v životě věřících v Korintu projevil takový upřímný úmysl zvítězit v závodu o věčný život. Věděl, že je nevyhnutelně čeká celoživotní boj, budou-li chtít dosáhnout Kristova ideálu. Prosil je, aby za něj ze všech sil bojovali, aby denně usilovali o zbožnost a mravní dokonalost. Vybízel je, aby odložili všechnu zátěž a viděli před sebou jen cíl, jímž je dokonalost v Kristu. – AA 313-315 LHU 149.5

Měl stále před očima jediný cíl, kterého dychtil dosáhnout – *„spravedlnost, kteráž jest z Boha, a u níž záleží“* (Fp 3,9). – AA 314 LHU 149.6

Královský zákon je měřítkem charakteru

„Jestliže pak plníte zákon královský podle písma: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého, dobře činíte.“ (Jk 2,8) LHU 150.0

Královský zákon je měřítkem charakteru. Zákon definuje hřích. Zákonem je poznáván hřích. Hříšníka neustále táhne ke Kristu Jeho úžasná láska, jež se projevila tím, že se Kristus pokořil až k potupné smrti na kříži. Jak nádherné téma ke studiu! Andělé horlivě touží proniknout toto úžasné tajemství. Toto téma zasluhuje nejvážnější rozumové snažení. Vždyť padlý, satanem podvedený člověk, který zaujal místo na satanově straně, se může stát podobný Synu nekonečného Boha, být Mu podoben. Díky Kristově spravedlnosti, připočtené člověku, miluje Bůh člověka, ač padlého, ale vykoupeného, tak jako zamiloval svého Syna. Čtete to, svědčí o tom živá slova. LHU 150.2

To je tajemství pobožnosti. Je tím nejcennějším na světě. Lidé, kteří okusili a viděli, jak dobrý je Pán, o Něm budou stále přemýšlet, stále o Něm mluvit a pamatovat na Něj. Tajemství pobožnosti má být základem každého rozhovoru. ... LHU 150.3

Křesťan je člověk ve vyšším slova smyslu, protože je podoben Kristu. ... Cítí svoji slabost, ale s horlivým upnutím a živou vírou spoléhá na Boží sílu a vítězí. Jeho pokoj a radost je veliká, protože pochází od Pána a není nic cennějšího v očích Božích než stálá pokora duše před Ním. To je nevyvratitelným důkazem, že Pán se jejich srdci dotkl mocí svého Svatého Ducha. Dítě Boží, které bojuje se svými tělesnými slabostmi a vítězí nad nimi, je svědectvím o větším zázraku než je tělesné uzdravení. Celý vesmír na něj shlíží s větší radostí než na libý překrásný pohled. Charakter takového člověka je zformován k Božímu obrazu. ... LHU 150.4

To, že se spoléháme na Krista jako na jediný zdroj síly a předkládáme Jeho nezměrnou lásku, jež Jej vedla k tomu, že vzal na sebe hříchy celého světa a odhalujeme Jeho spravedlnost, připočtenou člověku, v žádném případě nevyprazdňuje zákon a nezbavujeme jej důstojnosti. Tato okolnost spíše zákon osvěcuje pravým světlem a oslavuje jej. To se děje jen díky světlu, jež odráží Golgotský kříž. Úplnost a dokonalost zákona ve velkém plánu spasení je vidět jen tehdy, když je představen ve světle vyzařujícím od ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele. Pouze člověk, který vlastní duchovní zrak, to může vidět. V srdci, které vzhlíží ke Kristu, se rodí horoucí víra, naděje a radost tím, že je Kristus jeho spravedlností. Tuto radost mohou získat jen ti, kteří milují a zachovávají Ježíšova slova, neboť Jeho slova jsou slovy Boha. – Manuscript 24, 1888 LHU 150.5

Zásada lásky zjevená v zákoně

„My milujeme jej, nebo on prve miloval nás.“ (1 J 4,19) LHU 151.1

Pokání není možno dokázat jinak, než změnou, kterou působí. Obnoví-li hříšník svůj slib Bohu, vrátí-li, co uloupil, vyzná-li své hříchy, miluje Boha a své bližní, může si být jist, že se vrátil ze smrti do života. LHU 151.2

Přijdeme-li jako bloudící, hříšné bytosti ke Kristu a staneme-li se účastníky Jeho odpouštějící milosti, vytryskne z našeho srdce láska. Každé břímě nám bude lehké, protože jho, které ukládá Kristus, je lehké. Povinnost se stane potěšením, oběť radostí. Cestu, která se zdála zahalená tmou, osvětlí paprsky Slunce Spravedlnosti. LHU 151.3

Krása Kristovy povahy se projeví v Jeho následovnicích. Činit vůli Boží bylo Kristu potěšením. Láska k Bohu a horlivost pro slávu Boží byly hlavními pohnutkami v životě našeho Spasitele. Láska zkrášlovala a zušlechťovala všechny Jeho činy. Láska pochází od Boha. Neposvěcené srdce ji nemůže zrodit a vydat. Lze ji nalézt jen v srdci, kde kraluje Ježíš. *„My milujeme jej, nebo On prve miloval nás.“ (1 J 4,19)* V srdci obnoveném božskou milostí je láska hnací silou jednání. Mění povahu, ovládá pohnutky, řídí náklonnosti, překonává nepřátelství a zušlechťuje city. Je-li tato láska v srdci, zkrášluje život a má zjemňující vliv na naše okolí. LHU 151.4

Jsou dva omyly, před kterými se musejí dítky Boží – především ty, jež právě začaly věřit v milost Boží – zvláště chránit. Prvním omylem, o němž už byla zmínka, je víra člověka ve vlastní síly a ve vlastní skutky; víra, že jimi se člověk může uvést do souladu s Bohem. Kdo se pokouší dodržovat zákon a stát se svatým vlastními skutky, pokouší se o nemožné. Všechno, co člověk koná bez Krista, je poskvrněno sobectvím a hříchem. Jen víra v milost Kristovu nás může posvětit. LHU 151.5

Druhý, neméně nebezpečný omyl je víra, že Kristus osvobodil člověka od zachování Božího zákona, že jen vírou se stáváme účastníci milosti Kristovy a že naše skutky nemají s naším vykoupením nic společného. LHU 151.6

Všimněme si však, že poslušností se nerozumí pouhé formální plnění příkazů, nýbrž služba lásky. Zákon Boží je výrazem pravé povahy Boží, je ztělesněním velké zásady lásky, a proto je základem vlády Boží na nebi i na zemi. Jsou-li naše srdce nově stvořena k obrazu Božímu, je-li v duši vštípena božská láska, je možné, aby se Boží zákon neprojevil v životě? Je-li zásada lásky vštípena do srdce, je-li člověk znovuzrozen podle obrazu Toho, jenž ho stvořil, je splněno zaslíbení nové smlouvy. ... Poslušnost – služba lásky a oddanost lásce – je znamením pravých Kristových následovníků. – SC 59, 60 LHU 151.7

Plán vykoupení

„Jakož nám od jeho Božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.“ (2 Pt 1,3) LHU 152.1

Křesťanský svět chápe plán spasení jen velice matně. Člověk, vyučený lidmi, jež si činí nárok na známost Písma, si nikdy nepředstaví plnou hloubku svého padlého, nízkého stavu. Ale Kristův úkol je zjevit pravdu, jak byla v Ježíši. Člověk může pochopit hloubku svého pádu jen když patří na úžasný plán spasení, určený k jeho pozvednutí. Hloubku svého padlého stavu můžeme vidět jen ve světle Božího zákona, jak byl zjeven na golgotském kříži. Úžasný plán spasení měl být představen v Kristově smrti. LHU 152.2

Svět s veškerou svou moudrostí nemůže dosáhnout správného poznání pravého živého Boha. Když Kristus přišel na tento svět, skryl svou božskost lidskou přirozeností. Vztah, jaký měli k Ježíši izraelští vůdci, jež si činili nárok na známost Boha, plně ukázalo, co znamená lidská moudrost a lidský rozum. Jejich rozum nezískal správnou představu o Bohu, zjeveném v Jeho skutcích a cestách. LHU 152.3

Pouze skrze víru v Krista může člověk ostříhat zákon. Člověk je neschopen sám sebe spasit, ale Syn Boží bojuje za něj a dává mu k dispozici příhodné možnosti a obdařuje jej božskými vlastnostmi. A když člověk přijímá Kristovu spravedlnost, stává se účastníkem božské přirozenosti. Může zachovávat Boží přikázání a žít. Petr praví: *„Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně božského přirození účastni učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech.“* LHU 152.4

Pravda, tak jak je zjevena v Ježíši, znamená poslušnost každého Božího přikázání. Je to dílo, jež je konáno v srdci člověka. Biblické posvěcení není falešné posvěcení, které nezkoumá Písmo a spíše spoléhá na pocity nebo nadšení místo toho, aby hledalo pravdu jako skrytý poklad. Biblické posvěcení bude ty, kteří jej obdrželi, nabádat poznávat Boží požadavky a podřídit se jim. Pro ty, jež zachovávají Boží přikázání jsou připravena čistá, svatá nebesa. Tato nebesa jsou hodna stálého, neúnavného a opravdového úsilí během celého života. Satan nás obklopuje; je zprava i zleva, zepředu i zezadu. Podbízí svou lež každé duši, která netouží po pravdě, jak je zjevena v Ježíši. Je rozkolníkem a jeho cílem je ochromit všechny vaše síly. Ale koruna života existuje a stojí o ni bojovat. Existuje i život měřený životem Boha. Ti, jenž jsou hotovi srdcem i rozumem se poddat přesvědčování Ducha svatého, poznají lásku svatého a spravedlivého Boha. Je nádherným principem, který tajemně a úžasně koná spasení lidí. – RH Feb. 8, 1898 LHU 152.5

Pravda, jak je v Ježíši

„Ač jestliže jste ho slyšeli, a o něm byli vyučeni, jakž jest pravda v Ježíšovi.“ (Ef 4,21) LHU 153.1

Když proroci hájili pravdu, hájili vlastně Slovo Boží, které jim bylo dáno. Chápali, že dílo spasení lidí musí vykonat Mesiáš, který měl přijít. Ale poté, co Kristus přišel a zemřel, když se stal obětí za člověka, poté, kdy všechny předobrazné oběti došly svého naplnění ve veliké oběti Ježíšově, byla pravda, odrážející se v symbolické službě, zjevena ještě jasněji. V Kristu, zástupci Otce, byla světu zjevena úžasná pravda. Světlo z golgotského kříže, odrážené od Židovských obřadů, jí dá zvláštní smysl a zvláštní význam. Jeho prostřednictvím se nám pravda, jak byla zjevena v Ježíši, stává skutečně přítomnou pravdou. LHU 153.2

Jak nádherná pravda se nám odkrývá, když vzhlížíme na Ježíše, na golgotský kříž, když vidíme úžasného Rádce, tajemnou Oběť, jež sestoupila, aby na sebe vzala tíhu padlého lidstva. Věčný Boží Syn se stal Prostředníkem a nesl trest za hříchy, aby byla hříšníku dána ještě jedna šance a aby lidé mohli vejít v dobrou vůli s Bohem Otcem. Oděn v lidskou přirozenost a přitom stále mající božství, stal se Kristus naším vykoupením. I země se třásla a kymácela při pohledu, jak drahý Syn Boží trpí Boží hněv za přestoupení člověka. Nebesa jakoby se potáhla žíní, aby zmizela z očí božskému Trpí-teli. LHU 153.3

Toto utrpení se stalo nevyhnutelným pro přestoupení Božího zákona. A přesto lidé stále souhlasí se satanovými vnuknutími skrze ty, jež Boží zákon popírají, že Kristovo utrpení Boží zákon zrušilo. Oklamání a zaslepení hlavním přestupníkem zákona, hovoří tito lživí učitelé lidem, že zákon neexistuje a že když dnes zachovávají Boží přikázání, znamená to, že odpadli od milosti. Takový klam vnukl satan lidem. LHU 153.4

Když myšlenka o tom, že lidská rodina nemusí dodržovat Boží zákon, je předkládána a přijímána, přestává člověk vidět svůj strašný, zhoubný stav. Ani jej vidět nemůže. Když zákon neexistuje, znamená to, že Bůh nemá mravní měřítko pro ohodnocení charakteru, k řízení celého vesmíru, nepadlých světů i tohoto padlého světa. Kdyby Bůh mohl zrušit zákon, aby se přizpůsobil člověku v jeho padlém stavu a přesto zachovat svou čest jako Vládce vesmíru, nemusel by Kristus umírat. Ale Kristova smrt je přesvědčivým a věčným důkazem toho, že Boží zákon je zrovna tak neměnný jako Jeho trůn. – RH Feb. 8, 1898 LHU 153.5

Co je napsáno v zákoně?

„A on odpověděl, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého.“ (L 10,27) LHU 154.1

Otázka „Kdo je můj bližní?“ vyvolávala mezi Židy nekonečné spory. Pokud šlo o pohany a Samaritány, měli Židé problém vyřešený. To byli cizinci a nepřátelé. Kde však měla být dělicí čára mezi jednotlivými příslušníky vlastního národa a mezi různými vrstvami společnosti? Koho měl kněz, rabín, nebo jiný představitel Židovské společnosti pokládat za bližního? ... LHU 154.2

Na tuto otázku odpověděl Kristus v podobenství o milosrdném Samaritánu. Ukázal v něm, že naším bližním není míněn jen příslušník stejné církve, stejného sociálního postavení, stejné národnosti nebo rasy. Naším bližním je každý, kdo potřebuje pomoc. Naším bližním je každý zraněný nebo ztýraný člověk. Naším bližním je každý, kdo je Božím vlastnictvím. LHU 154.3

Podnět k podobenství o milosrdném Samaritánu dala otázka, kterou Kristu položil znalec zákona. Když Spasitel učil, znalce zákona podníteli farizeové, aby položil tuto otázku. *„A aj, jeden zákoník vstal, pokoušeje ho, a řka: Mistře, co čině, život věčný dědičně obdržím?“* Doufali, že se jim podaří chytit Krista za slovo, proto dychtivě čekali na odpověď. Spasitel se však vyhnul sporu. Odpověděl znalci zákona otázkou: *„V zákoně co jest psáno? Kterak čteš?“* (L 10,26) Židé stále obviňovali Pána Ježíše, že znevažuje zákon daný na Sinaji. Proto Ježíš Kristus přenesl otázku spasení do oblasti zachovávání Božích přikázání. ... LHU 154.4

Znalec zákona nebyl spokojen s postojem farizeů ani s jejich skutky. Studoval Bibli, aby poznal její hluboké pravdy. Živě se zajímal o otázku spasení, a proto se zeptal zcela upřímně: *„Co mám dělat?“* Ve své odpovědi se vůbec nezmněl o obřadních a rituálních předpisech. Nepřikládal jim totiž žádnou cenu. Místo toho uvedl dvě velké zásady, které shrnují celý zákon a proroky. Rabíni nemohli odpovědi Spasitele nic vytknout. Nemohli ho odsoudit, protože souhlasil s tím, co řekl sám znalec a vykladač zákona. LHU 154.5

„To číň, a budeš živ,“ prohlásil Kristus. Spasitel vždy učil, že zákon tvoří božský celek. Ukazoval, že není možné zachovávat jedno přikázání a současně přestupovat jiné. Všechna přikázání totiž vycházejí ze stejné zásady. Náš postoj k celému zákonu bude brát Pán Bůh v úvahu při rozhodování o našem věčném životě. – COL 376-378 LHU 154.6

V souladu s Božím zákonem

„Samaritán pak jeden, cestou se ubíraje, přišel až k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest. A přistoupiv, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péči o něj měl.“ (L 10,33.34) LHU 155.1

Kristus věděl, že nikdo v sobě nemá tolik síly, aby mohl zachovávat Boží zákon. Chtěl proto přivést znalce zákona k důkladnějšímu a usilovnějšímu hledání pravdy. Zákon dokážeme zachovávat, jen když přijmeme Kristovu milost a sílu. Víra ve smírující oběť za hřích uschopňuje hříšného člověka, aby miloval Boha z celého srdce a svého bližního jako sebe samého. LHU 155.2

Znalec zákona věděl, že nezachovává ani první čtyři přikázání ani dalších šest. Kristova slova ho přesvědčila. Místo, aby vyznal svůj hřích, pokusil se o výmluvu. Neuznal pravdu, ale snažil se ukázat, jak těžké je zachovávat zákon. Doufal, že se ospravedlní před Kristem i před lidmi. Spasitelova slova ukázala, že jeho otázka byla zbytečná. Uměl na ni odpovědět sám. Přesto se zeptal ještě jednou otázkou: *„A kdo je můj bližní?“ LHU 155.3*

Kristus se ani tentokrát nenechal zatahnout do sporu. Odpověděl na otázku příběhem, na který si posluchači živě pamatovali. *„Člověk jeden šel z Jeruzaléma do Jericha i upadl mezi lotry. Kterž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpołu živého nechavše.“ (L 10,30) LHU 155.4*

Kolem něj procházel kněz. Viděl zraněného a ztýraného člověka v tratolišti krve. Nechal ho však ležet, aniž mu poskytl sebemenší pomoc. Vyhnul se mu. Pak šel kolem levita. Byl zvědavý, co se stalo, také viděl zraněného. Dobře věděl, co by měl udělat, ale nechtěl vzít na sebe tuto nepříjemnou povinnost. Litoval, že touto cestou vůbec šel, a že zraněného viděl. Namlouval si, že se ho případ netýká, a také se mu vyhnul. LHU 155.5

Samaritán, který putoval stejnou cestou, uviděl zraněného také. Vykonal však to, co druzí odmítli učinit. Ochotně a s láskou mu posloužil. *„A přistoupiv, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péči o něj měl. Druhého pak dne odjíti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři a řekl jemu: Měj o něj péči, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě.“ (L 10,34.35) Kněz a levita se vydávali za zbožné, ale Samaritán ukázal, kdo je opravdu obrácený. Nebylo pro něho o nic příjemnější než pro kněze nebo levitu vykonat službu, kterou poskytl zraněnému. Pohnutkami i činy prokázal, že žije podle Boží vůle. – COL 378-380 LHU 155.6*

Dokonalý Spasitel

„Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží).“ (Ef 2,8) LHU 156.1

Myšlenka o tom, že Kristova spravedlnost je nám udělována ne pro zásluhy z naší strany, nýbrž jako dobrovolný dar, je velice vzácná. Nepřítel Boží a lidský nechce, aby tato pravda byla zřetelně hlášána, neboť je si vědom, že jeho moc by byla zlomena, jakmile by to lidé pochopili. Když může ovládnout mysl natolik, že pochybnost, nevěra a temnota se zmocní těch, kdož předstírají, že jsou dětmi Božími, potom je může přemoci pokušení. LHU 156.2

Je nutné udržet si prostou víru, která se spoléhá na Boha v Jeho Slovu. Boží lid musí mít tu víru, jež se chápe moci Boží; *„nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží).“ (Ef 2,8)*. Všichni ti, kdož věří, že Bůh skrze Krista odpouští jejich hříchy, neměli by polevit navzdory pokušení, a pokračovat v dobrém boji víry. Jejich víra by měla být silnější a to tak, až by jak slovy, tak i svým křesťanským životem zvěštovali: *„Krev Krista Ježíše... očišťuje nás od všelikého hříchu.“ (1 J 1,7) LHU 156.3*

Chceme-li mít ducha a moc trojandělského poselství, musíme zvěstovati zákon a evangelium společně, neboť jdou ruku v ruce. Jakmile moc zezdola podníti syny nevěry, aby prohlašovali zákon Boží za neplatný a pošlapávali pravdu, že Kristus je naší spravedlností, pohne moc shůry srdcem věrných, aby pozvedli zákon a vyvýšili Krista jako dokonalého Spasitele. Neproniká-li moc Boží životem dítek Božích, zaujmou jejich mysl nepravá učení a mínění. Kristus a Jeho spravedlnost zmizí ze života mnohých a jejich víra ztratí moc a život. ... LHU 156.4

Lidé musí být vyučeni, že Kristus je jejich záchranou a spravedlností. Je to satanův promyšlený plán, aby lidi zadržel od víry, že Kristus je jejich jedinou nadějí; neboť Spasitelova krev, očišťující ode všech hříchů, působí mocně pouze pro ty, kdož věří v Jeho zásluhy a odvolávají se na ně před Otcem, tak jak to činil Abel při své oběti. ... LHU 156.5

Těžištěm našeho poselství není pouze zákon Boží, nýbrž také víra v Ježíše. Na naší stezku svítí dnes jasné světlo, čímž naší víry v Krista přibývá. Měli bychom přijmout každý paprsek světla a v něm chodit. ... Tou mírou, jakou je poskytnuto přibývajícím světlo, musí jím být lidé utvářeni, povzneseni a zjemněni. – GW 161, 162 LHU 156.6

Tehdy budete mít právo ke dřevu života, jíst jeho listy a neporušitelné plody... a budete žít navěky v dokonalém štěstí. – YI, August 1852 LHU 156.7

Zákon sám o sobě je dokonalý

„Já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvěstuji věci pravé.“ (Iz 45,19b) LHU 157.1

Se zanedbáváním Bible přichází odvrácení od Božího zákona. Tvrzení, že člověk nemusí být poslušen božských předpisů oslabuje sílu mravního citění a otevírá propuť, jíž vniká nepravost zaplavující svět. Nezákonnost, rozmařilost a zkaženost se šíří jako potopa vše zachvacující. Všude je vidět závist, podezírání, pokrytectví, nedostatek porozumění, řevnivost, soupeření, zrazování svaté důvěry, požitkářství. Zdá se, že celý systém náboženských zásad a pouček, který má tvořit základ a páteř života společnosti, je přirovnán ke kymácející se kostře, která se brzy rozpadne. ... LHU 157.2

Zákon Hospodinův nelze ničím oslabit ani zesílit. Je takový, jaký je. Vždy byl a vždy bude svatý, spravedlivý a dobrý, dokonalý sám o sobě. Nemůže být zrušen ani změněn. „Ctít“ nebo „nectít“ zákon – toť pouhá řeč člověka. LHU 157.3

Mezi zákony lidskými a ustanoveními Hospodinovými nastane poslední velký boj odvěkého zápasu mezi pravdou a bludem. Právě vstupujeme do tohoto boje – ne do boje mezi soupeřícími církvemi bojujícími o nadvládu, ale do boje mezi náboženstvím Bible a náboženstvím bajek a tradic. Činitelé, kteří se spojují proti pravdě, projevují nyní velkou aktivitu. Svatého Božího Slova, které nám bylo odevzdáno za cenu tak velkého utrpení a krveprolití, si lidé váží jen málo. Jen nemnozí je přijímají za skutečné pravidlo života. LHU 157.4

Nevěra se rozmáhá nebývalou měrou, a to nejen ve světě, ale i v církvi. Přicházejí mnozí a popírají poučky, jež jsou samými pilíři křesťanské víry. Velké skutky stvoření, jak je vyličili pisatelé pod Božím vnuknutím, pád člověka, usmíření, věčná platnost Zákona – to všechno velká část křesťanského světa prakticky zavrhuje. Tisíce těch, kteří si zakládají na svých znalostech, považují za důkaz slabosti bezvýhradně důvěřovat Bibli a za důkaz vzdělání považují hledat v Písmech nerosrovnalosti, zlehčovat a vyvracet její nejdůležitější pravdy. LHU 157.5

Křesťané by měli být připraveni na to, co překvapivě brzy přijde na svět. Tato příprava by měla spočívat v pilném zkoumání Slova Božího a v úsilí žít ve shodě s jeho předpisy. Strašné otázky věčnosti žádají od nás něco víc než jen pomyslné náboženství, náboženství slov a obřadů, v němž pravda je odtržena. Bůh volá po oživení a nápravě. Slova Bible a jen Bible musí být slyšet z kazatelny. – PK 624-626 LHU 157.6

Kristus vyzvedává zákon

„Měť jest Hospodin líbost v něm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil.“ (Iz 42,21) LHU 158.1

Kdyby byl zákon chápán bez Krista, byl by pro hříšníky drtivou silou, jež by učinila konec existenci hříšníka. Ale když chápeme zákon ve spojení s Kristem, když vírou přijímáme Krista jako svého Zástupce a Ručitele, člověk získává naději. Pravda, jak je ukázána v Ježíši znamená znalost svatého, spravedlivého a dobrého Božího zákona, poněvadž byl vyvýšen a jeho pevnost zjevena v Kristu. Kristus zákon vyvýšil a vysvětlil každé jeho přikázání a svou poslušností zanechal člověku příklad, aby mohl také plnit jeho požadavky. ... LHU 158.2

Agonie v getsemanské zahradě, urážky, hanobení, vysmívání, jež dolehly na Božího Syna, hrůza a hanba křižování jsou dostačující a znepokojující ukázkou toho, že Boží spravedlnost, když trestá, činí to důkladně. Skutečnost, že Bůh neušetřil svého vlastního Syna, ručitele člověka, je věčným svědectvím před svatým i hříšníkem, před celým Božím vesmírem, že Bůh neomluví přestoupení Jeho zákona. LHU 158.3

Bůh je láska. Zjevil tuto lásku v darování svého Jednorozeného Syna. A přesto Boží láska neomlouvá hřích. Bůh neospravedlnil ani satanův hřích, ani Adamův či Kainův. Neospravedlňuje hřích ani jednoho z lidí. Zvrácená lidská přirozenost může zkreslovat Boží lásku a považovat ji za slabost. Ale protože z golgotského kříže září světlo, je člověku otevřena možnost mít správnou představu o této lásce a držet se nezkažených teorií o ní. LHU 158.4

Bůh dal svůj zákon pro usměrnění chování národů, rodin i osobností. Ani jeden činitel nepravosti, ač se jeho hřích může jevit malým a skrytým, neuteče obvinění zákona. Všechny skutky otce lži jsou zapsány v nebeských knihách a ti, jež slouží satanu tím, že slovem i činem představují lidem jeho lež, dostanou po zásluze. Každá urážka Boha, byť sebemenší, bude zapsána. A když bude vzat do rukou meč spravedlnosti, vykoná to, co bylo učiněno božskému Trpiteli. Spravedlnost bude trestající, protože Bůh nenávidí hřích nemilosrdnou nenávisť. LHU 158.5

Pravda, jak je ukázána v Ježíši, naučí nejvážnějším lekcím. Ukáže, že Boží láska je široká a hluboká, že je nekonečná, ale že při potrestání neposlušných – těch, jež považují Boží zákon za neplatný – bude míra trestu úplná. V Bohu je spojena láska i spravedlnost. Dosahuje nejhlubšího lidského hoře a degradace, aby pozvedl padlého a unaveného, jež se drží pravdy skrze pokání a víru v Ježíše. – RH Feb. 8, 1898 LHU 158.6

Poslušnost přírodních i mravních zákonů

„Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.“ (Ř 12,1) LHU 159.1

Měli bychom zachovat své síly k práci v Božím díle, kdy bude zapotřebí našeho úsilí. Měli bychom o to dbát a nemáme na sebe brát břemena, která by mohli a měli nést jiní. Měli bychom usilovat o radostnou, doufanlivou pokojnou mysl, neboť na ní závisí naše zdraví. Dílo, které Pán od nás žádá, nám nebude bránit v péči o zdraví, abychom se mohli zotavit z přepracování. Čím lepší je náš zdravotní stav, tím lepší bude naše práce. Přepínáme-li své síly a nadměrně se vyčerpáváme, jsme v nebezpečí nachladit se, čímž nemoc může dostat ještě nebezpečnější průběh. Pečování o sebe nesmíme přenechat Bohu, když tuto zodpovědnost svěřil nám. – 3T 13 LHU 159.2

Bůh stvořil člověka menšího andělů a vybavil ho vlastnostmi, které při správném užívání mohou být světu k požehnání a mohou zrcadlit slávu Dárce. Člověk však, i když stvořen k Božímu obrazu, svojí nestřídmostí přestoupil Boží zákon proti své fyzické přirozenosti. Nestřídmost jakéhokoliv druhu oslabuje citlivé orgány a tak otupuje sílu mozkového nervstva tak, že člověk nevystihuje věčné hodnoty, nýbrž snižuje je na přízemní úroveň. Vyšší duševní schopnosti určené pro vznešenější cíle jsou zotročeny nízkými vášněmi. Nejsou-li naše tělesné zvyklosti správné, pak ani vaše duševní a mravní síly nemohou být silné; protože mezi tělesným a mravním životem existuje úzká souvislost. Petr apoštol to pochopil a proto napomínal bratry: *„Nejmilejší, prosím vás, abyste jakožto příchozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěřují proti duši.“* (1 Pt 2,11) LHU 159.3

Ve vyznávajícím křesťanském světě je jen málo mravních sil. Věřící pěstovali nesprávné návyky a přehlíželi tělesné i mravní zákony, takže všeobecná úroveň mravnosti a zbožnosti je krajně nízká. Návyky, které snižují úroveň tělesného zdraví, oslabují duševní i mravní sílu. ... LHU 159.4

Ti, kteří měli světlo v otázce jednoduchého jedení a odívání a poslušnosti tělesných i mravních zákonů a kteří přesto všechno se odvracejí od světla, které jim ukazuje na jejich povinnost, odkládají povinnost na druhé místo. Pakliže přehluší své svědomí aby se vyhnuli kříži, který by měli nést kvůli souladu s přirozeným zákonem, svou uhýbavostí dostanou se k přestoupení Desatera. ... Mezi světiteli soboty... jsou mnozí, kteří se více drží pavučiny světské módy a světských tužeb, než aby se snažili mít zdravé tělo, zdravou mysl a posvěcené srdce. – 3T 173-175 LHU 159.5

Ovoce poslušnosti přírodních zákonů

„Toto pak jest přikázání, ustanovení a soudové, kteréž přikázal Hospodin Bůh váš, abych učil vás, abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dědičnému držení jí, Abys se bál Hospodina Boha svého, ostříhaje všech ustanovení jeho a přikázání jeho, kteráž já přikazuji tobě... po všechny dny života svého, aby se prodlili dnové tvoji.“ (Dt 6,1.2) LHU 160.1

V tomto místě Písma je nám dáno poučení, že uposlechnutí Božích požadavků přivádí poslušné do souladu se zákony, jež řídí naše tělo. Ti, jenž si chtějí udržet své zdraví, musí podřídit pod kontrolu svou chuť i své vášně. Nemohou hověť svým hříšným zvykům a nestřídmosti v jídle, neboť musí zůstat pod Božím vedením a jejich tělesné, rozumové i mravní schopnosti mají být tak užitečně využity, aby tělo zůstalo v dobrém pracovním stavu. LHU 160.2

Zdraví, život a štěstí jsou ovocem poslušnosti přírodních zákonů, které řídí naše tělo. Jestliže je naše vůle a cesta v souladu s Boží vůlí a Jeho cestou a jestliže posloucháme svého Tvůrce, pak uchrání náš organismus v dobrém stavu a obnoví naše mravní, rozumové i tělesné síly. Tehdy může Pán působit skrze nás ke své slávě. V našem těle neustále působí Jeho obnovující moc. Jestliže s Ním v tom spolupracujeme, pak nevyhnutelným výsledkem bude zdraví, štěstí, pokoj a užitečnost. – 1BC 1118 LHU 160.3

„Protož přikázal nám Hospodin, abychom ostříhali všech ustanovení těchto, bojíce se Hospodina Boha svého, aby nám dobře bylo po všechny dny, a aby zachoval nás při životu, jakž to činí i v dnešní den. A spravedlnost míti budeme, když ostříhati budeme a činiti všecka přikázání tato před Hospodinem Bohem svým, jakož přikázal nám.“ Zde není řeč o otrockém, ale o požehnaném strachu. LHU 160.4

Bůh dal Izraelitům tyto zákony, aby mohli být šťastní a zdraví. Kdyby nebyl satan, který je pokoušel, nebyla by tato zvláštní naučení nevyhnutelná. Ale poněvadž satan existuje, byli by bez takového průvodce svedeni z cesty pravdy klamy nepřítele. V bezpečí mohli být pouze za podmínky, že budou pilně poslouchat slovo Hospodinovo. LHU 160.5

Rodiče, kteří touží správně vychovávat své děti, musí pozorně poslouchat naučení, daná jim v textech Písma a nemohou dovolovat svým dětem, aby pohrdaly tak jasnými Božími přikázáními. Necht' otcové a matky svědomitě učí své děti těmto zásadám a zakotví v jejich rozumu skutečnost, že pouze v poslušnosti naleznou život, zdraví a štěstí. ... LHU 160.6

Když se seznamujeme s Božími zákony, měli bychom mít vždy před sebou velký cíl: Poznávat Jeho vůli, abychom Jej mohli poslouchat. – Manuscript 151, 1901 LHU 160.7

Kristus je centrem zákona

„Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž zákon tvrdíme.“ (Ř 3,31) LHU 161.1

Ze všech, kdož nesou jméno Kristovo, měli by adventisté sedmého dne vyvýšit Krista před světem nejvíce. Zvěstování trojandělského poselství vyžaduje představení pravdy o sobotě. Musí být zvěstována společně s ostatními pravdami obsaženými v poselství, ale její střed, jímž je Ježíš Kristus, nesmí být ztracen ze zřetele. V Ježíšovu kříži se spolu setkaly milost a pravda, spravedlnost a pokoj daly sobě políbení. Pohled hříšníka má být upřen na Golgotu. Prostou vírou malého dítěte musí důvěřovat zásluhám Spasitele a přijmout Jeho spravedlnost a věřit v Jeho milost. LHU 161.2

Díky Boží lásce byly poklady milosti Kristovy otevřeny před církví i před světem. *„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého Jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho nezahynul, ale měl život věčný.“* (J 3,16) Jak předivná, nepochopitelná láska, jež pohnula Krista k tomu, aby za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníci! Jak velikou ztrátu utrpí duše, která navzdory tomu, že rozumí velkým požadavkům zákona, neuznávají, že tam kde se rozmnožil hřích, je milost Kristova mnohem hojnější! LHU 161.3

Bude-li zákon správným způsobem představen, zjeví lásku Boží; bude-li však řečen chladným, mrtvým způsobem, potom není žádný div, že srdce nebudou pravdou dokonce ani obměkčena. Není to nic divného, když víra klopýtá, ač má zaslíbení Boží, když služebník evangelia nepředstaví evangelium Ježíšovo v jeho správném vztahu k zákonu. ... LHU 161.4

Nechť učitelé pravdy ukážou hříšníkovi, jaký Bůh ve skutečnosti je. Je Otcem, který s něžnou láskou touží přijmout zpět ztraceného syna a nezasypává jej svými výčitkami, nýbrž vystrojl pro něho slavnostní hostinu. Kéž bychom mohli všichni pochopit, jak Pán získává duše! LHU 161.5

Bůh chce, aby se člověk nepřesvědčoval logikou, ale měl hlubší, vyšší, čisté a svaté přesvědčení. Často lidské uzávěry téměř uhasily světlo, které mělo podle Božího úmyslu svítit lidem jasnými paprsky a přesvědčovat je, že Pán přírody je důstojný přijmout chválu a čest, poněvadž je Stvořitelem všech věcí. – GW 156-158 LHU 161.6

Vy, kteří vyučujete lid, vyvyšujte Ježíše, oslavte Jej v kázání, zpěvu a modlitbě. Nechť všechny vaše síly jsou na to upřeny, abyste zmateným, zbloudilým a ztraceným duším poukázali na *„Beránka Božího“*. Vvyšte Ho, zmrtvýchvstalého Spasitele a řekněte všem, kdož chtějí slyšet: *„Pojďte k Tomu, který miloval nás a vydal sebe samého za nás.“* (podle Ef 5,2) Nechť evangelium spasení bude tématem každého kázání, každé písně. Nechť vyvěrá z každé prosby. ... Ukažte na milost a dokonalost Spasitelovu. – GW 160 LHU 161.7

V Kristově škole

„Ó kdybys byl šetřil přikázání mých, bylť by jako potok pokoj tvůj, a spravedlnost tvá jako vlny mořské.“ (Iz 48,18) LHU 162.1

Máme vstupovat do Kristovy školy, abychom se od Něj naučili mírnosti a pokoře. Vykoupení je proces, jímž se duše vychovává pro nebe. Tato výchova spočívá v poznání Krista. Spočívá v osvobození se od představ, zvyků a způsobů, jichž jsme nabyli ve škole knížete temna. Duše se musí osvobodit od všeho, co je v rozporu s věrností Bohu. LHU 162.2

V srdci Kristově, kde vládl naprostý soulad s Bohem, byl dokonalý mír. Kristus se nikdy nedal unést projevovaným nadšením, ani se nenechal znechutit kritikou nebo zklamáním. I v největším protivenství a nejkrutějších mukách projevoval statečnost a odvahu. Mnozí z Jeho vyznavačů však prožívají úzkosti a jsou stísněni, protože se bojí plně se spolehnout na Boha. Váhají se zcela odevzdat Bohu, neboť se lekají důsledků, které by takové podřízení mohlo mít. Dokud to však neučiní, nemohou nalézt klid. LHU 162.3

Sobectví přináší s sebou neklid. Když se znovuzrodíme shůry, bude v nás táž mysl, jaká byla v Ježíši, mysl, jež Ho vedla k tomu, aby se pokořil, abychom tak my mohli být spaseni. Pak už nebudeme usilovat o nejvyšší postavení. Budeme chtít sedět u nohou Ježíšových a učit se od Něho. Pochopíme, že cena našeho díla není v okázalostech a ve věhlasu, který vyvolává ve světě, ani v tom že jsme činorodí a horliví v zájmu svého prospěchu. Cena našeho díla odpovídá míře přijatého Ducha svatého. Důvěra v Boha přináší vyšší posvěcení mysli a dodává našim duším vytrvalost. LHU 162.4

Jho se ukládá volům, aby jim pomohlo táhnout náklad, aby jim ulehčilo břímě. Tak je tomu i se jhem Kristovým. Rozplyne-li se naše vůle ve vůli Boží a užíváme-li darů Božích pro blaho druhých, bude nám břímě života lehké. Kdo kráčí cestou přikázání Božích, kráčí ve společnosti Kristově a jeho srdce odpočívá v lásce Kristově. Když se Mojžiš modlil: *„Oznam mi, prosím, cestu svou, abych tě poznal,“* Pán mu odpověděl: *„Tvář má předcházeti vás bude, a dámť odpočinutí.“* (Ex 33,13.14) A skrze proroky přišlo poselství: *„Takto říkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohledte, a vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ní, a neleznete odpočinutí duši své.“* (Jr 6,16) A Hospodin praví: *„Ó kdybys byl šetřil přikázání mých, bylť by jako potok pokoj tvůj, a spravedlnost tvá jako vlny mořské.“* (Iz 48,18) – DA 330, 331 LHU 162.5

Roucho Kristovy spravedlnosti

„Radímť, abys sobě koupil ode mne... roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé.“ (Zj 3,18) LHU 163.1

Bílé roucho nevinnosti nosili naši první rodiče, když je Bůh stvořil v Edenu. Žili v dokonalém souladu s vůlí Boží. Celou svou bytostí se upínali k nebeskému Otci. Nevinnou dvojici zahalovalo Boží světlo, které znázorňovalo jejich nevinnost. Kdyby zůstali Bohu věrni, toto světlo by je zahalovalo stále. Hřích přerušil jejich spojení s Bohem, zmizelo i Boží světlo. Nazí a zahanbení se pokusili nahradit nebeský oděv fíkovým listím. LHU 163.2

Od pádu Adama a Evy dopouštějí se něčeho podobného všichni přestupníci Božího zákona. Splétají si „fíkové listy“, aby zahalili „nahotu“ způsobenou hříchem. Nosí na sobě „šaty“, které si sami zhotovili. Svými skutky se snaží přikrýt vlastní hříchy a zalíbit se Bohu. LHU 163.3

Nikdy nemohou dosáhnout svého záměru. Člověk nemůže vlastním úsilím nahradit ztracené roucho nevinnosti: Oděv z fíkových listů nebo hříchem ušpiněný šat nemohou nosit lidé, kteří zasednou s Kristem a anděly k večeři Beránkově. LHU 163.4

V Boží přítomnosti můžeme obstát pouze v rouchu, které pro nás připravil Kristus. Kristus jako člověk projevil dokonalou povahu a nabízí nám ji. ... LHU 163.5

Toto roucho, utkané na nebeském stavu, nemá ani jediné vlákno vyrobené člověkem. Kristus jako člověk projevil dokonalou povahu a nabízí nám ji. *„Všechna naše spravedlnost je jako roucho ohyzdné.“* (Iz 64,6) Všechno, co my lidé můžeme udělat, je poznamenáno hříchem. Ale Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal a v Něm žádný hřích není. ... LHU 163.6

Svou dokonalou poslušností umožnil každému zachovávat Boží přikázání. Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s Jeho srdcem, naše vůle splyne s Jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s Jeho myslí a naše myšlenky se Mu podřídí, žijeme Jeho životem. Tím si vlastně oblékneme roucho Kristovy spravedlnosti. Když pak na nás Hospodin shlédne, neuvidí šat z fíkových listů ani nahotu a ošklivost hříchu, ale roucho Kristovy spravedlnosti, kterým je dokonalá poslušnost zákona Hospodinova. – COL 310-312 LHU 163.7

Proměňující moc poslušnosti Božího zákona

„Zachovalť jsem pak v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena neskláněla se Bálovi, a jichžto všech ústa nelíbala ho.“ (1 Kr 19,18) LHU 164.1

Dnes, právě tak jako tomu bylo za dnů Eliášových, je vyznačena jasná hranice mezi lidem zachovávajícím přikázání Boží a ctiteli falešných bohů. *„Dokud kulhati budete na obě strany?“,* bědoval Eliáš. *„Jestliže je Hospodin Bohem, následujtež ho, pakli jest Bál, jděte za ním.“ (1 Kr 18,21)* A poselství pro dnešní dobu zní: *„Padl, padl Babylon... vyjděte z něho, lide můj, abyste neobcovali hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho.“ (Zj 18,2-5) LHU 164.2*

Není daleko doba, kdy na každou duši přijdou zkoušky. Bude na nás vynucováno zachovávání falešné soboty, nastane boj mezi přikázáními Božími a přikázáními vydanými člověkem. Ti, jež se krok za krokem podvolují světským požadavkům a přizpůsobují se světským zvyklostem, se raději podvolí nátlaku, než aby se vystavili posměchu, urážkám, hrozbě uvěznění nebo smrti. V té době bude zlato odděleno od strusky. Pak se rozezná pravá zbožnost od zdání zbožnosti a od pouhého pozlátka. Mnohá hvězda, kterou obdivujeme pro její skvělost, zhasne. Ti, kdož mají na sobě ozdoby svatyně, ale nejsou oděni Kristovou spravedlností, zjeví se pak v hanbě své nahoty. LHU 164.3

Mezi obyvateli země roztroušeni po všem světě jsou takoví, kteří nepadají před Bálem na kolena. Jako hvězdy na nebi, které se objevují jen v noci, zazáří tito věrní až tma přikryje zemi a mráko-ta národy. V pohanské Africe, v katolických zemích Evropy a Jižní Ameriky, v Číně, Indii, na mořských ostrovech a ve všech temných koutech země má Bůh připraveny šiky vyvolených, kteří zazáří v temnotě a odpadlému světu jasně zjeví proměňující sílu poslušnosti Božího zákona. Již dnes se takoví objevují v každém národě a mluví každým jazykem a v hodině nejhlubšího odpadnutí, až satan vynaloží největší úsilí, aby *„všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i v službu podrobení“* přijali pod hrozbou trestu smrti znamení, že zachovávají falešný den odpočinku, tehdy tito věrní, *„bez poskvrny a vrásky“* zazáří *„jako hvězdy ve světě“* (podle Zj 13,16; Fp 2,15). Čím temnější bude noc, tím jasněji budou zářit. – PK 187-189 LHU 164.4

Učitele pro podporu Božího zákona

„Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši.“ (Ž 19,8) LHU 165.1

Kdekoli Ezdráš působil, tam došlo k oživení zájmu o zkoumání svatých Písem. Byli ustanoveni učitelé k vyučování lidu; byl vyzdvihován a ctěn zákon Hospodinův. Lidé zkoumali knihy proroků a jejich stati, předpovídající příchod Mesiáše, přinesly naději a útěchu mnohým zarmouceným a umdleným srdcím. LHU 165.2

Uplynulo přes dva tisíce let od doby, kdy Ezdráš *„uložil v srdci svém, aby zpytoval zákon Hospodinův i plnil jej“* (Ezd 7,10). Avšak ani tato dlouhá doba neubrala na vlivu jeho zbožného příkladu. Záznam o jeho životě naplňuje po staletí mnohé odhodláním, aby *„zpytoval zákon Hospodinův i plnil jej“*. LHU 165.3

Ezdrášovy pohnutky byly vznešené a svaté; ke všemu, co konal, byl puzen hlubokou láskou k duším. Láska a starostlivost, kterou projevoval k těm, kdož zhřešili ať svévolně, nebo z nevědomosti, by měla sloužit za poučení všem, kteří usilují o nápravu. Služebníci Boží mají být pevní jako skála tam, kde se to týká správnosti zásad; přitom však mají projevovat soucit a shovívavost. Jako Ezdráš mají učit přestupníky způsobu života vštěpováním zásad, jež jsou základem všeho správného konání. LHU 165.4

V dnešní době, kdy satan se různými prostředky snaží zaslepit lidi, aby neviděli závazné požadavky Božího zákona, je zapotřebí mužů, kteří dokážou, že mnozí *„se třesou před přikázáním Boha našeho“* (Ezd 10,3). Je zapotřebí opravdových reformátorů, kteří ukážou přestupníkům velkého Zákonodárce a naučí, že *„zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši“* (Ž 19,8). Je zapotřebí mužů dobře znalých Písem, mužů, jejichž každé slovo a čin velebí ustanovení Hospodinova, mužů, kteří touží posilnit víru. Tolik, tolik je zapotřebí učitelů, kteří dovedou vnést do srdcí úctu a lásku k Písmům! LHU 165.5

Nepravost, která je dnes tak rozšířená, je ve velké míře možno přičíst tomu, že se nezkoumá a neposlouchá Písmo, neboť nedbá-li se Slova Božího, pohrdá se tím jeho mocí, která zadržuje hříšné tužby srdce. ... LHU 165.6

V posledních dnech dějin této země promlouvá stále hlas, který promluvil ze Sinaje: *„Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.“* (Ex 20,3) Člověk postavil svou vlastní vůli proti vůli Boží, nemůže však umlčet slovo přikázání. Lidská mysl se nemůže vyhnout svému závazku, který má vůči vyšší moci. Lidé si mohou vymýšlet mnohé teorie a dohady, mohou se snažit stavět vědu proti zjevení a tak se pokoušet odstranit Boží zákon; silněji a stále silněji však zaznívá přikázání: *„Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.“* – PK 623-625 LHU 165.7

1. června

Veliký Učitel

„Jáť jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě.“ (J 18,37) LHU 166.1

Kristus byl největší Učitel, kterého kdy svět poznal. Přišel na tuto zemi, aby kolem sebe rozšířoval jasné paprsky pravdy, aby lidé získali způsobnost pro nebe. *„Proto jsem na svět přišel,“* prohlásil, *„abych svědectví vydal pravdě.“* Přišel, aby objasnil charakter Otce, aby lidé mohli být přivedeni k Jeho uctívání v duchu a pravdě. LHU 166.2

V nebi bylo známo, že člověk potřebuje božského Učitele. Slitování a soucit Boha byl probuzen ve prospěch člověčenstva, které pokleslo a bylo připoutáno k satanovu válečnému vozu; a když se čas naplnil, poslal nám svého Syna. On jediný, účastník všech nebeských porad, přišel na tuto zemi jako vychovatel člověka. Našemu světu se Ho dostalo štědrrou laskavostí Boží; a aby se seznámil s nedostatkem lidské přirozenosti, vzal ji na sebe. K údivu andělských zástupů, věčné Slovo přišlo na tento svět jako bezmocné nemluvňátko. Plně se připravil, opustil královské dvořanstvo a tajemně se spojil s padlým člověčenstvem. *„Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi.“ (J 1,14) LHU 166.3*

Když Kristus opustil svoji svrchovanou vládu, mohl vzít na sebe jakékoli postavení v životě, které by si zvolil. Avšak velkolepost a hodnost pro Něho nic neznamenal, a On si zvolil tu nejpokornější cestu života. Do Jeho zkoušky nevstoupilo nic přepychového, snadného nebo sebeuspokojivého. Pravda nebeského původu stala se Jeho základní myšlenkou; byl poslán sít semeno pravdy a žil takovým způsobem, aby mohl být všem přístupný. LHU 166.4

Že Kristus během svého dětství prospíval v moudrosti a milosti u Boha i u lidí nebylo nic překvapivého; vždyť to bylo ve shodě se zákony Jeho nebeského ustanovení, aby se Jeho nadání vyvíjelo a Jeho schopnosti posilovaly. Nehledal výchovu ve školách rabínů; neboť Bůh byl Jeho vychovatelem. Jak se stával starším, rozrůstala se i Jeho moudrost. Oddával se pilně zkoumání knih Starého Zákona; vždyť věděl, že jsou plny nedocenitelných poučení. Byl poctivý při vykonávání svých domácích povinností; a v časných ranních hodinách, místo aby je trávil na lůžku, býval často zastížen na odlehlém místě, jak zkoumá knihy Starého Zákona a modlí se ke svému nebeskému Otci. LHU 166.5

Se všemi proroctvími, týkajícími se Jeho díla a prostřednické služby byl důkladně obeznámen, zejména s těmi, která se vztahovala k Jeho ponížení, vykoupení a prostřednictví. Účel svého života na zemi měl stále na paměti, a radoval se při pomyšlení, že vznešený cíl Hospodina má vykvést v Jeho ruku. ... LHU 166.6

Jeho slova potěšovaly, podpíraly a žehnaly ty, jež toužili po pokoji, který mohl dát jedině On. – CT 259, 260 LHU 166.7

Učitel poslaný Bohem

„Mistře, víme, že jsi od Boha přišel mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním.“ (J 3,2) LHU 167.1

Kristus projevoval nezlomné sebeovládání ve všem a neobyčejný soucit s jinými. Dobro konal s klidem a trpělivou stálostí jako nikdo z lidí. Farizeové a saduceové Jej neustále špehovali a mnozí z nich, když naslouchali Jeho slovům a všímali si Jeho klidu, dokonce když Jej obklopovali neklidní a nevzdělaní lidé, uvěřili v Něj. ... LHU 167.2

Všechno pohrdání a hořkost, se kterými se Kristus každodenně střetával, nemohly Jej zbavit sebeovládání. Když Mu zlořečili, nezlořečil zase. ... Nikdy nepřekročil hranici slušnosti. Kým byl? Vznešenost nebes, Král slávy. Jeho odpůrci rozdmýchávali bouři sporů, aby Jej vyvedli z rovnováhy, ale On si toho vůbec nevšiml. Zůstával klidným, protože byl živým ztělesněním pravdy. LHU 167.3

Ti, jež dnes nesou poselství pravdy světu, mají studovat Kristovu pozemskou službu a uplatňovat v životě Jeho lekce. Nikdy nezapomínejte, že jste děti nebeského Krále, synové a dcery Pána vojsk. Opatrujte pokoj a klid v Bohu, dokonce i když se stýkáte s těmi, které ponoukají síly zdola, aby mluvili lež. Buďte si jisti, že ani nejsilnější zbraň, kterou vlastní, není sto zničit pravdu, třebaže by se ji snažili očernit a zkreslit. „Kdo proti nám, když Bůh náš s námi je?“ ... LHU 167.4

Byl Učitelem, poslaným Bohem, aby lidstvu přinesl poznání. Oplývající neomezenou tvůrčí silou Kristus řekl, že všechny potáhne k sobě a dá lidem věčný život. V Něm je obsažena moc k uzdravení všech tělesných i duchovních nemocí. LHU 167.5

Kristus přišel na náš svět ne pro vlastní vyvýšení, ale pro ukončení záležitosti, která za sebou táhla věčné následky. Kde Jej nalézáme, když konal tuto práci? V domě rybáře Petra, u Jákovovy studnice besedujícího se samaritánkou o živé vodě. Přednostně učil na čerstvém vzduchu, jindy zase v chrámě, když navštěvoval místa, kde se Židé shromažďovali. Ale nejčastěji učil, když seděl na úpatí hory nebo v rybářské loďce. Život těchto skromných rybářů Mu byl blízký. Soucítil s potřebnými, trpícími, opovrhovanými; a mnohé to k Němu přitahovalo. ... A těm, kteří dnes žízní po míru a pokoji, jako žíznili ti, kteří poslouchali Jeho slova v Judstvu, praví: *„Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, já vám dám odpočinutí.“* – ST June 24, 1897 LHU 167.6

Učedníci nebeského Učitele

„Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus.“ (J 1,42) LHU 168.1

Druhého dne stál Jan se dvěma svými učedníky, když znovu spatřil Ježíše v zástupu lidí. Znovu se tvář prorokova rozzářila slávou Neviditelného, když zvolal: „*Aj, beránek Boží!*“ Tato slova uchvátila srdce učedníků. Zcela jim neporozuměli. Jaký význam mělo jméno „beránek Boží“, které Mu Jan dal? Jan sám nepodal o tom vysvětlení. LHU 168.2

Opustili Jana a šli hledat Ježíše. Jeden z nich byl Ondřej, bratr Šimonův, druhý byl Jan evangelista. Stali se prvními Kristovými učedníky. Šli za Ježíšem, puzeni neodolatelným nutkáním, toužili promluvit s Ním, přesto že se jich zmocnila posvátná bázeň a upadli v mlčení, pohroužení v přemýšlení: „Je to Mesiáš?“ LHU 168.3

Ježíš věděl o tom, že Ho následují učedníci. Byli prvním ovocem Jeho práce a srdce nebeského Učitele se zaradovalo, když tyto dvě duše přijaly Jeho milost. Obrátil se k nim a zeptal se jich: „Co hledáte?“ Chtěl, aby se svobodně rozhodli, zda se vrátí nebo zda vysloví své přání. LHU 168.4

Měli na mysli jediné. Přemýšleli jen o jedné věci. Zvolali: „*Rabi, ... kde bydlíš?*“ V krátkém rozhovoru na cestě by se nemohli dozvědět to, po čem toužili. Proto chtěli být s Ježíšem sami, aby si sedli u Jeho nohou a naslouchali Jeho slovům. „*Řekl jim: Pojd'te a uvidíte! Šli tedy, viděli kde bydlí a zůstali u něho ten den.*“ LHU 168.5

Kdyby Jan a Ondřej byli měli tak nevěřícího ducha jako kněží a přední Izraele, nebyli by se z nich stali posluchači u noh Ježíšových. Byli by k Němu přišli jako kritikové, aby soudili Jeho slova. Mnozí si tak zavírají dveře, když se jim naskytne nejvzácnější příležitost. Uposlechli výzvy Ducha svatého v kázání Jana Křtitele a nyní poznali hlas nebeského Učitele. Slova Ježíšova jim zněla jako svěží pravda a krása. Vrhala božské světlo na učení obsažené ve spisech Starého Zákona. LHU 168.6

Je to pokání a víra a láska, co umožňuje duši přijmout moudrost z nebe. Víra působící skrze lásku je klíčem k poznání a každý, „*kdož miluje, pozná Boha*“ (1 J 4,7). ... LHU 168.7

Na druhý den chtěl Ježíš vyjít do Galileje, a našel Filipa a řekl mu: „Pojd' za mnou.“ Filip uposlechl výzvy a stal se hned také pomocníkem Kristovým. – DA 138, 139 LHU 168.8

Kristus nás zve svěřit se

„(Ježíš) řekl: *Pod' za mnou.*“ (L 9,59) LHU 169.1

Pád našich prarodičů roztrhl zlatý řetěz bezvýhradné poslušnosti lidské vůli vůli Boží. Od té chvíle nebyla poslušnost považována za bezpodmínečně nutnou. Lidé sledují své vlastní záměry, které podle slov Ježíšových o obyvatelích starého světa, byly zlem každého času. Pán Ježíš praví: „*Přikázání Otce svého zachoval jsem.*“ „*Jdu, abych činil vůli tvou, Bože můj.*“ Obviňován Židy, stál čistý, ctný a svatý. Předhodil jim výzvu: „*Kdo z vás uviní mne z hříchu?*“ Vykupitel světa přišel nejen proto, aby se stal obětí za hřích, ale aby byl lidem příkladem ve všem. Byl takovým Učitelem a Vychovatelem, jakého svět nikdy dříve neviděl a neslyšel. Mluvil s mocí a vybízel svěřit se Mu. ... LHU 169.2

Jednorozený Syn nekonečného Boha svým slovem a praktickým příkladem nám zanechal zářný příklad. Svými slovy nás naučil podřizovat se Bohu a svými skutky nám ukázal, jak to můžeme udělat. Přeje si, aby všichni jednali stejně: rozumem poslouchal Boha, a slovem a skutkem učil jiné, co mají dělat, aby se stali poslušnými Božími dětmi. LHU 169.3

Ježíš předložil celému světu jasné zjevení svého božského poslání a své služby. Přišel odhalit našemu světu charakter Otce; a my, když studujeme život, slova a činy Ježíše Krista, získáváme všestrannou pomoc ve výchově k poslušnosti Boha. Když napodobujeme příklad, který nám zanechal, stáváme se živým poselstvím, kterého si váží a čtou všichni lidé. Svým charakterem zjevujeme světu Ježíše Krista. Kristus pouze neurčil jasné pravidla, stanovující jak se můžeme stát poslušnými dětmi, nýbrž ukázal svým životem a charakterem, jak dělat to, co je správné a přijatelné pro Boha. A proto když nečiníme to, co je příjemné Bohu, budeme bez výmluvy. LHU 169.4

Vždy máme být Ježíši vděční za to, že naproti lživým satanovým tvrzením nám činem dokázal, že člověk může ostříhat Boží přikázání. Veliký Učitel přišel na naši zemi a postavil se do čela lidstva, aby ho takovým způsobem pozvedl a posvětil svou svatou poslušností všech Božích přikázání. Dosvědčil, že poslouchat je možné. Ukázal, že člověk může projevovat poslušnost v celém svém životě. Tudíž dává lidem světu, tak jako Otec dal svého Syna, aby se v jejich životě projevil život Ježíše Krista. ... LHU 169.5

Ježíš praví: „*Pojd' za mnou.*“ – Manuscript 1, 1892 LHU 169.6

5. června

Ježíš vyučuje nebeským pravdám

„Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil v pravdě tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého.“ (Ž 85,11) LHU 170.1

Ve Slově Božím je jasně uvedeno to, co v nebeské radě Otec a Syn považovali za důležité pro spásu člověka. Nekonečné pravdy spasení jsou zvěstovány tak prostě, že smrtelná bytost, která touží po poznání pravdy, je nemůže nepochopit. Božská zjevení slouží k jejich ponaučení ve spravedlivosti, aby mohli Boha velebit a pomáhat svým bližním. LHU 170.2

Tyto pravdy jsou obsaženy v Božím Slově a podle jejich vzoru můžeme soudit mezi dobrým a špatným. Poslušnost Slova je pro mládež tou nejlepší záštitou proti pokušením, kterým je vystavována v době, kdy získává vzdělání. Studium Písma se učí, jak uctívat Boha a jak být upřímný k lidem, plnit si své povinnosti a jak se vyrovnávat s protivenstvím, které přináší každý den a statečně nést svůj kříž. LHU 170.3

Kristus, ten velký Učitel, se snažil o to, aby odvrátil myšlenky lidí od rozjímání o pozemských záležitostech, aby je mohl učit o nebeských věcech. Kdyby v Jeho době byli kazatelé ochotni dát se od Něho poučit a spojili by se s Ním k rozsévání semene pravdy, pak by svět byl úplně jiný, než je nyní. Kdyby zákoníci a farizeové spojili své síly se Spasitelem, změnilo by poznání Krista v jejich duši morální podobu Boha. LHU 170.4

Avšak Izraelští vůdci se odvrátili od zdroje skutečného poznání. Zkoumali Písmo svaté pouze proto, aby opodstatnili svoji tradici a vynucovali si vyumělkované pozornosti. Při svých výkladech vyjadřovali názory, které Bůh nikdy neřekl. Jejich nesmyslné výklady vnesly zmatek do toho, co Bůh jasně vyložil. Přeli se o maličkosti a ve skutečnosti odmítali nejdůležitější pravdy. Boží Slovo bylo zbaveno vší své síly a zlí duchové si dělali, co chtěli. LHU 170.5

Kristova slova neobsahují nic, co by bylo nepodstatné. Kázání na hoře je podivuhodným výtvorem, přesto však tak prosté, že o něm může přemýšlet i dítě, aniž by je špatně pochopilo. Hora blahoslavenství je symbolem duchovního vyvýšení, na kterém stál Kristus. Každé slovo, které vyslovil, přicházelo od Boha a mluvil s nebeskou autoritou. *„Slova, kteráž já mluvím vám, duch jsou a život jsou.“ (J 6,63)* Jeho učení je plno zušlechťujících, spasitelných pravdy, se kterou nemohou být srovnávány ani ty největší snahy lidí a sebedůkladnější výzkumy. Byl citlivý vůči hrozné zkáze, vznášející se nad lidským pokolením a přišel, aby zachránil duše svojí vlastní spravedlností. Tím přinesl světu záruku naděje a úplného vysvobození. – CT 438, 439 LHU 170.6

Každý den hovořte Kristova slova

„Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete.“ (J 8,31) LHU 171.1

Je vůlí Boží, aby každý, kdo vyznává křesťanství, zdokonalil charakter podle nebeského vzoru. Studováním Kristova charakteru, jak se nám jeví v Bibli, uskutečňováním Jeho ctností, mění se věřící ve stejný obraz laskavosti a milosrdenství. Kristovo dílo odříkání a obětování se uvedené do každodenního života rozvine víru, která se osvědčuje láskou a očišťuje duši. Jsou mnozí, kteří by se rádi vyhnuli účasti na snášení trampot, Hospodin však promlouvá ke všem, když říká: *„Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne.“ (Mt 16,24) LHU 171.2*

Velké dílo musí být vykonáno vykládáním spasitelných pravd Písma. To je prostředek, ustanovený Bohem, aby byl zastaven příval mravní zkaženosti na zemi. Kristus dal svůj život, aby člověku umožnil získat Boží obraz. Mocí Jeho milosti jsou lidé pozvedáni k poslušnosti pravdy. Ti, kteří by rádi okusili větší posvěcení pravd ve svém nitru měli by tuto pravdu zvěstovat těm, kteří ji neznají. Nikdy se nesetkají s prací, která by byla více povznášející a více zušlechťující. ... LHU 171.3

Nikdo není kvalifikován pro tuto práci, neučí-li se denně slovům seslaným Bohem. Nyní je doba pro setbu semene Božího Slova. Semeno, které rozséváme, musí být laskavé, aby vydávalo to nejvzácnější ovoce. Nemáme vůbec čas na promarnění. Práce našich škol musí stále více získávat charakter práce Kristovy. Pouze síla Boží milosti působící v lidských srdcích a myslích může vyčistit a udržet v čistotě naše školy. ... LHU 171.4

Ve zprávách, která jsou nám čas od času posílány, tají se pravdy, schopné vykonat podivuhodné dílo reformy našich charakterů, jestliže do nich začneme vnikat. Připraví nás pro vstup do Božího města. Je naší výsadou, abychom dělali nepřetržité pokroky k vyššímu stupni křesťanského žití. ... LHU 171.5

Musíme být odvráceni od našeho nedokonalého žití k důvěře ve Slovo Boží. Následovníci Krista nemají hledat zdroj světla sami v sobě. Budou-li neustále sledovat život Kristův, pak se jejich mysl a srdce změní ve stejný obraz. Pak budou stát v popředí bez jakéhokoliv povrchního úsilí. Hospodin po nikom nežádá, aby stavěl na odiv svoji výtečnost. Darováním svého Syna učinil opatření, aby náš vnitřní život mohl být prostoupen zásadami nebe. Toto opatření je určeno k tomu, aby vedlo k zjevení Krista světu. Když lid Boží pozná znovuzrození, spolehlivě mu to odhalí věrnost Jeho nezlomných zásad. – CT 249-251 LHU 171.6

Ježíš učil prostě, ale s mocí

„Nebo učil je jako moc maje, a ne jako zákoníci.“ (Mt 7,29) LHU 172.1

Na svých cestách po zemi se Ježíš vždy zastavoval v Kafarnaum. Proto se toto stalo „Jeho městem“. ... LHU 172.2

Bylo velkým dopravním uzlem. Městem procházeli lidé z mnoha zemí nebo se v něm na svých cestách zastavoval, aby si odpočinuli. Ježíš se v něm bude moci setkat s příslušníky všech národů a všech společenských tříd, s bohatými a vznešenými i s chudými a poníženými a Jeho učení se odtud bude šířit do ostatních zemí a do mnoha domácností. Tím se vzbudí zájem o zkoumání proroctví, pozornost se upře na Spasitele a svět se tak dozví o Jeho poslání. LHU 172.3

Přes veškerou činnost, kterou velerada vyvíjela proti Ježíši, očekával lid s dychtivostí, že Kristovo dílo se bude rozvíjet. Celé nebe se o ně zajímalo. Andělé připravovali cestu pro Jeho poslání, působili na srdce lidí a přitahovali je ke Spasiteli. LHU 172.4

V Kafarnaum měli důkaz o moci Kristově; tímto důkazem byl syn královského služebníka, kterého Ježíš uzdravil. A dvořan s celou svou rodinou s radostí dosvědčoval svou víru. Jakmile se rozneslo, že je mezi nimi sám Učitel, bylo celé město vzrušeno. Za Ježíšem přicházely celé zástupy lidí. V sobotu pak lid přeplňoval synagogu tak, že mnozí museli stát venku, protože se nemohli dostat dovnitř. LHU 172.5

Všichni, kdož slyšeli Spasitele, „*divili se velmi učení jeho, nebo mocná byla řeč jeho*“. „*Nebo učil je jako moc maje, a ne jako zákoníci.*“ (L 4,32; Mt 7,29) ... LHU 172.6

Ježíš se nestaral o otázky, které vyvolávaly rozpor mezi Židy. Jeho posláním bylo hlásat pravdu. Jeho slova osvěcovala učení patriarchů a proroků a Písmo se lidem stávalo novým zjevením. Jeho posluchači nikdy před tím nepostřehli, jak hluboký význam má Slovo Boží. LHU 172.7

Ježíš se stýkal s lidmi v jejich vlastním prostředí jako někdo, kdo zná jejich trápení. Jeho pravda byla krásná, protože ji zvěstoval jasným a prostým způsobem. Jeho řeč byla ryzí, čistá a průhledná jako bystřina. Jeho hlas zněl jako hudba těm, kteří byli zvyklí poslouchat jednotvárné hlasy rabínů. Jeho učení bylo prosté, avšak Ježíš je přednášel s rozhodností. Tím se Jeho učení lišilo od učení, jež šířili všichni ostatní. Rabíni mluvili s váhavostí a s pochybnostmi, jako by se Písmo mohlo vykládat buď tak nebo právě naopak. Jejich posluchači denně propadali stále větší nejistotě. Ježíš však vykládal Písmo s neochvějnou rozhodností. Ať mluvil o čemkoli, přednášel to s takovou pádností, že Jeho slova nebylo možné zvrátit. ... V každé své rozmluvě zjevoval Boha. – DA 252-254) LHU 172.8

Důležité duchovní lekce

„A všechno, což byste koli činili, z té duše číňte, jako Pánu, a ne lidem.“ (Ko 3,23) LHU 173.1

Život Pána Ježíše byl od Jeho nejútlejšího mládí životem soustředěné činnosti. Nežil jen pro vlastní uspokojení. I když pracoval jako tesař se svým pěstounem Josefem, nepřestal být Synem věčného Boha. Řemeslná práce byla pro Něj důležitá. Přišel na svět jako budovatel lidských povah, proto dělal dokonale také všechno ostatní. Do každé všední práce vkládal tutéž dokonalost, jakou později projevoval, když přetvářel lidské povahy Boží mocí. Máme následovat Jeho příkladu. LHU 173.2

Rodiče, uče své děti, jakou cenu má čas a jak jej správně využít. Uče je, že stojí za námahu konat to, co oslaví Boha a prospěje lidem. Již v mládí mohou děti pracovat pro Boha jako misio-náři... LHU 173.3

I když pracujeme v jakémkoli oboru, Slovo Boží nás učí: *„V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.“ „Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej.“ „Vě-douce, že ode Pána vzítí máte odplatu věčného dědictví; nebo Pánu Kristu sloužíte.“ (Ř 12,11; Kaz 9,10; Ko 3,24) – COL 345, 346 LHU 173.4*

Každodenním povinností by děti měly být vyučovány takovým způsobem, aby Pán mohl ne-smazatelně zapůsobit na jejich srdce. Učiňte tyto prosté práce takovými, aby na nich děti chápaly lekce Božího Slova. Ukažte dětem, že všechny jejich návykové práce se mají dělat důkladně. Tím, že poctivě a zručně plní své každodenní povinnosti, se naučí duchovním lekcím, které jim zůstanou na celý život. Bůh si přeje, aby v našem plánování i činech byla vidět zručnost a zdravý rozum. Tím, že dal pokyny ke stavbě svatyně, položil veliký Učitel zásady, které měly být Izraeli k duchovnímu užítku po celý další život. Moudrost a dokonalost, jež se v této práci projevovala, sym-bolizovala tu práci, která měla být vykonána v jejich životě na přípravě srdcí pro přebývání Ducha Božího v nich. LHU 173.5

Rodiče, často se ptáte, co máte dělat. Máte tím nejlepším způsobem plnit své rodinné po-vinnosti a snažit se každodenně v každou hodinu být dětem příkladem hodným následování. ... Necht' vaše naučení vnesou radost a štěstí do jejich života a probudí v nich touhu sloužit Kristu. Na-učte děti využívat Bohem jim dané schopnosti pro Jeho práci. Tehdy budou následovat příklad slu-žebníka Ježíše. – ST Nov. 14, 1911 LHU 173.6

Ježíš svým příkladem učil píli

„Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej.“ (Kaz 9,10) LHU 174.1

V jednoduché haleně prostého dělníka procházel ulicemi městečka, když chodíval do práce nebo se z práce navracel. Nepoužil své božské moci k tomu, aby si ulehčil své břímě nebo usnadnil svou práci. LHU 174.2

Práce, kterou Ježíš konal v dětství a mládí, přispěla k rozvoji Jeho duševních a tělesných sil. Svých tělesných sil nepoužíval nerozumně, nýbrž tak, aby neohrozil své zdraví a aby tak mohl pracovat v každém ohledu co nejlépe. Ani s pracovním náradím nezacházel ledabyly. Byl právě tak dokonalým dělníkem, jak dokonalou měl povahu. Svým vlastním příkladem učil, že je naší povinností, abychom byli příčinliví, že své dílo máme vykonávat přesně a svědomitě a že jen taková práce slouží ke cti. Výcvik, při němž se ruce učí užitečné práci a při němž se mladí lidé učí nést svou část životního údělu, dává tělesnou sílu a rozvíjí všechny schopnosti. Každý by si měl najít nějakou práci, která by mu prospívala a jiným byla k užitku. Bůh stanovil, že práce je požehnáním a jen pilný dělník pozná pravou slávu a radost života. Bůh nachází zalíbení v dětech a mladých lidech, kteří se s radostí chápou svých povinností v domácnosti a pomáhají otci a matce. Z takových dětí se po odchodu z domova stávají užiteční členové lidské společnosti. LHU 174.3

Po celý svůj život na zemi neustal Ježíš usilovně pracovat. Očekával mnoho, a proto mnoho zkoušel. ... Ježíš se nevyhýbal povinnosti a odpovědnosti k lidem. ... LHU 174.4

Tvrdou kázní, kterou zachoval Kristus, měli bychom i my vyvíjet v sobě rozhodnost a energii a silnou a pevnou povahu, jakou měl Kristus. A milost, již se dostalo Jemu, dostane se i nám. ... Ježíš vnášel do své práce radost a ohleduplnost. Vskutku vyžaduje mnoho trpělivosti a duchovní síly, máme-li zavést náboženství v rodině a na pracovišti, máme-li snášet napětí, které s sebou přináší světské zaměstnání a současně nepouštět z očí slávu Boží. A právě v tom je nám Kristus pomocí. Nikdy se světskými věcmi nezabýval natolik, aby neměl čas nebo pomyšlení na věci nebeské. Štěstí a radost, jež naplňovaly Jeho srdce, dával často najevo tím, že zpíval Žalmy a nebeské písně. Obyvatelé Nazareta často slýchávali Jeho hlas, jenž chválil Boha a vzdával Mu díky. Zpěvem rozmlouval s nebesy a když si Jeho společníci stýskali, že jsou prací unaveni, povzbudil je tím, že jim zapěl sladkou melodii. Zdálo se, že Jeho chvalozpěv zahání zlé anděly a že jako kadidlo naplňuje prostor libou vůní. Mysl Jeho posluchačů se přitom odpoutávala od pozemského vyhnání a vznášela se do nebeského domova. – DA 72, 73 LHU 174.5

Ježíš nám posílá sílu

„I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých.“ (L 22,31.32) LHU 175.1

Jako Kníže života měl Boží sílu a vítězně bojoval za svůj lid. Tento Spasitel, který se modlil za ty, kdo necítily potřebu modlitby, a plakal pro ty, kdo necítily potřebu slz, je nyní před trůnem, aby přijímal a předkládal svému Otci žádosti těch, za něž se modlil na zemi. My máme následovat Kristův příklad. Modlitba je při naší práci pro spásu duší nutností. Jedině Bůh může dát vzrůst semení, které zaséváme. LHU 175.2

My často selháváme, protože si neuvědomujeme, že Kristus je s námi svým Duchem tak věrně, jako když se za dnů svého ponížení viditelně pohyboval na zemi. Uplynulý čas nezměnil nic na Jeho zaslíbení, které dal svým apoštolům při rozloučení, když byl od nich vzat na nebesa. *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“* (Mt 28,20) On určil, aby tu byla poslušnost mužů, kteří odvozují autoritu od prvních učitelů víry pro nepřetržité kázání o Kristu, a to Kristu ukřižovanému. Velký Učitel seslal svým služebníkům moc a ti mají *„poklad tento v nádobách hliněných“* (2 K 4,7). Kristus bude řídit práci svých vyslanců, jestliže čekají na Jeho příkazy a vedení. ... LHU 175.3

S opravdovostí a vírou, která nebude zapřena, budou prosit Boha, aby jim dal sílu a vytrvalost při konání povinností i v soužení, a aby jejich rty byly posvěceny dotekem řeřavého uhlu z oltáře, aby lid zvěstoval Boží Slovo. *„Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluvit slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící.“* (Iz 50,4) LHU 175.4

Kristus Petrovi řekl: *„Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici; ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá.“* (L 22,31.32) Kdo dokáže odhadnout výsledek modliteb Vykupitele světa? Až Kristus uzří z práce své duše užitek, jímž bude nasycen, pak lidé poznají a uvědomí si cenu Jeho vroucích modliteb v době, kdy Jeho božství bylo oděno lidstvím. LHU 175.5

Ježíš neprosil pouze za jednoho, ale za všechny své učedníky. *„Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou.“* (J 17,24) Jeho oko pronikalo temným závojem budoucnosti a četlo příběh života každého Adamova syna i dcery. Cítil břemena a žaly každé bouří zmítané duše a ta vroucí modlitba platila nejen pro Jeho žijící učedníky, ale všechny Jeho následovníky až do skonání času. ... Tato modlitba zahrnuje i nás. ... Když selže veškerá lidská opora, tehdy nám Ježíš přichází na pomoc; Jeho přítomnost rozptýlí temnotu a zapudí mrak sklíčenosti. – 4T 528-530 LHU 175.6

Učme se u božského Učitele

„I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětující oběti v spravedlnosti.“ (Mal 3,3) LHU 176.1

Zde je popsán proces očišťování, konaný Hospodinem zástupů. Pro duši je to nejtěžší zkouška, ale pouze díky němu mohou být odstraněny hrubé a špatné příměsi. Zkoušky, které na nás přicházejí, jsou nutné k tomu, aby nás přiblížily k našemu Nebeskému Otci a k poslušnosti Jeho vůle, abychom mohli přinést Pánu obět' spravedlnosti. Bůh dal každému z nás schopnosti a talenty k tomu, abychom je rozvíjeli. Potřebujeme novou, živou zkušenost v náboženském životě, abychom mohli plnit Boží vůli. Ať jsme v minulosti prožili cokoli, nebude nám té zkušenosti stačit v budoucnosti. Nepodepře nás a nepřemůže těžkosti, jež na naší cestě vznikají. Abychom se mohli stát vítězi, potřebujeme každodenně novou milost a čerstvou sílu. LHU 176.2

Velmi málokdy býváme uváděni dvakrát do jedné a té samé situace. ... Každý z nás má svou vlastní zkušenost a vyzkoušené okolnosti pro vykonání určité práce. Bůh má práci i cíl pro život jednotlivce i všech nás dohromady. Každá událost, byť sebemenší, má místo v našem životě. Musíme stále vlastnit světlo a zkušenost, pramenící z Boha. Všichni je potřebujeme a Bůh si přeje nám je dát, jestliže je budeme chtít přijmout. Nezavřel nebeská okna před našimi modlitbami; ale je mnoho takových, kteří necítí nevyhnutelnost Boží pomoci, jež je jim tak potřebná. ... LHU 176.3

Potřebujeme pilně se učit u božského Učitele nejen nyní, ale v každém úseku našeho života. A čím větší bude námi získaná zkušenost, tím blíže budeme čistému nebeskému světlu a tím jasněji v sobě rozpoznáme, co je zapotřebí spravit. Můžeme stále konat dobré skutky, být jiným k požehnání, jestliže hledáme radu u Boha a jdeme po cestě poslušnosti a víry. Cesta spravedlivých je cestou rozvoje od síly k síle, od milosti k milosti, od slávy v slávu. Božské osvětlení se bude stále rozmáhat a doprovázet naše kroky vpřed a bude nás připravovat na povinnosti a kritické okolnosti, jež nás v budoucnosti očekávají. LHU 176.4

Opravdová zbožnost směřuje k sebeprojevu a společenství. Žalmista praví: *„Spravedlnosti tvé neukryl jsem u prostřed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždění velikém.“ (Ž 40,11)* Kde přebývá Boží láska, tam je také vždy touha ji vyjádřit. Nám je však zatěžko poddat se nutnosti sebeukřizování. ... LHU 176.5

Můžeme se zcela obrátit, být proměněni a být skutečně dětmi Božími, nejen se radovat z poznání Boží vůle, ale svým příkladem vést jiné k téže cestě pokorné poslušnosti a posvěcení. – RH June 22, 1886 LHU 176.6

Kristovo učení objalo svět

„I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, že se převelmi divili zástupové učení jeho.“ (Mt 7,28)

LHU 177.1

Kristus se nezabýval pomyslnými teoriemi, ale tím, co je podstatné pro rozvoj charakteru, co zvyšuje lidskou schopnost k poznávání Boha a co zvětšuje jeho sílu ke konání dobrého. Mluvil o těch pravdách, které mají vztah k vedení života a spojují člověka s věčností. *LHU 177.2*

Místo, aby nabádal lidi ke studiu lidských teorií o Bohu, Jeho slovu a Jeho činech, učil je, aby Jej spatřovali tak, jak se projevuje ve svých skutcích, ve svém slově a ve své prozřetelnosti a uváděl jejich mysl do spojení s myslí Nekonečného. *LHU 177.3*

„Převelmi se divili zástupové učení Jeho.“ (Mt 7,28) Nikdy před tím nemluvil nikdo, kdo by měl takovou moc k probuzení mysli, k roznícení touhy po vyšším a k rozvinutí každé schopnosti.

LHU 177.4

Kristovo učení, stejně jako Jeho náklonnost, objalo svět. Neexistuje žádná tíseň, jež by nebyla Jeho učením předvídána a pro niž by Jeho zásady neměly rady. On je knížetem učitelů a Jeho slova se mají stát průvodci Jeho spolupracovníků až do času konce. ... Před Jeho duševním zrakem se rozvíjel každý výjev lidského úsilí a snažení, pokušení i boje, zoufalství i nebezpečí. Byla Mu známa lidská srdce, všechny domovy, všechny zábavy, radosti a touhy. *LHU 177.5*

Nemluvil však pouze ke všemu lidstvu jako celku, ale obracel se přímo ať k malému dítěti v blahu jitra života; k dychtivému a neklidnému srdci mladých; k lidem ve zralém věku, kteří nesou břímě odpovědnosti a starosti; i ke starým lidem v jejich mdlobách a slabostech. Jeho poselství platí všem, každému jedinci lidstva, v každé zemi a v každém věku. *LHU 177.6*

V Jeho učení jsou zahrnuty věci časné i věci věčnosti, skutečnosti viditelné ve svém vztahu k neviditelným; pomíjející události běžného života i slavné vyvrcholení všeho v žití budoucím. *LHU 177.7*

Všechny zjevy přítomného života uvedl ve správný poměr jako podřízené zájmům věčnosti, avšak nepřezíral jejich důležitost. Učil, že nebe a země spolu souvisí a že poznání pravdy Boží usnadňuje člověku lepší zastávání povinností denního života. *LHU 177.8*

Nic pro Něj nebylo bezvýznamným. Hry dětí, lopota muže, životní radosti, starosti, to všechno byly prostředky vedoucí k jedinému cíli – povznesení lidstva podle zjeveného Božího plánu. – Ed 81, 82 *LHU 177.9*

Znát Boha znamená poslouchat Jej

„Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním. Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“
(J 14,14.15) LHU 178.1

„V mém jménu“ se modlete, tak přikázal Kristus svým učedníkům. Ve jménu Kristově mají následovníci Kristovi stanout před Bohem. Mají cenu v očích Božích jen cenou obětí, pro ně přinesené. Bůh je cení podle spravedlnosti, kterou jim přičte Kristus. Kvůli Kristu odpouští Bůh těm, kdož se Ho bojí. Nehledá v nich zkaženost hříšníka, poznává v nich podobu svého Syna, v něhož uvěřili. LHU 178.2

Bohu působí zklamání, když Jeho lid projevuje nadměrnou skromnost. Přeje si, aby Jeho vyvolení dědici přikládali sobě cenu úměrnou ceně, kterou za ně dal. Bůh je chtěl mít, jinak by nebyl poslal svého Syna, aby je vykoupil tak velikou obětí. Má pro ně úkol a je potěšen, obracejí-li se k Němu i s největšími prosbami, aby směli oslavit Jeho jméno. Smějí očekávat velké věci, mají-li víru v Jeho zaslíbení. LHU 178.3

Prosit ve jménu Kristovu však znamená mnoho. Zavazuje nás to, abychom přijali Jeho povahu, projevovali Jeho ducha a konali Jeho skutky. Spasitelovo zaslíbení je vázáno podmínkou: *„Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“* Kristus zachraňuje lidi ne v hříchu, ale od hříchu; a ti, kdož Ho milují, prokazují svou lásku poslušností. LHU 178.4

Veškerá pravá poslušnost vychází ze srdce. Kristus konal všechno srdcem. A podvolíme-li se, ztotožní se Kristus s našimi myšlenkami a cíli a přizpůsobí naše srdce a mysli své vůli tak, že provádění našich vlastních rozhodnutí bude v souladu s poslušností Kristu. Naše vůle, očištěná a posvěcená najde své největší potěšení v tom, že bude konat Jeho dílo. Poznáme-li Boha a je naší výsadou Jej poznat, stane se náš život životem neustálé poslušnosti. Oceníme-li povahu Kristovu a budeme-li obcovat s Bohem, stane se nám hřích ošklivostí. LHU 178.5

Jako Kristus žil podle zákona, když žil v lidské podobě, tak i my tak můžeme žít, přimkneme-li se k Všemohoucímu, aby nám dal sílu. Nesmíme však odpovědnost za své povinnosti vkládat na druhé a nesmíme čekat, aby nám řekli, co máme činit. Nemůžeme spoléhat na to, že nám kdosi poradí. Pán nás poučí o naší povinnosti právě tak ochotně, jako poučí kohokoliv jiného. Přistoupíme-li k Němu ve víře, sdělí nám osobně svá tajemství. Srdce v nás často zahoří, když se k nám přiblíží, aby s námi obcoval, jako obcoval s Enochem. Ti, kdož se rozhodnou, že neučiní nic, co by se nelíbilo Bohu, předloží svou věc Kristu a pak už budou vědět, jak si správně počínat. A dostane se jim nejenom moudré rady, ale i síly. Dostane se jim síly k poslušnosti i k službě, jak to odpovídá Kristovu zaslíbení. – DA 668-669 LHU 178.6

Duch svatý byl dán, aby nás vyučil

„Ale když přijde ten Duch pravdy, uveďte vás ve všelikou pravdu.“ (J 16,13a) LHU 179.1

Dříve, než položil svůj život jako svatou oběť, myslel Kristus na nejdůležitější a nejdokonalejší dar, kterým obdaří své následovníky, dar, který jim přiblíží na dosah nezměrné zdroje milosti. *„A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá a v vás bude. Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám.“ (J 14,16-18) LHU 179.2*

Již před tím byl Duch na světě; hned od počátku díla vykoupení působil na lidská srdce, pokud však byl na zemi Kristus, učedníci netoužili po jiném pomocníku. Teprve až budou připraveni o Jeho přítomnost a pocítí potřebu Ducha, tehdy přijde. *LHU 179.3*

Duch svatý je zástupcem Krista. Nemá lidský zjev a je na něm nezávislý. Kristus, obtížený svou lidskou schránkou, nemohl být osobně na každém místě. Proto bylo v zájmu učedníků, že odejde k Otci a pošle Ducha, aby byl Jeho nástupcem na zemi. Nikdo se pak nebude těšit výhodě, že se může osobně setkat s Kristem. Prostřednictvím Ducha bude Spasitel přístupný všem. V tomto smyslu bude všem bližší, než kdyby nebyl vstoupil na nebesa. ... *LHU 179.4*

Vždy a všude, při všech strastech a v každém utrpení, když vyhlídky jsou temné a budoucnost nejistá, když se cítíme bezmocní a opuštění, bude k nám vyslán Utěšitel jako odpověď na modlitbu víry. Okolnosti nás mohou odloučit od všech našich pozemských přátel; žádná okolnost a žádná vzdálenost vás však nemůže odloučit od nebeského Utěšitele. Ať jsme kdekoli, ať půjdeme kamkoli, je stále při našem boku, aby nás podporoval, povzbuzoval, posiloval a potěšoval. ... *LHU 179.5*

Utěšitel je zván „Duchem pravdy“. Jeho posláním je stanovit pravdu a zachovat ji. Nejprve přebývá v srdci jako Duch pravdy a tím se stává Utěšitelem. V pravdě je útěcha a pokoj; pravý pokoj ani pravou útěchu nelze nalézt ve lži. Lživými názory a nesprávnými tradicemi získává satan nadvládu nad lidskou myslí. Přivádí lidi k nesprávným názorům a tím znetvořuje jejich povahu. Duch svatý působí skrze Písmo na mysl a vštěpuje pravdu do srdce. Tak odhaluje blud a vypuzuje ho z duše. Skrze Ducha pravdy působícího Slovem Božím přitahuje Kristus svůj vyvolený lid k sobě. – DA 668, 669 *LHU 179.6*

Kristův způsob učení

„Ó jak krásné na horách nohy toho, ještě potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ještě zvěstuje dobré, ještě káže spasení, a mluví k Sionu: Kralujeť Bůh tvůj.“ (Iz 52,7) LHU 180.1

Ve všech kázáních by lidé měli vidět, že v každém bodě víry a učení, které obhajujeme, podáváme jasné: „*Takto praví Pán.*“ LHU 180.2

Tímto způsobem vyučoval Kristus. Mluvil-li k lidu, lid se také ptal na význam toho, co řekl. Pokorným duším, hledajícím světlo, pohotově vysvětlil svá slova. Kristus však nepodporoval kriticismus nebo uštěpačnou všetečnost a neměli bychom to ani my podporovat. Když se lidé snaží vyprovokovat diskusi o sporných bodech učení, řekněte jim, že shromáždění nebylo konáno za tím účelem. Zodpovíte-li jednu otázku, přesvědčte se, zda posluchači uznají, že je zodpovězena. Nezanedbejte žádnou otázku, čímž byste jim naznačili nutnost ptát se znovu. Postupujte opatrně krok za krokem a poznáte, kolik jste získali. – 6T 69 LHU 180.3

Pravdu musíme zvěstovat v soukromí i veřejně, předkládat každý důkaz, zdůrazňovat každý důvod nekonečně závažný, abychom přivedli lidi ke Spasiteli vyvýšenému na potupném kříži. Bůh chce, aby každý člověk získal věčný život. Povšimněme si, jak v celém Božím slově je projeven duch naléhavosti, výzvy mužům a ženám, aby přišli ke Kristu, zapřeli své choutky a vášně, které poškozují duši. Ze všech svých sil je musíme vybízet, aby hleděli k Ježíši a přijali Jeho sebezapíravý a obětavý život. Musíme jim dát najevo naše očekávání, že použijí všech svých darů, které jim Kristus dal ke slávě Jeho jména a tím potěší Jeho srdce. ... LHU 180.4

Věnujte mnoho času modlitbě a důkladnému zkoumání Slova. Všichni by měli získat zkušenosti víry, kterou v nich Duch svatý probouzí, protože mají opravdový hlad a žízeň po spravedlnosti. Poučte je, jak se mají Bohu odevzdat, jak věřit, jak prosit a jak se dožadovat Jeho zaslíbení. Hlubokou lásku Boží bychom měli vyjádřit v povzbudivých a přímelných modlitbách. LHU 180.5

Měli bychom více zápasit s Bohem pro záchranu duší. Pracujte nezištně, rozhodně, s duchem opravdového zájmu. Zvěte lidi přijít na svatební večeři Beránkovu. Více se modleme, věřme a přijímejme a více spolupracujme s Pánem. ... LHU 180.6

Lidé musí být přesvědčeni o zlu hříchu. Oči přestupníků musí být osvětleny. Necht' všichni, kteří byli přitaženi ke Kristu mluví o Jeho lásce. Ať každý, kdo na sobě pocítil spásnou moc Kristovu, vykoná co může ve jménu Páně. – 6T 65, 66 LHU 180.7

Pokorný hledač se může naučit

„Cesty své, Hospodine, uveď mi v známost, a stezkám svým vyuč mne.“ (Ž 25,4) LHU 181.1

Zjevení – to není vytvoření nebo vynalezení něčeho nového, ale projevování toho, co se nyní stalo lidem známé. Veliké a věčné pravdy, jež jsou obsaženy v Evangelii, se otevírají skrze plné studium a pokoření před Bohem. Máme božského Učitele, jež řídí myšlenky pokorného hledače pravdy a pod vedením Ducha svatého jsou mu otvírány pravdy Slova. Jedině takovým způsobem vyučený vši pravdě může mít správnou a úplnou známost. Slovu Božimu máme porozumět s pomocí Ducha svatého, kterým nás Bůh obdarovává. Je nám dáno poučení, abychom pravdu hledali jako skrytý poklad. LHU 181.2

Pán otevírá chápání každého opravdového badatele. Duch svatý dává schopnost lidskému rozumu chápat zjevené pravdy a do duše je vléváno božské světlo. Oči se otevírají, aby viděly pravý poklad a rozum začíná okoušet slávu lepšího světa. Duše je tažena k dokonalému Ježíši Kristu. – Manuscript 59, 1906 LHU 181.3

Ježíš byl největším Učitelem ze všech, které kdy svět znal. Odhaloval pravdu jasnými, přesvědčivými slovy, když používal nejpřesnější a nejzřetelnější ilustrace. Ve svých božských radách nikdy nepoužil laciné předobrazy a příklady a nesnažil se napomáhat všetečnosti lidí, které přitahuje jen senzace. Nesnížil svaté pravdy na úroveň všedního jevu. ... Jeho slova byla čistá a vznešená. ... Nesnižoval pravdu, aby ji přizpůsobil člověku v jeho padlém stavu. Nesnižoval ideál spravedlnosti s ohledem na lidskou degradaci, ale „ponížil se až do smrti, a to smrti kříže“, aby zachránil lidstvo, tak nízko padlé v důsledku hříchu. Nepoložil si za cíl svou smrtí zrušit zákon Boží. Naopak ukázal na důležitost jeho svatých požadavků. Jeho cílem bylo vyvýšit a oslavit zákon, aby každý, kdo vzhledne na oběť přinesenou na Golgotském kříži, viděl nepopiratelný argument dokonalé pravosti Zákona. ... LHU 181.4

Osvobodil pravdu, věčnou pravdu od omylů a poručil ji zářit ve všem jejím lesku a nebeské slávě. Vyzvedl pravdu do výše, aby mohla podobně jako pochodeň rozptýlit morální tmou světa. ... Ježíš vrátil pravdě, která byla pošlapána, její královské místo a obdařil ji důležitost a důstojností. Kristus sám byl pravdou a životem. – RH Aug. 6, 1895 LHU 181.5

Vyučuje děti

„To viděv Ježíš, nelibě to nesl, a řekl jim: Nechtež dítek jíti ke mně a nebraňte jim, nebo takovýchť jest království Boží.“ (Mk 10,14) LHU 182.1

Pán Ježíš ví, co tíží mateřské srdce. Má soucit s každou maminkou, protože i Jeho matka se potýkala s chudobou a nedostatkem. Neváhal podniknout dlouhou cestu, aby kananejskou ženu zbavil těžkých starostí. Totéž je ochoten vykonat i pro dnešní matky. Vzkřísil syna vdovy z Naim. I v úzkosti na kříži pamatoval na svou vlastní matku. Stejně se zajímá i o utrpení dnešních matek. V každém žalu a v každé nouzi nabízí útěchu a pomoc. ... LHU 182.2

V dětech, které k Němu byly přivedeny, viděl Pán Ježíš budoucí dědice své milosti a občany svého království. Některé z nich se měly dokonce stát mučedníky pro Jeho jméno. Věděl, že tyto děti Mu budou naslouchat a přijmou Ho za svého Vykupitele ochotněji než dospělí, kteří jsou často zatíženi světskou moudrostí a tvrdostí srdce. Přizpůsobil své vyučování jejich chápání. Vládce nebes odpovídal na dětské otázky a zjednodušoval velké pravdy, aby je děti mohly pochopit. Zaseval do jejich myslí semeno pravdy, které po letech vzejde a přinese plody pro věčný život. LHU 182.3

Když Pán Ježíš žádal učedníky, aby neodháněli děti, které za Ním přicházely, mluvil ke svým následovníkům ve všech dobách – k představitelům církve, kazatelům, činovníkům sborů a všem křesťanům. Pán Ježíš k sobě přitahuje děti a nás vyzývá: „Nechejte je přijít.“ Jako by tím říkal: „Ony přijdou, nebudete-li jim bránit.“ ... LHU 182.4

Působí-li Duch svatý na srdce dětí, spolupracujte s Ním. Vyprávějte jim, že je Spasitel zve. Řekněte jim, že Mu nic nemůže udělat větší radost, než když se Mu odevzdají v útlém dětství. LHU 182.5

Spasitel se zájmem sleduje lidi, které vykoupil svou krví. Opravňuje Ho k tomu Jeho láska. Jeho láska touží nejen po dobře vychovaných a milých dětech, ale i po těch, které dědičností nebo nesprávnou výchovou získaly povahové kazy. Mnozí rodiče si neuvědomují, do jaké míry jsou odpovědní za špatné povahové vlastnosti svých dětí... Pán Ježíš s nimi cítí. Ví, proč jsou takové. LHU 182.6

Každý, kdo pracuje pro Krista, může tyto bloudící a chybní děti přivést ke Spasiteli. Může si získat jejich náklonnost moudrostí a taktem. Může jim dodat odvahu a naději. Může být svědkem toho, jak Kristova milost změní jejich povahu, takže o nich bude platit: *„Takovýchť jest království Boží.“* – MH 42-44 LHU 182.7

Pouta lidského soucitu

„I přišla žena z Samaří vážit vody. Kteréžto řekl Ježíš: Dej mi pítí.“ (J 4,7) LHU 183.1

Pán Ježíš nepovažoval nikoho za bezcenného. Snažil se každému poskytnout uzdravující lék. V každé společnosti učil způsobem odpovídajícím době a okolnostem. Při pohledu na nezájem a urážky jednoho člověka vůči druhému si tím více uvědomoval, jak velice potřebují Jeho božský a lidský soucit. Snažil se poskytnout naději i lidem velmi hrubým a takovým, od kterých se nedalo mnoho čekat. Ujistil je, že i oni mohou žít čistým a užitečným životem a obdržet povahu, která zjeví, že jsou Božími dětmi. ... LHU 183.2

Ačkoli byl Pán Ježíš Žid, veřejně se stýkal se Samaritány. Neuznával farizejské zvyky svého národa. Navzdory předsudkům přijímal pohostinnost opovrhovaných lidí. Spal pod jejich střechou. Jedl s nimi u jejich stolu. Přijímal jídlo, které připravili a které Mu podávali svými rukama. Učil v jejich ulicích a choval se k nim velice laskavě a zdvořile. Zatímco jejich srdce přitahoval lidským soucitem, Jeho božská milost je přiváděla k spasení, které Židé odmítli. LHU 183.3

Kristus využil každou příležitost k hlásání evangelia spásy. Zaposlouchejme se do obdivuhodných slov, která pronesl k jedné samařské ženě. Seděl u Jakobovy studny, když žena přišla nabrat vodu. K jejímu překvapení ji požádal o laskavost: *„Dej mi pítí.“* Toužil po doušku chladné vody a chtěl přitom využít příležitost, aby jí mohl nabídnout vodu života. Samařská žena mu odpověděla: *„Kterakž ty, jsa Žid, žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují Židé s Samaritány.)“* Ježíš odpověděl: *„Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest ten, kterýž praví tobě: Dej mi pítí, ty bys pro-sila jeho, a dal by tobě vody živé.“ (J 4,7-10) ... LHU 183.4*

Kolik zájmu projevil Kristus o tuto jedinou ženu! Jak vážná a přesvědčivá byla Jeho slova! Když je žena uslyšela, nechala na místě vědro, vrátila se do města a řekla svým přátelům: *„Podíte, vizte člověka, kterýž pověděl mi všechno, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?“* A čteme, že *„mnozí z Samaritánů uvěřili v něho“*. (J 4,29.39) A kdo posoudí, kolika lidem od té doby Kristova tato slova již ukázala cestu spasení? LHU 183.5

Kdykoli jsou lidé ochotni přijmout pravdu, je Kristus připraven je učit. Zjevuje jim Otce a ukazuje, jak Mu mohou sloužit. Nemluví k nim v podobenstvích, ale říká jim jako samařské ženě u studny: *„Já jsem, kterýž mluvím s tebou.“ (J 4,26) – MH 25-28 LHU 183.6*

Životodárný pramen

„Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest, kterýž praví tobě: Dej mi pít, ty bys prosila jeho, a dal by tobě vody živé.“ (J 4,10) LHU 184.1

Co řekl Ježíš Samaritánce u Jákobovy studnice? ... *„Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežiznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému.“ (J 4,14)* Voda, o které zde Ježíš mluví, je zjevení Jeho milosti v Jeho Slovu. Jeho duch, Jeho učení je jako pramen ukájející žízeň každé duše. Žádný jiný pramen, ke kterému by se utíkali, by je neuspokojil. Ale Slovo pravdy je jako chladné proudy představující vody Libánu, které vždy uhasí žízeň a uspokojí. V Kristu je na věky plnost radosti. Touhy, radovánky a světské zábavy nikdy duši neuspokojí ani neuzdraví. Ale Ježíš praví: *„Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný.“ LHU 184.2*

Kristova milostivá přítomnost v Jeho Slově stále mluví k duši a představuje Ho jako studnici živé vody pro občerstvení žíznící duše. Je naší výsadou a předností, že máme živého Spasitele. On je Pramenem duchovní moci v nás a Jeho vliv bude vyvěrat v slovech a skutcích a bude občerstvovat všechny, kteří budou v okruhu našeho vlivu. Bude v nich vyvolávat přání a touhu po síle a čistotě, po svatosti a pokoji a po oné radosti, která s sebou nepřináší starosti. A to je výsledek toho, když v nás přebývá Spasitel. *LHU 184.3*

Ježíš praví: *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mt 24,20)* Kdysi chodil jako člověk po tomto světě. Jeho božství bylo oděno člověčenstvím, byl trpícím, pokoušeným člověkem, tísněným satanovými úklady. Byl ve všem pokoušen jako my a proto dobře ví, jak pomáhat pokoušeným. Nyní je na pravici Boží, je v nebi jako náš zástupce, aby za nás orodoval. Vždy, když na to pomyslíme, z toho můžeme čerpat naději a úspěch. On stále myslí na pokoušené na tomto světě. Myslí na jednoho každého z nás a zná všechny naše potřeby. Když jsi pokoušen, řekni si jen: „On o mne pečuje, On za mne oroduje, On mne miluje. On za mne zemřel. Chci se Mu bezvýhradně oddat.“ *LHU 184.4*

Zarmucujeme srdce Kristovo, když nad sebou truchlíme, jako bychom byli svým vlastním spasitelem. Ne, musíme svěřit zachování svých duší Bohu, jako věrnému Stvořiteli. On stále žije, aby mohl být prostředníkem zkoušených a pokoušených. Otevřete svá srdce jasným paprskem Slunce spravedlnosti a necht' nevyjde z vašich rtů ani vánek pochyb, ani slovo nevěry, abyste nezasévali setbu pochybností. Máme bohaté požehnání. Uchopme se jich vírou. Snažně vás prosím, abyste byli stateční v Pánu. Máme božskou sílu, která nám dodává odvahy, síly a víry. ... Neste za všech okolností živé svědectví pro našeho Boha. – TM 390, 391 *LHU 184.5*

Pravé a vyšší vzdělání

„Nauč mne činiti vůle tvé, nebo ty jsi Bůh můj; duch tvůj dobrý vediž mne jako po rovné zemi.“
(Ž 143,10) LHU 185.1

„Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.“ Ti, jež se podle toho řídí, mají radostný život. Nemluví nepěkná slova a nešíří nedobry vliv, protože se necítí nadřazenými nad jiné. Skryjte se v Ježíši Kristu a tehdy pravda Boží nás bude neustále formovat pro budoucí neporušitelný život. Když budete důvěřovat všemohoucímu Bohu, získáte osobní zkušenost a nebudete ji přebírat od jiných. Ať by byl váš charakter jakýkoli, může jej Bůh proměnit, že bude příjemným a podobný Kristovu charakteru. Živou vírou utíkáte všemu, co nesouhlasí s Božími úmysly a pak již žijete životem nebes zde, na zemi. Budete takto jednat? Jestliže ano, pak bude na každém vašem kroku zářit sluneční jas. ... LHU 185.2

Pravé vyšší vzdělání budete získávat, jestliže budete dlít u Kristových nohou. Pokořte se pod pevnou Boží ruku a on vás pozvedne. Nemusíte se starat o to, abyste se pozvedli. Svěřte svou práci Jemu, učíte to od duše, upřímně, v pravdě a spravedlnosti; pak uvidíte, že každý den bude mít svou odměnu a že se na vás rozlévá nebeské světlo. Tak se otvírá Jeho světlo, Jeho milost a Jeho spasení.

... LHU 185.3

Tak málo známe Ježíše Krista, že jen velice matně chápeme, co pro nás koná. Bůh si přeje, abyste Jej poznali. ... Budujme svůj charakter v souladu s nádherným vzorem, zjeveným lidem v Kristově životě. LHU 185.4

V každé své práci máte postupovat tak, jako rolník pěstuje plody země. Rozsévá zrna; a když semeno se ocitne v půdě, umírá a klíčí. Moc živého Boha dává klíčku život a sílu a tak se ukazuje *„nejdřív bylina, potom klas a potom plné obilí v klasu“*. Sledujte tento nádherný proces. Ó jak mnohému je možno se zde naučit, jak mnohé je nevyhnutelné pochopit. Zdá se, že na to nestačí celý život. Ale jestliže nyní rozvineme naše rozumové schopnosti na nejvyšší úroveň, pak celou věčnost budeme pokračovat ve studiu Boží cesty a Jeho díla, dosahující stále vyšší úrovně poznání. LHU 185.5

Nyní potřebujeme um, který může pochopit prostotu milosti. Nejvíce ze všeho bychom měli toužit po tom, aby Ježíš Kristus přebýval ve chrámu naší duše, protože On tam nemůže přebývat, jestliže se neprojevil v plodech a dobrých skutcích. ... Bůh si přeje, aby každý z vás byl Jeho spolupracovníkem. A když se Mu poddáte, On vás naučí a bude pracovat skrze vás, abyste mohli to co jste získali, předat jiným. Tehdy budete moci říci: „Tvá milost mne povznáší.“ – Manuscript 91, 1901 LHU 185.6

21. června

Vzhlížejíce na Krista

„Jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“ (2 K 6,16) LHU 186.1

Jakmile mysl přebývá v Kristu, je charakter formován podle božího obrazu – podoby. Myšlenky jsou proniknuty Jeho dobrotou, Jeho láskou. Pohlížíme na Jeho charakter a tak Ježíš přebývá ve všem našem myšlení. Jeho láska nás objímá. LHU 186.2

Pohledíme-li na slunce jen na okamžik v jeho polední záři a odvrátíme-li pak svůj zrak, zjeví se nám obraz slunce na všem, nač pohlédneme. Tak tomu je, pohlédíme-li na Ježíše; vše odráží Jeho obraz – slunce spravedlnosti. Nevidíme nic jiného a nemůžeme o ničem jiném mluvit. Jeho obraz je vtisknut v oko naší duše a ovlivňuje každou částičku našeho denního života, zmírňuje a podmaňuje si celou naši povahu. Stálým hleděním na Něho jsme přizpůsobováni božskému obrazu i Kristově podobě. Všem, s nimiž se stýkáme, odrážíme jasné radostné paprsky Jeho spravedlnosti. Náš charakter se změnil, neboť srdce, duše i mysl jsou prozářeny a osvětleny Tím, který nás miloval a dal sebe samého za nás. Zde se opět projevuje osobní, živý vliv, přebývajícím vírou v našich srdcích. LHU 186.3

Když jsme přijali slova Jeho naučení a když se nás cele zmocní, stává se Ježíš pro nás trvale přítomným, ovládá naše myšlenky, slova i činy. Jsme proniknuti – prostoupeni a nasyceni učením největšího Učitele, jakého kdy svět znal. Pochopení lidské odpovědnosti a lidského vlivu formuje naše názory na život i denní povinnosti. Ježíš Kristus je nám vším – prvním a posledním a ze všeho nejlepším. Je naší osnovou a naším úsudkem, pravým tkanivem naší celé bytosti. Slova Kristova jsou duch i život. Nemůžeme tedy své myšlení zaměřit a soustředit na sebe; nejsme to již my, kteří žijeme, ale je to Kristus, který žije v nás a On je naší nadějí a slávou. Naše „já“ je mrtvé, ale Kristus je živým Spasitelem. LHU 186.4

Budeme-li pokračovat v hledění na Ježíše, budeme vyzařovat Jeho obraz všem kolem nás. Nebudeme už stále uvažovat o svých nezdarech a zklamáních nebo dokonce o nich mluvit, ale náš zrak bude přitahovat příjemnější obraz – vzácná láska Ježíšova bude v nás přebývat slovem pravdy. – TM 388, 390 LHU 186.5

Máme vysoké povolání v Ježíši Kristu: Šíříme mocné a svaté dílo, a Bůh volá každého, aby pozvedl Jeho korouhev v očích tohoto světa a nebes, mocí Hospodinovou, v němž je věčná síla. – TM 386 LHU 186.6

Přijímáme požehnání, když učíme jiné

„Člověk štědrý bývá bohatší, a kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.“ (Př 11,25) LHU 187.1

Kristovo učení je výrazem vnitřního přesvědčení a zážitku a ti, kdož se učí u Krista, se podle božského řádu stávají učiteli. Slovo Boží pronesené tím, kdo je jím sám přesvědčen, má životodárnou moc, jež upoutává posluchače a přesvědčuje je, že je živou skutečností. Přijme-li kdo pravdu skrze lásku v ní, projeví se to v přesvědčivosti jeho chování i v tónu jeho hlasu. Hlásá to, co sám slyšel, viděl a pochopil z živého slova, aby se skrze poznání Krista připojili k němu i druzí. Jeho svědectví z úst, jichž se dotkl žhavý uhel z oltáře, je pravdou pro vnímavé srdce a působí na povahu jako posvěcení. LHU 187.2

A kdo přináší světlo druhým, bude sám požehnán. *„Dešťové požehnání budou.“ (Ez 34,26) „Kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.“ (Př 11,25)* Bůh by mohl dosáhnout svého cíle a spasit hříšníky bez naší pomoci; abychom však mohli rozvíjet svou povahu k podobě Kristově, musíme se na Kristově díle podílet. Abychom mohli sdílet Jeho radost, radost z duší vykoupených Jeho obětí, musíme se účastnit Jeho díla pro jejich vykoupení. LHU 187.3

Natanaelův první projev jeho víry, tak plný, opravdový a upřímný, zněl jako hudba v uších Ježíšových. A Ježíš mu odpověděl: *„Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Žeť jsem řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš? Větší věci nad tyto uzříš. I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto času uzříte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a sestupující na Syna člověka.“ (J 1,51.52) LHU 187.4*

Tím Kristus vlastně říká: Na břehu Jordánu se otevřela nebesa a Duch v podobě holubice sestoupil na mne. Bylo to jen znamení, že jsem Syn Boží. Uvěříš-li ve mne jako v Syna Božího, tvá víra se posílí. Uvidíš, že nebesa jsou otevřena a nikdy se nezavrou. Já jsem je otevřel pro tebe. Andělé Boží vystupují, nesouce modlitby potřebných a zkroušených nebeskému Otci, a sestupují, přinášejíce požehnání a naději, pomoc a život dětem člověka. LHU 187.5

Andělé Boží se stále vznášejí ze země k nebesům a stále sestupují z nebes na zemi. ... A tak je Kristus prostředníkem v obcování člověka s Bohem a Boha s člověkem. – DA 142, 143 LHU 187.6

Učí se v Kristově škole

„Ale v zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí.“ (Ž 1,2) LHU 188.1

Jestliže člověk hodně přemýšlí nad vůlí Boží, zjevenou lidem, jeho rozum je upevňován v pravdě. Každý, kdo čte a studuje Písmo s vroucí touhou vlastnit božské světlo, ať je to kazatel nebo ne, brzy uvidí v Písmu krásu a harmonii, jež přitáhne jeho pozornost, povznese jeho myšlenky a dají mu nadšení a moc, mající schopnost přesvědčovat a obracet duše. ... LHU 188.2

Žalmista o dobrém člověku praví: *„Ale v zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí.“* Pohlédne na svá trápení a zvolá: *„Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.“* *„Předstihám svítání a volám, na tvé slovo očekávám.“* ... LHU 188.3

Ježíš svým učedníkům řekl: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“* Přesvědčivě prosím učitele: zaprvé, staňte se pokornými učedníky a vždy takovými zůstávejte v Kristově škole, abyste se u Pána naučili lekcím tichosti a pokory srdce. Pokora ducha ve spojitosti s vážnou prací povede duše ke spasení, duše koupené tak velkou cenou – krví Krista. ... *„Víra bez skutků je mrtvá.“* Křesťan potřebuje víru působící skrze lásku a očišťující duši. Živá víra v Krista uvede každý čin i každý pocit v soulad s Boží pravdou a spravedlností. LHU 188.4

Rozmrzelost, sebevyvyšování, pýcha, žádostivost a další rysy charakteru, které nesouhlasí s charakterem našeho svatého Vzor, musí být přemoženy. Tehdy pokora, tichost a upřímná vděčnost Ježíši za Jeho spasení budou neustále vytékat z čistého pramene srdce. Ježíšův hlas má zvučně znít v poselství hlásaném Jeho vyslancem. ... LHU 188.5

Kdyby si ti, jež hlásají slavnostní poselství varování pro dnešní dobu, uvědomili svoji odpovědnost před Bohem, chápali by nevyhnutelnost vroucí modlitby. Když se příbytky lidí ponořily do půlnočního snu, když už každý našel přístřeší ve svém domě, tehdy Kristus, náš Příklad, odchází na Olivetskou horu a tam, mezi ostnatými keři tráví celou noc na modlitbě k Bohu. Neposkvrněný ani nejmenším hříchem, sám jsouce pokladnicí požehnání, Ten, jenž uprostřed temné noci uklidnil vystrašené učedníky, nacházející se na rozbouřeném moři, Ten, jehož hlas volal mrtvých z jejich hrobů, pronášel své modlitby s úzkostí a slzami. Modlil se ne za sebe, ale za ty, které přišel zachránit. – TM 526-528 LHU 188.6

Neste živé svědectví

„Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět.“ (J 17,18) LHU 189.1

Následkem stoupající moci ďábových pokušení je doba, ve které žijeme, plná nebezpečí pro dítky Boží a proto se potřebujeme neustále učit od velkého Učitele, abychom mohli dělat každý svůj krok jistě a správně. Před námi se otevírají obdivuhodné scény; a v této době by lid vyznávající Boha měl přinášet živé svědectví, aby svět mohl vidět, že v tomto věku, kdy všude panuje zlo, existuje ještě lid, který odkládá stranou svoji vůli a snaží se konat vůli Boží, – lid, do jehož srdce a života je vepsán Boží zákon. LHU 189.2

Bůh očekává, že ti, kteří nesou jméno Kristovo, Jej budou zastupovat. Jejich myšlenky mají být čisté, jejich slova ušlechtilá a plamenná. Mají to být posvěcení, očištění a pobožní lidé, kteří předají světlo všem, s nimiž přijdou do styku. Jeho záměrem je, aby tím, že dokládají pravdu svým životem, oslavovali Boha na zemi. Milost Kristova je dostačující, aby to bylo uskutečněno. Kéž si však lid Boží pamatuje, že může splnit Jeho záměr pouze tenkrát, když věří a žije podle zásad Písma svatého. Pouze tenkrát, když poskytují své schopnosti, dané jim od Boha, k Jeho službě, budou požívat plnosti a síly naděje, na níž byla církev povolána stát. ... LHU 189.3

Následovníci Kristovi mají být oddělení od světa svými zásadami a zájmy; ale nemají se od světa izolovat. Spasitel stále chodil mezi lidmi, ne aby je povzbuzoval k něčemu, co by nebylo v soulase s Boží vůlí, ale aby je pozvedl a zušlechťoval. ... Tak i křesťan má žít mezi lidmi tak, aby poznali Boží lásku, která by jako sůl chránila svět před mravní zkázou. LHU 189.4

Ač byl denně napadán pokušením a neustále vystaven odporu vůdců národa, Kristus věděl, že musí posilovat svou vlastní lidskou podstatu modlitbou. Aby mohl být požehnáním pro lidi, musel obcovat s Bohem a prosit Ho o sílu, vytrvalost a pevnost. ... Bez tohoto denního obcování s Bohem nemůže žádná lidská bytost získat sílu pro svou službu. Pouze Kristus sám může správně řídit myšlenky. On sám může poskytnout vznešené touhy a utvářet charakter podle božské podoby. Jestliže se k Němu přiblížíme vážnou modlitbou, naplní naše srdce hlubokou touhou po čistotě a spravedlnosti a vysokými a zbožnými úmysly. ... LHU 189.5

Bůh si přeje, aby Jeho děti svým životem dokazovaly přednosti křesťanství před světskostí; aby dokazovaly, že pracují na vysokém, posvátném záměru. ... Touží z nich učinit řečiště, jímž by mohl nechat proudit svou nekonečnou lásku a milost. – CT 322-324 LHU 189.6

Byl vpravdě tím, za koho se vydával

„Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k Otci svému.“ (J 14,12) LHU 190.1

Po nanebevstoupení Páně si učedníci uvědomili, že zaslíbení Kristovo se splnilo. Ukřižování, vzkříšení a nanebevstoupení Kristovo se jim staly živou skutečností. Poznali, že proroctví se splnila do písmene. Hloubali v Písmu a přijali učení v něm obsažené s vírou a jistotou dosud nepoznanou. Přesvědčili se, že božský Učitel je vším, co o sobě tvrdil. Když vyprávěli o tom, co zažili, a velebili lásku Boží, lidská srdce tála, podvolovala se a přemnozí uvěřili v Ježíše. LHU 190.2

Zaslíbení, které dal Spasitel svým učedníkům, je zaslíbením Jeho církvi do konce času. Bůh nechtěl, aby Jeho obdivuhodný plán vykoupení lidstva přinesl jen sporé výsledky. Všichni, kdož přistoupí k práci, spoléhající nikoli na sebe sama, nýbrž na to, co Bůh může pro ně a skrze ně vykonat, zajisté poznají, až se splní Kristovo zaslíbení. *„Ano ještě větší bude činiti,“* praví Kristus, *„neboť já jdu k Otci.“* LHU 190.3

Až dotud učedníci neznali Spasitelovy neomezené zdroje a Jeho nekonečnou moc. Kristus jim řekl: *„Až dosavad za nic jste neprosili ve jménu mém.“* (J 16,24) Vysvětlil jim, že tajemství jejich úspěchu bude v tom, budou-li prosit o sílu a milost v Jeho jménu. On pak bude stát před Otcem, aby žádal za ně. Prosbu pokorného žadatele předkládá jako svou vlastní prosbu ve prospěch prosícího. Každá upřímná modlitba dojde do nebe. Může být vyjádřena i neuměle; je-li v ní však srdce, vystoupí až do nebeské svatyně, kde slouží Ježíš a On ji předloží Otci zbavenou neumělých, nedokonalých slov, krásnou a prosycenou vůní Jeho vlastní dokonalosti. LHU 190.4

Cesta upřímnosti a spravedlnosti není cestou bez překážek, avšak v každé překážce máme vidět výzvu k modlitbě. Není člověka, jenž by svou sílu neměl od Boha. Zdroj, odkud síla pramení, je otevřen i nejslabší lidské bytosti. *„A jestliže byste co prosili ve jménu mém, tot' učiním, aby oslaven byl Otec v Synu. Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.“* (J 14,13.14) – DA 666, 667 LHU 190.5

Spasitel si velice přál, aby Jeho učedníci pochopili, proč se Jeho božská podstata spojila s lidskou přirozeností. Kristus přišel na svět, aby ukázal slávu Boží, aby člověk mohl být její mocí povznesen. Bůh se projevil v Kristu, aby Kristus se mohl projevovat v lidech. Ježíš neprokázal žádné vlastnosti a neprojevil žádnou moc, jakou by lidé vírou v Něho nemohli mít. Jeho lidské dokonalosti mohou nabýt všichni Jeho následovníci, podřídí-li se Bohu tak, jak se podřídil On. – DA 664 LHU 190.6

Oblíbené Kristovo téma

„...jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám.“ (J 16,7) LHU 191.1

Kristus, ten velký Učitel, měl neomezené možnosti volby, ale trval nejvíce na tématu o udělení Ducha svatého. – 1SM 156 LHU 191.2

Ježíš vylíčil svým učedníkům působení Ducha svatého, a tím se pokoušel vzbudit v nich radost a naději, kterou sám v srdci pociťoval. Vydání pomoc, kterou tím zajistil své církvi, Její potěšila. Duch svatý byl největším ze všech darů, které Kristus mohl vyprosit od svého Otce pro povznesení lidu Božího. Duch byl dán jako oživující činitel; bez Něho by oběť Kristova byla marná. Moc zla po staletí sílila a podřízení člověka satanovu otroctví bylo úžasné. Hříchu bude možno odolat a nad ním zvítězit jen s mocnou pomocí třetí božské osoby. Je to Duch, který tomu, co vykonal Vykupitel světa dává účinnost. Je to Duch, který očišťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božství. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny dědičné i získané sklony k zlému a aby vštípil své církvi svou povahu. LHU 191.3

Ježíš pravil o Duchu: „*On mne oslaví.*“ Spasitel přišel, aby oslavil Otce tím, že ukáže Jeho lásku; stejně tak Duch oslaví Krista tím, že bude zjevovat světu milost Kristovu. V člověku bude obnoven prvý obraz Boží. Dokonalost povahy lidu Božího se týká cti Boží a cti Kristovy. LHU 191.4

Až přijde (Duch svatý), „*obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu*“ (J 16,8). Hlásání slova by bylo marné, kdyby nebylo stálé přítomnosti Ducha svatého a Jeho pomoci. On je jediným účinným učitelem božské pravdy. Jedině tehdy, když Duch uvede pravdu do srdce, probudí pravda svědomí nebo změni život. Někdo snad umí vykládat Slovo Boží, může být dobře obeznámen se všemi Jeho přikázáními a zaslíbeními; dokud však pravdu nezasadí do srdce Duch svatý, nikdo nepadne na Skálu a nespasí se. Žádné vzdělání, žádná výtečnost, ať je jakkoli velká, neučiní z nikoho šířitele světla bez působení Ducha Božího. ... Toto zaslíbené požehnání, požadované ve víře, přináší s sebou všechna ostatní požehnání. Dostává se nám ho z bohatství milosti Kristovy a Kristus je rád dopřeje každému tolik, kolik je schopen přijímat. – DA 671, 672 LHU 191.5

Vyšší vzdělání

„Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žítí, neustávající.“ (Ga 6,9) LHU 192.1

Kristus nás vybízí, abychom trpělivě a vytrvale pracovali pro ty tisíce, jež hynou ve svých hříších a jsou rozptýlení po všech zemích, jako trosky lidí na opuštěném pobřeží. Všichni, kdož mají podíl v slávě Kristově, musí být účastni Jeho služby a pomáhat slabým, bídým a zmalomyslným. LHU 192.2

Kéž všichni, kdo se chápou tohoto díla, učiní život Kristův předmětem svých uvažování. Kéž pracují s vážností a každé schopnosti používají v službě Páně. Jejich upřímné a nezištné snahy dosáhnou vzácných úspěchů. Pracovníci obdrží nejvyšší vzdělání od největšího ze všech učitelů. Ti však, kdož obdržené světlo neudělovali jiným, jednou poznají, že utrpěli velikou ztrátu. LHU 192.3

Lidé nemají práva domnívat se, že jejich snahám v zachraňování duší jsou položeny nějaké meze. Zdali Kristus ustal v své práci? Zdali se zalekl obětí a těžkostí? Členové církve měli by ustavičně a vytrvale snažit tak jako On. Každého času musí být hotovi poslušně jít do díla na rozkaz Kristův. Kdekoliv vidíme práci, jež musí být vykonána, měli bychom se ji chopiti a konati, ustavičně pohlížeje na Pána Ježíše. Kdyby naši členové dbali tohoto naučení, bylo by sta duší získáno pro Ježíše. Kdyby každý člen sboru byl živým misionářem, pak by evangelium bylo zvěstováno s velikou rychlostí ve všech zemích, všem národům, pokolením, jazykům i lidu. LHU 192.4

Dílu zvěstování přítomné pravdy je třeba věnovat posvěcené schopnosti. Vítězí-li nyní nepřítel, je to proto, že sbory zanedbávají dílo Bohem jim svěřené. Po léta nám je toto dílo předkládáno, ale mnozí spali. Když se adventisté sedmého dne nyní vzchopí a budou konat svěřené jim dílo, pak v našich zanedbaných městech bude pravda představena jasně, zřetelně a v moci Ducha. LHU 192.5

Kde se dílo koná z celého srdce, tam se ukáže působící moc milosti Kristovy. Strážní na zdech síónských musí bdít a probouzet jiné. Dítky Boží musí v práci pro Něho býti tak vážné, že sobectví úplně vymizí z jejich života. Jeho služebníci to pak uvidí a rámě Hospodinovo, které se projevilo v životě Kristově, bude zjeveno, důvěra se vrátí a ve všech našich sborech bude svornost. ... Každému Kristovu pracovníku je slíbena moc, která přinese jeho službě úspěch. – 9T 31-34 LHU 192.6

Sám Bůh byl Danielovým učitelem

„...těch, kteříž mne ctí, poctím.“ (1 S 2,30) LHU 193.1

Při osvojování moudrosti Babyloňanů byli Daniel a jeho druzi mnohem úspěšnější než ostatní mládenci; tyto jejich úspěchy v učení nebyly však náhodné. Získali své znalosti správným využitím svých sil pod vedením Ducha svatého. Spojili se se Zdrojem vší moudrosti a známost Boha učinili základem svého vzdělání. Ve víře prosili o moudrost a žili podle svých modliteb. Počínali si tak, že Bůh jim mohl požehnat. Vystříhali se toho, co mohlo oslabit jejich síly a využívali co nejlépe každé příležitosti, kde mohli nabýt vědomosti ze všech oborů. Zachovávali životní pravidla, jež vedla k rozvoji jejich rozumové síly. Snažili se získat vědomosti k jedinému účelu – aby mohli uctívat Boha. Uvědomovali si, že mají-li být představiteli náboženství v prostředí falešných pohanských náboženství, musejí mít jasný rozum a musejí se zdokonalovat v bohabojnosti. A sám Bůh byl jejich učitelem. Neustále se modlíce, svědomitě se učíce, ve stálém styku s Neviditelným chodili s Bohem, jako s Ním chodil Enoch. *LHU 193.2*

Skutečný úspěch v kterémkoli oboru práce není výsledkem náhody nebo osudu. Je výsledkem prozřetelnosti Boží, odměnou za víru, rozvahu, ctnost a vytrvalost. Výborné duševní schopnosti a vysoká mravní úroveň nejsou hrou náhody. Bůh poskytuje příležitost; úspěch závisí na tom, jak ji člověk využije. *LHU 193.3*

Zatímco Bůh působil v Danielovi a jeho družích „*chtění i skutečné činění*“ (Fp 2,13), přičiňovali se oni sami o svou spásu. V tom se jeví působení božské zásady spolupráce, bez níž nelze dosáhnout pravého úspěchu. Lidské úsilí nedosáhne bez božské pomoci ničeho; a bez lidského přispění je božské usilování u mnohých bez užitku. Abychom pocítili milost Boží, musíme se sami přičinit. Milost Boží je udělována, aby v nás vyvolala vůli i čin, není však náhradou za naše úsilí. *LHU 193.4*

Jako Hospodin spolupracoval s Danielem a jeho druhy, tak chce spolupracovat se všemi, kdož se snaží provádět Jeho vůli. A udělením svého Ducha Bůh posílí každý dobrý úmysl, každé ušlechtilé rozhodnutí. Ti, kdož krácejí po cestě poslušnosti, narazí na četné překážky. Silné vlivy je mohou spoutat se světem; Bůh však může zneškodnit každého činitele, který by mohl porazit vyvolené; v síle Boží mohou překonat každé pokušení, přemoci každou potíž. – PK 486, 487 *LHU 193.5*

Vyučení největším Učitelem světa

„Zavrztež síť na pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhli síť a hned nemohli ji táhnouti pro množství ryb.“ (J 21,6) LHU 194.1

Na cestu se vydalo sedm učedníků. Měli na sobě prostý rybářský šat, byli chudí na pozemské statky, zato však bohatí poznáním a zažitím pravdy, takže v očích nebes dosáhli nejvyššího postavení jako učitelé. Neučili se ve školách proroků, učil je však po tři roky největší vychovatel, jakého kdy svět znal. Pod Jeho vedením se stali vzdělanými, moudrými a ušlechtilými, stali se činiteli, kteří mohou vést druhé k poznání pravdy. ... LHU 194.2

Večer byl vlahý a Petr, který dosud nepřestal mít rád rybářské čluny a rybolov, navrhl, aby vypluli na jezero a vrhli síť k lovu. Všichni s tím souhlasili; potřebovali potravu a oděv a k tomu by jim dopomohl výnos úspěšného nočního rybolovu. Vypluli tedy na člunu, nechtyli však nic. Celou noc usilovně pracovali, ale bez úspěchu. Při práci mluvili o svém nepřítomném Pánu a vzpomínali na podivuhodné události, jichž byli svědky, když působil u jezera. Přemýšleli, co jim přinese budoucnost, a vyhlídky, které byly před nimi, je zarmucovaly. LHU 194.3

Po celou tu dobu je sledoval, sám neviděn, osamělý pozorovatel na břehu. Konečně začalo svítat. Člun plul nedaleko od pobřeží, když učedníci uviděli stát na břehu cizího člověka, jenž je oslovil a zeptal se jich: *„Dítky, nemáte-li nějakou krmičku?“* Když odpověděli *„Ne!“*, řekl jim: *„Zavrztež síť na pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhli, a hned nemohli ji táhnout pro množství ryb.“ (J 21,5.6) LHU 194.4*

Jan poznal cizince a zavolal na Petra: *„Pán jest.“* ... Pak je Ježíš vyzval, aby opustili své rybářské čluny a slíbil jim, že z nich učiní rybáře lidí. Proto nyní Ježíš učinil týž div, aby jim v mysli vyvolal onen výjev, aby si jej dobře vštípili v paměť. Jeho čin vlastně znamenal, že obnovuje pověření Svých učedníků. Ukázal jim, že smrt jejich Mistra je nezbavila jejich povinnosti vykonat dílo, které jim svěřil. Ačkoli budou připraveni o Jeho osobní účast a o prostředky, které jim poskytovalo jejich dosavadní zaměstnání, zmrtvýchvstalý Spasitel se bude i nadále o ně starat. Budou konat Jeho dílo a on se postará o jejich potřeby Ježíš je záměrně vyzval, aby vrhli svou síť na pravou stranu lodí. Na této straně stál na břehu On. Byla to strana víry. Budou-li pracovat ve spojení s Ním, spojí se Jeho božská síla s jejich lidským úsilím – a úspěch je nemůže minout. – DA 809-811 LHU 194.5

Ztělesňujeme Boží Slovo v životě

„A protože každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále... a nepadl; nebo založen byl na skále.“ (Mt 7,24.25) LHU 195.1

Ježíš ukončil své kázání na hoře obrazem, který s překvapující jasností osvětlil důležitost zásady měnit Jeho naučení v činy. Mezi Jeho posluchači byli mnozí, kteří svůj život strávili poblíž Galilejského moře. Sedíce na úpatí hory a naslouchajíce Jeho slovům, hleděli na úžlabiny a údolí, jimiž si horské proudy razily cestu k moři. V létě se tyto řeky často úplně ztrácely, zanechávající jenom suché a písčité řečiště. Avšak když se nad horami rozpoutaly zimní bouře, stávaly se řeky divokými a dravými proudy. ... Avšak vysoko na kopcích stály domy, vystavěné na skále. V některých částech země byly celé domy vybudovány z kamene a již po staletí vzdorovaly bouřím... Byly však založeny na skále a víchř, přivaly ani bouře jimi nemohly otřást. LHU 195.2

Kristus praví, že ten, kdo Jeho slova přijímá a činí je základem své povahy a svého života, je podoben stavitelům takovýchto domů na skále. Staletí předtím prorok Izaiáš napsal: *„Slovo Boha našeho zůstává na věky.“* A dlouho po kázání na hoře uvedl Petr slova Izaiášova a dodal: *„Totot' pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest vám.“* (Iz 40,8; 1 Pt 1,25) Slovo Boží je jediným a pevným základem, který je světu znám. Je základem bezpečným. *„Nebe a země pomínou,“* pravil Ježíš, *„ale slova má nepominou.“* (Mt 24,35) LHU 195.3

Vznešené zásady zákona, povahy Boží, jsou obsaženy ve slovech kázání na hoře. Kdo buduje na nich, staví na Kristu, Skále věků. Když přijímáme Slovo, přijímáme Krista. A jen ti, kdož tak Jeho slova přijímají, stavějí na Něm. *„Nebo základu jiného žádný položit nemůže, mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus.“* *„A není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem, daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.“* (1 K 3,11; Sk 4,12) Kristus, Slovo, zjevení Boží, obraz Jeho charakteru, Jeho zákona, Jeho lásky a Jeho života – to je jediný základ, a charakter který na něm vybudujeme, ob stojí. ... LHU 195.4

Když budeš následovat světlo, které máš, dostane se ti světla většího. Budeš-li stavět na čistém slově Božím, tvůj charakter se bude dotvářet k podobě charakteru Kristova. Kristus, pravý základ, je kamenem živým. Jeho život se sděluje všem, kteří budují jediné a přímo na Něm. *„I vy, jako kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní.“* (1 Pt 2,5) ... Touto stavbou nemůže otřást žádná bouře.

– MB 147-150 LHU 195.5

Kristus – Kníže pastýřů

„A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.“ (1 Pt 5,4) LHU 196.1

Pastýřův život znamená nelehkou práci a neustálou starost. Byl povinen dávat pozor na stádo ve dne i v noci. Všude kolem se potulovalo mnoho divokých zvířat, která často napadala stáda ovcí i dobytka, jež nechránil zkušený pastýř, a přinášela značnou ztrátu. Třebaže měl Jákob hodně služebníků, kteří mu pomáhali dohlížet na stáda patřící jemu i Lábanovi, přesto odpovědnost za zvířata spočívala na něm. V některé měsíce roku musel být ve dne v noci při stádu, aby je ochránil v době sucha před úhynem od nedostatku vody a nedal jim umrznout během silných nočních mrazů. Stádům také hrozilo nebezpečí zcizení nepoctivými pastýři, kteří se obohacovali krádežemi skotu na úkor sousedů. LHU 196.2

Pastýřův život byl plný starostí. Nemohl být dobrým pastýřem, jestliže nebyl člověkem milosrdným, zmužilým a spolehlivým. Jákob byl vrchním pastýřem a měl pod sebou služebníky. Vrchní pastýř vyžadoval od služebníků, kterým svěřoval péči o stádo, přísnou zodpovědnost, jestliže u nich nebylo vše v pořádku. Jestliže se ze stáda ztrácela zvířata, vrchní pastýř utrpěl ztrátu. LHU 196.3

Kristův vztah k Jeho lidu je podobný vztahu pastýře. Ježíš viděl, že po pádu do hříchu se Jeho ovce nacházejí v žalostném stavu, že jsou blízko záhuby. Opustil pocty a slávu otcovského domu, aby se stal Pastýřem a zachránil... ovce, kterým hrozí zahynutí. Jeho dobrý hlas je pozval do svého stáda, bezpečného a spolehlivého útočiště od zlodějů, úkrytu před pálivým vedrem a chladnými větry. Neustále se stará o blaho svých ovcí. Podpírá slabé, sytí hladové, bere jehňátka na ruce a tiskne ke svému srdci. Jeho ovce Jej milují. Jde před svým stádem, ovce slyší Jeho hlas a následují Jej. *„Ale cizího nikoli následovati nebudou, ale utekou od něho; nebo neznají hlasů cizích.“* Kristus praví: *„Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.“* ... LHU 196.4

Kristus je Knížetem pastýřů. Svěřil pastýřům starost o stádo. Žádá, aby se pastýři starali o stádo s toutéž starostlivostí, jakou má On a vždy cítili odpovědnost za svěřené jim dílo. ... Jestliže budou následovat Jeho příklad sebezapření, bude stádo v jejich péči vzkvétat. ... Budou neustále pracovat pro blaho stáda – 3SG 122-124 LHU 196.5

Kristus je dveřmi

„Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovčí.“ (J 10,7) LHU 197.1

Satan vystoupil přímo proti Kristu. Zlí andělé uzavřeli spojení se zlými lidmi proti dobru, aby mohli pošlapat spravedlnost. Všechny síly zla se spojily, aby mohly zničit obhájce Boha a pravdy. A právě v té době, kdy se zvenčí zdálo, že satanův úspěch je zřejmý, zde vystupuje Ježíš, aby jej srazil. Ježíš přišel *„do svého vlastního, ale vlastní jeho nepřijali ho“*. Jeho úkolem bylo vyhlásit poselství milosti, aby člověk nezahynul, ale měl život věčný vírou v Syna Božího. Toto poselství bylo Otcem posláno v době krize, kdy odpor ovládl svět. Prostřednictvím Krista měli lidé potřít hlavu hada a získat věčný život. ... LHU 197.2

V podobenství o pastýři Ježíš sám vysvětluje svou službu, když o sobě hovoří jako o dobrém Pastýři, jež sytí a pečuje o své ovce. *„Kdož nevchází dveřmi do ovčince ovčí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a lotr.“* Kristus ujišťuje, že všichni, kteří přišli před Ním a nazývali se Mesiášem, byli podvodníci. V době Kristova příchodu vznikalo mnoho úvah ohledně příchodu Mesiáše. Židovský národ očekával, že přijde veliký osvoboditel a byli takoví, kteří využili tohoto očekávání a těžili z toho pro svůj užitek a vlastní oslavu. Podle proroctví měli takoví podvodníci přijít. Podvodníci nepřišli tou cestou, jakou měl podle proroctví přijít Vykupitel světa. Ale Kristus svým příchodem naplnil všechny detaily proroctví. Na Něj ukazovaly předobrazy a symboly a v Něm se předobraz setkal se skutečností. V Ježíšově životě, poslání a smrti se naplnil každý detail proroctví. LHU 197.3

Ježíš je dobrým Pastýřem, jemuž *„vrátný otvírá“*. Je tím, který zná ovce a volá je jménem a vede je. Je silnější než zloděj a rváč, kteří nevchází dveřmi, ale přelézají na nějakém jiném místě. Farizeové nemohli pochopit, že toto podobenství ukazuje na ně, kteří se nazývali vůdci národa, pastýři stáda. Kristus postavil proti nim sebe; a když uvažovali ve svém srdci, co by toto podobenství mohlo znamenat, řekl: *„Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.“* ... Kristus se představil jako jediný, v Němž byly spojeny charakterové rysy dobrého Pastýře. LHU 197.4

Je představen jako „Kníže pastýřů“. – ST Dec. 4, 1893 LHU 197.5

Zachránce – pokorný pastýř

„Zavolal naň Bůh z prostředku kře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, ted' jsem. I řekl: Nepřistupuj sem, szuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.“ (Ex 3,4.5) LHU 198.1

Přišel čas osvobození Izraele. Bůh zamýšlel vysvobodit Izrael tak, aby se přitom všem ukázalo, jak pohrdá lidskou pýchou. Vysvoboditelem bude prostý pastýř, který nemá nic krom své hole; z hole pak Bůh učiní symbol své moci. Když jednoho dne pásł Mojžíš své stádo nedaleko Orébu, „hory Boží“, spatřil hořící keř. Větve, listí i kmen byly v plamenech, oheň je však nestravoval. Mojžíš přistoupil ke keři, ... když z plamenů ozval se hlas, volající ho jménem. S bázní odpověděl: *„Aj, ted' jsem.“* Dostalo se mu upozornění, aby se nepřibližoval neuctivě. ... LHU 198.2

Všichni, kdož přicházejí do blízkosti Boží, měli by se chovat pokorně a uctivě. Ve jménu Ježíše můžeme předstoupit před Boha s důvěrou, nesmíme se však k Němu přibližovat s hrubou opovržlivostí, jakoby nám byl roven. Jsou takoví, kteří oslovují velikého, všemohoucího a svatého Boha, který sídlí v nedostupném světle, jakoby oslovovali sobě rovného nebo dokonce jako někoho sobě podřízeného. Jsou takoví, kteří se chovají v domě Božím, jak by se neodvážili chovat ani v předsíni pozemského vládce. Takoví by si měli uvědomit, že na ně patří Bůh, jehož uctívají serafini a před Nímž si andělé zastírají své tváře. Bůh je hoden nejvyšší úcty. Všichni, kdož opravdu poznají Jeho přítomnost, skloní se před Ním v pokoře. ... LHU 198.3

Když Mojžíš stál před Bohem v uctivé bázni, hlas pokračoval: *„Protož, nyní pod' a pošli tě k faraónovi; a vyvedeš lid svůj, syny Izraelské z Egypta.“* LHU 198.4

Ohromen a vyděšen tímto rozkazem, Mojžíš se polekal. ... Obával překážek, které se mu zdály nepřekonatelné. Jak dokáže svému lidu, že ho poslal vskutku Bůh? ... Proto mu Hospodin poskytl hmatatelný důkaz. Prikázal mu, aby hodil svou hůl na zem. Když tak učinil, *„obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš před ním“*. Pak mu Hospodin prikázal, aby hada uchopil a z hada byla opět hůl. ... Těmito divy utvrdil Hospodin Mojžíše v tom, že přesvědčí jak svůj vlastní národ, tak faraóna, že se mezi nimi projevuje někdo mocnější krále egyptského. ... LHU 198.5

Bůh požehnal jeho ochotě a poslušnosti a Mojžíš získal výmluvnost, optimismus, sebedůvěru a způsobilost pro největší úkol, jaký byl kdy uložen člověku. Jeho osud je příkladem toho, co Bůh dokáže, aby posílil ty, kdož Mu plně důvěřují a bezvýhradně se podrobí Jeho příkazům. – PP 251-255 LHU 198.6

Žezlo místo pastýřské hole

„Protož vzal Samuel roh s olejem, a pomazal ho u prostřed bratří jeho. I odpočinul Duch Hospodinův na Davidovi od toho dne i potom.“ (1 S 16,13) LHU 199.1

Když synové Jesse procházeli před Samuelem, chtěl prorok vybrat Eliába, vysokého a statného muže; ale vedle Samuele byl anděl Boží, aby mu pomohl učinit toto důležité rozhodnutí, a on také ukázal, že nemá soudit jen podle vnějšího vzhledu. Eliáb se nebál Hospodina. Jeho srdce nebylo čisté před Bohem. Byl by z něho pyšný, despotický vládce. Mezi syny Izai byl vybrán nejmladší syn, David, zaobírající se skromnou pastýřskou prací. Plnil své povinnosti pastýře s takovou pílí a mužností, že jej Bůh vybral za vůdce národa. Později vyměnil svou pastýřskou hůl za královské žezlo. – 3SG 77-78 LHU 199.2

Bůh vyvolil Davida, pokorného pastýře, za vůdce svého lidu. David měl správný vztah ke všem obřadům spojeným s židovským náboženstvím a vyznačoval se smělostí a neochvějnou důvěrou Bohu. Věrnost a bohabojnost mu byly vlastní. Jeho pevnost, skromnost a láska ke spravedlnosti a rozhodný charakter jej učinily schopným uskutečňovat vysoké Boží úmysly, učít Izraele klanět se Bohu a vést národ jako štědrý a moudrý panovník. LHU 199.3

Jeho duchovní život byl upřímný a horoucí. Právě tehdy byl David věrný Bohu a vlastnil tyto požehnané charakterové rysy. Právě pro toto jej Bůh nazývá mužem podle svého srdce. – 3SG 85-86 LHU 199.4

I když se Davidovi dostalo tak vysoké pocty, nezpyšněl. Přesto, že ho čekalo tak vysoké postavení, pokračoval klidně ve své práci a spokojeně očekával, že Hospodin splní svůj plán v době, kterou sám určí, a způsobem, který uzná za vhodný. Právě tak skromný a pokorný jako před svým pomazáním vrátil se pasáček na stráně a hlídal svá stáda stejně bedlivě jako dříve. ... LHU 199.5

V rozkvětu a síle svých mladých let připravoval se David v nejušlechtlejším prostředí, aby převzal vysoké postavení. Svého nadání jako vzácného daru od Boha využíval k tomu, aby velebil slávu božského Dárce. Stálým pozorováním a hloubáním se obohacoval takovou moudrostí a zbožností, že se stal miláčkem Boha a andělů. ... Láska, již byl prostoupen, trýzeň, jež ho mučila, vítězství, jež ho potkávalo, to vše mu dávalo podněty k přemýšlení; a když poznal, že láska Boží prostupuje celý jeho život a provází ho na každém kroku, zachvělo se jeho srdce vroucí láskou a vděčností, jeho hlas vytryskl bohatší melodií, jeho harfa překypovala jásavější radostí; a pasáček nabýval na síle a rozšiřoval své poznání, neboť Duch Páně byl s ním – PP 641, 642 LHU 199.6

Spojení s knížetem pastýřů

„Božíť jsme zajisté pomocníci...“ (1 K 3,9) LHU 200.1

Úzké spojení s vrchním Pastýřem stane se pastýřům tím, že budou věrnými, živými zástupci Krista, světlem světa. Naši víře musí být ve všech bodech jasně porozuměno; ale ještě důležitější je, aby kazatel tou pravdou, kterou zvěstuje, byl posvěcen. LHU 200.2

Pracovník, který zná význam spojení s Kristem, bude neustále mítí vzrůstající přání, aby přijal stále větší schopnost pochopit význam služby pro Boha. Jeho znalosti se rozšiřují, neboť vzrůstat v Boží milosti znamená dosáhnout vždy většího porozumění Písmu svatému. Je skutečně spolupracovníkem Božím. Poznává, že je pouhým nástrojem a tiše se oddá rukám Mistrovým, setká se se zkouškami, neboť bez nich by nikdy nepoznal svůj nedostatek moudrosti a zkušenosti. Budou mu však sloužit k požehnání, jestliže bude hledat Pána v pokoře a důvěře. Bude se mnohdy zdát, jakoby podlehl, ale jeho zdánlivá porážka může být Božím způsobem k jeho pokroku, k lepšímu poznání sebe sama a k upevnění jeho důvěry v Boha. I když ještě činí chyby, nepadne ihned do toho samého. Bude silnější v odporování zlému a jiní budou mítí dobrodiní z jeho příkladu. ... LHU 200.3

Kdo učinil ty nehlubší zkušenosti v božských věcech, je co nejdále vzdálen pýchy a sebevyvyšování. Poněvadž má vysoké ponětí o slávě Boží, váží si i nejnižšího místa v Jeho službě, jako čestného pro něj. LHU 200.4

Když Mojžíš po čtyřicetidenním styku s Bohem sestoupil z hory, nevěděl, že jeho tvář zářila tak, že ti, kdož jej spatřili, se jej báli. LHU 200.5

Pavel měl velmi nepatrné mínění o svém pokroku v křesťanském životě. Mluvil sám o sobě jako o nejpřednějším hříšníku a vyznává: *„Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl.“* (Fp 3,12) A přece byl Pavel Pánem velmi poctěn. LHU 200.6

Náš Spasitel nazývá Jana Křtitele největším ze všech proroků. A přece Jan prohlašuje, když byl tázan není-li Kristus, že není hoden rozvázati řemínky u obuvi svého pána. Když si mu jeho učedníci stěžovali, že se všichni obracejí k novému učiteli, připomněl jim Jan, že on sám je pouhým předchůdcem přicházejícího Mesiáše. LHU 200.7

Dnešní doba potřebuje služebníky takového smýšlení. ... Náš Pán touží po poslech, kteří cítí na sobě potřebu smířující krve Kristovy, ... kteří vstupují do díla v plné jistotě víry a v poznání, že potřebují neustálé potřeby Kristovy, aby věděli, jak nalézat cestu k srdcím. – GW 142, 143 LHU 200.8

Dobrý Pastýř

„Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.“ (J 10,11) LHU 201.1

Kristus... se srovnává s pastýřem. *„Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.“ „Já jsem ten dobrý pastýř a známť své a znajíť mne mé. Jakož mne zná Otec, a já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.“ (J 10,11.14.15) LHU 201.2*

Tak jako pozemský pastýř zná své ovečky, tak i nebeský Pastýř zná své stádo roztroušené po celém světě. *„Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, vy lidé a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin.“ (Ez 34,31) LHU 201.3*

V podobenství o ztracené ovci jde pastýř hledat jednu nepatrnou ovečku. Když zjistil, že mu jedna chybí, neuklidnilo jej to, že stádo je v bezpečí, aby řekl: Mám devadesát devět ovcí a nestojí mi za to hledat jednu ztracenou. Může se opět vrátit a já ji otevřu a vpustím ji do ovčince. Ne, jakmile pastýř postrádá jedinou ovci, je plný starostí a obav. Nechává oněch devadesát devět v ovčinci a jde, aby tu jednu našel. Může být temná a bouřlivá noc, cesta nebezpečná a nejistá, čekání těžké a dlouhé. On neustane, dokud ztracenou nenalezne. LHU 201.4

Jak se mu ulehčí, když zdáli zaslechne její slabý hlas! Jde za ní po strmých výšinách s nasazením vlastního života, jde po kraji propasti, zatímco stále slábnoucí volání mu praví, že jeho ovečka umírá. LHU 201.5

Když pak zbloudilou nalezne, poručí ji, aby šla za ním? ... Ne, vezme znavenou ovečku něžně do náručí a naplněn radostnou vděčností, že jeho hledání nebylo marné, vrací se k stádu. A když přijde domů, svolá přátele a sousedy a říká: *„Spolu radujte se se mnou, nebo jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula.“ (L 15,6) LHU 201.6*

Právě tak se raduje nebe i země z každého ztraceného hříšníka, který je dobrým Pastýřem nalezen. *„Tak je radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činící větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří nepotřebují pokání.“ (L 15,7) – GW 181, 182 LHU 201.7*

V naší práci dokáže osobní námaha více, než se všeobecně soudí. Pro toto nedostatečné pochopení hyne mnoho duší. Každá z nich má nesmírnou cenu, zaplacenou na Golgotě. Jedna pro Krista získaná duše může získat jiné a může se tak stát zdrojem velkého požehnání a spásy. – GW 184 LHU 201.8

7. července

Božský Pastýř

„A vzbudím nad nimi pastýře jednoho, kterýž je pásti bude, ... Tent' je pásti bude, a ten bude jejich pastýřem.“ (Ez 34,23) LHU 202.1

Znovu našel Ježíš přístup k myslím svých posluchačů příkladem z jejich denního života. Připodobňoval vliv Ducha k chladné, osvěžující vodě. Sebe představoval jako světlo, pramen života a štěstí pro přírodu i člověka. A nyní jim krásným příkladem znázornil svůj vztah k těm, kdož v Něho věří. Žádný obraz nebyl Jeho posluchačům známější než tento a Kristova slova spojila tento obraz navždy s Ním. Nikdy už učedníci nemohli pohlédnout na pastýře pasoucího svá stáda, aniž si vzpomněli na Spasitelovo naučení. Uvidí Krista v každém věrném pastýři. A sebe samé uvidí v každém bezmocném a závislém stádu. LHU 202.2

Tohoto obrazu použil prorok Izaiáš, když mluvil o Mesiášově poslání těmito potěšujícími slovy: *„Jako pastýř stádo své pásti bude, do náručí svého shromáždí jehňátka, a v klíně svém je poneše.“ (Iz 40,11)* David zpívá: *„Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.“ (Ž 23,1)* A skrze Ezechiele Duch svatý praví: *„A vzbudím nad nimi pastýře jednoho, kterýž je pásti bude“, „zahynulé hledati budu, a zaplašenou zase přivedu, a polámanou uvíži, a nemocné posílím“, „a učině s nimi smlouvu pokoje“, „nebudou více loupeží národům, ... ale bydleti budou bezpečně, aniž jich kdo přestraší.“ (Ez 34,23.16.25.28) LHU 202.3*

Kristus je dveřmi do Božího ovčince. Těmito dveřmi vcházejí už od nejranějších dob všechny dítky Boží. V Ježíši, jak byl znázorněn v předobrazech, naznačen v symbolech, zjeven v zjeveních proroků a ukázán v učení, jehož se dostalo Jeho učedníkům, a v divech, jež konal pro dobro lidí, vidíme *„Beránka Božího, kterýž snímá hřích světa“*, (J 1,29) skrze Něhož jsou přiváděni do ovčince Jeho milosti. Přicházejí mnozí a navrhují světu, aby věřil v něco jiného; vymýšlejí obřady a systémy a doufají, že se jimi ospravedlní a usmíří s Bohem, a tak že najdou přístup do Jeho ovčince. Avšak jedinými dveřmi je Kristus a všichni, kdož něčím nahrazují Krista, všichni, kdož se pokoušejí vniknout do ovčince jiným způsobem, jsou zloději a lupiči. ... LHU 202.4

„Ale kdož vchází dveřmi, pastýř jest ovcí.“ Kristus je obojím – dveřmi i pastýřem. Vchází sám sebou. Skrze svou vlastní oběť se stal pastýřem stáda. – DA 476-478 LHU 202.5

Pastýř zná každou ovci

„Neboj se, nebo... povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.“ (Iz 43,1) LHU 203,1

Ze všech tvorů je ovce nejbázlivější a nejbezmocnější a na Východě pečuje pastýř o své stádo neúnavně a nepřetržitě. Ve starých dobách jako i dnes bylo málo bezpečno vně hrazených měst. Záškodníci z potulných pohraničních kmenů nebo divé šelmy ve svých skrýších ve skalách číhali, aby přepadli stáda. Pastýř opatroval své stádo, i když věděl, že je to spojeno s nebezpečím života. Jákob, který pásal Lábanova stáda na pastvinách v Cháran, když líčil svou neúnavnou práci, pravil: *„Bývalo tak, že ve dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak že odcházel i sen můj od očí mých.“* (Gn 31,40) A mladý David, když hlídal ovce svého otce, se s holýma rukama postavil proti lvu a medvědu a vyrval jim ze zubů ukradenou ovci. LHU 203,2

Když pastýř vodí své stádo po kamenitých pahorcích, lesy a divokými stržemi k travnatým úbočím na břehu řeky, když je hlídá na horách za osamělých nocí, chrání je před zloději, když něžně pečuje o nemocné a slabé, přizpůsobuje se jeho život jejich životu. Je spojen s předměty své péče silným a něžným poutem. Ať je jeho stádo sebevětší, pastýř zná každou ovečku. Každá má své jméno a slyší na pastýřovo zavolání. LHU 203,3

Jako pastýř zde na zemi zná své ovce, tak božský Pastýř zná své stádo, které je rozptýleno po světě. *„Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé, a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin.“* Ježíš praví: *„Povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.“ „Na dlaních vyryl jsem tě.“* (Ez 34,31; Iz 43,1; 49,16) LHU 203,4

Ježíš zná každého z nás a pocit našich slabostí se Ho dotýká. Zná nás všechny podle jména. Zná dokonce dům, v němž bydlíme, zná jméno každého obyvatele. Dává příkazy svým služebníkům, aby šli do určité ulice určitého města, vešli do určitého domu a vyhledali jednu z Jeho oveček. LHU 203,5

Ježíš zná každou duši tak dobře, jako by to byla právě ona, pro niž zemřel. Bolest každého z nás se dotýká Jeho srdce. Slyší volání o pomoc. Přišel, aby přitáhl všechny lidi k sobě. Vybízí je: *„Následuj mne“* a Jeho duch působí na jejich srdce a přitahuje je, aby přišli k Němu. Mnozí odmítají. Ježíš ví, kteří to jsou. Ví také, kdo s radostí uposlechne Jeho volání a ochotně se svěří Jeho pastýřské péči. Praví: *„Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne.“* Pečuje o každého jednotlivce, jako by byl jediným na tváři země. – DA 478-480 LHU 203,6

Pastýř ovce vede

„A jakž ovce své vlastní vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho.“ (J 10,4) LHU 204.1

Pastýř z východních zemí nežene své stádo ovcí. Nepoužívá vůči nim násilí, ani je neplaší; jde před nimi a volá je. Ovce znají jeho hlas a uposlechnou jeho volání. I Pastýř – Spasitel se tak chová ke svým ovcím. Písmo praví: *„Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Arona.“* (Ž 77,21) Skrze proroka Ježíš praví: *„Milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství.“* (Jr 31,3) Ježíš nikoho nenutí, aby Jej následoval. *„Potahoval jsem jich,“* praví, *„provázky lidskými, provazy milování.“* (Oz 11,4) LHU 204.2

Není to strach z trestu neb naděje na věčnou odměnu, co vede učedníky Kristovy k tomu, aby následovali Ježíše. Hledí na nesrovnatelnou lásku Spasitelovu, kterou projevila za svého putování po zemi, od kolébky v Betlémě po kříž na Golgotě, a pohled na Ježíše přitahuje duši, která jhne a poddává se. V srdcích těch, kdož vzhlížejí k Ježíši, se probouzí láska. Slyší Jeho hlas a jdou za Ním. LHU 204.3

Jako pastýř kráčí před svými ovcemi a sám jako první čelí nebezpečí cesty, tak činí i Ježíš se svým lidem. *„A jakž ovce své vlastní vypustí, před nimi jde.“* Cesta do nebe je posvěcena Spasitelovými šlépějemi. Cesta může být strmá a drsná, kráčet však již po ní Ježíš; Jeho nohy zašlapaly ostré trny, aby se nám po ní šlo snadněji. Každé břímě, které jsme povoláni nést, Ježíš sám už nesl. LHU 204.4

Ačkoli vystoupil na nebesa, ačkoli je v přítomnosti Boží a sedí na trůně všehomíru, neztratil Ježíš nic ze své soucitnosti. Jeho laskavé, soucitné srdce je i dnes otevřeno pro všechny bolesti lidstva. I dnes se ruka, jež byla probodnuta, vztahuje, aby ještě hojněji požehnala svému lidu, který je na světě. *„Nezahynout' na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.“* LHU 204.5

Duše, která se Mu dnes odevzdala, je v očích Krista vzácnější než celý svět. Spasitel by byl prošel smrtelným zápasem Golgoty i tehdy, kdyby měl být spasen jediný člověk v Jeho království. Neopustí ani jediného, pro něhož zemřel. Pokud Ho Jeho následovníci sami svévolně neopustí, bude je pevně držet. LHU 204.6

Ve všech našich zkouškách máme neselhávajícího pomocníka. Nenechá nás, abychom sami bojovali s pokušením, zápasili se zlem a nakonec klesli pod břemenem starostí. Ačkoli je nyní skryt před zrakem smrtelníka, ucho víry může slyšet Jeho hlas, jenž praví: Neboj se, jsem s tebou. *„A živý, ještě jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků.“* (Zj 1,18) – DA 480-483 LHU 204.7

Pastýř dal svůj život za ovce

„Já jsem ten dobrý pastýř, a známť své, a znajíť mne mé. Jakož mne zná Otec, a já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.“ (J 10,14.15) LHU 205.1

Vytrpěl jsem tvá muka, okusil jsem tvé boje, čelil jsem tvým pokušením. Znam tvé slzy; taky jsem plakal. Znam žal, tak hluboký, že ho nelze sdělit lidskému sluchu. Nemysli si, že jsi opuštěn a zapomenut. I když tvá bolest nenajde odezvy ani v jediném srdci na zemi, vzhledni ke mně a budeš žít. *„A byť se i hory pohybovaly a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin.“ (Iz 54,10) LHU 205.2*

I když pastýř miluje své ovce sebevíce, své syny a dcery miluje více. Ježíš není jen naším pastýřem; je naším „věčným Otcem“. Praví o tom: *„Známt' své, a znajíť mně mé. Jakož mne zná Otec, a já znám Otce.“ (J 14,10)* Jaké to prohlášení! Jednorozený Syn, který je v náručí Otce a jehož Bůh označil za *„muže bližního svého“ (Za 13,7)* – a tohoto společenství Syna s věčným Bohem je v tomto výroku použito k tomu, aby se jím znázornilo společenství mezi Kristem a Jeho dětmi na zemi!

LHU 205.3

Ježíš nás miluje, protože jsme darem Jeho Otce a odměna za dílo, jež vykonal. Miluje nás jako své dítky, tebe miluje, čtenáři. Nebe tě nemůže obdařit ničím větším, ničím lepším. Proto důvěřuj!

LHU 205.4

Ježíš myslel na ty duše na celém světě, které byly svedeny falešnými pastýři. Na ty, které chtěl shromáždit jako ovce na své pastvině a které byly rozptýleny mezi vlky. Pravil: *„A mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivést; nebo hlas můj slyšeti budou. A budeť jeden ovčinec a jeden pastýř.“ (J 10,16) LHU 205.5*

„Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal.“ (J 10,17) To znamená, že můj Otec vás miluje tak, že mne, který jsem dal svůj život za vaše vykoupení, miluje proto tím více. Jsem drahý svému Otcí tím, že jsem se stal vaším zástupcem a vaší záštitou, když jsem obětoval svůj život a vzal na sebe vaše slabosti a vaše přestoupení. ... LHU 205.6

Když byl členem lidské rodiny, byl Ježíš smrtelný, jako Bůh je Ježíš zdrojem života. Mohl odolat smrti, mohl se vzepřít její nadvládě; Ježíš však dobrovolně položil svůj život, aby mohl stvořit život a nesmrtelnost. Nesl hříchy světa, snášel jejich kletbu, dal svůj život za oběť, aby lidé nemuseli umřít navěky. *„Nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl.“ (Iz 53,4) – DA 483-484*

LHU 205.7

Ztracená ovce

„Spolu radujte se se mnou, nebo jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula.“ (L 15,6) LHU 206.1

Bylo mi ukázáno na podobenství o ztracené ovci. Devadesát devět ovcí bylo ponecháno na poušti a všechny síly byly vynaloženy na hledání jedné zbloudilé. Když pastýř nalézá ztracenou ovci, bere ji na svá ramena a vrací se s radostí domů. Nenaříká a neviní zbloudilou ovci za to, že mu přinesla tak mnoho nepříjemností; naopak zakouší radost, když ji nalezne. LHU 206.2

Ale radost má být ještě větší. Je zapotřebí pozvat přátele a sousedy, aby se pastýř mohl podělit o své štěstí: „Našel jsem zbloudilou ovci.“ Nalezení se stalo důvodem veliké radosti a nikdo nevzpomínal to, že se ovce ztratila, poněvadž radost převýšila bolest ztráty, ale i námahy, nekľidu a nebezpečí spojených s hledáním zbloudilé ovce a s jejím návratem do bezpečného útočiště. *„Pravímť vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.“ (L 15,7) – 3T 99 LHU 206.3*

Ježíš vyprávěl podobenství o ztracené ovci proto, abychom je studovali. Pravý pastýř zanechává devadesát devět ovcí a jde do pouště, nedívá se na sebe ani na těžkosti. ... Kolik bloudících a ztracených ovcí jste hledali a přivedli zpět do stáda se srdcem naplněným soucitem, něžností, odpuštěním a láskou? Kolik slov povzbuzení jste ztracené ovci řekli, kolik jste zakusili bolesti, nekľidu a všelijakého nepohodlí? ... Mluvili jste potěšující slova naděje, povzbuzení a odpuštění, když jste nesli zbloudilou ovci domů na ramenou a obraceli jste se ke každému, jehož jste potkali se slovy: *„Spolu radujte se se mnou, nebo jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula.“ ... LHU 206.4*

Studujte Kristův život a charakter a snažte se následovat Jeho příkladu. Neposvěcený život některých, nazývajících se věřícími třetímu andělskému poselství, zavedl některé nešťastné ovce do pouště; a projevil někdo pastýřskou starost o ztracené a zbloudilé? Nyní je čas být křesťany nejen slovy, ale i skutky. Jakou přízeň, jaké milosrdenství a něžný soucit projevoval Ježíš k strádajícímu lidstvu! Křesťan, jehož srdce bije v souzvuku s Jeho velkým, bezmezně milujícím srdcem, bude mít soucit s každou potřebnou duší a ukáže, že má Kristovu mysl. ... Každá trpící duše má právo na soucit druhých a ti, jež jsou naplněni Kristovou láskou, Jeho soucitem, něžností a milosrdenstvím, odpoví souhlasně na výzvu projevit soucit. ... Každá duše snažící se opustit strádání a vrátit se k Bohu potřebuje pomoc těch, jež mají něžné, soucitné srdce plné Kristovy lásky. – RH Oct. 16, 1894

LHU 206.5

Hodnota ztracené ovce

„V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás...” (1 J 4,10) LHU 207.1

Farizeové tvrdili, že kdyby byl Ježíš pravým prorokem, byl by jim podobný, opakoval by jejich pravidla a předpisy a jednal by s nepoctivými celníky a hříšníky tak jako s nimi jednají oni, farizeové. Tím, že vydal svého Syna na smrt za hříchy světa Bůh ukázal nakolik si cení lidí; neboť tím, že vydal Ježíše na svět, dal ten nejlepší dar. Každá duše musí vzdát hlubokou vděčnost Bohu za tuto nekonečnou oběť. Ať by byl člověk z jakéhokoli národu, jazyka nebo pokolení, ať by byl jakýkoli, bílý nebo černý, nese obraz Boží a byl koupen Kristovou krví. Projevovat nenávist k jakémukoli národu znamená projevovat satanův charakter. LHU 207.2

Bůh si váží člověka natolik, že dal Ježíše, aby žil životem pokory, skromnosti a sebeodříkání a zakusil pohrdání, zavržení a smrt, aby člověk, Jeho ztracená ovce, mohl být spasen. Cožpak není podivuhodné, že celé nebe má zájem na vykoupení člověka? Cožpak není úžasné, že nesčíslný počet a tisícové tisíce andělů vystupují a sestupují po tajemném žebříku, aby sloužili těm, jež jsou dědici spasení? Andělé nepřicházejí soudit a ničit, vládnout a vyžadovat úctu. Přicházejí, aby jako poslové spolupracovali s Vůdcem vojska Hospodinova a spolupracovali s lidmi, kteří vyjdou hledat a zachraňovat ztracené ovce. Andělům je přikázáno klást se vojensky okolo majících Boží bázeň a milujících Boha. LHU 207.3

Celé nebe soucítí s ovcemi, které bloudí vzdáleny od stáda. Kdyby farizeové pracovali v souladu s Bohem místo toho, aby se spojovali s nepřítelem Boha i člověka, nepřehlíželi by ty, kteří byli vykoupeni Kristovou krví. Když satanovy klamy ztrácejí moc, když hříšník vzhlíží na Golgotu a vidí nekonečně cennou Oběť, přinesenou pro záchranu odpadlého a hynoucího lidstva, začíná přemýšlet a Boží láska se začne hluboce dotýkat jeho srdce. Činí pokání. *„V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás.” LHU 207.4*

Ó, kéž bychom mohli obsáhnout Boží lásku a alespoň částečně být vybaveni soucitem, který byl zjeven padlému člověku! Tehdy bychom pohlédli a žili! Tím, že vzhlíží ke Kristu, se člověk mění a přetváří svůj charakter od slávy v slávu. Začíná boj mezi světlem a tmou. Ubohý hříšníku, představený ztracenou ovci, kterou hledá pastýř, vzhlédni ke kříži! ... – ST Nov. 20, 1893 LHU 207.5

Kristus přišel hledat ztracené ovce

„Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.“ (L 5,32) LHU 208.1

Když Kristus žil zde na zemi, konal dílo, kvůli kterému opustil božský trůn na nebi. Pracoval pro lidstvo, aby díky Jeho službě mohlo se lidstvo pozvednout na stupnici mravní hodnoty, kterou Bůh dal. Ježíš přijal lidskou přirozenost, aby vyvýšil lidskou rodinu a učinil lidi účastníky božské přirozenosti a dal jim výsadní postavení u Boha. Každý Jeho čin byl zaměřen na padlý svět – hledal ovce, které opustily stádo a vracel je zpět k Bohu. ... LHU 208.2

Bůh viděl naše tíživé postavení a proto poslal na svět vzácného Posla, kterému svěřil velký poklad odpuštění a milosti. Tímto Poslem byl Kristus, jednorozený Boží Syn. Bylo Mu svěřeno dílo, které nemohli vykonat ani andělé. Jedině Jemu byla svěřena práce potřebná pro vykoupení světa vysušeného a ochromeného prokletím. V tomto daru dal Otec celé nebe. LHU 208.3

Jak prudká změna očekávala Syna Božího, Světlo nebe, kterého velebili andělé. Mohl jít k obyvatelům nepadlých světů, obklopených čistou atmosférou, do níž nikdy nevnikla nevěra a odpadnutí. Tam by Jej obklopili láskou a vzdávali by Mu čest. Ale Vykupitele potřeboval padlý svět. *„Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.“* Přišel zjevit Otce tím, že hlásal poselství naděje a spasení pro náš svět. Nežil pro sebe. Nepočítal, že bude mít své pohodlí, nepodlehł pokušení, přišel zemřít, aby hříšní lidé byli vykoupeni a věčně žili v příbytcích, které pro ně připravil. Jeho posláním bylo vyučit duše hynoucí v hříších. LHU 208.4

Stejnou službu svěřil Kristus každému Jím vykoupenému. Pán pošle dostatek světla těm, jež jsou Mu věrní a oddaní. ... Jeho milost a požehnaný vliv Jeho Ducha jsou stejné pro všechny, kdož je přijmou. Nepřestane nabízet spasení. To člověk se zřiká společenství s Bohem. Mnozí se vzdalují tam, kde nemohou poznat Jeho milost a Jeho spasení. ... LHU 208.5

Bůh ze své strany pro nás učinil vše možné. Ukázal dokonalý příklad svého charakteru v povaze svého Syna. Tím, že budou vzhlížet na jedinečnost Jeho života a charakteru, budou Jeho následovníci růst k Jeho podobě. Vzhlížejíce na Ježíše a opětujíce Jeho lásku, budou odrážet obraz Krista. – RH Feb. 15, 1898 LHU 208.6

Ztracená ovce – zvláštní břímě

„Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti a nešel k té, kteráž zahynula, až by i našel ji?“ (L 15,4) LHU 209.1

Pracovat s lidmi je velice důležité a složité. Člověk je Božím vlastnictvím a andělé s velikým zájmem sledují, jak lidé jednají se svými bližními. Když nebeské bytosti vidí, že ti, jež se nazývají syny a dcerami Božími vynakládají úsilí, jaké vynakládal Kristus, aby pomohl bloudícím a jednají s padlými a kajícími s něžností a soucitem, tehdy se k nim přibližují a připomínají jim slova, jež uklidní a povznesou duši. Svatí andělé se nacházejí kolem každého z nás. Nemáme pohrdat ani nejmenším z malých Božích dětí a připisovat si slávu. Andělé jsou služební duchové, kteří bývají posíláni sloužit těm, jež jsou dědici spasení. Využíváme přednosti spolupracovat s nebeskými bytostmi? Přijme nás Bůh jako nositele světla světu? LHU 209.2

Ježíš Kristus přišel hledat a spasit zahynulé. Pozvedl svět, poněvadž zemřel, aby jej vykoupil, vrátil do stáda jednu ztracenou ovci. Ježíš dal svůj drahocenný život, obrátil svou pozornost na nejmenšího z malých Božích dětí. A andělé se staví vojensky okolo těch, kteří se Boha bojí. Dávejme pozor, nikdy nepustíme ani jedinou pohrdavou myšlenku ve vztahu k malým Božím dětem. Máme se starat o zbloudilé, podpírat padající a bát se svým nemoudrým jednáním je odvrátit od milujícího Spasitele. LHU 209.3

Ti, kteří milují Ježíše, budou milovat i ty, za které zemřel. Kdyby mnozí hříšníci, kteří nás obklopují, obdrželi světlo, kterým jsme my požehnáni, radovali by se z poznání pravdy a byli by před mnohými, kteří mají velkou zkušenost a velké přednosti. Projevte o ztracené ovce zvláštní starost a bděte nad jejich dušemi jako byste měli povinnost dávat za ně počet. Neobracejte jejich pohled na sebe, ale upřímně a vážně volejte: *„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.“* Toto je křesťanské poselství světu. To je přesvědčivý argument. Vynaložte vážné úsilí na to, abyste vybízeli hynoucí duše vzhlížet na Toho, který byl vyvýšen na kříž a pamatujte, že když to děláte, neviditelní andělé... vtiskují pravdu do srdce a vedou duši k víře v Ježíše. Hříšník je schopen vidět Ježíše takovým, jakým je – plného milosrdenství, soucitu a lásky, až zvolá: *„Dobrotivost tvá mne zvelebila.“* – RH June 30, 1896 LHU 209.4

Naleznouce zahynulou ovci

„A nahodí-liť mu se nalezti ji, amen pravím vám, že se raduje nad ní více, než nad těmi devadesáti devíti nepobloudilými.“ (Mt 18,13) LHU 210.1

Ježíš si přál, aby Jeho učedníci pochopili nejen rozumem, ale i srdcem cenu každé lidské bytosti. Očekává od svých následovníků spolupráci při osvobození ztracených hříšníků. Jedna ztracená ovce je to nejmenší možné množství, a přesto Bůh ukazuje, že pastýř ponechává devadesát devět a jde do hor hledat zbloudilou. Proč tedy jsou synové a dcery Boží tak lhostejní k duším, které kolem nich hynou? Proč členové církve tak ochotně přenechávají všechnu starostlivost o ně na ramenou kazatele? Ó, jak se mýlí, vždyť každý, kdo obdržel Boží milost, se má účastnit záchrany hynoucích. LHU 210.2

Kristus svěřil každému jeho práci. Pro záchranu hynoucích musí být vynakládáno osobní úsilí. Pracovník se musí v soukromí vroucně modlit, protože věda spasení duší vyžaduje velké moudrosti. Kristus řekl: *„Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.“* (J 8,12) Svým učedníkům také řekl: *„Vy jste světlo světa.“* Učinil církev pokladnicí svaté pravdy, její hlasatelkou a jejím úkolem je uskutečňovat Jeho poslání o spasení světa. Kristus je Sluncem spravedlnosti, které září jasnými paprsky na své následovníky a ti mají podle svých možností rozlévat Jeho světlo na jiné. Mají být Jeho představiteli na světě. Vírou v Krista jako ve svého osobního Spasitele, chápou se díla tam, kde On je opustil. *„Beze mne nic nemůžete učiniti,“* řekl Kristus, ale s Ním můžeme dělat všechno. Mnoho, velmi mnoho ztracených ovcí zahynulo v divoké pustině hříchu jenom proto, že nikdo za nimi nešel, aby je našel a přivedl zpět do stáda. Ježíš používá příkladu ztracené ovce aby ukázal na nutnost hledání těch, jež se od Něj vzdálili, protože jednou ztracená bez něčí pomoci nikdy nenajde cestu zpět do stáda. Je nutno ji hledat, má být vrácena do stáda. LHU 210.3

Celé nebe má zájem o spasení zbloudilých. Andělé s neochabujícím zájmem sledují, kdo zanechá devadesát devět a půjde v hrozné, neklidné, deštivé noci do divoké pustiny hledat ztracenou ovci. Všichni kolem nás jsou ztracené, hynoucí ovce a žel, vydané na smrt. Ale oni jsou Bohu drazí, vykoupení Kristovou krví. ... Máme hledat a zachraňovat ztracené. Máme hledat jednu ztracenou ovci a přivést ji zpět do stáda a to vyžaduje osobní úsilí. – RH June 30, 1896 LHU 210.4

Opravdové ovce slyší hlas opravdového Pastýře

„A mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivést; nebo hlas můj slyšeti budou. A budeť jeden ovčinec a jeden pastýř.“ (J 10,16) LHU 211.1

Pravdu bychom měli zvěstovat s Božím taktem, ušlechtilé a něžně. Měla by vycházet z obměkčeného a soucitného srdce. ... Snažíme-li se získat duše, nechť jsou naše slova laskavá. Bůh bude moudrostí tomu, kdo hledá moudrost v Božím pramenu. Příležitost si máme hledat na každém kroku. Máme bdít a modlit se a vždy být připraveni vydat počet z naděje, která je v nás se vši pokorou a bázní. Abychom nesprávně neovlivnili ani jedinou duši, pro kterou Kristus zemřel, měli bychom své srdce mít stále pozvednuté k Bohu, abychom, když se naskytne příležitost, mohli promluvit pravé slovo v pravý čas. Jestliže se takto pouštíte do díla Božího, Duch Boží bude vaším pomocníkem. Duch svatý použije v lásce promluvených slov k duši. Pravda bude mít oživující moc, bude-li promluvena pod vlivem milosti Kristovy. LHU 211.2

Boží plán musí předně uchvátit srdce. Mluvte pravdu a ať On vloží do srdce obnovenou moc a zásady. Nedbejte na to, co říkají protivníci, jen ať jde pravda vpřed. Pravda může řezat do živého. Vyložte Slovo jasně, se vši jeho naléhavostí. LHU 211.3

Když vás skličují zkoušky, v našich řadách se projeví odloučení i semknutí. Někteří z těch, kdo jsou nyní připraveni k zápasu, v čase skutečného nebezpečí jasně projeví, že nebudovali na pevné skále, podlehnou pokušení. Ti, kdo mají veliké světlo a vzácné příležitosti, ale nevyužili je, odejdou od nás pod tou nebo onou záminkou. Protože nepřijali lásku k pravdě, budou polapeni svody nepřítelů, budou dbát na svůdné duchy a učení démonů a odejdou od víry. LHU 211.4

Naproti tomu pravé ovce uslyší Pastýřův hlas, když na nás bouře pronásledování skutečně přijde. Sebezapíravé úsilí bude vynaloženo pro záchranu jiných a mnozí, kteří se odtáhli od stáda, budou opět následovat toho velikého Pastýře. Lid Boží se semkne a ukáže nepříteli sjednocenou řadu. Tváří v tvář společnému nebezpečí ustane boj o prvenství, nebude již žádných hádek o tom, kdo bude největším. Nikdo ze skutečně věřících neřekne: „*Já jsem Pavlův nebo já Apollův nebo já Kéfasův.*“ Svědectvím jednoho a všech bude: „Lnu ke Kristu, těším se v Něm jako svém osobním Spasiteli.“ ... LHU 211.5

Láska Kristova, láska našich bratří, bude svědectví světu, že jsme byli s Ježíšem a učili se od Něho. Pak poselství třetího anděla propukne v hlasité volání a celá země bude osvěcena slávou Pána. – 6T 400, 401 LHU 211.6

Radost nad jedním hříšníkem činícím pokání

„Pravímť vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.“ (L 15,7) LHU 212.1

Ježíš, Syn Nejvyššího, bojuje se satanovými mocnostmi, jež se snaží jakýmkoli prostředky protivit Božímu dílu. Mocnosti světla a tmy bojují o lidskou duši. Dobrý pastýř hledá své ovce, a jaké sebeodříkání, jaké útrapy a jakou nouzi zakouší! Pastýři ví, co je to krutý boj, ale to je nic ve srovnání s tím, co snášel Pastýř ovcí. Jaký soucit, jaká bolest a jaká stálost! Hledá ztracené! Jen velice málo je těch, kteří pochopí, kolik zoufalého úsilí vyvíjí satan, aby Pastýř nedosáhl svého cíle. A když Pastýř nakonec nalézá svoji ztracenou ovci, bere ji s radostí do rukou a nese zpět do stáda na svých ramenou. Tehdy se rozezní tóny nebeských harf a zní radostný chvalozpěv o vykoupení zbloudilých a ztracených ovcí. *„Tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.“ ... LHU 212.2*

Syn člověka přišel hledat a spasit zahynulé. Ztracená ovce sama nikdy nenajde cestu zpět do stáda. Jestliže ji nehledá a nezachrání starostlivý pastýř, bude bloudit do té doby, dokud nezahyne. Jak názorný je Spasitelův příklad. Kdyby Ježíš, dobrý Pastýř, nepřišel hledat a zachránit zahynulé, zahynuli bychom. Farizeové učili, že nikdo kromě židovského národa nebude spasen a jednali s ostatními národy s pohrdáním. Ale Ježíš k sobě přitahoval ty, kterými farizeové pohrdali a projevil k nim milosrdenství a soucit. ... LHU 212.3

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, ne-zahynul, ale měl život věčný.“ Tato láska k člověku projevená v daru Jeho jednorozeného Syna vyvolala v satanu nejkrutější nenávist jak vůči Dárci, tak i vůči neocenitelnému Daru. Satan světu představil Boha ve falešném světle a tento veliký Dar ukázal lživost těchto satanových tvrzení; právě zde byla ukázána nesrovnatelná láska, dokazující, že člověk je vykoupen nepopsatelně drahou cenou. Satan se snažil smazat Boží obraz v člověku, aby Bůh, když jej uvidí v jeho bezbožnosti, pádu a degradaci, zatoužil vzdát se jej jako beznadějně ztraceného. Ale Bůh dal svého jednorozeného Syna, aby nejhříšnější, nejzkaženější člověk nezahynul, ale vírou v Ježíše Krista se mohl napravit, být obnoven a proměněn k Božímu obrazu a tak obdržet věčný život. – ST Nov. 20, 1893 LHU 212.4

Jsme pastýři

„Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví.“ (Mt 7,15) LHU 213.1

Čím méně přemýšlíte o Kristu a Jeho nepředstavitelné lásce a čím méně se připodobňujete Jeho obrazu, tím lepší si asi připadáte ve svých vlastních očích a tím více sebedůvěry a samolibosti vlastníte. Správné poznání Krista, neustálé pozorování Vůdce a Dokonavatele naší víry vám umožní takový pohled na charakter pravého křesťana, abyste viděli svůj život i charakter ve správném světle a byli schopni jej srovnávat se životem a charakterem velkého Příkladu... LHU 213.2

Vyzbrojovat se pro toto dílo je zaměstnáním pro celý život, každodenní namáhavý zápas se zavedenými zvyky, náklonnostmi a zděděnými sklony. Vyžaduje to neustálou, opravdovou a ostražitou snahu být na stráži a ovládat sám sebe, stavět na první místo Ježíše a nedbat na sebe. LHU 213.3

Musíte ovládat slabé stránky vašeho charakteru, krotit špatné sklony a posilovat a rozvíjet ušlechtilé schopnosti, které nebyly správně cvičeny. Svět nikdy nepozná to tajemně pokračující dílo mezi duší a Bohem, ani vnitřní hořkost ducha, nespokojenost se sebou samým a neustálou snahu o sebeovládání. Avšak mnozí lidé ze světa dokážou ocenit výsledek tohoto snažení. Váš každodenní život jim umožní poznat Krista. Budete živou epištolou, kterou budou všichni lidé poznávat a číst, a budete mít vyvážený, ušlechtilý charakter. LHU 213.4

„Učte se ode mne,“ řekl Kristus, *„neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinutí duším svým.“* Chce vyučovat ty, kteří k Němu přicházejí s touhou po poznání. Ve světě je velmi mnoho nepravých učitelů. Apoštol prohlašuje, že v posledních dnech si lidé *„podle svých vlastních žádostí shromažďovali sami sobě budou učitele,“* protože chtějí slyšet příjemné věci. Před těmi nás Kristus varoval: *„Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví.“* Náboženští učitelé, kteří jsou zde popsáni, vyznávají, že jsou křesťany. Vypadají zbožně, budí dojem, že pracují pro dobro druhých. ... Jsou však v rozporu s Kristem i Jeho učením a nemají Jeho tichého a pokorného ducha. ... LHU 213.5

Nebeský Pastýř přišel, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo. Svými skutky ukázal, že své ovce miluje. Všichni pastýři, kteří se nechají vést tímto Pastýřem, se budou vyznačovat Jeho rysy charakteru, budou tiší a pokorného srdce. Dětinská víra dává duši odpočinek, pracuje s láskou a vždycky se zajímá o jiné. Jestliže v nich přebývá Duch Kristův, budou Kristu podobni a budou konat Jeho skutky. – 4T 375-377 LHU 213.6

Pastýřem přivedeni zpět

„Jakož shledává pastýř stádo své tehdáž, když bývá u prostřed ovec svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty rozptýleny byly.“ (Ez 34,12) LHU 214.1

Ovce ztracená od stáda je naprosto bezbranným tvorem. Pastýř ji musí najít, sama by cestu zpět nenašla. Člověk odcizený Bohu je jako ztracená ovce. Kdyby ho Boží láska nehledala, nikdy by nenašel cestu zpět ke svému Otci. LHU 214.2

Když pastýř zjistí, že mu jedna ovce chybí, nepohlédne bezstarostně na stádo, které je v bezpečí a neřekne: „Mám devadesát devět ovcí, hledat tu jednu, to by mě stálo příliš mnoho námahy. Až se sama vrátí, otevřu jí dveře a vpustím ji dovnitř.“ Ne. Jakmile pastýř zjistí, že se jedna ovce ztratila, zmocní se ho obavy a úzkost. Znovu přepočítává ovce ve stádu. Když nabude jistoty, že jedna ovce schází, nemůže ani spát. Zanechá devadesát devět ovcí v ohradě a jde hledat ztracenou. Čím tmavší a bouřlivější je noc, čím je cesta nebezpečnější, tím větší má pastýř obavy, tím usilovněji hledá zbloudilou ovci. Aby ji našel, namáhá se do krajnosti. LHU 214.3

Jakou úlevu pocítí, když v dálce zaslechne její slabé zabečení. Jde za hlasem, slézá příkré stráně, odvažuje se přiblížit až k okraji propasti, i když dává v sázku vlastní život. Slábnoucí hlas mu naznačuje, že ovce už sotva žije. Jeho úsilí je však nakonec korunováno úspěchem. Nalezl ztracenou ovci. Nevytýká jí, že mu přidala tolik starostí a námahy. Nežene ji zpět bičem, nesnaží se ji ani vést zpátky. S radostí bere chvějící se ovečku na ramena. Jestliže je zraněna, uchopí ji do náruče a přitiskne k sobě. Má radost, že jeho hledání nebylo marné, nese ji zpět do stáda. LHU 214.4

Díky Bohu, že nám Pán Ježíš nevyprávěl o zarmouceném pastýři, který se vrátil zpět bez ovce. Podobnoství nelíčí nezdar, ale úspěch a radost ze záchrany. Bůh tím zaručuje, že nenechá bez povšimnutí a bez pomoci ani jedinou ovci, která se ztratila z Božího stáda. Kristus zachrání z propasti zkázu a z trní hříchu každého, kdo se Jím nechá zachránit. – COL 187, 188 LHU 214.5

Ovce Jeho pastvy

„Hospodin jest můj pastýř, nebudu mítí nedostatku. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.“ (Ž 23,1.2) LHU 215.1

Když Ježíš, velký Učitel, bere pro svá naučení příklady z otevřené knihy přírody, objasňuje každý předmět a věnuje mu zvláštní pozornost podle místa, jež zastává v díle stvoření. Jestliže Bůh tak mnoho pozornosti věnuje trávě, jež je dnes velmi pěkná a zítra bude pokosena a uvržena na oheň, nakolik větší pozornosti je hoděn člověk, stvořený k Jeho obrazu! Není možné nadsadit představu o hodnotě lidské duše a o pozornosti, kterou nebe udílí člověku. Proto dává potěšující ujištění:

„Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království.“ LHU 215.2

Ježíš je dobrý Pastýř a Jeho následovníci ovce Jeho pastvy. Pastýř je vždy se svým stádem, aby ho mohl bránit a ochránit od vlků, hledat ztracené ovce a nosit je zpátky do stáda, vodit na zelené pastvy a k živým vodám. LHU 215.3

Nemohu pohrdnout velikým spasením, vždyť ono stálo tak nekonečně mnoho mého nebeského Otce, který *„tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý kdo věří v něho nezahynul, ale měl život věčný“*. Nedovolím si hanět mého Vykupitele tím, že nebudu dostatečně cenit Jeho utrpení, zkoušky, ponížení, oběť a smrt, protože On nás natolik silně miluje, že zatoužil vzít na sebe naše hříchy. Ó, jaká láska, jaká nevyzpytatelná láska. Stal se mužem bolesti, zkusil nemoci. Zemřel na kříži doslova jako hříšník, aby mohl být člověk ospravedlněn Jeho zásluhami. ... LHU 215.4

Díky Životodárci je člověk schopen žít věčně, a proto stojí za to vyvíjet zvláštní starost o člověka, kterého vykoupil svojí krví. Kristus je všemohoucí. On je mocen ostříhat mou odměnu až do onoho dne. Jestliže vám nebyla hodnota vaší duše do nynějška jasná, jestliže byl chrám duše poskvrněn kupci a prodavači a jestliže dosud ve vašich myšlenkách a pocitech přebýval a jednal satan, pak vás z celého srdce prosím neváhat ani jedinou minutu a neztrácet naději. Řekněte Bohu: „Pane, já jsem otevřel dveře mého srdce Tvému nejhoršímu nepříteli a nejhoršímu nepříteli mé duše. Jednal jsem tak, jako kdybych mohl zachránit svoji duši, jako bych mohl hřešit a potom se napravit kdykoli po tom zatoužím. Ale vidím, že mně drží v zajetí. Ty jediný mně můžeš zachránit, abych nezahynul věčně. ... Více se od Tebe nevzdálím. Už více si netroufám spoléhat na sebe, ale budu důvěřovat Tobě. ... Kladu svou duši u Tvých nohou. Ty jsi Beránek Boží, obmyj moji duši ve Tvé krvi, oblec ji v oděv čistoty a spravedlnosti.“ – Manuscript 73, 1893 LHU 215.5

„Co jsem ještě mohl učinit?“

„Naposledy pak poslal k nim syna svého, řka: Ustýdnout' se syna mého.“ (Mt 21,37) LHU 216.1

Cožpak už není moci, která by mohla zapůsobit na vaše pocity a ukázat vám, že se nacházíme na samém prahu věčnosti? Cožpak už nejsme sto si ve svém myšlení představit to, co je na druhé straně? Co je zapotřebí ještě vykonat, aby se náš národ probudil? Nač jsou tyto lehké zkoušky, jak je nazýváme? Poslechněte, co o nich hovoří Pavel: *„Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí.“* (2 K 4,17) Myslíte si, že bití holí, ... hladovění, snášení zimy, nahoty a co ještě strašnějšího – zlo způsobené falešnými bratry, byly lehkými utrpeními? Ale Pavel je nazývá lehkými. ... LHU 216.2

Příliš mnoho se projevuje sobectví. Musíme zemřít svému „já“ a skrýt se v Ježíši Kristu a tehdy nebudeme mluvit o zklamání a těžkostech a všech těchto nicotných věcech, ale začneme mluvit o velikém plánu vykoupení a nekonečné moci Ježíše Krista, který přišel na náš svět a vzal na sebe lidskou přirozenost, aby nás pozvedl a učinil nás hodnými usednout po Jeho pravici. Co může být krásnějšího? LHU 216.3

Jestli toto nestačí, co ještě může být učiněno pro padlé lidstvo? „Co více,“ říká Kristus, „bych mohl vykonat pro své ovce, co jsem ještě neudělal?“ Co ještě? Dovolí nám odejít? Dovolí, jestliže nezměníte svůj vztah k Bohu, neboť učinil pro vaše spasení vše, co mohl. Máme před Bohem odpovědnost podle světla, které jsme obdrželi. Chod'te ve světle, tak jako On chodí ve světle. ... LHU 216.4

Zmizí špatná slova a zlá podezřívání. Nebudeme příliš přemýšlet o sobě a o tom, co dělají jiní. Budeme přemýšlet o tom, co dělá Bůh a Kristus. ... Co dělají? Očišťují svatyni... Musíme se s Ním účastnit tohoto díla a očišťovat svatyni naší duše od každé skvrny, aby naše jména mohla být zapsána v Knize života Beránka, aby naše hříchy mohly být zahlazeny, když nastane *„čas rozvážení od tváři Páně“*. Toto dílo je tím nejslavnostnějším dílem, které kdy bylo svěřeno smrtelníkům. LHU 216.5

Nemáte čas vyvyšovat sebe, vyvyšujte pouze Ježíše. Ó, velejte Jej! Jakým způsobem? A jak je možné všechen čas hledat své spasení a vyvyšovat sebe? ... Komu jsou adresována tato slova? Kazatelům? Ne, každému, kdo nosí Kristovo jméno, kdo okusil a viděl, jak dobrý je Pán. ... LHU 216.6

Bůh vás obdaří svou silou a spojí ji s lidským úsilím a tehdy budeme s bázní a třesením konat své spasení. To je ta moc, které satan nemůže ani odporovat, ani ji strhnout. – Manuscript 26, 1896 LHU 216.7

Pasouce stádo

„A protože brali se... až k východu po údolí tom, aby hledali pastev dobytku svému. I našli pastvu hojnou a výbornou, zemi pak prostrannou, bezpečnou a pokojnou...” (1 Pa 4,39.40) LHU 217.1

Slovo Boží je skutečnou vědou a pravou filozofií. Názory a napínavé učení lidí mají velmi nepatrnou cenu. Ti, kteří jsou prostoupeni Slovem Božím, budou vyučovat stejně prostým způsobem, jakým učil Kristus. Největší Učitel světa používal těch nejprostších slov a nejjednodušších podobností. LHU 217.2

Hospodin vyzývá své pastýře, aby krmili stádo nezkaženou potravou. Přeje si, aby představovali pravdu v její prostotě. Je-li tato práce udělána poctivě, mnozí budou přesvědčeni a obráćeni k víře mocí Ducha svatého. Je zapotřebí takových vykladačů Bible, kteří by vešli do důvěrného styku s neobráćenými, kteří by pátrali po ztracené ovci, kteří by vykonávali osobní práci a dávali jasné, prosté rady. LHU 217.3

Nikdy nevyslovujte myšlenky pochybností. Kristovo učení bylo svou podstatou pozitivní. Přesvědčujícím hlasem přináší kladné poselství. Stále výš a výš povznáší muže Golgoty. Ve vyvyšování Kristova kříže je síla. LHU 217.4

Je studentovou výsadou, aby měl jasné a správné představy o pravdě Slova, aby mohl být připraven připomínat tyto pravdy ostatním. Ve víře měl by být upevněn a zakotven. Studenti by měli být vedeni k tomu, aby sami domýšleli, aby sami chápali sílu pravdy a aby slovo promlouvali ze srdce plného lásky a vroucnosti. Vštěpujte jim živé pravdy Bible. Necht' tyto pravdy opakují svými vlastními slovy, abyste si mohli být jisti tím, že jim správně porozuměli. Přesvědčte se, že přijali každý bod pravdy. Snad je to pomalý postup, je však desetkrát hodnotnější, nežil se hnát o překot přes důležité náměty, aniž by se jim věnovala náležitá pozornost. Nestačí, aby student jen uvěřil pravdě. Musí být veden k tomu, aby uměl vyjádřit pravdu vlastními slovy, aby bylo patrné, že si lekci osvojil a dovede ji uplatnit. ... LHU 217.5

Nikdy nezapomínejte, že největší lekce, která musí být vyložena a která musí být naučena je lekce spolupráce s Kristem v díle spásy. Výchova získaná zkoumáním Písma svatého je seznámením s plánem spasení. Taková výchova opraví v duši představu o Bohu. Posílí a vyzbrojí mysl proti pokušení a připraví žáka, aby se stal Kristovým dělníkem v Jeho poslání milosti tomuto světu. ... Bible je takovou učebnicí, jakou ji Bůh chtěl mít, dávající jasnou představu těm, kteří se usilovně snaží pochopit její vznešené a nádherné pravdy. ... Tak se rozum naplní potokem světla. – CT 433-437 LHU 217.6

Zvláštní starost o stádo

„Vězte, že Hospodin jest Bůh; on učinil nás, ... abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho.“ (Ž 100,3) LHU 218.1

Ježíš ví o potřebách každého jednotlivého ze svých tvorů a zná skrytý, nevyslovený zármutek každého srdce. Je-li jednomu z maličkých, pro které zemřel, učiněna bolest, on to vidí a viníka volá k zodpovědnosti. Ježíš je ten dobrý Pastýř. On se stará o své slabé, neduživé, zbloudilé ovce a zná je všechny dle jména. Neštěstí každé ovce a každého beránka z Jeho stáda dotýká se Jeho srdce plného soucitné lásky a každé volání o pomoc dolehne k Jeho uchu. Prorok ukazuje na jeden z největších hříchů pastýřů Izraele: „Neduživých neposilujete, a nemocné nehojíte, a zlámané neuvazujete, a zaplašené zase nepřivodíte, a zahynulé nehledáte, ale přísně a tvrdě panujete nad nimi. Tak že rozptýleny jsou, nemajíce pastýře... není... kdo by jich hledal.“ ... LHU 218.2

Jako Bůh projevuje Kristus velikou sílu v náš prospěch a jako náš starší bratr podílí se na všech našich bolestech. Ježíš, majestát nebes, se nevzdálil od padlých, hříšných lidí. Nemáme velekněze, který by byl tak vysoko a daleko od nás, aby s námi nemohl cítit, nýbrž takového, který nám byl ve všem podoben kromě hříchu. LHU 218.3

V našem křesťanském životě se setkáme s mnoha obtížemi i v církvi, ale nesnažte se měřit své spolubratry podle své šablony. Neztracujte je, když zpozorujete, že požadavkům Slova Božího nevyhovují. Popouzí-li vás, neoplácejte jim tímtéž. Mluví-li věci, které vás hněvají, varujte se rozčilení... Usilujete o bloudící s pokorným srdcem, které Duch svatý uklidnil, a tak ponechejte Pánu, aby působil skrze vás jako své nástroje. Složte své břímě na Ježíše. Pán se musí ujmout toho případu, kde satan bojuje o duši. Vy můžete činit v pokoře a mírnosti to, co je ve vašich silách, ale spleťté záležitosti vložte do rukou Božích. Následujte pokynů Jeho Slova a přenechejte výsledek Jeho moudrosti. Když jste učinili vše možné pro záchranu vašeho bratra, pak se přestaňte namáhat a jděte klidně za svými naléhavými povinnostmi. To již není vaším úkolem, nýbrž Božím. LHU 218.4

V těžkostech se nedejte přemoci netrpělivostí a nečiňte tím případ beznadějným. Přenechejte Bohu, aby vám rozmotal zadrnuté nitky. On je dost moudrý, aby zápletky vašeho života dal do pořádku. Je obratný a opatrný. Ne vždycky poznáváme Jeho úmysly. Proto musíme trpělivě vyčkávat jejich rozvinutí a nesmíme je zkracovat a ničit. On sám je zjeví v pravý čas. Usilujte o jednotu. Pěstujte lásku a hledejte soulad s Kristem ve všech věcech. On je Zdrojem jednoty a síly. ... Kdybyste jednali podle vůle Boží, přišlo by Jeho požehnání na církev. – 5T 346-348 LHU 218.5

24. července

Něžný a starostlivý Pastýř

*„Jako pastýř stádo své pásiti bude, do náručí svého shromáždí jehňátka, a v klíně svém je pone-
se...“ (Iz 40,11) LHU 219.1*

Opravdoví pracovníci chodí a pracují vírou. Někdy bývají unaveni, vidí-li pomalý pokrok díla, když se odehrává těžký boj mezi mocnostmi dobra a zla. Nedají-li se zmalomyslnět a znechutit, uvidí jak se mraky rozptylují a plní se zaslíbení o vysvobození. A přes síť, kterou je satan obklíčil uvidí zářit jasné paprsky slunce spravedlnosti. LHU 219.2

Pracujte s vírou a následky přenechejte Bohu. Modlete se s vírou a tajemství Jeho prozřetelnosti přinese svou odpověď. Někdy se může stát, že nemůžete mít úspěch; pracujte však a věřte a vložte do svého úsilí víru, naději a odvahu. Když jste vykonali, co jste mohli, očekávejte na Pána, a zvěstujte Jeho věrnost a On splní své slovo. Očekávejte a to ne v nějaké vypjaté úzkosti, nýbrž v ne-pochybující víře a neochvějně důvěře. LHU 219.3

„Když jest Bůh s námi, i kdo proti nám? Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věci nedal?“ (Ř 8,31.32) – 7T 245 LHU 219.4

Náš nebeský Otec má tisíce cest, jak se o nás postarat, o nichž nic nevíme. Ti, kdo přijmou službu Bohu za nejvyšší zásadu, uvidí, že zmatky zmizí a že se před nimi objeví přímá cesta. LHU 219.5

Věrné plnění dnešních povinností je nejlepší přípravou pro zítřejší zkoušky. Nehromadte zítřejší povinnosti a starosti a nepřidávejte je k dnešnímu břemenu. ... LHU 219.6

Pěstujme důvěru a odvahu. Zoufalství v Boží službě je hříšné a nerozumné. Bůh zná každou naši potřebu. Se všemohoucností Krále králů se v našem Bohu, který je věrný smlouvě, pojí laskavost a starostlivost něžného Pastýře. Jeho moc je absolutní a je zárukou, že Bůh splní svá zaslíbení všem, kdo v Něho věří. Má prostředky k odstranění každé překážky, aby ti, kdo Mu slouží a uznávají prostředky, jichž používá, mohli těžkosti překonat. Jeho láska převyšuje všechny ostatní projevy lásky, jako nebe převyšuje zemi. Bdí nad svými dětmi s láskou, která je nezměrná a věčná. LHU 219.7

V nejtemnějších dnech, kdy se zdá, že všechno ztratilo smysl a nahání hrůzu, mějte víru v Boha. Bůh koná svou vůli a dělá všechno dobře ve prospěch svého lidu. Síla těch, kdo Ho milují a slouží Mu, se bude každý den obnovovat. LHU 219.8

Bůh může a chce poskytnout svým služebníkům všechnu pomoc, kterou potřebují. Dá jim moudrost, kterou si uspokojování jejich potřeb vyžaduje. – TM 481, 482 LHU 219.9

Pastýřova něžnost

„A nalezna, vložil by na ramena svá s radostí.“ (L 15,5) LHU 220.1

Když Kristus pověřil své učedníky posláním, vyznačil jim nejen rozsah jejich díla, ale také obsah jejich poselství. Učte lidi, pravil, *„zachovávatí všechno, což jsem koli přikázal vám“* (Mt 28,20). Učedníci měli učit tomu, čemu je učil Kristus. Kristovo učení zahrnuje všechno, co řekl Kristus, a to nejen svými ústy, ale i skrze všechny proroky a učitele Starého Zákona. Není v něm obsaženo žádné učení, jež pochází od člověka. Není v něm místa pro lidské tradice, lidské smyšlenky a úsudky, ani pro ustanovení, jež vydala církev. Obsahem poselství nebyly zákony vydané církevními úřady. Nic takového nemají služebníci Kristovi hlásat. „Zákon a proroctví“ se záznamem Kristových vlastních slov a skutků – to je pokladnice svěřená učedníkům, jež má být odevzdána světu. Jméno Kristovo je jejich heslem, jejich korouhví, jejich jednotícím znamením, pečeti jejich činnosti a zdrojem jejich úspěchů. Nic, co nenese Kristův podpis, nebude uznáno v Jeho království. LHU 220.2

Evangelium má být hlášáno ne jako neživé učení, nýbrž jako živá síla, která mění život. Bůh chce, aby ti, kdož přijímají Jeho milost, pocítili její moc. Ochotně přijímá i ty, kteří se dopustili nejohavnějších činů; činí-li pokání, obdařuje je svým božským Duchem, svěřuje jim nejvyšší místa a posílá je do tábora nevěřících, aby tam zvěstovali nekonečnou Boží milost. Bůh chce, aby Jeho služebníci byli důkazem toho, že skrze Jeho milost mohou lidé nabýt Kristovy povahy a směřují se radovat z jistoty, že se těší Jeho velké lásce. Chce, abychom podávali svědectví o tom, že nemůže být spokojen, dokud se lidstvo nenapraví a nebude znovu uvedeno do svých svatých práv jako Jeho synové a dcery. LHU 220.3

V Kristu se spojuje starostlivost pastýře, láska otce a matky a nevyrovnatelná milost laskavého Spasitele. Svá požehnání nám nabízí tak, že po nich z celého srdce toužíme. Nespokojuje se tím, že nám tato požehnání jen oznamuje; nabízí nám je tak lákavě, že v nás vzbuzuje touhu po nich. Stejně tak i služebníci Kristovi mají hlásat bohatství slávy nevýslovného Daru. Podivuhodná láska Kristova si získá a podmaní srdce těch, u nichž nic nezmůže pouhé omílání náboženských nauk. ... Kristus čeká, že bude zpodobněn v každém učedníku. Každého Kristus předurčil, aby byl *„přípodobněn obrazu Syna jeho“* (Ř 8,29). V každém se má před světem projevit Kristova shovívavost a láska, Jeho svatost, pokora, milosrdenství a pravda. – DA 826, 827 LHU 220.4

Kristus je vším pro ty, kdož Jej přijímají

„Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne.“ (J 10,27) LHU 221.1

Díky proměně charakteru stává se pro člověka Kristovo jeho rozkošné a břímě lehké. Prostřednictvím víry se může každý, jestliže po tom zatouží, spojit s Kristem ve své poslušnosti a službě. LHU 221.2

Výlučným Božím právem je přikazovat a údělem člověka poslouchat. Nikdo není nucen. Úděl poslušnosti je uložen Synu člověka, dědici nebe. Má pro Boha pracovat ochotně, z celého srdce a důstojně. V poslušnosti všech Božích přikázání projevuje se duch lásky k Bohu. A právě v takovéto atmosféře lásky Kristus žil a pracoval. LHU 221.3

Každé slovo, každý čin je prací pro Boha. Zde se projevuje víra v Boha a víra lidem. Kristus by nikdy nepoložil za duše svůj život, kdyby nevěřil duším, za které zemřel. Věděl, že mnozí odpoví na lásku, kterou projevil k lidstvu. Každé srdce neodpoví, ale každé srdce může, pokud bude chtít, odpovědět na tuto úžasnou lásku. *„Ovce mé hlas můj slyší,“* řekl Kristus. Srdce toužící po Bohu pozná Jeho hlas. Bůh se nemůže dát poznat ani jediné duši, která neodpoví na Jím nabízenou milost a na Jím darovanou lásku. Bůh od lidí očekává odpověď. ... LHU 221.4

Výsledek záleží jen na nich samotných. On je opravdově zve na svatební hostinu. Nabízí jim hostinu, která naplní všechny jejich potřeby. Jeho Slovo je sytící a užitečné. *„A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.“* (Jr 29,13) ... Tehdy Pán vylije svého Ducha tak jako o letnicích. ... LHU 221.5

Každý může mít osobní, bezprostřední společenství s Bohem. Pod vedením Svatého Ducha bude srdce takového člověka hořet láskou k Pánu. Bude podobný důvěřivému dítěti. Kristus od něj neočekává zvláštních zásluh. Ó, kéž by mohli všichni přijít k Bohu takoví, jací jsou, a dovolili Mu je proměnit a učinit je svým vlastnictvím. Pán si od nich přeje pouze jediné: aby Jej přijali a naučili se nést Jeho jeho a zvedat Jeho břímě, aby v nich nebesa mohla vidět Boží spolupracovníky. Každá duše, která potřebuje pomoc a pokoj, může přijít za světlem a životem k Nosiči břemen. LHU 221.6

Kristus nemohl nesvítit svým životem. Jeho služba byla takovou. Přišel jsem, řekl, *„aby život měly a hojně měly“*. V Ježíši není žádné tmy. ... Světlo znamená zjevení a světlo musí zářit uprostřed mravní temnosti. Kristus je vším pro ty, kdo Jej přijímají. Je jejich Utěшитelem, Obhájcem, Lékařem. V odtržení od Krista není žádného světla. Mezi duši a Ježíšem nemusí být temný oblak. ... Veliké, milující Kristovo srdce touží osvětit duši jasnými paprsky Jeho spravedlnosti. – Letter 153a, 1897 LHU 221.7

Pastýř volá své ovce jménem

„Ale kdož vchází dveřmi, pastýř je ovci... a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovcí ze jména povolává, a vyvede je.“ (J 10,2.3) LHU 222.1

Cesta přímých je cesta pokoje. Ona je tak přímá, že pokorný, bohabojný člověk může po ní chodit, aniž by upadl a aniž by si musel hledat křivolaké cesty. Je to úzká cesta; ale lidé s různými povahami mohou chodit bok po boku jediné tehdy, když následují vůdce svého spasení. Ti, kteří si chtějí ponechat všechny špatné vlastnosti a sobecké návyky, nemohou po této cestě jít, neboť je příliš přímá a úzká. LHU 222.2

Velký Pastýř neustále volá své ovce jménem a zve je, aby šly v Jeho šlépějích. On hledá zbloudilé, osvěcuje je bleskem svého Slova, aby jim ukázal, v jakém jsou nebezpečí. Sesílá jim z nebes výstrahy i výtky a zve je, aby se navrátili na pravou cestu. Snaží se pomáhat svou přítomností bloudícím zvedá je, když padnou. Mnozí však jdou cestou hříchu tak dlouho, že Ježíšův hlas nechťejí slyšet. Opouštějí všechno, kde by mohli nalézt odpočinutí a bezpečí, podřizují se falešnému průvodci a plní slepé sebedůvěry spěchají dál, stále dál a dále od světla a pokoje, od štěstí a odpočinutí. ... LHU 222.3

Naši jedinou naději je Kristův kříž. On nám dává poznat velikost lásky našeho Otce a tu skutečnost, že Pán nebes vydal sám sebe urážkám, posměchu, ponížení a utrpení, aby se mohl radovat až uvidí duše hynoucí v hříchu, jak našly spasení v Jeho království. Máte-li své děti rádi, udělejte všechno, co je ve vašich silách, abyste je připravili pro budoucí nesmrtelný život. ... Pracujte, dokud je den, vykupujte čas, získejte korunu nesmrtelné slávy. Zachraňte sebe i své domácí, neboť spása duše je tím největším pokladem. – 4T 502, 503 LHU 222.4

Mnohý manžel a otec by si mohl vzít užitečná poučení z pečlivosti věrného pastýře. Když bylo naléháno na Jákoba, aby podnikl spěšnou a obtížnou cestu, odpověděl: LHU 222.5

„Děti jsou outlí, a mám s sebou ovce i krávy březí; kteréžto budou-li hnány přes moc jeden den, pomře mi všecken dobytek... já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž před sebou mám, a jakž postačiti budou moci děti.“ (Gn 33,13. 14) LHU 222.6

Nechť manžel a otec jdou na namáhavé cestě života pomalu a takovým tempem, jaký může snést jeho družka. Ať uprostřed neustálého světského shonu po bohatství a moci se učí zdržovat své kroky, aby těšil a podpíral tu, která jest povolána, aby kráčela po jeho boku. – TM 374 LHU 222.7

Pastýři

„Paste stádo Boží, ... opatrujíte je...“ (1 Pt 5,2) LHU 223.1

Náš vrchní Pastýř má své pomocníky, jimž svěřil péči o ovce. První úkol, který dal Petrovi při jeho opětovném uvedení v pastýřský úřad byl: *„Pasiž beránky mé.“* (J 21,15) K tomuto úkolu však měl Petr ještě málo zkušeností, neboť to vyžaduje velikou pečlivost a něžnost, mnoho trpělivosti a vytrvalosti. Byl Jím povolán sloužit dětem, mládeži a mladým lidem v pravdě, učit nevědomé a vykládat jim Písmo a vychovávat z nich Kristovy dělníky. Až dosud nebyl Petr pro tuto práci schopný a ani neuznával její důležitost. LHU 223.2

Kristova otázka byla pro Petra významná. Vzpomenul jen jedinou podmínku, za které může být člověk Jeho učedníkem a pomocníkem. *„Miluješ mne?“* zeptal se. To je pro službu nejpočetnější. I kdyby měl Petr všechny schopnosti, bez lásky ke Kristu by nemohl být věrným pastýřem Božího stáda. Znalost, ochota, výmluvnost, vděčnost a horlivost jsou potřebné v dobrém díle, ale bez lásky Ježíšovy není činnost křesťanského kazatele úspěšná. LHU 223.3

Zkušenost získaná u Genezaretského jezera byla pro Petra ponaučením na celý život. Puzen Duchem svatým píše sborům: LHU 223.4

„Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevena bude, slávy účastník, Paste stádo Boží, kteréž při vás jest, opatrujíte je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, Ani jako panující nad dědictvím Páně, ale jako příkladem jsouce stádu. A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.“ (1 Pt 5,1-4) LHU 223.5

Od stáda zbloudilá ovce je nejbezbrannější tvor. Musí být hledána, neboť nenajde cestu zpět. Právě tak je to i s duší, která odešla od Boha; je jako ztracená ovce. Nejde cestou zpět dříve, dokud ji nezachrání Boží láska. S jakým soucitem, starostí a vytrvalostí má proto pastýřův pomocník hledat každou ztracenou duši! ... To však znamená snášet tělesné útrapy a obětovati pohodlí; to vyžaduje něžnou péči o bloudící, velkou trpělivost a slitování, jakého je schopen Bůh. Je třeba s účastí naslouchat o kruté nespravedlnosti, ponížení, zoufalství a bídě. LHU 223.6

Pravý pastýř nemyslí na sebe. Ztrácí ze zřetele své „já“. – GW 182-184 LHU 223.7

Obrácený Petr – pastýř

„A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých.“ (L 22,32b) LHU 224.1

Třikrát Petr veřejně zapřel svého Pána a třikrát mu Ježíš položil otázku, která jako ostrý šíp zasáhla rozbolavené srdce Petrovo, chtěje slyšet ujištění o jeho lásce a oddanosti. Před shromážděnými učedníky zkoumal Ježíš hloubku Petrovy lítosti a ukázal, jak dokonale se pokořil učedník za své někdejší chvástání. LHU 224.2

Petr byl od přirozenosti ukvapený a vznětlivý, a satan využil těchto jeho vlastností, aby ho zničil. Krátce před tím, než Petr klesl, mu Ježíš pravil: *„Aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých.“* (L 22,31.32) Tato chvíle nyní přišla; bylo zřejmé, že se Petr obrátil. Přiléhavé otázky, jimiž ho Pán zkoušel, nevyvolaly ani jednu ukvapenou nebo samolibou odpověď; a protože se pokořil a učinil pokání, byl Petr nyní lépe připraven než kdykoli předtím k tomu, aby působil jako pastýř stáda. ... LHU 224.3

Před svým pádem mluvíval Petr vždy nerozvázně, protože se hned ukvapoval. Vždy hned napomínal a opravoval druhé a projevoval své mínění dříve, než si sám ujasnil, co by měl říci. Když se pak obrátil, byl zcela jiný. Byl sice stejně horlivý jako dříve, ale jeho horlivost řídila milost Kristova. Přestal být prchlivý, sebejistý a povýšenecký, byl klidný, ukázněný a učenlivý. Pak už mohl pást beránky a ovce Kristova stáda. LHU 224.4

Způsob, jakým Spasitel jednal s Petrem, byl poučením pro Petra i pro jeho bratří. Poučil je o tom, že s přestupníkem mají jednat trpělivě, soucitně, shovívavě a laskavě. Ačkoli Petr zapřel svého Pána, nezmenšilo to Ježíšovu lásku k němu. Právě takovou láskou má pastýř milovat ovce a beránky, svěřené jeho péči. Petr měl mít stále na mysli svou vlastní slabost a svůj vlastní pád a měl jednat se svým stádem právě tak laskavě, jako Kristus jednal s ním... LHU 224.5

Ježíš pak poodešel s Petrem, aby byli sami, protože chtěl něco říci jen jemu. Před svou smrtí pravil Ježíš Petrovi: *„Kam jdu, nemůžeš ty nyní jíti za mnou, ale půjdeš potom.“* Na to tehdy Petr odpověděl: *„Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou? Duši svou za tebe položím.“* (J 13,36.37) ... Když pak přišla zkouška, Petr selhal. ... Ježíš tím Petrovi oznámil, jakým způsobem zemře, předpověděl mu, že jeho ruce budou roztaženy na kříž. ... Cítil, že rád vytrpí jakoukoli smrt pro svého Pána. – DA 812-815 LHU 224.6

Paste beránky v pokoji

„Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.“ (Jk 3,18) LHU 225.1

Pravý Kristův služebník bude obklopen ovzduším duchovního světa, protože je spojen se světem světla a chodí s Kristem, světlem světa. Uváděným příkladům je možné odporovat, k přesvědčování a prosbám se stavět s pohrdáním, nejkrásnější výzvy podpořené nenapadnutelnou logikou je možné přejít bez povšimnutí; ale živá spravedlnost v charakterových rysech, zbožnost každodenně projevovaná v životních otázkách, nepokoj za hříšníka, ať se nachází kdekoli, duch pravdy, hořící v srdci, zářící ve tváři, vyjádřený v každém slovu, znamená kázání, jemuž není lehké odporovat, které je těžko odmítat a které nutí ke chvění satanské pevnosti. Služebníci, kteří chodí s Bohem, jsou oblečeni v nebeskou zbroj a jejich úsilí je korunováno vítězstvím. LHU 225.2

Lidé, účastníci se velikého a slavného díla varování konaného pro svět, se nemají uzavírat do sebe, když mají duchovní zkušenosti. Mají rozvíjet lásku jeden k druhému a pracovat na tom, aby byli jednotní v myšlenkách, v úsudku a aby byli jednomyslní. Nepřítomnost takovéto lásky velice těší našeho zlého nepřítele. On je pramenem závisti, žárlivosti, nenávisti a různic a je šťasten, když vidí, jak tato zlá semena zahlušují lásku, něžnou nebeskou rostlinku. LHU 225.3

Bůh je zarmoucen, když Jeho sluhové odsuzují a kritizují jeden druhého, když si navzájem nedůvěřují. Svěřil jim zvláštní práci: stát na obraně pravdy. Jsou Jeho spolupracovníky; všichni si jich mají vážit a oni si mají vážit sebe navzájem. LHU 225.4

V armádě je od důstojníků požadována úcta k spolubojovníkům a tak řadoví vojáci si brzy osvojují tuto zásadu. Když jsou vůdcové národa v křesťanském boji milí, trpělivi a projevují neobyčejnou lásku ve vztahu ke svým spolupracovníkům, tehdy učí jiné dělat totéž. LHU 225.5

Je potřeba vážně chránit pověst spolupracovníka. Jestliže někdo vidí na druhém nedostatky, nemá je zveličovat před okolními, nemá je představovat jako těžký hřích. Možná, že právě vycházejí z nesprávného názoru a Bůh jim dá svou milost k vítězství nad nimi. Kdyby Bůh viděl, že by dokonalí andělé mohli vykonat tuto práci pro lidstvo lépe, svěril by ji andělům. Ale místo toho posílá nevyhnutelnou pomoc prostřednictvím bídných, slabých a chybných smrtelných bytostí, vystavených těm samým slabostem jako i jejich bratři, nejlépe ze všeho připravených pomáhat jim. LHU 225.6

Takovým byl Petr, který zapřel svého Pána...Do svého pádu Petr nevlastnil ducha dobrotivosti, jež je nutný k pasení beránků; ale poté, jak zakusil vlastní slabost... přibližoval se k jiným se soucitem a pomáhal jim. – HS 120, 121 LHU 225.7

Hlas pravého Pastýře

„...Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne?“ (J 10,32) LHU 226.1

Ježíš se nazval pravým Pastýřem, protože dal svůj život za ovce. Řekl: *„Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. Nižádnýť jí neběře ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého.“ (J 10,17.18) LHU 226.2*

Tato slova Ježíš pronesl před mnohými zástupy a to mělo velký vliv na srdce mnohých posluchačů. Zákoníci a farizeové byli naplněni závistí, protože mnozí byli nakloněni Kristu. ... Třebaže na sebe poukázal jako na pravého Pastýře, farizeové řekli: *LHU 226.3*

„Dábelství má a blázní. Co ho posloucháte?“ Ale jiní rozeznali hlas pravého Pastýře a prohlásili: „Tato slova nejsou dábelství majícího. Zdaliž dábelství může slepých očí otvírati? ... I procházel se Ježíš v chrámě po sínci Šalomounově. Tedy obstoupili jej Židé, a řekli jemu: Dokudž duši naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám zjevně. Odpověděl jim Ježíš: Pověděl jsem vám, a nevěříte... Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne... Já a Otec jedno jsme.“ (J 10,17-30) LHU 226.4

S jakou rozhodností a mocí vyřkl tato slova! Nikdy dříve neslyšeli něco podobného. Tato slova je urážela. Zdálo se, jakoby v lidské přirozenosti zazářilo božství, když řekl: *„Já a Otec jedno jsme.“* ... Ježíš se na ně klidně a pevně podíval a pak řekl: *„Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne?“ LHU 226.5*

Kristus, majestát nebes, klidně a neochvějně stál před svými nepřáteli jako Bůh. Nestrašily Jej jejich zmařené tváře a ruce držící kameny. Ježíš věděl, že je obklopen neviditelnými silami, legiony andělů a řekl-li by pouze slovo, andělé by tlupu přinutili uleknout se, kdyby se opovážili hodit po něm byt' jen jediný kámen. Stál před nimi nezastrašen. Proč kameny neletěly k cíli? Protože v lidské přirozenosti Ježíše prozářilo božství. Židé dostali zjevení a ujistili se, že Jeho nároky nejsou bezdůvodné. Jejich ruce zeslábly a kameny vypadly na zem. Dříve Ježíš poukazoval na své božství svými slovy, ale nyní Jeho osobní přítomnost, jas Jeho očí a majestát postavy svědčily o tom, že je Božím Synem. – ST Nov. 27, 1893 *LHU 226.6*

1. srpna

Jak nezměrná láska!

„Nepřijali jste zajisté ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, totiž Otče.“ (Ř 8,15) LHU 227.1

Ačkoliv Boží zákon zůstává a jeho spravedlnost se uznává jako závazná, může hříšník dosáhnout odpuštění. Nejdrahocennější dar, jenž nebe mělo, byl přinesen, aby Bůh mohl být ospravedlněn a „*ospravedlnit toho, kterýž je z víry Ježíšovy*“ (Ř 3,26). Tímto darem byli lidé pozvednuti z ruin a ze zneuctění hříchem a stali se Božími dětmi. Pavel praví: „*Přijali jste ducha synovství, v němž voláme Abba, totiž Otče.*“ (Ř 8,15) ... LHU 227.2

Volám k vám s milovaným Janem: „*Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.*“ (1 J 3,1) Jaká láska, jaká nesrovnatelná láska, že my, ačkoliv jsme hříšníci a cizinci, můžeme být přivedeni zpět k Bohu a být přijati do Jeho rodiny! Jako znamení naší lásky k Němu a jako výraz Jeho těsného spojení s námi a Jeho příbuzenství s námi, můžeme Ho láskyplně oslovovat: „Otče náš.“ A když Syn Boží pohlíží na dědice milosti, „*nestydí se je nazývat bratřími*“ (Žd 2,11). Jejich poměr k Bohu je světější než poměr andělů, kteří nikdy neklesli. LHU 227.3

Všechna otcovská láska, jež od pokolení do pokolení tekla lidskými srdci, všechny studnice něžnosti, jež vytryskly v lidských duších, nejsou v porovnání s nekonečnou a nevyčerpatelnou Boží láskou ničím jiným, nežli malý potůček proti nesmírnému oceánu. Jazyk nemůže vyjádřit tuto lásku, pero ji nemůže popsat. Můžete po všechny dny svého života o ní přemýšlet, můžete pilně hledat v Písmu, abyste ji pochopili, můžete všechny Bohem vám propůjčené síly a schopnosti vynaložit a namáhat se, abyste porozuměli lásce a milosrdenství nebeského Otce, přesto zůstane nekonečně mnoho nepochopitelného. O této lásce můžete přemýšlet celý život a přece nikdy plně neporozumíte délce a šířce, hloubce a výšce Boží lásky, která dala Syna, aby za svět zemřel. Ani celá věčnost nemůže ji docela odhalit. A přesto, když zkoumáme v Bibli a přemýšlíme o Kristově životě a o vykupitelském plánu, stanou se tyto předměty našemu chápání víc a více jasnějšími. Pak budeme moci představit si to požehnání, jež Pavel přál církvi v Efezu, když se modlil: „*Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení ku poznání jeho, A tak osvícené oči mysli vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho, a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých, A kterak jest nesmírná velikost moci jeho k nám věřícím podle působení mocnosti síly jeho.*“ (Ef 1,17-19) – 5T 739, 740 LHU 227.4

Naděje a spasení světa

„Ti, kteříž doufají v Hospodina, podobni jsou k hoře Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na věky zůstává. Okolo Jeruzaléma jsou hory, Hospodin jest vůkol lidu svého, od tohoto času až na věky.“ (Ž 125,1.2) LHU 228.1

Byl to kříž, tento nástroj hanby a muk, jenž přinesl světu naději a spásu. Učedníci byli jen prostí lidé, nevládli majetkem a jejich jedinou zbraní bylo Slovo Boží; přesto se vydali v moci Kristově, aby šířili podivuhodnou výpověď o jeslích a kříži a vítězili nad vším odporem. Nedostalo se jim světských poct a uznání, byli to hrdinové víry. Z jejich úst vyšla slova božské výmluvnosti, jež otrásla světem. LHU 228.2

V Jeruzalémě, kde se projevovala největší zaujatost a kde obíhaly nejzmatenější představy o Tom, jenž byl ukřižován jako zlosyn, hlásali učedníci dále s neohrožeností slova života a vyprávěli Židům o díle a poslání Kristově, o Jeho ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Kněží a přední mužové s úžasem naslouchali jasnému a smělému svědectví apoštolů. Moc vzkříšeného Spasitele přešla na učedníky a jejich působení bylo provázeno znameními a divy, takže denně rostl počet věřících. Na ulice, kterými měli učedníci procházet, pokládali lidé své nemocné *„na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoň stín jeho stínil na některé z nich“* (Sk 5,15). Také sem přiváděli takové, jež trápili nečistí duchové. Kolem nich se shromažďovaly zástupy lidí a ti, kteří byli uzdraveni, provolávali slávu Bohu a velebili jméno Vykupitelovo. ... LHU 228.3

Veškeré snahy potlačit toto nové učení byly až dosud marné; nyní se však saduceové a farizeové rozhodli, že působení učedníků musí být učiněn konec, neboť jejich učení je viní ze smrti Ježíšovy. Popuzení kněží se násilím zmocnili Petra a Jana a uvrhli je do vězení. ... LHU 228.4

Toto jednání učedníky nezastrašilo ani nezlomilo. ... Bůh nebes, mocný Vládce vesmíru vzal věc uvěznění učedníků do svých rukou... Anděl Páně otevřel v noci dveře vězení a pravil učedníkům: *„Jděte, a postavíce se, mluvte lidu v chrámě všechna slova života tohoto.“* (Sk 5,20) – AA 77-80 LHU 228.5

Krátce před svým ukřižováním zanechal Kristus svým učedníkům odkaz pokoje. *„Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám,“* řekl. ... Tento pokoj není pokojem, který získáme, když se shodneme se světem. Kristus nevykoupil pokoj tím, že se smířil se zlem. Pokoj, který Kristus zanechal svým učedníkům je spíše vnitřní než vnější a neopustí Jeho svědky ani v bojích a protivenstvích. – AA 84 LHU 228.6

Velká důležitá pravda

„Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného, Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a nepoškvrněného, Krista.“ (1 Pt 1,18.19) LHU 229.1

Boží Slovo je velkým prostředkem ujištění pro obrácené tím, že jim pomáhá pochopit, že potřebují Spasitele odpouštějícího hřích. LHU 229.2

V plánu spasení se druží svatý vliv světla daného v minulosti a darovaného v přítomnosti. Tyto sliby jsou spojovány zlatým řetězem lásky a poslušnosti. Přijetí Krista vírou a poddanost Boží vůli dělá z mužů a žen syny a dcery Boží. Skrze sílu, kterou může dát jedině Kristus, stávají se členové královské rodiny, božskými dědici, spoludědici Kristovými. ... LHU 229.3

Milovat Boha celým srdcem znamená být účasten s Kristem v Jeho ponížení a utrpení. To je mnohem víc, než si někteří myslí. Kristem dokonané vykoupení je velikou a důležitou pravdou, kolem které se hromadí všechny ostatní pravdy vztahující se k velkému dílu vykoupení. Myšlenky člověka se mají spojit s myšlenkami Kristovými. Toto sjednocení posvětit rozum a obdaří jej jasností a mocí. ... LHU 229.4

Svět je naším polem k misijní práci a my se máme za tuto práci brát obklopeni atmosférou Getsemane a Golgoty. ... LHU 229.5

Více než nevěru Bůh nenávidí lhostejnost v náboženských otázkách, protože právě nároky na příslušnost k církvi bez pravého náboženství jsou skutečným kamenem úrazu pro hříšníky. Čím jsou lidé chladnější, formálnější v náboženském životě, tím se stávají sobečtější, a sobectví vždy odporuje Kristu. Můžete mít široké poznání, ale jestli nevlastníte pravé, čisté náboženství, pak vaše známost pro Krista nic neznamena. ... LHU 229.6

Nechť Bůh nedopustí, aby o nás byla řečena taková slova: *„Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých. Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání.“ (Zj 3,15-19) LHU 229.7*

Každá duše se může obohatit duchovními poklady. Uprostřed strašného odpadlictví tohoto světa mohou lidé sloužit Bohu s takovou věrností, že je obdaří věčnými bohatstvími. Bude pracovat pro ty, jež jsou oddaní Mu sloužit. Může zklidnit nejkrutější pronásledovatele svého lidu tím, že je učiní přáteli skrze víru v pravdu nebo zneškodní škodu, kterou jsou schopni učinit. – Letter 122, 1901 LHU

229.8

Kříž je centrem

„A já budu-liť povýšen... všechny potáhnu k sobě.“ (J 12,32) LHU 230.1

Golgotský kříž vyzývá a nakonec dosáhne vítězství nad každou silou země a zla. V kříži je soustředěna všechna moc vlivu a tento vliv je stále týž. Kříž je středem pozornosti, protože na něm Kristus dal svůj život za lidstvo. Tato oběť byla přinesena, aby mohla být v člověku obnovena původní dokonalost. A ještě navíc díky kříži se v člověku uskutečňuje úplná změna charakteru a činí jej více než vítězem. Ti, jež v Kristově síle vítězí nad nepřítelem Boha i člověka, budou mít v nebeských příbytcích vyšší postavení než nepadlí andělé. LHU 230.2

Kristus prohlašuje: *„A já budu-liť povýšen... všechny potáhnu k sobě.“* Kříž oplývá silou. Každé generaci byla pravda otvírána jako přítomná pravda. Na kříži se Kristus stal prostředníkem, díky kterému *„milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení“* (Ž 85,11). To je prostředek, který může zatřást světem. LHU 230.3

Podle Božího plánu měly být lidstvu darovány všechny poklady nebes. Nic v nebeských pokladnicích nemůže být srovnáno co do ceny s darem jednorozeného Syna Božího. ... Kristus byl obdařen mocí vdechovat padlým lidem dech života. Všichni, kdož Jej přijmou, nebudou nikdy hladovět ani žíznit, protože není žádná větší radost, než radost v Kristu. Učte se slovům proneseným Kristem v Jeho kázání na hoře. Jak nádherně se projevilo Jeho božství v lidské přirozenosti, když Jeho ústa pronášela požehnání na ty, jimž byla adresována Jeho milost a láska. Žehnal jim tak hojným požehnáním, z kterého bylo vidět, že čerpal z nevyčerpatelného zdroje nejbohatších pokladnic. V Jeho moci byly bohatství věčnosti. Otec Mu svěřil poklady nebes a On jimi neomezeně vládl. Ty, kteří Jej přijímají jako svého Spasitele, Vykupitele a Kněze života, prohlásí před nebeskými zástupy, před nepadlými světy i před padlým světem jako svůj zvláštní poklad. ... LHU 230.4

Co je to křesťanství? Je to Boží prostředek k obrácení hříšníka. Ježíš volá k odpovědnosti každého, kdo se nepoddal Jeho vedení a kdo nezakusil ve svém životě moc golgotského kříže. Kristus musí být vyvýšen těmi, které vykoupil když zemřel potupnou smrtí na kříži. Člověk, který na sobě zakusil moc Kristovy milosti, má co vyprávět. Snaží se využít ty metody služby, které budou napomáhat rozšiřování Kristova evangelia. Člověk, který čerpá svoji sílu z velkého zdroje moudrosti, se stává nástrojem, skutečným prostředkem, skrze který může evangelium uplatnit svůj přetvořující vliv na rozum i srdce. – Manuscript 56, 1899 LHU 230.5

Vyvyšujte Je, muže Golgoty

„...*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ (J 1,29) *LHU 231.1*

O zásadách, které by nás měly vést k práci jako pracovníky v Božím díle, apoštol Pavel říká: „*Božíť jsme zajisté pomocníci.*“ (1 K 3,9) „*A všechno, což byste koli činili, z té duše čiňte, jako Pánu, a ne lidem.*“ (Ko 3,23) A Petr napomíná věřící: „*Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné Boží milosti. Mluví-li kdo, mluviž jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Jezukrista.*“ (1 Pt 4,10.11) *LHU 231.2*

Pakliže tyto zásady ovládají naše srdce, uvědomíme si, že dílo je Boží a ne naše, že Bůh má tu-též péči o každou část velikého celku. Když Kristus a Jeho sláva je na prvním místě a láska k vlastnímu já je pohlcena v lásce k duším, pro které Kristus zemřel, pak žádný pracovník nebude pohlcen jedním odvětvím díla natolik, aby cele zapomněl na význam kteréhokoli jiného. ... *LHU 231.3*

V Božím Slově jsme poučeni, že toto je čas nad jiné vzácnější, kdy máme hledat světlo z nebes. Nyní máme očekávat rozvlažení od tváře Páně. Měli bychom očekávat působení Boží prozřetelnosti, jako armáda Izraele očekávala na zašustění vrchů moruší, jako na určený signál, že nebesa budou pro ně působit. *LHU 231.4*

Bůh nemůže oslavit své jméno ve svých dítkách, dokud tyto lpí na člověku a opírají se o tělo. Jejich současný stav slabosti bude pokračovat, dokud sám Kristus nebude vyvýšen, dokud s Janem Křtitelem neřeknou pokorným a milostivým srdcem: „*Onť musí růsti, já pak menšiti se.*“ (J 3,30) Byla jsem vyzvána, abych řekla Božímu lidu: Vvyšte Ho, muže Golgoty. Lidství nechť ustoupí, aby všichni mohli vidět Toho, v němž je soustředěna i jejich naděje věčného života. Prorok Izaiáš říká: „*Dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.*“ (Iz 9,6) Nechť církev a svět hledí na svého Vykupitele. Nechť každý hlas zvěstuje s Janem: „*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ (J 1,29) *LHU 231.5*

Jedině žíznivé duši je otevřena studnice živé vody. Bůh říká: „*Vyleji vody na žíznivého, a potoky na vyprahlost.*“ (Iz 44,3) Duše, které opravdově touží po světle a které přijímají s radostí každý paprsek božského světla a svatého Slova – jediné takovým bude dáno. Pomocí těchto duší Bůh zjeví světlo a moc, která osvítí celou zem Jeho slávou. – 5T 726-729 *LHU 231.6*

6. srpna

Jeho závěrečné dílo

„...Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli ne-ospravedlňuje vinného...“ (Ex 34,6.7) LHU 232.1

Na ty, jenž vírou přijímají Krista, pohlížíj nebesa jako na drahocenné perly, za které kupec zaplatil nekonečně vysokou cenu; a lidé, kteří Krista naleznou, pochopí, že našli nebeský poklad. Zatouží prodat vše, co mají, aby mohli koupit pole, na kterém se poklad nalézá. Když přemýšlejí o Boží lásce, když se jim odkrývá plán spasení a tajemství Kristova vtělení, když vidí oběť, kterou za ně přinesl, tehdy se jim nic nebude zdát příliš cenným, aby to pro Něj opustili. ... LHU 232.2

Pán Bůh shromáždil všechny poklady nebes a obětoval je, aby koupil perlu – ztracené lidstvo. Otec dal Kristu všechny své božské poklady, aby se na padlé lidstvo rozlila bohatá nebeská požehnání. Bůh nemohl vyjádřit silněji svou lásku než tím, že dal svého jednorozeného Syna tomuto světu. Tento Dar byl člověku dán k tomu, aby jej přesvědčil o tom, že Bůh udělal vše možné, že nic nebylo zadrženo, ale že celé nebe bylo prolito v jednom velikém daru. Štěstí člověka v přítomnosti i věčné štěstí spočívá v přijetí Boží lásky a zachovávání Božích přikázání. Kristus je našim Vykupitelem, je Slovem, které se stalo „tělem a přebývalo mezi námi“. Je pramenem, ve kterém se můžeme umýt a očistit od všelike poskvrny. Kristus je nekonečnou Obětí, danou pro smíření člověka. Ani vesmír, nepadlé světy, padlý svět a všechny satanské síly nemohou říci, že by Bůh mohl vykonat více pro spasení člověka, než učinil. Jeho dar není možné ocenit, není hlubší lásky nad tu, kterou zjevil. Golgota je korunou Jeho práce. Člověk má odpovědět na Jeho nesrovnatelnou lásku tím, že přijímá veliká požehnání spasení, které Bůh pro člověka učinil dostupnými. Máme ukazovat, jak vysoce si vážíme znamenitého Božího daru, že se staneme účastníky božské přirozenosti a utíkáme porušení, které je na světě v žádostech. Svou vděčnost Bohu máme projevovat tím, že se staneme spolupracovníky Ježíše Krista a budeme Jeho charakter představovat světu. ... Pán se dívá na duše jako na drahocenné perly. ... LHU 232.3

Když vyvyšují Krista, dostávají jejich oči nebeské pomazání a oni vidí, co Kristus vykonal pro lidskou rodinu. Stávají se moudřími; pak mírně a pokorně, podle toho, jak se ukazuje příležitost, ukazují pokoušeným a zkoušeným duším na velkou možnost zachraňující Boží milosti. – YI Oct. 17, 1895 LHU 232.4

Kristus zemřel za nás

„Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, umrtven jsa z strany těla, ale obživen Duchem.“ (1 Pt 3,18) LHU 233.1

Golgotský kříž mocně vyzývá náš rozum a naše city tím, že ukazuje, proč máme milovat našeho Spasitele a proč Jej máme učinit ve všem prvním, posledním a nejlepším ve všem. V pokorném pokání máme zaujmout správné místo pod křížem. Pouze zde, když vidíme, jak trpí náš Spasitel, jak umírá Syn Boží, spravedlivý za nespravedlivé, pouze zde se můžeme naučit lekci pokory a tichosti. Pohledte na Toho, jenž jedním slovem si mohl pozvat legióny svatých andělů, ale stal se objektem posmívání, utrhaní, tupení a nenávisti. Vydává se v oběť za hříchy. Když je tupen, nehrozí a když je obviňován, neotvírá svá ústa. Na kříži se Ježíš modlí za své vrahy. Umírá za ně. Kristus platí nekonečně velkou cenu za každého z nich. Snáší trest za hříchy člověka bez odmlouvání. Touto nesmlouvavou obětí je Syn Boží. Jeho trůn je od věků a Jeho království nemá konce. LHU 233.2

Vy, kteří hledáte spasení v pomíjivých radostech a hříšných zvycích, vy, jež jste oddělováni od světa, přijďte a pohledte na golgotský kříž. Vzhledněte ke královskému Trpiteli, jenž se pro vás obětoval. Dokud je ještě moudrost, buďte moudří a hledejte pramen života a pravého štěstí. Vy, kteří si stěžujete a naříkáte na malé nepohodlí a nemnohé zkoušky, jež vás potkávají na cestě, přijďte a pohlédněte na Ježíše, jenž je Pramenem a Dokonavatelem naší víry. Opustil svůj královský trůn, své vysoké postavení, odložil svou božskou velebnost a oděl se v lidskou přirozenost. Pro nás byl zavržen a opovrhován. Ponížil se, abychom Jeho chudobou zbohatli. Je možné, abychom když vzhlížíme očima víry na Kristovu utrpení, vyprávěli o svých zkouškách a stěžovali si na své hoře? Je možné mstít se v srdci, jestliže si vzpomeneme na modlitbu, kterou Kristus pronesl bezkrevnými, chvějícími se rty za své nepřátele, své vrahy: *„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“?* LHU 233.3

Před námi stojí úkol utišit pýchu a domýšlivost, které se snaží zabydlet v našem srdci a skrze pokání a víru nalézt blízké a svaté vztahy s Kristem. ... Musíme se vzdát sami sebe a neustále bojovat proti pýše. Musíme se skrýt v Ježíši a dovolit Mu projevit se v našem charakteru a rozhovorech. Jestliže budeme neustále vzhlížet na Toho, jemuž naše hříchy probodly ruce a který nesl naše bolesti, pak získáme sílu být Mu podobní. Náš život a jednání bude svědčit o tom, jak vysoce si ceníme našeho Vykupitele a spasení, které pro nás vykonal cenou svého života. Náš svět se stane nekonečným, jestliže se pokoříme v dobrovolné, radostné službě Jemu. – ST March 17, 1887 LHU 233.4

Duše osvobozené ze satanovy moci

„Ale Hospodin řekl satanu: Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavně vychvácená z ohně?“ (Za 3,2) LHU 234.1

Vykupitelským plánem Ježíš láme satanovu moc nad lidmi a zachraňuje duše z jeho nadvlády. Veškerá nenávist a zloba arciodbojníka se vzbudí, vidí – li důkaz Kristovy nadvlády. S ďábelskou mocí a lstí pracuje, aby Mu vytrhl zůstatek Božích dětí, jež přijaly Jeho vykoupení. LHU 234.2

Zavádí lidi do pochybovačnosti a dává podnět, že pozbývají důvěry v Boha a odlučují se od Jeho lásky. Svádí je, aby Boží zákon porušovali, považuje je pak za své zajatce a Kristu upírá Jeho právo na ně. Ví, že když někdo Boha opravdově prosí o odpuštění a milost, také je obdrží. Proto člověku předhazuje hříchy, aby ho zmalomyslněl. Neustále něco vyhledává proti těm, kteří se snaží poslouchat Boha. I jejich nejlepší a nezištné služby uvádí jako hříšné a zkažené. Nesčetnými záměry a největší lstí a krutostí se snaží jim způsobit záhubu. Člověk sám nemůže čelit těmto žalobám. Stojí před Bohem v šatě potřísněném hříchem a s vyznáním své viny. Ale Ježíš, náš právní zástupce, mluví působivou obhajovací řečí za ty, kteří pokáním a vírou svěřili Mu ochranu svých duší. On zastupuje jejich věc a mocnými důkazy z Golgoty vyvrací žalobcova tvrzení. Jeho dokonalá poslušnost Božího zákona až do smrti na kříži dala Mu všechnu moc na nebi i na zemi. Nyní požaduje od svého Otce milost a smíření pro hříšné lidi. Žalobci na svůj lid praví: *„Potresciž tě Hospodin, satane! Tito jsou vykoupeni mou krví, jako hlavně vychvácená z ohně.“* Kdo se ve víře spoléhá na Něho, tomu se dostane potěšujícího ujištění: *„Pohled, přenesl jsem z tebe nepravost tvou a oblékl jsem tě v roucha proměnná.“* Všichni, kteří oblékli roucho Kristovy spravedlnosti, budou stát před Ním jako vyvolení, jako věrní a pravdomluvní. Satan nemá moc je vyrvat z Kristovy ruky. Kristus nedopustí, aby duše, jež v pokání a ve víře se dovolává Jeho ochrany, upadla do rukou nepřítele. Jako záruku dal své slovo: *„Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj.“* (Iz 27,5) Zaslíbení, dané Jozuovi, platí každému: *„Jestliže stráž mou držeti budeš... dám zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími.“* (Za 3,7) Boží andělé jim stojí po boku na tomto světě a oni jednou budou mezi anděly obklopujícími Boží trůn... Na satanovy žaloby na nás nemůžeme nic odpovědět. Jedině Kristus sám se nás může účinně zastávat. Má sílu umlčet žalobce pomocí argumentů, jež nespočívají na našich, nýbrž na Jeho vlastních zásluhách. – 5T 470-472 LHU 234.3

Vítěz nad silami temna

„Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista.“ (Ga 6,14) LHU

235.1

Kristus opustil postavení, které měl v nebeských dvorech a přišel na tuto zemi žít životem lidí. Přinesl tuto oběť, aby ukázal, že satanovo obvinění Boha je lživé a že člověk může poslouchat zákony Božího království. Kristus, rovný s Otcem, uznávaný a vyvyšovaný anděly se pro nás ponížil a přišel na tuto zemi, aby žil životem odříkání a ponížení. Byl mužem bolesti a kterýž zkusil nemoci. Přesto však v Jeho lidské přirozenosti zůstávala pečeť božství. Přišel jako božský Učitel, aby lidi povýšil a učinil je silnějšími jak tělesně, tak i rozumově a duchovně. LHU 235.2

Nikdo z nás není sto vysvětlit tajemství Kristova vtělení. Přesto víme, že přišel na tuto zemi a žil mezi lidmi jako člověk. Člověk Kristus Ježíš nebyl Pánem Všemohoucím Bohem, přesto Kristus a Otec jsou jedno. Božství nezmizelo pod tíží Golgotských utrpení, přesto je jisté, že *„tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“*. LHU 235.3

Všemi možnými způsoby se satan snažil zabránit rozvoji Kristovy dokonalosti v dětství, protivil se Jeho neposkvrněné dospělosti, Jeho svaté službě a neposkvrněné oběti. Stejně prohrál. Nemohl Ježíše přinutit zhřešit, nemohl Jím pohnout k malomyslnosti anebo odvrátit od díla, pro které na zemi přišel. Od pouště po Golgotu bouře satanovy nenávisti dorážela na Krista, ale čím byla sveřepější, tím jistěji šel krví zbrocenou cestou. – 5BC 1129, 1130 LHU 235.4

Kristus byl ukřižován a když zemřel zdálo se, jakoby síly zla zvítězily. Ale už když Kristus na kříži zvolal: *„Bože můj, Bože můj! Proč jsi mne opustil?“*, zvítězil nad silami temnosti. Když Jeho bledé, chvějící se rty pronesly *„Dokonáno jest!“*, skryla tma podobná půlnoční tmě Jeho předsmrtnou agonii před zraky přihlížejících. Během dlouhých hodin Jeho utrpení díval se na Něj hlučný zástup. Ale nyní byl milostivě skryt v božském příkrovu. LHU 235.5

Ve chvíli Kristovy smrti se stalo zemětřesení. Ustrašení lidé se shromáždili do skupinek. Ovládl je nevidaný neklid a úžas. ... Zdálo se, jakoby se stvoření dělilo na atomy. Celá příroda jakoby protestovala proti smrti Syna Božího. LHU 235.6

Kristova smrt se stala výkupným za každého člověka. Všichni mají být vítězi, protože Kristus dokonal smíření za hříchy celého světa. Všem nabízí moc spásné milosti. – Manuscript 140, 1903

LHU 235.7

Vírou se Kristus stal vítězem

„...Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.“ (L 23,46) LHU 236.1

Hle, neposkvrněný Syn Boží, Jeho tělo do krve rozerváno; Jeho ruce, které se tak často vztahovaly, aby daly požehnání, přibity k dřevěnému břevnu; Jeho nohy, které se znavily ve službě lásky, probity hřebem na kříži; Jeho královská hlavy rozdrásaná trnovou korunou; Jeho chvějící se rty staženy v bolestný sten. A vše, co vytrpěl – krůpěje krve stékající z Jeho hlavy, Jeho rukou a nohou, smrtelný zápas, který zmučil Jeho tělo a nevýslovná duševní úzkost, která naplnila Jeho duši, když Otec skryl svou tvář – promlouvá ke každému člověku: To pro tebe snáší Syn Boží toto břímě vin, pro tebe vítězí nad nadvládou smrti a otevírá brány ráje. Ten, jenž ztišil rozbouřené jezero a kráčel po rozbouřených vlnách, ten, jenž děsil ďábly a zaháněl nemoci, jenž otvíral oči slepých a mrtvým vracel život – se obětuje na kříži z lásky k tobě. Ježíš, jenž snímá hřích, snáší hněv božské spravedlnosti a pro tebe se stává sám hříchem. LHU 236.2

V tichosti okolostojící očekávali konec tohoto strašného výjevu. Zasvitlo slunce, ale kříž byl stále zahalen temnotou. Kněží a přední mužové pohlédli k Jeruzalému a hle, hustý mrak se usadil nad městem a nad judskými rovinami. Slunce spravedlnosti, světlo světa, přestalo osvětlovat město Jeruzalém, jež se kdysi těšilo Jeho přízni. Ohnivě blesky Božího hněvu mířily proti městu určenému zkáze. LHU 236.3

Náhle se tma zvedla a jasným a zvuchým hlasem, který – jak se zdálo – dolehl ke všemu stvoření, Ježíš zvolal: „*Dokonánoť jest!*“, „*Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.*“ Kolem kříže zasvitlo světlo a tvář Spasitelova zazářila slávou jako slunce. Ježíš pak sklonil hlavu na hrud' a vydechl naposled. LHU 236.4

Uprostřed strašné temnoty, zdánlivě Bohem opuštěný, dopil Kristus do dna kalich lidské bídy. V oněch hrozných hodinách spoléhal na důkazy, které Mu Otec dosud poskytoval o tom, že Ho přijímá. Znal povahu svého Otce; pochopil Jeho spravedlnost, Jeho milosrdenství a Jeho nesmírnou lásku. Vírou prodléval v Bohu a poslouchat Jej Mu vždy činilo radost. A v této odevzdanosti Bohu se rozplynul i pocit, že ztratil přízeň svého Otce. Byla to víra, kterou Kristus zvítězil. – DA 755, 756 LHU 236.5

Vzhlížejte, věřte a žijte

„Kteříž mocí Boží ostříhání býváte skrze víru k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v času posledním.“ (1 Pt 1,5) LHU 237.1

Ti, kteří spoléhají na svou vlastní spravedlnost místo toho, aby spoléhali na Kristovu spravedlnost, se zbavují odměny. Budou zváženi na vahách svatyně a nalezeni lehkými. Necht' každý, kdo se snaží vlastnit drahocenný dar věčného života, nespolehá na svou sílu, ale s horlivou modlitbou svěří Kristu svou bezmocnou duši. Příliš málo je studováno Slovo Boží, aby mohlo být věrným průvodcem života. Mnozí nazývající se věřícími v Krista mají jen povrchní poznání o tom, co znamená křesťanský charakter. ... Neoklamávejte se myšlenkou, že můžete obdržet soulad s Bohem díky vlastní spravedlnosti. Nezapomeňte dívat se na sebe jako na hříšníka v očích Božích. Nezapomeňte vzhlížet na Ježíše, vyvýšeného na kříž a vzhlížejte, věřte a žijte, protože když věříte ve výkupnou oběť, můžete být ospravedlněni nikoli v přestoupení a neposlušnosti, ale v poslušnosti Boží vůle. Jestliže se skrze víru spolehnete na Kristovu spravedlnost, pak nebudete bezstarostní ve vašich myšlenkách, slovech a činech. Horlivě studujte, horlivě se modlete, aby když vám Kristus ukáže cestu, byli jste chráněni na této cestě Jeho milostí. Protože my jsme *„mocí Boží ostříhání... skrze víru k spasení“*. Vždyť i víra není z nás, ale je Božím darem. LHU 237.2

Abychom mohli růst v milosti a známosti Krista, je velice důležité vážně přemýšlet o velikých pravdách vykoupení. Ptejte se sami sebe, proč přijal Kristus lidskou přirozenost, proč trpěl na kříži, proč nesl hříchy lidí, proč se stal obětí za hřích a spravedlností pro nás. Musíte neustále studovat, proč vstoupil na nebesa s lidskou přirozeností a co tam pro nás koná dnes. ... LHU 237.3

Jestliže budeme hodně přemýšlet o Kristu, Jeho službě a charakteru, pak můžeme proniknout do hlubinných nalezišť pravdy a naleznout drahocenné perly. Když oceníte Kristův charakter a budete mít s Bohem společenství, pak se hřích pro vás stane nenáviděným. Přemýšlejíce o nebeských pravdách a chodíce s Pánem jako Enoch, přemůžete každou tíži a každý hřích a trpělivě půjdete svou životní dráhou. ... Naše stavby musí být založeny na Skále, Ježíši Kristu, jinak neobstojí pod náporom bouře. – ST Dec. 1, 1890 LHU 237.4

Proměna skrze Krista

„Protož jest li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.“ (2 K 5,17b) LHU 238.1

V povaze člověka, který přijal Krista, se odráží velká proměna, neboť kdo je „v Kristu, nové stvoření jest“. Když vidíme, že lidé vyznávající křesťanství preferují tělesné žádosti v činech i slovech, je možné s určitostí říci, že se jejich duši nedotkla proměňující milost Kristova, že neproměnila jejich charakter, neodstranila skvrnu z jejich srdce. ... LHU 238.2

Ti, kdož si z vlastní zkušenosti vyzkoušeli Kristovu milost, pocítí, že Toho, který hříchu nepoznal, za ně učinil hříchem, aby byli učiněni spravedlností Boží v Něm. Uvědomění si této skutečnosti jim pomůže správně chápat dílo našeho Vykupitele. Vpravdě věřící pochopí, že ačkoli byli odloučeni od Krista pro nekajícnost a hřích, nezanechal je, ale přimlouvá se za ně, aby mohli využít požehnání spasení, které pro ně vydobyl za cenu nesmírně drahé oběti. Když přijali Krista, ví, že aby mohli být Božími dětmi, musí vyjít ze světa, oddělit se a nedotýkat se nečistého. Musí milovat Krista nade vše. LHU 238.3

Omezeným rozumem není možné plně ocenit Kristovu lásku k padlému stvoření. Vždy se nalézáme v nebezpečí zapomenout na tuto velikou lásku, protože o ní nepřemýšlíme a dovolujeme si zabývat se pozemským. Dovolujeme našemu srdci rozdvajovat se tím, že dáváme přednost nižšímu a takovým způsobem se vzdalujeme od pravého Pramene štěstí. LHU 238.4

Naše myšlenky se mají zabývat Kristem, k Němu mají směřovat naše náklonnosti. Musíme se naučit přemýšlet o nádherných charakterových vlastnostech našeho Pána, o hojných zaslíbeních Jeho Slova, o nebeské slávě. Naš rozum má být skryt v Bohu skrze stálou důvěru Jeho Slovu. Musíme vážně studovat Písmo, abychom rozuměli, co od nás Kristus očekává a měli správnou představu o pravdě. Naše vůle musí být smířena a uvedena v soulad s Boží vůlí. LHU 238.5

Drahocennému světlu bylo dáno, aby svítilo na naší cestě a kolem nás jsou nebeští andělé, kteří mají zájem o naše dobro. ... Kristova láska, která se nám otvírá v Jeho životě pokory a odříkání, v Jeho smrti na Golgotě, v nás má vzbuzovat touhu chválit Boha písněmi vděčnosti. Naděje na Jeho brzký příchod nás má naplňovat svatou radostí. – ST Dec. 8, 1890 LHU 238.6

Požehnané rysy Jeho charakteru

„I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto času uzříte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a sstupující na Syna člověka.“ (J 1,52) LHU 239.1

Bůh nám dal dokonalý vzor charakteru, který máme vždy mít před sebou. Prostřednictvím síly, kterou nám Kristus může dát můžeme zachovávat Boží zákon. Máme být poslušnými dětmi, ať by to stálo cokoli. Nemáme si myslet, že do nebe přijdeme bez problémů a boje; přesto však máme jistotu, že jestliže budeme hledat ne vlastní uspokojení, ale vůli Boží, pak nebudeme ponecháni v této bitvě samotnými. LHU 239.2

Ve světě musí být vykonána velká práce a každý z nás má zářit jasným světlem na cestě druhých. Máme zachycovat božské paprsky světla od Krista; je nutné studovat Písmo a opravdově pronikat do nalezišť pravdy, protože drahocenné perly ne vždy leží na povrchu. Máme je hledat jako skrytý poklad. Čekají nás požehnaná nebesa, neboť Kristus nám šel připravit příbytky. Abychom to mohli učinit, potřebujeme Kristovu přítomnost v našem každodenním životě, protože ti, kteří budou žít v požehnaných příbytcích, musí mít srdce prosté závisti, žárlivosti, nenávisti, zloby a sobectví. Ježíš touží učinit pro nás mnohé, naplnit nás vší plností Boží. Máme věřit Jeho zaslíbením, protože On *„ostříhá pravdy až na věky“* a *„nepravosti žádné při něm není“* (Ž 146,6; 92,16). – ST Dec. 8, 1890 LHU 239.3

Mezi nebem a zemí existuje spojení, tajemný žebřík, který viděl Jákob ve snu u Bethel. Když jsme byli odcizeni od Boha, Kristus přišel, aby nás smířil s Otcem. Se soucitem a láskou objímá svou lidskou rukou padlé lidstvo a svou božskou rukou se drží trůnu Nekonečného a tak spojuje omezeného člověka s neomezeným Bohem. Díky plánu spasení jsme spojeni s nebeskými silami. Prostřednictvím zásluh ukřižovaného a vzkříšeného Vykupitele můžeme obracet svůj pohled vzhůru a vidět slávu Boží zářící z nebes na zemi. Máme děkovat Bohu za plán spasení. Dostali jsme od Boha mnoho požehnání a je na nás, abychom posvětili svá srdce toliko Bohu. LHU 239.4

Jak je to smutné, když pro lhostejnost k duchovním hodnotám se vzdalujeme od Krista. ... Nevidíme Boží slávu zářící na každé příčce žebříku. Nestoupáme po něm s Kristovou pomocí a nerosteme ve svém duchovním životě. Kdybychom to činili, pak bychom zrcadlili Kristův obraz a byli světlem světu. Musíme stále vzhlížet na Něj, dokud nebude naše srdce naplněno nadšením a požehnanými rysy Jeho charakteru. Tehdy nebudeme unavení hovořit o Něm a Jeho lásce. Místo toho máme být naplněni hojnými požehnáními, které nám nemůže svět ani dát, ani vzít. Je nám také zapotřebí přestat se natahovat ke hříchu. – ST Dec. 15, 1890 LHU 239.5

14. srpna

Neposkvrněný Beránek Boží

„... (On) s přestupníky počten jest. Onť sám nesl hřích mnohých, a přestupníků zástupcím byl.“
(Iz 53,12) LHU 240.1

Zatímco se Jeho učedníci přeli, kdo by měl být v zaslíbeném království největší, On se opásal jako služebník a umýval nohy těch, kteří Jej nazývali Pánem a Mistrem. LHU 240.2

Jeho služba byla téměř u konce, měl ještě udělit několik posledních ponaučení. Aby nikdy nezapomněli na pokoru čistého a neposkvrněného Beránka Božího, na velkou a účinnou oběť pro člověka, ponížil se a umyl svým učedníkům nohy. ... Bylo by užitečné často studovat závěrečné události ze života našeho Vykupitele. Z Jeho pokušení se můžeme všichni učit lekcím, které jsou pro nás nanejvýš důležité. Bylo by dobré každý den hodinu přemýšlet o Kristově životě – od Jeho narození až po Kalvárii. Měli bychom jej bod za bodem probírat a živě si představovat každou scénu Jeho pozemského života, zejména jeho závěr. Takovýmto rozjímáním nad Jeho učením a utrpením i nekonečně velikou obětí, jakou přinesl pro vykoupení lidstva, můžeme posilovat svou víru, oživovat svou lásku a víc a víc získávat ducha, který podpíral našeho Spasitele. LHU 240.3

Budeme-li chtít být spaseni, musíme se všichni naučit lekci zkušenosti a víry pod křížem. Kristus snášel ponížení, aby nás zachránil od věčného zavržení. Vzal na sebe opovržení, výsměch a potupu, aby nás zachránil. Bylo to naše přestoupení, které zahalilo Jeho božskou duši závojem temnoty a vynutilo si Jeho výkřik, jako by byl někým, kdo byl od Boha bit a opuštěn. On nesl naše soužení, On byl dán, aby se nad našimi hříchy rmoutil. On učinil sebe obětí za hřích, abychom my mohli být skrze Něj před Bohem ospravedlněni. Všechno, co je v člověku ušlechtilé a dobré, bude rozjímáním o Kristu na kříži hluboce zasaženo. ... LHU 240.4

Mocný důkaz kříže bude usvědčovat z hříchu. Podivuhodná Boží láska k hříšníkům, kterou Bůh projevil tím, že dal svého Syna, aby trpěl hanbu a smrt proto, aby lidstvo bylo povzneseno a obdrželo život věčný, je studiem na celý život. Žádám tě, abys znovu přemýšlel o Kristově kříži. Kdyby všichni pyšní a chvástaví, jejichž srdce touží po tom, aby je lidé vyznamenávali a chválili nad jejich druhy, dovedli správně odhadnout, jakou cenu má nejvyšší pozemská sláva ve srovnání s cenou Syna Božího, zavrženého, pohrdaného, poplivaného právě těmi, které přišel vykoupit, jak bezvýznamná by se jevila každá pocta, kterou může udělit člověk. ... LHU 240.5

Vyžaduje to neustálé a horlivé úsilí, abychom bděli a kontrolovali se, stále vzhlíželi k Ježíši a zapomínali na své „já“. – 4T 374 -376 LHU 240.6

15. srpna

Hodnota duše

„...chlubíme se i Bohem, skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož nyní smíření jsme došli.“
(Ř 5,11) LHU 241.1

Ti, kteří ve svém náboženském životě prožívají velká utrpení a zkoušky, které jsou součástí výchovy ve škole Boží a důležitým prostředkem k očistění charakteru, avšak nezamítají smělou důvěru, nakonec zvítězí. Služebník Boží musí udatně odporovat útokům nepřítele a zdolati všechny překážky, které mu satan klade do cesty. LHU 241.2

Snaží se uvrhnout následovníky Kristovy do zoufalství, jen aby opustili studium Písma a modlitbu. Vrhá na jejich stezku temné stíny, aby jejich zraku zakryl Ježíše, lásku Boží i slávu nebeského dědictví. Raduje se z toho, když se dítky Boží bázně chvějí uprostřed nejistoty. Snaží se učinit jejich život co nejmutnějším. Jestliže však nehledí na překážky, ale vzhůru, nezeslábnou, nebudou na cestě zoufat, ale uchopí se k pomoci vztažené ruky Ježíšovy. Mají dětinnou důvěru a naději a On je bezpečně provede těžkostmi. LHU 241.3

Ježíš jest světlem světa. Podle Jeho života musíme reformovat svůj život. Kristus nám pomůže vypěstovat silný, vyrovnaný charakter. Satan nemůže zeslabit zářící vliv charakteru vybudovaného dle vzoru Kristova. Pán vyměřil každému jeho práci. Nechce, abychom byli podíráni lidskou chválou, ale aby každá duše stála v Jeho síle a moci. Bůh nám daroval svého jednorozeného Syna, aby nás pozdvihl, zušlechtil a přioděl rouchem dokonalého charakteru a tak připravil pro své království. Ježíš očekává od svých následovníků, že budou žít tak, jak žil On na světě. ... LHU 241.4

Bůh přikázal, abychom nepracovali váhavě, ale v moci naděje a víry. Když pod vlivem Ducha svatého budáme v Písmu a spatřujeme předivnou Otcovu lásku, který dal světu Ježíše proto, aby každý kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný, máme být naplněni nevýslovnou radostí. LHU 241.5

Snažme se výchovou osvojit všechny schopnosti, které můžeme dosáhnout, abychom jich mohli použít k šíření Božího díla. Necht' se z našeho života i charakteru zrcadlí opravdové vážné posvěcení, abychom Kristův kříž před světem vysoko vyzdvihli a v jeho světle ukázali na hodnotu jediné lidské duše. Otevřeme svou mysl, abychom porozuměli Slovu Božímu a abychom dosáhli síly požitím nebeského chleba. – MYP 63, 64 LHU 241.6

Pravá důstojnost osobnosti

„Dokazujet' pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. Čím tedy více nyní ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu.“ (Ř 5,8.9)

LHU 242.1

Ukřižovaný Kristus by se měl stát předmětem našeho myšlení a podnítit nejhlubší city v našich duších. Opravdoví následovníci Krista budou cenit velkou spásu, která pro ně byla připravena, a kdekoli půjde, budou Jej následovat. Budou to považovat za výsadu, že mohou nést jakékoliv břemeno, které Kristus na ně může uložit. Jedině ve světle kříže můžeme ocenit hodnotu lidské duše: Hodnota lidí, pro které Kristus zemřel je taková, že Otec je spokojen s nekonečnou cenou, kterou zaplatil za spásu člověka tím, že vydal svého vlastního Syna na smrt za jejich vykoupení. Jaká moudrost, milost a láska ve své plnosti se zde projevila. Hodnotu člověka je možno poznat pouze po cestě na Golgotu. V tajemství kříže Kristova můžeme posoudit cenu člověka. LHU 242.2

Jaká zodpovědná funkce spočívá ve spojení Vykupitele světa se spásou lidí! Tato práce volá po sebezapření, obětování a shovívavosti, po vytrvalosti, odvaze a víře. ... Vytrvalá, přemáhající víra je nezbytná. – 2T 634- 635 LHU 242.3

Sebezapření a kříž leží přímo na cestě každého Kristova následovníka. Kříž je to, co kříží přirozené záliby a vůli. Jestliže srdce není cele posvěceno Bohu, jestliže vůle, záliby a myšlenky nejsou přivedeny do područí Boží vůle, neuspěje snaha uskutečňovat zásady opravdového náboženství a dávat za příklad život Kristův. Pro obětování pohodlí a sebelásky nebude opravdové touhy; a tělesná mysl nebude ukřižována, aby pracovala na díle Kristově. – 2T 651 LHU 242.4

Následovníci Kristovi by měli oceňovat duše tak, jak je oceňoval On. Jejich sympatie by měly být ve shodě s prací jejich drahého Vykupitele a mají pracovat ve jménu spasení vykoupených Jeho krví i za jakoukoliv oběť. Co jsou peníze, domy a země ve srovnání s byt' jedinou duší? LHU 242.5

Kristus přinesl plnohodnotnou a dokonalou oběť, dostatečnou k zachránění každého syna a dcery Adamovy, kteří by projevili lítost před Bohem za to, že porušili Jeho zákon a projevili víru v Pána našeho Ježíše Krista. A přestože oběť byla postačující, bylo jen málo těch, kteří souhlasili se životem poslušnosti, aby měli tuto velkou spásu. Bylo málo těch ochotných, jež by napodobovali úžasné strádání, aby vytrpěli Jeho utrpení a pronásledování a podíleli se na Jeho vyčerpávající práci, která přiváděla jiné ke světlu. ... Kristus je vůdcem našeho spasení a podle Jeho vlastního utrpení a oběti je dán příklad všem Jeho následovníkům, že bdělost, modlitba a vytrvalé úsilí jsou nezbytné z jejich strany k tomu, aby správně ukázali lásku, která přebývá v Jeho hrudi pro padlé lidstvo. – 2T 664 LHU 242.6

Kristus pozvedá lidstvo

„Nebo i ten, kterýž posvěcuje, i ti, kteříž posvěcení bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími.“ (Žd 2,11) LHU 243.1

Ježíš se „*nestydí jich nazývati bratřími*“ (Žd 2,11). Stal se obětí za nás, naším obhájcem, naším bratrem; má naši lidskou podobu před trůnem Otcovým, spojil se na věky s lidským pokolením, které vykoupil, stal se Synem člověka. A to vše proto, aby člověk mohl být vysvobozen ze zkázy a ponížení způsobené hříchem, aby mohl zrcadlit lásku Boží a účastnit se radosti, která pramení ve svatosti. LHU 243.2

Cena zaplacená za naše vykoupení, nekonečně velká oběť našeho nebeského Otce, která spočívá v tom, že dal svého Syna, aby zemřel za nás, by nám měla poskytnout představu o tom, čím se můžeme stát skrze Krista. Když apoštol Jan pod vnuknutím Ducha svatého poznal výšku, hloubku a šířku lásky Otcovy k hynoucímu lidstvu, naplnila ho bázeň a úcta; nemohl nalézt vhodná slova, jimiž by vyjádřil velikost a něžnost takové lásky, a proto volal k světu, aby na ni pohleděl, těmito slovy: „*Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.*“ (1 J 3,1) Jak vysoce jsou zde lidé hodnoceni! Přestoupením se lidé stávají poddanými satana. Vírou v usmířující oběť Kristovu se potomci Adamovi mohou stát opět syny Božími. Tím, že vzal na sebe lidskou podobu, pozvedl Kristus hříšné lidstvo. Lidé padlí do hříchu se spojením s Kristem vskutku mohou stát hodnými jména „*synové Boží*“. LHU 243.3

Taková láska nemá obdoby. Stát se dětmi nebeského Krále! Jaké skvostné zaslíbení! Jaký námet pro nejhlubší úvahy! Nepřekonatelná láska Boží k světu, který Ho nemiloval! Pomyšlení na to působí na naše srdce i mysl a podřizuje je vůli Boží. Čím více přemýšlíme o božství ve světle kříže; tím lépe vidíme milosrdenství, lásku a odpuštění spojené s nezaumatostí a spravedlností, tím jasněji poznáváme nesčetné důkazy lásky, jež je nekonečná. Poznáváme i něžný soucit, jež převyšuje vřelou lásku, jakou chová matka k svému nezdárnému dítěti. – SC 14, 15 LHU 243.4

Bůh touží po svých dítkách na zemi láskou, jež je silnější než smrt. Když dal svého Syna, dal nám v jediném daru celé nebe. Spasitelův život, Jeho smrt a Jeho přímluva za nás, služba andělů, prosby Ducha, působení Otce na nebesích skrze všechny a všechno, neutuchající zájem nebeských bytostí – všechno to slouží vysvobození padlého člověka. LHU 243.5

Zamysleme se nad podivuhodnou obětí, která byla pro nás přinesena! Pokusme se ocenit práci a námahu, jakou nebe vynakládá, aby zachránilo padlé a přivedlo je zpátky do domu Otcova! ... Budme účastníky těch prostředků milosti, ... abychom mohli být proměněni v Jeho obraz. – SC 21, 22 LHU 243.6

Atmosféra naděje a radosti

„Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.“ (Fp 4,4) LHU 244.1

Křesťanu je darována radost – může sbírat paprsky světla vycházející od trůnu slávy a zrcadlit je nejen na své cestě, ale i na cestě těch, se kterými se stýká. Tím, že mluví slova naděje, posily, vděčnosti a soucitu, bude se snažit jednat lépe než lidé, kteří jej obklopují. Bude je pozvedávat, ukazovat jim na nebesa a nehynoucí slávu, bude je vybízet hledat nikoli zemské, ale věčné hodnoty, nebeské dědictví a nehynoucí bohatství. LHU 244.2

„Radujte se v Pánu vždycky,“ – vyzývá apoštol, – *„opět pravím, radujte se.“* Kamkoli jdeme, máme všude rozšiřovat atmosféru křesťanské naděje a bodrosti. Tehdy lidé neznající Boha uvidí přitažlivost náboženství, které kážeme. Nevěřící uvidí přitažlivost naší víry. Máme více vědět o nebesích – zemi, kam je soustředěna naše radost a štěstí. Potřebujeme více znát plnost požehnané naděje. Jestliže se budeme stále radovat v naději, pak můžeme hovořit slova posílení těm, se kterými se stýkáme. *„Slovo v čas příhodný ó jak jest dobré!“* (Př 15,23) Z nedostatku osobní služby hynou duše. LHU 244.3

Máme oslavit Boha tím, že budeme častěji říkat jeden druhému slova vděčnosti a radosti nejen v našem každodenním styku s věřícími i nevěřícími. Jako křesťanům nám bylo dáno poučení nezapomínat na setkávání za účelem podpory a předání útěchy, kterou jsme dostali. Na těchto setkáních, konaných každý týden, máme besedovat o Boží dobrotě, Jeho mnohonásobném milosrdenství a o Jeho síle zachraňovat od hříchu. Máme svědčit o tom, že služba Pánu je požehnaním a to ať prostřednictvím výrazu tváře, způsobu chování, mluvených slov či charakteru. Takovým způsobem hlásáme, že *„zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši“*. LHU 244.4

Naše modlitby a společenství mají být využity pro posílení naší pomoci jeden druhému. Každý se má snažit učinit tato setkání co nejzajímavější a nejužitečnější. To se bude nejlépe dařit tehdy, budeme-li mít každý den nové zkušenosti s Bohem a nebojácně budeme vyprávět o Jeho lásce ve shromáždění Jeho lidu. Jestliže nedovolíte tmě a nevěře vejít do vašeho srdce, pak se nebudou projevovat ani ve vašich setkáních. ... LHU 244.5

Cena člověka je stanovována tajemstvím a slávou kříže. Tehdy uvidíme a pocítíme důležitost služby pro naše blízké, aby i oni byli pozvednuti k Božímu trůnu. – Southern Watchman, March 7, 1905 LHU 244.6

Poslušnost Kristu

„...Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.“
(L 9,23) LHU 245.1

Jak často potkáváme lidi, kteří nikdy nebyli šťastní! Nazývají se křesťany, avšak přitom se nepodřizují podmínkám, za jakých se splňují Boží zaslíbení. Ježíš řekl: *„Podťež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“* Mnozí stále zakouší neklid, protože se neučí ve škole Páně. Pokorné, sebezapíravé dítko Boží ze své zkušenosti ví, co znamená mít Kristův pokoj. Pravým Kristovým následovníkům je jasné, že mají na sebe vzít Jeho jho, sdílet Jeho zkoušky a nést Jeho břímě. Necítí však potřebu stěžovat si, protože Kristova tichost a pokora činí jho rozkošným a břímě lehkým. LHU 245.2

Sobectví, prázdnota, láska k radovánkám, hrdost a sebevyvyšování nám brání naučit se drahocenným lekcím života v Kristově škole. Křesťanovým úkolem je nedovolovat životním okolnostem mít na něho vliv, ale pozvedat se nad okolnosti a utvářet svůj charakter k Božímu obrazu. Má být věrným na každém místě. Křesťan je povinen plnit svůj úkol poctivě, využívat okolností daných mu Bohem a dělat všechno dobré podle svých schopností. S pozorností obrácenou k Boží slávě má pracovat pro Ježíše všude, ať je kdekoli. Máme podřídit Bohu svou vůli a své srdce a sblížit se s Kristem. Máme zapřít sebe sama a vzít kříž a následovat Krista. Nikdo z nás nemůže dosáhnout nebe jinak než tím, že půjde úzkou cestou a ponese kříž. Avšak mnozí lidé nesou kříž v podobě ozdob, ale nenesou kříž v praktickém každodenním životě. LHU 245.3

Jak mnoho lidí sebe nazývá Kristovými služebníky, ale nechtějí pro Něj snášet hanobení a potupu. Kříž sám o sobě není příjemný. Milovníku zábav je překážkou v cestě a přetíná naše tělesné žádosti a sobecké sklony. ... LHU 245.4

Pro úspěšnou práci je nevyhnutelná známost Krista, protože ona upevňuje zdravé zásady a vychovává požehnaného, nezištného ducha, podobného duchu našeho Spasitele, kterému, jak říkáme, sloužíme. Věrnost, starostlivost a pracovitost musí charakterizovat naši činnost, ať jsme kdekoli: v kuchyni, v dílně... nebo na jiném místě Kristovy vinice. – RH Sept. 22, 1891 LHU 245.5

Objekt nejsoustředěnější pozornosti

„Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného... A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci.“ (1 K 2,2.4) LHU 246.1

Pro Pavla byl kříž vším. Od chvíle, kdy skončil s pronásledováním následovníků ukřižovaného Nazaretského, nepřestal slavit kříž. Dostalo se mu v té době zjevení nekonečné lásky Boží, jež se projevila v smrti Kristově, a toto zjevení způsobilo v jeho životě podivuhodnou změnu, jež všechny jeho úmysly a záměry uvedla v soulad se záměry nebes. Od té doby byl novým člověkem v Kristu. Poznal na vlastní zkušenosti, že pochopí-li hříšník slávu Otcovu, jak se projevila v obětování Syna, a poddá-li se božskému vlivu, změní se v srdci a Kristus je mu od té chvíle vším. LHU 246.2

V době svého obrácení pocítil Pavel toužebné přání pomáhat svým bližním, aby poznali v Ježíši Nazaretském Syna živého Boha, který má moc člověka přetvořit a spasit. Od té doby zasvětil celý svůj život úsilí hlásat lásku a moc Ukřižovaného. Jeho velké a soucitné srdce bilo pro příslušníky všech tříd společnosti. „Jsem dlužník, – pravil, – Řeků i kterýchkoli jiných národů, i moudrých i nemoudrých.“ Láska k Pánu slávy, kterého kdysi tak krutě stíhal tím, že pronásledoval Jeho svaté, byla nyní zásadou, jež prostupovala jeho jednání, byla jeho hnací silou. Jestliže někdy ochabovala jeho horlivost v konání povinností, stačil jediný pohled na kříž a na úžasnou lásku, jež se v něm tají, aby se vzpružila jeho mysl a aby pokračoval v cestě sebezapření. ... LHU 246.3

V moci Ducha vyprávěl pak Pavel o vlastním podivuhodném obrácení a o své víře v Písma Starého Zákona. ... Mluvil vážně a opravdově, takže jeho posluchači museli poznat, že miluje ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele celým svým srdcem. Viděli, že jeho mysl je upnutá ke Kristu, že celým svým životem je svázán se svým Pánem. ... LHU 246.4

Pavel si uvědomoval, že jeho schopnost přesvědčovat není z něho, nýbrž spočívá v přítomnosti Ducha svatého, jehož milostivý vliv naplňoval jeho srdce a každou myšlenku podřizoval Kristu. Mluvil o sobě, když pravil, že *„vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl“* (2 K 4,10). V apoštolově učení byl Kristus ústředním motivem. *„Živ jsem,“* prohlašoval Pavel, *„již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.“* (Ga 2,20) Potlačil své vlastní „já“ a zjevoval a vyvyšoval Krista. – AA 245-251 LHU 246.5

Oslavte Pána

„Nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných.“ (Fp 2,4) LHU 247.1

Jak vážně a dojemně znějí jeho (Pavlova) slova: *„Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ (2 K 8,9)* Znáte výši, kterou opustil, a hloubku pokoření, do níž sestoupil? Nastoupil cestu oběti a neuchýlil se z ní, dokud neobětoval svůj život. Nebylo pro Něj odpočinku mezi nebeským trůnem a křížem. Jeho láska k člověku Ho vedla k tomu, že ochotně snášel všechny urážky a všechno hanobení. LHU 247.2

Pavel nás napomíná: *„Nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných. To tedy číte při sobě, co i při Kristu Ježíši, Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ (Fp 2,4-8) ... LHU 247.3*

Petr píše: *„Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem...“ (1 Pt 1,18)* Kdyby zlato a stříbro stačilo k tomu, aby se za ně dalo koupit spasení člověka, jak snadno by to mohl dokázat ten, který říká: *„Mé je stříbro, mé je zlato.“ (Ag 2,8)* Hříšník však může být vykoupen jen drahocennou krví Božího Syna. Ti, kdo nedokážou ocenit tuto obdivuhodnou oběť a odmítnou Kristovu službu, zahynou ve svém sobectví. ... LHU 247.4

Každý, kdo přijme Krista za svého osobního Spasitele, zatouží po tom, aby mohl sloužit Bohu. Když promýšlí, co pro něj udělalo nebe, jeho srdce se naplní bezmeznou láskou a uctivou vděčností. Touží vyjádřit svou vděčnost tím, že své schopnosti věnuje Boží službě. Chce projevit svou lásku Kristu a těm, které Ježíš vykoupil. Je ochoten namáhavě pracovat, snášet těžkosti a přinášet oběti. LHU 247.5

Ten, kdo opravdově pracuje pro Boha, vydá ze sebe to nejlepší, protože jen tak může oslavit svého Mistra. Bude dělat to, co je podle Božích požadavků správné. Bude se snažit zdokonalovat všechny své schopnosti. Bude plnit všechny povinnosti, jako by pracoval pro Boha. Jeho jediným přáním bude, aby se Kristu dostalo cti a dokonalé služby. LHU 247.6

Byl namalován obraz, na kterém je býček stojící mezi pluhem a oltářem. Pod ním je nápis: „Připraven k obojímu.“ To znamená, že býček byl připraven vyorat brázdu nebo se dát obětovat na obětním oltáři. To je postoj pravého Božího dítěte, které nemyslí na sebe a je ochotné jít tam, kam volá povinnost, a obětovat se pro Vykupitelovu věc. – MH 501, 502 LHU 247.7

Boží spolupracovní

„Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímež nám působí.“ (2 K 4,17) LHU 248.1

Jestliže Pavel, obtížený ze všech stran a ještě pronásledovaný, mohl nazvat svá soužení lehkými, jak si pak může stěžovat současný křesťan? Jak nicotnými jsou všechny naše zkoušky ve srovnání s mnohými zkouškami Pavlovými! Dokonce nejsou hodny ani toho, abychom je srovnávali s věčnou slávou, která očekává vítěze. Zkoušky jsou Boží spolupracovníci určení k zdokonalení křesťanova charakteru. Ať by byly jakkoli temné a tajemné cesty Prozřetelnosti, ať by byly útrapy a strádání jakkoli veliké, má křesťan vzhlízet vzhůru, k neviditelnému a věčnému. Má blaženou naději, že vše napomáhá k jeho dobru. LHU 248.2

Jak mnoho lidí zarmucuje Ducha Božího neustálým stěžováním si! Dochází k tomu proto, že ztratili ze zřetele Krista. Kdybychom vzhlíželi k Tomu, jenž nesl naše starosti a zemřel, stal se za nás obětí, žili bychom v požehnaném světle Boží slávy a považovali bychom naše starosti a zkoušky za lehké utrpení. Pomyslete na Spasitele visícího na kříži: byl zbit, posmíván, a přesto si nestěžoval, neprotivil se, ale trpěl bez reptání. Toto všechno vytrpěl Pán nebes, jehož trůn je trůnem věčným. Všechna tato utrpení a hanbu podstoupil okoušeje radost, která Ho očekává – přinést lidem dar věčného života. LHU 248.3

Když je pozornost člověka soustředěna na Kristův kříž, jeho osobnost se zušlechťuje. Poznání Spasitelovy lásky obměkčuje srdce a pozvedá myšlení nad časné a pozemské. Usilujme obsáhnout hloubku pokory, do níž Spasitel sestoupil, aby člověka učinil vlastníkem věčných hodnot. Když začneme pronikat do plánu vykoupení, budeme cítit tep Spasitelovy lásky a budeme unášeni půvabem Jeho osobnosti. LHU 248.4

To Kristova láska tvoří nebe pro nás už zde. Ale když se pokoušíme vyprávět o této lásce, nestačí nám slov. Přemýšlíme o Jeho životě na zemi, o Jeho oběti přinesené pro nás, přemýšlíme o Jeho službě v nebesích v podobě našeho Přímlovce, o příbytcích, které připravuje pro ty, kteří Ho milují. A my můžeme pouze zvolat: „Jak vysoká a hluboká je Spasitelova láska!“ A když pokračujeme v přemýšlení o kříži, získáváme matnou představu o Boží lásce a říkáme: *„V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obětí slitování za hříchy naše.“* Přemýšlením o Kristu se dotýkáme Jeho nezměrné lásky pouze okrajově. Jeho láska je podobná obrovskému, bezednému oceánu, nemajícímu břehů. LHU 248.5

Tato láska, podobně jako posvátný oheň, hoří na oltáři srdcí všech pravých následovníků Kristových. Na zemi mají Jeho děti dovolit zářit této lásce ve svých neposkvřených životech. Tak budou hříšníci vedeni ke kříži, aby vzhlíželi na Božího Beránka. – RH May 6, 1902 LHU 248.6

23. srpna

„Žij, hříšníku, žij!“

„Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho, a oslavujte památku svatosti jeho.“ (Ž 30,5) LHU 249.1

Kdybychom přemýšleli a hovořili více o Ježíši a méně o sobě, pak bychom mnohem více cítili Jeho přítomnost. Jestliže budeme přebývat v NĚm, budeme naplněni pokojem, vírou a zmužilostí a budeme vlastnit taková duchovní vítězství, o kterých můžeme vyprávět při setkání s jinými křesťany a naše jasné, mocné svědectví o Bohu dá lidem naději. Tato drahocenná svědectví, vzdávající slávu Jeho milosti, a Kristu podobný život mají nepřemožitelnou moc spolupůsobící na spasení duší. LHU 249.2

Všichni, kdož se každodenně zasvěcují Bohu, zjevují náboženství ze světlé, radostné strany. Nemáme hanobit našeho Pána tím, že si budeme stěžovat na zkoušky, jež se nám zdají těžké. Zkoušky přijímané jako prostředek výchovy vyvolají radostné pocity. Celý náboženský život bude ušlechtilý, zjemněný a bude příjemně vonět dobrými slovy a skutky. Nepříteli se líbí, když křesťané padají do stavu sklíčenosti a deprese. Přeje si, aby nevěřící získali falešnou představu o síle naší víry. Bůh ale chce, aby křesťan postoupil o stupínek výše a aby každá duše vítězila díky přehojné Spasitelově síle. ... LHU 249.3

V milostivých požehnáních, darovaných nám nebeským Otcem, můžeme rozeznat bezpočet důkazů nekonečné lásky a soucitu, převyšující něžnost a lásku matky k vlastnímu dítěti. Když studujeme božský charakter ve světle kříže, pak vidíme milost, něžnost a odpuštění, ale společně s tím i spravedlivost a nestrannost. Společně s Janem voláme: *„Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.“* Vidíme na trůnu Toho, jenž na svém těle nese stopy mučení vytrpěných pro smíření člověka s Bohem a Boha s člověkem. Nekonečná milost nám odhaluje nekonečného Otce přebývajícího v nepřístupitelném světle a přesto přijímajícího nás díky zásluhám svého Syna. Na oblacích hněvu, které hrozily jenom neštěstím a zoufalstvím, je ve světle odraženém od kříže napsáno: „Žij, hříšníku, žij! Vy, kající a věřící duše, žijte! Já jsem výkupné za vás zaplatil!“ LHU 249.4

Máme dlít pod křížem. Kristus, a to ukřižovaný má být tématem našich přemýšlení, besed, pramenem nejradostnějších pocitů. Máme uskutečňovat zvláštní pobožnosti vděčnosti s tím cílem, abychom nezapomenuli na žádné požehnání, kterého se nám od Boha dostalo, abychom vyjádřili vděčnost za Jeho velikou lásku a naši připravenost svěřit vše do rukou, kdysi přibitých za nás na kříž. ... Musíme se naučit hovořit jazykem zaslíbené země a zpívat písně Siona. – Southern Watchman, March 7, 1905 LHU 249.5

Hojnost věčné slávy

„Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné.“ (2 K 4,18) LHU 250.1

Léta sebeodříkání, samoty a těžkostí, které Pavel vytrpěl, nazývá dočasnými. To, co se odehrává v danou chvíli, nepokládal hodným pozornosti ve srovnání s věčnou slávou, která očekává Boží děti po skončení boje. Zkoušky jsou Boží spolupracovníci, určení k zdokonalení křesťanova charakteru. Ať by byly jakkoli temné a tajemné cesty Prozřetelnosti, ať by byly útrapy a strádání jakkoli veliké, má křesťan vzhlížet vzhůru, k neviditelnému a věčnému. Má blaženou naději, že vše napomáhá k jeho dobru. ... LHU 250.2

Duch svatý ozářil Pavlovu duši nebeským světlem a on byl přesvědčen, že má právo na nebeské dědictví, uschované pro věrné. Pavel použil silné výrazy a přesto nemohl nalézt slov, jež by byla sto vyjádřit mohutnost slávy, pocty a nesmrtelnosti, které věřící přijmou při Kristově příchodu. Ve srovnání s cenou, představenou mu v obrazotvornosti, byla všechna časná utrpení jen krátkými, lehkými zkouškami, nehodnými ani přemýšlení o nich. Ve světle kříže jeví se události tohoto života nicotnými a prázdnými. Sláva, jež upoutala jeho pozornost byla skutečná, důležitá, nadějná a těžko popsatelná. LHU 250.3

Přesto se Pavel podle možnosti snaží vyjádřit se co nejjasněji, aby se představivost chopila skutečnosti natolik, nakolik je to jen dostupné ohraničenému rozumu. Chce hovořit o velebnosti slávy, Boží plnosti, o poznání které nemá hranic, přesto však cítí, že jeho jazyk je příliš slabý. Nedostává se mu slov k vyjádření veliké skutečnosti. Chce nalézt výstižnější slova. Nejsilnější slovní obraty nejsou sto popsat pravdu. V lidském jazyku hledá nejdůstojnější slova, aby představivost mohla alespoň částečně pochopit mohutnou vznešenost slávy, která bude dána vítězi. LHU 250.4

Neviditelné – svatost, důstojnost, štěstí a přítomnost Boha, je možné vidět jen očima víry. Ale viditelné – světské pocty, zábavy, bohatství a sláva – je zastíráno vznešeností, krásou a velkolepostí slávy neviditelné. Vše, co patří tomuto světu je časné, zatímco neviditelné věčné a trvá na věky. Získat tento nekonečný poklad znamená získat vše a neztratit nic. – 6BC 1099, 1100 LHU 250.5

V budoucnosti uvidíme, jak těsně byly naše zkoušky spojeny s naším spasením a jak tato dočasná utrpení pro nás připravily *„převelmi veliké věčné slávy břímě“* (2 K 4,17). – Letter 5, 1880 LHU 250.6

Pohledem se měníme

„Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná.“ (1 J 3,1) LHU 251.1

Kristovými zásluhami a Jeho spravedlností, která je nám připočtena skrze víru, nabýváme dokonalosti křesťanského charakteru. Naší úlohou je denně a každou hodinu, dle vyjádření apoštola, pohlížet na „*vůdce a dokonavatele víry Ježíše*“ (Žd 12,2). Konáme-li to, bude naše chápání jasnější, naše víra pevnější a naše naděje silnější. Pak budeme tak naplněni uvažováním o Jeho čistotě a líbeznosti, jakož i o Jeho oběti, kterou přinesl, aby nás smířil s Bohem, takže nebudeme pociťovat žádný sklon mluvit o pochybnosti a zklamání. LHU 251.2

Zjevení lásky, milosti, Boží dobroty a působení Ducha svatého na naše srdce, aby ho osvětlil a obnovil, přivádí nás vírou do úzkého společenství s Kristem, takže získáme jasnou představu Jeho bytosti a můžeme poznat mistrovské satanovy klamy. Když pohlízíme na Ježíše a důvěřujeme Jeho zásluhám, přivlastníme si v Duchu svatém požehnání, poznání pokoje a radosti. Vzhledem k velké oběti, kterou Kristus přinesl za nás, můžeme pak s apoštolem zvolat: „*Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.*“ LHU 251.3

Milí bratři a sestry, pohlížením na Krista budeme proměněni. Tím, že se zabýváme láskou Boží a našeho Spasitele, že uvažujeme o dokonalosti božské bytosti a vírou se pro sebe dovoláváme Kristovy spravedlnosti, máme se přeměnit v tentýž obraz. Proto neuchovávejme v paměti všechny ty neutěšené obrazy – nespravedlnost, zkaženost, zklamání a důkazy satanovy moci. ... LHU 251.4

Jsou, díky Bohu za to, jasnější a přívětivější obrazy, na které nám Pán dává pohlížet. Sbírejme si tato blahodárná ujištění Jeho lásky jako vzácné poklady, abychom je mohli neustále pozorovat. Boží Syn vzdává se Otcova trůnu a své božství převléká do lidství, aby mohl vysvobodit lidi ze satanovy moci – Jeho pro nás vybojované vítězství otevírá lidem nebe a jejich pohledu odhaluje Boží slávu – padlí lidé jsou vytaženi z jámy zkázy, do níž se zřítily hříchem a opět přivedeni do společenství s nekonečným Bohem – vírou v našeho Vykupitele obstaráme v božské zkoušce a konečně budeme oděni Kristovou spravedlností, pozvednuti k Jeho trůnu – to vše jsou obrazy, jimiž nás Bůh volá. LHU 251.5

A „*když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí,*“ svědčíme o pravdivosti slov, že „*nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí*“ (2 K 4,18.17). – 5T 744, 745 LHU 251.6

Harmonie lásky a spravedlnosti

252.1 „*Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení.*“ (Ž 85,11) LHU

Jedině Bůh vás může přivést k poznání Jeho milosrdenství, lásky a shovívavosti, abyste měli víru působící skrze lásku a očišťující duši. Víra je Boží dar. Víra znamená otevření srdce k přijetí slova, podobného listí stromu života. Kéž Bůh naplní vaše srdce láskou, abyste mohli říci, že jste poslušností pravdy očistili svou duši. LHU 252.2

Víra v Krista a přijetí Jeho přetvořující milosti není iluze, ale skutečnost, díky které se Kristovy ctnosti vštěpují do křesťanovy mysli a charakteru. Když to zakusíte ve svém životě, pak řeknete: „Okusil jsem a viděl, jak dobrý je Hospodin. On je můj díl navěky.“ Síla kříže uvede v činnost vaše vnitřní tajemné prameny naděje a milosti, nadšení a lásky. Andělé se dívají, očekávají a svědčí o tom, že nejste se světem. Ježíš vidí, že sedíte u Jeho nohou, abyste se učili od Něj – Cesty, Pravdy a Života. Od nynějška, když jste podřídili svoji vůli Kristově vůli, vás táhne sem, pod kříž. Ztrácíte zájem o svět. Sláva, zářící z nebeských bran vás ovládá. Bohatství Kristovy milosti vás vybízí k dobrovolné poslušnosti... Velmi toužíte podělit se s jinými o dar, který jste získali. LHU 252.3

Toužím vidět, jak zdokonalujete schopnosti darované vám Bohem, abyste mohli odpovědět na otázku: „Co mám činit, abych byl spasen?“ Kéž vaše posvěcená ústa odpoví: „Zachraňte se tím, že vírou přijmete Krista jako svého osobního Spasitele.“ Bůh je láska. Hříšník nemusí zahynout, jestliže projeví víru v úžasnou moc Kristova kříže. Kříž je velikou mocí, schopnou uvést v soulad Boží lásku i spravedlnost. To je jediný prostředek záchrany hříšníka. ... Obraz Jeho lásky se může tak zřetelně vstípnout do vaší mysli, že se navěky nesmaže. Tehdy bude před vaším zrakem Ježíš Kristus na kříži tak jasně představen, že se stanete účastníky Jeho utrpení. Velmi si přeji, aby jste pohlédli v hlubině tohoto velikého tajemství a uviděli, že klíčem k jeho vyřešení je láska. ... LHU 252.4

Jestliže svou vůli cele pokoříte pod vůli Boží, svoji cestu Boží cestě, pak budete vyučeni u Toho, jenž je tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinutí vašim duším. Bude vás ovládat klidná jistota. ... Stále zřetelněji budete cítit živou přítomnost a všudypřítomnost Spasitele. To dá duši sílu..., kterou nemohou rozrušit proměnné okolnosti života. To utvrdí vaše kroky na pevné skále. – Letter 123, 1901 LHU 252.5

Pokoj v boji

„Patříce na... Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.“ (Žd 12,2) LHU 253.1

Kristus strpěl kříž, aby okusil radost, která Jej očekává v budoucnosti... Zemřel na kříži jako oběť za celý svět, a prostřednictvím této oběti je darováno největší požehnání, jaké jen může Bůh dát – dar Ducha svatého. Toto požehnání je určeno všem, kteří přijímají Krista. Padlý svět je polem největší bitvy, svědkem které se stal celý vesmír i síly zla. Byl jevištěm, na kterém se rozpoutala velká bitva mezi dobrem a zlem, nebem a mocí zla. Každá lidská bytost hraje v této bitvě svou roli. Nikdo nemůže stát v neutrálním pásmu. Lidé mohou buď přijmout nebo zavrhnout Vykupitele světa. Všichni jsou buď svědky pro nebo proti Kristu. Kristus vyzývá všechny, kteří vstoupili pod Jeho korouhev, aby byli věrnými vojáky a spolu s Ním se účastnili boje a mohli být dědici koruny vítězství. Budou přijati do Boží rodiny jako Jeho synové a dcery. ... LHU 253.2

Pán Ježíš vybízel lidi, aby poslouchali. „Kdo má uši, slyš.“ Necht' všichni pozorně, zbožně a pokorně poslouchají. Opakuje slova řečená Mu Tím, jenž pronesl: *„Tento jest ten můj milý Syn... toho poslouvejte.“* Kdo naslouchá slovům, jež jsou světlem a životem pro všechny, kdož je přijímají? Budou lidé pozorní k tomu, jak Bůh jednal se svým stvořením? Zformoval rozum člověka. Není ani jedné požehnané myšlenky, která by nepocházela od Něj. Zná všechnu tajemnou činnost lidského mozku, cožpak jej nestvořil? Bůh vidí, že hřích snížil a zkazil člověka, ale dívá se na něj milosrdně a soucitně, protože vidí, že satan má nad ním moc. ... LHU 253.3

Některé rodiny mají malou církev ve svém domově. Tam vzájemná láska svazuje srdce. Jednotu, existující mezi členy rodiny je nejmocnějším kázáním. Když rodiče poctivě plní svůj úkol v rodině, podpírajíce, napravující a radíce, když je otec knězem domácnosti a matka domácím misionářem, pak plní povinnost, kterou na ně vložil Bůh. Tím si zvětšují možnost ke konání dobra mimo domov. Lépe se připravují na práci v církvi. Když moudře vyučují své malé stádo, přitahují své děti k sobě a k Bohu, stávají se otcové a matky Božími spolupracovníky. Kříž je v jejich domě vyvyšován. Členové rodiny stávají se členy Královské nebeské rodiny, dětmi nebeského Krále. – Manuscript 56, 1899 LHU 253.4

Shromážděte se u kříže

„A jísti budete tam před Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budete v každé věci, k níž přičiníte ruky své, vy i domové vaši, v nichž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj.“ (Dt 12,7) LHU 254.1

V dávných dobách přikázal Pán Izraeli, když se shromáždí k bohoslužbě: *„A jísti budete tam před Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budete v každé věci, k níž přičiníte ruky své, vy i domové vaši, v nichž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj.“* (Dt 12,7) Co se dělá pro slávu Boží, musí se dělat s radostí, s písněmi chvály a s díkůvzdáním, ne smutně a chmurně. LHU 254.2

Náš Bůh je laskavý, soucitný Otec. Na svou službu pro Něho bychom se proto neměli dívat jako na nějaký tíživý, vyčerpávající úkol. Uctívat Pána a účastnit se Jeho díla by mělo být radostí. Bůh nechce, aby Jeho děti, pro které připravil tak skvělou spásu, jednaly tak, jako by byl krutým, bezohledným dozorcem. Je jejich nejlepším přítelem; a když Ho uctívají, je s nimi, aby jim byl požehnáním a útěchou a aby naplnil jejich srdce radostí a láskou. Pán chce, aby Jeho děti nacházely ve službě Boží útěchu a aby viděly ve službě pro Boha radost a nikoli břemeno. Chce, aby ti, kdo Ho přicházejí vyzývat, odcházeli naplnění myšlenkami na Jeho péči a na Jeho lásku, aby pak s chutí vykonávali svou každodenní práci a získali schopnost jednat ve všem čestně a věrně. LHU 254.3

Musíme se setkávat u kříže. Kristus, Ukřižovaný, by měl být předmětem našeho uvažování, našich rozhovorů, našich nejradostnějších pocitů. Měli bychom stále myslet na všechna požehnání, jichž se nám dostává od Boha a když si uvědomíme Jeho velkou lásku, rádi svěříme všechno do rukou toho, jenž byl za nás přibit na kříž. LHU 254.4

Na křídlech modlitby může člověk vystoupit blíže k nebi. V nebeských dvorech je Bůh uctíván zpěvem a hudbou a vyslovujeme-li Bohu vděčnost, přibližujeme se svým uctíváním uctívání nebešťanů. *„Oslaví mě ten, kdo v obět' podá díkůvzdání,“* řekl Bůh. Přistupme s uctívou radostí před svého Stvořitele, ať slyší naše *„vzdávání díky a prozpěvování“*. (Ž 50,23; Iz 51,3) – SC 103, 104 LHU 254.5

Nazývajíce Boha svým Otcem, považujeme se za Jeho dítky, které se podřizují Jeho moudrosti a chtějí Ho být poslušny ve všech věcech, dobře vědouce, že Jeho láska je nezměnitelná. Jeho záměry budeme považovat za své záměry; o Jeho čest, povahu, rodinu a dílo budeme mít jako dítky Boží veliký zájem; naše příbuzenství s Otcem a každým členem Jeho rodiny bude nám působit radost. S radostí učiníme všechno, byť to byla i věc nejnepatrnější, co přispívá k Jeho cti a k blahu našich bližních. – MB 105 LHU 254.6

Příroda ve světle Golgoty

„Pane, zdaližs dobrého semene nenasál na poli svém? Kde že se pak vzal koukol? A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil.“ (Mt 13,27.28) LHU 255.1

Pokud jen možno, nechť přebývají děti od nejútlejšího mládí tam, kde je podivuhodná kniha přírody před nimi otevřena. Nechť patří na ony slavné výjevy, které veliký Mistr-Umělec maluje na měnivém plátně nebes. Seznamte je s divy země i moře a ať samy sledují rozvíjející se taje přírody při střídání ročních období, a ať se tak učí ze všech věcí o Stvořiteli. LHU 255.2

Žádným jiným způsobem nemůže být položen tak pevný a jistý základ pravé výchovy. Dítě tu přímo vidí působení navzájem protichůdných sil; zde příroda volá po někom, kdo by podal vysvětlení. Všem, kteří spatřují zlo patrné i v přírodě, musí se dostat onoho smutného poučení: *„Nepřítel to učinil.“ (Mt 13,28) LHU 255.3*

Učení přírody může být správně pochopeno jenom ve světle, které září z Golgoty. Na betlémském příběhu a na oběti kříže ukažte, jak je dobré přemáhat zlo, a jak je každé požehnání, které přijímáme, darem vykoupení. LHU 255.4

V trní a ostnech, bodláku a koukolu je představeno zlo, jež ničí a hubí. Ve zpívajícím ptáčeti a otevírajícím se poupěti, dešti i slunko, v letním vánku a jemné rose; v tisíceroch věcech přírody, od dubu až k fialce, jež rozkvétá pod jeho korunou, všude je vidět lásku, jež obnovuje. Příroda nám až dosud vypráví o Boží dobrotivosti. LHU 255.5

„Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení.“ To je poselství, které ve světle kříže může být čteno na tváři celé přírody. *„Nebesa vypravují slávu Boha silného“* a *„plná jest země bohatství jeho.“* (Ž 19,2; 104,24) – Ed 100, 101 LHU 255.6

Když Adam a Eva v ráji ztratili roucho svatosti, ztratili světlo, které osvětlovalo přírodu. Již v ní nemohli správně číst, ale pro ty, kteří přijímají světlo života Kristova, příroda je znovu osvěcena. Ve světle vyzařujícím z kříže, můžeme správně rozumět i přírodě. LHU 255.7

Ten, který pozná Boha a Jeho slovo, má utvrzenou víru v božské vnuknutí Svatého Písma. Nezkoumá Bibli lidskými vědními názory. Tyto myšlenky uvádí pod zkoušku neklamného měřítka. On ví, že Boží slovo je pravda a pravda si nemůže odporovat. ... Člověku vědecké bádání otvírá rozsáhlé pole myšlení a poučení. Boží cesty, zjevené v přírodě a v Jeho jednání s člověkem, tvoří poklad, z něhož může čerpat každý žák Kristovy školy. – 8T 324, 325 LHU 255.8

Přineste svou vinu pod kříž

„Všelikou péči svou uvrhne na něj. Nebo on má péči o vás.“ (1 Pt 5,7) LHU 256.1

Starost, strach, úzkost, nespokojenost, lítost, vina, hřích a nedůvěra, to vše přispívá k tomu, že oslabují životní síly a přivádí se úpadek a smrt. – MH 241 LHU 256.2

Pocit viny je zapotřebí přinést pod kříž. Vědomí hříšnosti otravuje prameny života a štěstí. A nyní Ježíš říká: „Vlož to všechno na mně.“ Já odejmu tvůj hřích a dám ti pokoj. Nespolehej více na sebe, neboť jsem tě koupil cenou své krve. Posílím tvoji slabou vůli, učiním konec výčitkám svědomí, vyvolaným hříchem. LHU 256.3

Potom otevřete své srdce, chvějící se nejistotou a spolehněte se na naději, jež je vám nabízena. Bůh přijímá vaše sklíčené, potřené srdce. Nabízí vám zdarma odpuštění. Nabízí vám přijetí do své rodiny a dává milost, protože touží pomoci vám ve vaši slabosti. Milý Ježíš vás povede krok za krokem, jestliže k Němu jen vztáhnete ruku a dovolíte Mu vést vás. LHU 256.4

Satan se snaží odvést vaši pozornost od všemohoucího Pomocníka a přinutit nás přemýšlet celou dobu o svých nedostacích. Ale třebaže Ježíš vidí minulé hříchy, oznamuje odpuštění a my nemáme hanět Jeho jméno pochybováním o Jeho lásce. ... LHU 256.5

Jestli se považujete za velkého hříšníka, pak potřebujete Krista, velikého Spasitele. Pozvedněte hlavu a pohleďte ne na sebe, ne na svůj hřích, ale na vyvýšeného Spasitele, ne na jedovaté uštknutí hadem, ale na Beránka Božího, který snímá hřích světa. LHU 256.6

Ježíš nesl tíhu našich vin. Odejme náklad našich unavených zad. Dá nám pokoj. Ponese také tíhu starostí a těžkostí. Zve nás složit všechny starosti na Něj, protože On nás nosí na svém srdci. – 2MCP 451, 452 LHU 256.7

Je-li přijímáno čisté, ryzí evangelium, stává se lékem na každou nemoc, která pochází z hříchu. Slunce spravedlnosti vyšlo, a „*zdraví bude na paprscích jeho*“ (Mal 4,2). ... LHU 256.8

Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé živé části – mozku, srdci, nervům – přináší svým dotekem zdraví. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osvobozuje člověka od viny, zbavuje ho starosti a žalu, strachu a úzkosti, která deptá životní síly. S ní přichází klid a jistota. Vstěpuje do duše radost, kterou nedokáže pokazit nic na zemi; – radost v Duchu svatém, radost, která dává zdraví a život. – MH 115 LHU 256.9

Ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Spasitel

„A však vezmu z vrchu cedru toho vysokého a vsadím, z vrchu mladistvých ratolestí jeho mladou větvíčku ulomím, a štípím na hoře vysoké a vyvýšené. Na hoře vysoké... štípím ji, i vypustí ratolesti, a ponese ovoce, a tak učiněna bude cedrem slavným...“ (Ez 17,22.23) LHU 257.1

Kristus nesl trest pro lidskou rodinu, aby mohl celý vesmír vidět podmínky, na kterých je založen plán spasení. Trůn spravedlnosti má být upevněn navěky. ... Obětí, kterou měl Kristus přinést, měly být navždy odstraněny všechny pochybnosti a lidé mohli být zachráněni, když budou opět věrní Bohu. Jedině Kristus mohl obhájit čest své vlády. Na kříž se budou dívat nepadlé světy a celý vesmír, satanovo vojsko, padlé lidstvo a všechna ústa umlknou. Tím, že přinesl svou velikou oběť, Kristus vyvýšil a oslavil zákon. Zjeví vyvýšený charakter Boží vlády, který nemohl být žádným způsobem změněn, aby se přizpůsobil člověku v jeho hříšném stavu. LHU 257.2

Je někdo sto popsat závěrečné scény ze života Krista na zemi, nad Ním zinscenovaný soud a Jeho ukřižování? Kdo byl svědkem těchto scén? Celý vesmír, Bůh Otec, satan a jeho andělé. Po Kristově zajetí se staly zvláštní události. V hanebné soudní síni nemohli Jeho žalobci ničím dokázat Jeho vinu. Třikrát Pilát řekl: *„Já na Něm viny nenalézám.“* Přesto Jej nechal zbičovat a potom Jej vydal na nejkrutější smrt, jakou kdy lidé mohli vymyslet. ... LHU 257.3

Úžasné scény ukřižování ukázaly, co budou dělat lidé, jenž se nachází pod satanovou mocí. Ukázaly, jaký osud by čekal náš svět, jestli by byl pod satanovou vládou. Tyto scény nesmazatelně zapůsobily na ty, jež byli svědky uplynulých událostí. Mnozí, když slyšeli vyprávění o Kristově smrti, byli obráceni a začali studovat Písma. Tak se naplnila slova: *„Mnozí se nad ním užasnou.“* LHU 257.4

„Takto praví Panovník Hospodin: A však vezmu z vrchu cedru toho vysokého a vsadím, z vrchu mladistvých ratolestí jeho mladou větvíčku ulomím, a štípím na hoře vysoké a vyvýšené. Na hoře vysoké Izraelské štípím ji... a tak učiněna bude cedrem slavným, a bude bydliti pod ním všeliké ptactvo; všecko, což křídla má, v stínu ratolestí jeho bydliti bude.“ LHU 257.5

Kristus byl tímto výhonkem, nejvyšším výhonkem vysokého cedru. Byl sadbou Pána. – ST July 12, 1899 LHU 257.6

Duchovní i tělesné nemoci uzdraveny

„I procházel Ježíš všecku Galilei, uče v shromážděních jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.“ (Mt 4,23) LHU 258.1

Tento svět je velkou nemocnicí. Kristus však přišel, aby uzdravoval nemocné a osvobozoval satanovy zajatce. Kristus byl ztělesněním zdraví a síly. Dával svůj život nemocným, postiženým, posedlým zlými duchy. Nezapudil nikoho, kdo přišel, aby přijal Jeho léčivou moc. Věděl, že ti, kdož Ho prosí o pomoc, si svou nemoc přivodili sami; přesto je neodmítal a uzdravoval je. A když se Kristova milost dotkla těchto ubohých lidí a vstoupil do nich blahodárný vliv vycházející z Krista, přesvědčili se o hříchu a mnozí se tak uzdravili ze svých chorob duše právě tak jako z nemocí, jež postihly jejich těla. Evangelium dodnes nepozbylo nic ze své moci. Proč bychom tedy dnes nemohli dosahovat stejných výsledků? LHU 258.2

Kristus cítí bolest každého trpícího. Když zlí duchové sužují člověka, Kristus pocítuje bolest. Když horečka stravuje život nemocného, cítí Kristus jeho smrtelný zápas. A je nyní právě tak ochoten uzdravit nemocného, jako když žil v lidské podobě na zemi. Kristovi služebníci jsou Jeho představiteli, prostředníky, skrze něž působí Jeho moc. Skrze ně chce Kristus uplatňovat svou léčivou moc. LHU 258.3

Spasitelův způsob léčení je zdrojem poučení pro Jeho učedníky. Jednou pomazal oči slepého blátem a vyzval ho: *„Jdi, umyj se v rybníku Siloe... a on šel a umyl se, i přišel, vida.“ (J 9,7)* Slepý mohl být vyléčen jen mocí Velkého lékaře. Kristus však při tom použil prostých přírodních prostředků. Nepodporoval umělé léky, ale vyslovil tím souhlas s použitím prostých, přírodních léčiv. ... LHU 258.4

Mnohým z postižených, které uzdravil, Kristus pravil: *„Nikoli víc nehřeš, aťby se něco horšího nepříhodilo.“ (J 5,14)* Tím učil, že nemoc je důsledkem přestoupení zákonů Božích, a to přírodních i duchovních. Nebylo by tak velké bídy na světě, kdyby lidé žili v souladu se Stvořitelovým plánem. LHU 258.5

Kristus byl vůdcem a učitelem starověkého Izraele a učil ho, že zdraví je odměnou za poslušnost zákonů Božích. Velký Lékař, který léčil nemocné v Palestině, promlouval ke svému lidu z oblakového sloupu a sděloval mu, co musí činit a co pro něj učiní Bůh. *„Jestliže skutečně poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a činiti budeš, což spravedlivého jest před očima jeho, a nakloníš uši k přikázáním jeho, a ostříhati budeš všech ustavení jeho: žádné nemoci, kterouž jsem dopustil na Egypt, nedopustím na tebe; nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji.“ (Ex 15,26) ... Když plnili tyto podmínky, plnilo se jim i zaslíbení: „Aniž byl v pokoleních jejich, ješto by se pokle-sl.“ (Ž 105,37) – DA 823, 824 LHU 258.6*

Uzdravení od duchovní slepoty

„Blízký jest Hospodin všechněm, kteříž ho vzývají, všechněm, kteříž ho vzývají v pravdě.“ (Ž 145,18) LHU 259.1

Ježíš nepovažoval zákoníky, farizeje a židovské vůdce za nádoby pro své nové víno. Byl nucen je opustit a obrátit se k prostým lidem, jejichž srdce nebylo naplněno závistí, chamtivostí a nespřavedlností. Prostí rybáři uposlechli pozvání božského Učitele, ale zákoníci a farizeové se odmítli obrátit. LHU 259.2

Učedníci, které Ježíš povolal, byli lidé neučení a jejich charakter byl dalek dokonalosti, když se Ježíš s nimi setkal. Byli však hotovi učit se u největšího Učitele, jakého kdy svět poznal. Byli vpravdě obrácenými lidmi a stali se novými nádobami, do kterých mohl Kristus nalít nové víno svého království. Ale třebaže se i obrátili ke Kristu, přesto nebyli kvůli svým omezeným představám, projevujícím se jako důsledek toho, co se naučili od Židů, sto plně pochopit duchovní význam pravdy, kterou předkládal. Ve svých napomenutích Kristus ukazoval svým následovníkům na nutnost vlastnit čisté a svaté srdce, protože jedině díky svatosti se mohli stát služebníky Jeho nebeského království. LHU 259.3

Božský Rozséváč rozhodil drahocenná semena, jež nevidíme, dokud je dovedný pracovník pod vedením Ducha svatého nesesbírá dohromady a nepředstaví pravdu ve vší její plnosti, otevíraje hlubiny božské lásky. Postupem času Ježíš, Pramen života, daný skrze proroky, a nejen skrze ně, odkrýval Izraelitům jednu pravdu za druhou z oblakového a ohnivého sloupu. Ale pravda, kterou posílal, se smíchala s omyly a vyvstala nutnost oddělit ji od bludů a zla. Bylo zapotřebí podívat se na ni ve světle evangelia, aby mohla zářit v původním lesku a rozptylovat mravní tmou světa. Ať Kristus kdekoli nalezl drahocenný kámen pravdy, jež ztratil svou formu nebo byl zatemněn bludem, přiděloval mu původní formu a kladl na něj pečeť Boha. Ukázal, že je sám Božím Slovem a Moudrostí. LHU 259.4

Za Kristova pozemského života byla lidská srdce zahlušena všedním, časným a zemským, jak si to představoval satan. Hřích vypudil ze srdce Boží lásku a místo ní se tam zabydlela láska ke světu, láska k povolování hříšným žádostem. Pouze Kristus mohl smířit nebe se zemí. Člověk ztratil správný pohled, protože se nestaral o získání duchovního a věčného světa. ... V osobnosti a díle Krista se zjevila Boží svatost, neboť Kristus přišel zjevit Otce. – ST Dec. 11, 1893 LHU 259.5

3. září

Zdraví těla i duše

„Nejmilejší, žádámť obzvláště, abys se dobře měl, a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se má.“ (3 J 2) LHU 260.1

Jsou podmínky, jež nutno dodržovat, chce-li si člověk zachovat zdraví. Všichni by měli znát, jaké jsou to podmínky. Naše neznalost zákonů Božích, ať přírodních nebo duchovních, vyvolává v Pánu nelibost. Jsme povoláni k tomu, abychom pomáhali Bohu vracet zdraví tělu i duši. LHU 260.2

Přitom bychom měli učit druhé, jak si zachovat a znovu získat zdraví. Pro choré bychom měli užívat léků, které Bůh poskytuje v přírodě a upozorňovat je na Toho, jenž jediný je může uzdravit. Je našim posláním přinášet nemocné a trpící ke Kristu na rukou své víry. Měli bychom je učit, aby uvěřili velikému Lékaři. Měli bychom se chápat Jeho zaslíbení a modlit se, aby projevil svou moc. Uzdravování je samou podstatou evangeliem a Spasitel od nás vyžaduje, abychom nemocné, zoufalé a trpící vyzývali, aby se chopili Jeho síly. LHU 260.3

Všechno Kristovo uzdravování bylo prodchnuto mocí lásky, a jen tím, že se skrze víru zapojíme do této lásky, můžeme se stát nástroji Kristova díla. Nejsme-li však v božském spojení s Kristem, nemůže z nás vytékat v bohatých proudech životodárná síla k lidem. Byla místa, kde ani sám Spasitel nemohl vykonat mnohé mocné skutky pro nevěru lidí. – DA 824, 825 LHU 260.4

Chceme-li, aby byla duše zdravá, je třeba i tělo uchovávat při zdraví. Stav těla se odráží ve stavu duše. Ten, který chce být duchovně a tělesně silný, musí ovládnout svoji chuť a správně používat výživu. Musí být bedlivý, aby netrápil svou duši zatěžováním svých fyzických a duševních sil. Důsledné dodržování správných zásad výživy a oblékání jest povinností, kterou Bůh ukládá lidským bytostem. LHU 260.5

Bůh žádá, abychom byli poslušní životně důležitých zdravotních zásad. Každý z nás je odpovědný za správné udržování svého těla a za péči o ně tak, abychom byli zdraví. – Ev 261 LHU 260.6

Ve svých divech Pán ukázal moc, která je neustále v činnosti, aby podpírala a uzdravovala člověka. Prostřednictvím přírody Bůh pracuje den za dnem, hodinu po hodině, aby nás udržoval při životě, utvářel a osvěžoval. ... LHU 260.7

Boží přání pro každého člověka je vyjádřeno slovy: *„Nejmilejší, žádámť obzvláště, abys se dobře měl a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se má.“ ... LHU 260.8*

Pravé náboženství a zdravotní zásady jdou ruku v ruce. – ML 135 LHU 260.9

Silný Boží silou

„Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3) LHU 261.1

Povrchní čtení Písma má velice malý užitek. Člověk může přečíst Bibli od začátku až do konce a přesto nevidět krásy, ani nepochopit její hluboký skrytý význam. Zkoumání jednoho úseku do té doby, dokud se jeho smysl a vztah k plánu spasení nestane jasným, má větší cenu než pozorné pročtení mnoha kapitol bez určitého cíle a bez získání užitečných rad. Noste Bibli s sebou. Když to bude možné, čtete ji a zapamatovávejte si biblické texty. Dokonce i když jdete po ulici můžete přečíst odstavec, popřemýšlet nad ním a tak si jej vložit do své paměti. LHU 261.2

Život Kristův, jež dává život světu, je Jeho Slovo. S pomocí svého Slova Kristus uzdravoval nemoci a vyháněl duchy. Svým Slovem utišil moře, křísil mrtvé a lidé dosvědčovali to, že Jeho Slovo mělo moc. Hovořil Slovo Boží, když se odvolával na proroky a učitele Starého Zákona. Celá Bible je zjevením osobnosti Krista. Je pramenem síly. LHU 261.3

Tak jako je náš fyzický život udržován potravou, tak i náš duchovní život je udržován Slovem Božím. Každá duše musí přijímat ze Slova Božího pro sebe život. Jíme, abychom získali sytící látky. Stejně tak se máme živit Slovem. Nemáme jej přijímat pouze pomocí chápání jiného člověka. LHU 261.4

Ano, Slovo Boží je chlebem života. Ti, kdož jí a tráví toto Slovo a vnášejí jej do každého svého činu a každého charakterového rysu, se stávají silnými Boží mocí. Naplňuje nás nehynoucí energií, zdokonaluje zkušenosti a daruje radost, která vytrvá na věky. – ST June 25, 1902 LHU 261.5

„V něm život byl a život byl světlo lidí.“ Zde se nemluví o tělesném, ale o duchovním životě – životě, jež patří výhradně Bohu. Slovo, které bylo u Boha, mělo tento život. Fyzický život je dán každému člověku. Není to věčný, ani nepomíjející život, protože Bůh, Dárce života, jej bere zpět. ... Stejně tak Kristův život nebyl přejatý. Nikdo Mu nemůže vzít tento život. *„Já sám jej pokládám,“* řekl. ... Tento život člověk nedědí. Může jím vládnout jedině s Kristem. Nemůže si jej zasloužit; je mu dáván jako dobrovolný dar, když uvěří v Krista jako svého osobního Spasitele. *„Toto jest pak věčný život, aby poznali tebe, samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“* (J 17,3) Toto je otevřený pramen života pro svět. – 5BC 1130 LHU 261.6

Ovoce sebezapření

„Protož bud' že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite.“ (1 K 10,31) LHU

262.1

Neuvědomujete si požadavky, které má Pán vůči vám. Ještě neznáte příjemné důsledky sebezapírání. ... Místo abyste kupovali pochybné věci, vložte to málo, co máte, do nebeské banky, aby když Mistr přijde, obdrželi jste vklad i s úroky. ... LHU 262.2

Náboženství čisté a neposkvrněné se svými pevnými zásadami bylo by se osvědčilo u vás jako kotva. Když máte splnit velké životní poslání, nesmíte jít za příklady těch, kteří následují jen své vlastní potěšení a zábavy a Boha se nebojí. Pán pro vás připravil veliké možnosti. Když splníte podmínky obsažené v Jeho Slově a oddělíte se od světa, můžete obdržet od Něho sílu, kterou přemůžete každý ponižující vliv a rozvinete to, co je ušlechtilé, dobré a povznášející. Kristus vám bude *„studnicí vody prýstící se k životu věčnému“* (J 4,14). Když náboženství ovládne rozum a cit, pak má moc změnit charakter. LHU 262.3

„Protož bud' že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všechno k slávě Boží činite.“ (1 K 10,31) Zde je uvedena zásada, která má být podkladem každého činu, každé myšlenky i pohnutky: zasvěcení celé tělesné i duševní bytosti vládě Ducha Božího. Neposvěcená vůle a vášně musí být ukřižovány. Na toto musíme pohlížet jako na závažnou a neodkladnou povinnost. Ta musí být splněna, neboť jinak z Ježíšových úst uslyšíte strašný soud: „Odejděte.“ Všechno můžete skrze Krista, který vás posiluje. Jste ve věku, kdy vůle, chuť a vášně dožadují se svých práv. Ale Bůh je vstúpil do vaší přirozenosti pro vyšší a svatější záměry. Není nutné, aby se vám staly kletbou a ponížením. Tím by se vám staly, odmítnete-li se podříditi kontrole rozumu a svědomí. Zadržte, zapřete se, to jsou slova a skutky, které neznáte z vlastní zkušenosti. Přemohla vás pokušení. Neposvěcená mysl nepřijímá onu sílu a potěšení, kterou jí Bůh připravil. Je nepokojná a má silnou touhu po něčem novém – po nějakém ukojení, líbit se a podněcovat mysl; a tomu se říká radovánky. Satan má svůdná kouzla, jimiž poutá zájem a probouzí představivost obzvláště mladých, aby je mohl polapit do svého osidla. ... Se vši vážností musí každý z vás prosit: „Změň celé mé nitro.“ Můžete mít blahodárný vliv na jiné mladé lidi, ale také můžete žít ke škodě jiným. ... Kéž Bůh pokoje vás posvěťí celé, duši, tělo i ducha. – 3T 83, 84 LHU 262.4

Hledejte sílu u Pána

„I řekl jim: Pojd'te vy sami obzvláště na pusté místo, a odpočiňte maličko. Nebo bylo množství těch, kteříž přicházeli a odcházeli, tak že ani k jídlu chvíle neměli.“ (Mk 6,31) LHU 263.1

Všichni, kteří mají účast na božském díle... musí usilovat přiblížit se natolik k Pánu, aby z nich mohlo vyzařovat světlo jako od rozsvícené lampy. Když se u pracovníků projeví hluboká a vážná rozhodnost sjednotit se, pak samotná tato jednota bude nejmocnějším kázáním pravdy, jež hluboce zapůsobí na ty, jež nepatří k vyznání naše víry. ... LHU 263.2

Boží pracovníci mohou zakoušet zmatek, nepohodlí a únavu. Jejich unavené, zkroušené srdce takřka padá v zoufalství. Když taková nervozita přijde, mají se pracovníci zastavit a uklidnit. Kristus je zve: *„Pojd'te... a odpočiňte maličko.“* (Mk 6,31) *„On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně udílí... Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.“* (Iz 40,29. 31) LHU 263.3

Pracovník sotva dosáhne úspěchu, jestliže se spěšně pomodlí k Bohu a hned pospíchá hledat to, nač se bojí zapomenout nebo co se bojí zanedbat. Jeho hlavou proběhlo jen několik letmých myšlenek na Boha a to je vše. Neudělá si čas na to, aby popřemýšlel, pomodlil se a počkal, dokud Pán neobnoví jeho duchovní a tělesné síly. Je brzy unaven. Necítí pozvedající a povzbuzující vliv Ducha Božího a nepociťuje životní sílu. Jeho unavené tělo a vyčerpaný mozek nejsou uklidněny osobním společenstvím s Kristem. LHU 263.4

„Očekávejž na Hospodina, posilň se, a onť posilní srdce tvého; protož očekávej na Hospodina.“ (Ž 27,14) *„Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení Hospodinovo.“* (Pl 3,26) *„Podťež ke mně všickni, ... a já vám odpočinutí dám. ... Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“* (Mt 11,28-30) – Letter 83 LHU 263.5

Náš život musí být skryt s Kristem v Bohu; a jestliže se to děje, pak se náš život v Jeho rukou mění ve svíci, rozlévající do světa stálé a jasné světlo. ... Ale třebaže čas je krátký a je zapotřebí vykonat velké dílo, Pánu se nelíbí, když se budeme natolik zatěžovat pracemi, že nám nezůstane čas k odpočinku, studiu Bible a společenství s Bohem. To všechno je nám potřebné k posílení duše, abychom mohli přijímat moudrost od Boha a maximálně využívat dary ve službě Pánu. – YI 3.2.1887 LHU 263.6

Zaslíbená mravní i duchovní dokonalost

„Nadto pak nade všecko oblečení buďte v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. A pokoj Boží vítězí v srdcích vašich, k němuž i povoláni jste v jedno tělo; a buďtež vděční.“ (Ko 3,14.15) LHU 264.1

„Protož mrtvěte oudy své zemské,“ napsal Pavel Kolossenským, „v kterýchž i vy někdy chodili jste, když jste živi byli v nich. Ale nyní složtež i vy všecko to, hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečenství i mrzkomluvnost z úst svých... Protož oblečtež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost. Snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu, jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.“ (Ko 3,5.7-13) LHU 264.2

List Kolossenským je plný nejvýznamnějších poučení pro všechny, kdož jsou ve službách Kristových. Je pln poučení, jež ukazují, jaká shoda a jednomyslnost v cíli a ušlechtilost ve snaze se projeví v životě toho, kdo je pravým představitelem Spasitele. Zřekne-li se všeho, co by mu mohlo překážet v cestě vzhůru nebo ho odvrátit od správné cesty, pak bude věřící projevovat ve svém každodenním životě milosrdenství, laskavost, pokoru, mírnost, shovívavost a lásku Kristovu. ... LHU 264.3

Usiluje-li křesťan, aby dosáhl božského ideálu, nesmí se zaleknout ničeho. Mravní a duchovní dokonalost skrze milost a moc Kristovu je zaslíbená všem. Ježíš je zdroj síly, studnice života. Přivádí nás ke svému Slovu a ze stromu života nám nabízí listí k uzdravení duší chorých hříchem. Vede nás k trůnu Božímu a vkládá nám do úst modlitbu, která nás přivádí do těsného styku s Ním. Pro nás nasazuje všemocné síly nebeské. Na každém kroku cítíme Jeho živou moc. LHU 264.4

Bůh neklade žádné meze pokroku těch, kteří touží být naplněni *„známostí vůle jeho ve vší moudrosti a rozumnosti duchovní“*. Modlitbou, bdělostí, dalším poznáním a pochopením budou hotovi pracovat pro druhé. Je vůlí Spasitelovou, aby lidské bytosti, očištěné a posvěcené, byly Jeho pomocníky. Pro tuto velkou výsadu poděkujme Tomu, jenž nás *„učinil hodné účastnosti losu svatých v světle. Kterýž vytrhl nás z moci temnosti, a přenesl do království milého Syna svého“* (Ko 1,12.13). – AA 477, 478 LHU 264.5

Stále děkujte Bohu

„Pro tuž příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista. Z něhož všeliká rodina na nebi i na zemi se jmenuje. Aby vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku.“ (Ef 3,14-16) LHU 265.1

Každý z nás může obdržet duchovní sílu, o které je zde hovořeno, ale jak ji získat? Možná, že se nacházíme ve tmě, protože se cítíme slabí, rozčarování a domníváme se, že nás Bůh nemiluje. Je-li tomu tak, pak nemáme poslouchat své pocity, protože pocity tu nemají místo. Máme přijímat Slovo Boží tak, jak je napsáno a Kristova slova tak, jak je řekl. LHU 265.2

Zaposlouchejte se do následujících slov Spasitele: *„A protože každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále. I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, a nepadl; nebo založen byl na skále.“* Každý máme přednost stavět na věčné Skále; tehdy neuvedeme hanbu na Boha a svými slovy a činy se nevzdálíme od Krista. ... LHU 265.3

Jestliže jste se plně spolehli na Boží milost a Jeho Slovo a přesto nepřítel ukazuje na vaše nedostatky a pády a našeptává vám, že nejste o nic lepší od doby, kdy jste přijali Pána, pak můžete satanu poukázat na Ježíše, zopakovat mu Jeho zaslíbení a vyprávět o tom, co pro vás vykonal. LHU 265.4

Apoštol pokračuje: *„Abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všemi svatými, která by byla šířkost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost. A poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží.“* Třebaže je nám tato plnost Boží tak lehce dostupná, jak snadně se spokojujeme s málem. Zvykli jsme si předpokládat, že je dostačující mít známost pravdy bez posvěcující moci. Naši žízeň zahání jen malý doušek z pramene života. Nepřicházíme pít znovu a znovu. Pán Bůh si to tak ale nepřeje. Naše duše musí neustále žíznit po vodě života. Svým srdcem máme stále následovat Krista a toužit po společenství s Ním. Teprve když lačníme a žízníme po spravedlnosti, obdržíme plnost Jeho milosti. LHU 265.5

Enoch „chodil s Bohem“, ale jak dosáhl této nádherné blízkosti? Stále přemýšlel o Bohu. Ať dělal cokoli, byly jeho myšlenky neustále soustředěny na milost, dokonalost a krásu božského charakteru. Tím, že tak činil, měnil se k slavnému vzoru svého Pána, protože pohledem se měníme. — ST Aug. 18, 1887 LHU 265.6

Duchovní síla

„Abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všechněmi svatými, kteraká by byla šířkost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost.“ (Ef 3,18) LHU 266.1

Máme zrcadlit Kristův charakter. Ve shromáždění, doma, v sousedském společenství máme usilovat o to, aby se v nás odrážel přitažlivý Kristův charakter. To se nestane, jestliže nebudeme naplnění Jeho plností. Kdybychom se sblížili s Ježíšem, zamilovali bychom si Jej pro Jeho dobrotivost a dokonalost a náš charakter by se natolik podobal božskému charakteru, že by všichni poznali, že jsme byli s Ježíšem a učili se od Něj. LHU 266.2

Když uplatňujeme ve svém životě čisté principy Kristova evangelia, ctíme a slavíme nebeského Otce. Když to činíme, zrcadlíme nebem poslané světlo světu, který nás obklopuje. Hříšníci si budou muset přiznat, že nejsme děti tmy, ale světla. Jak to poznají? Po ovoci, které přinášíme. Jména lidí mohou být zapsána ve sborových knihách, ale tento zápis je neučiní syny a dcerami světla. Mohou zaujímat důležité postavení a sklízet chválu od lidí, ale to je také neučiní dětmi světla. ... Lidé musí prožít mocné působení Boží milosti – působení Boží lásky na srdce. Tato láska se pak projeví v poslušnosti. LHU 266.3

To Kristus, přebývající v srdci, nám dává duchovní sílu a činí nás průvodci světla. Čím více světla vlastníme, tím více světla můžeme předat obklopujícím nás. Čím těsněji se nacházíme u Krista, tím jasněji vidíme Jeho milost. Když vzhlížíme na Krista v Jeho čistotě, tím jasněji vidíme nedostatky svého charakteru. Žízníme po plnosti, jež v Něm přebývá a která vyzařuje z dokonalosti Jeho nebeského charakteru a skrze pohled jsme proměňováni k Jeho obrazu. ... LHU 266.4

Každý den zaséváme určitá semena. Jestli zaséváme semena nevěry, pak sklídíme nevěru; jestli sejeme pýchu, sklídíme pýchu; sejeme-li vzdor, pak sklídíme vzdor, protože *„cožko-li rozsíval by člověk, to bude i žítí“*. ... LHU 266.5

Naše srdce mohou být naplňována Boží plností, ale i my samotní musíme něco udělat. Nemáme hýčkat své nedostatky a hříchy, je zapotřebí se jich vzdát a spěšně uvést do pořádku své srdce. Když to učiníme, uchopme klíč víry a otevřeme pokladnici Božích požehnání. ... Budeme čerpat z nezměrné plnosti. Pán nám dává toto zaslíbení: „Podle víry vaší staniž se vám.“ Můžeme získat korunu života, místo po pravici Boží, a když budeme vcházet perlovými branami, pak uslyšíme slova, jež nám budou milejší než hudba: *„To dobře, služebníče dobrý a věrný... Vejdiz v radost pána svého.“* (Mt 25,23) – ST Aug. 18, 1887 LHU 266.6

Upevňuj se v Jeho milosti

„Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši. A což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřujž to lidem věrným, kteříž by způsobní byli i jiné učiti.“ (2 Tm 2,1.2) LHU 267.1

V Pavlových slovech, adresovaných Timoteovi, jsou obsaženy lekce, jež mají dnes pro nás obrovskou hodnotu. Vyzývá Timotea „zmocnit se“ ve své moudrosti? Ne, ale „*v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši*“. Kdo chce být Kristovým následovníkem, ten se nemá spoléhat na své schopnosti nebo projevovat sebejistotu. Nemá ochabovat ve svém duchovním úsilí, nemá utíkat před zodpovědností a být neužitečným v Božím díle. Má čerpat sílu ze správného a jistého pramene, který nikdy neoklame toho, kdo touží mít božskou sílu. Také i k nám je adresováno poučení: „*Zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši*.“ Jestliže křesťan pocítuje svoji slabost a neschopnost a skládá svou naději v Bohu, nalezne Kristovu milost, dostačující pro každou kritickou situaci. LHU 267.2

Kristova vojína čeká setkat se s všemožnými druhy pokušení; má jim klást odpor a zvítězit nad nimi. Čím krutější boj, tím hojněji bude vylita Boží milost potřebné duši. Podstata získané milosti spočívá v tom, že rozšíří schopnost Kristova služebníka poznávat Boha a Ježíše Krista, kterého On poslal. Duše věřícího bude žít po plnějším poznání pravdy a Kristovy spravedlnosti. Všichni, kdož činí pokroky v duchovním životě budou mít zbystřenou schopnost studovat pravdu jako skrytý poklad a osvojit si ji srdcem. Pravý křesťan pochopí, co znamená překonat krutý boj a zkoušky; bude stále vzrůstat v Kristově milosti a úspěšně odrazet útoky nepřítele jeho duše, jež působí skrze prostředníky a snaží se Kristovy služebníky zničit. Při snášení zkoušek lépe pochopí Boží cesty a vykupitelský plán a bude informován o satanových úkladech. Občas jeho duši bude tísnit tma, ale pravé světlo zazáří a jasné paprsky Slunce Spravedlnosti mrak rozptýlí. A třebaže se satan všemi schopnostmi snaží jej rozčarovat tím, že na cestu klade překážky, může skrze Kristovu milost být věrným svědkem pravd, jež slyšel od inspirovaného Božího posla. Nepohrdá získaným poselstvím, ale předává své poznání věrným lidem, schopným podle svých možností učit jiné. Když nese světlo jiným, dokazuje křesťan pravost ujištění: „*Ale stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne*.“ (Př 4,18) – RH June 16, 1896 LHU 267.3

Soulad s Boží vůlí

„Žena šlechetná má čest...“ (Př 11,16) LHU 268.1

Snad se nikdy nedostaneš k dílu, které by tě uvedlo před veřejnost. Všechno, co je nutné vykonat, má svoji mravní závažnost, ať už jde o umývání nádobí, přípravu stolu, starost o nemocné, vaření anebo praní. Dokud se těchto povinností nechopíš radostně a spokojeně, nejsi schopná k větším a vznešenějším povinnostem. I nepatrné povinnosti života někdo musí vykonat, a ti, kteří je konají, měli by si uvědomit, že činí potřebné a čestné dílo a že svým posláním, nechť je sebenepatrnější, konají Boží dílo zrovna tak, jako konal Gabriel, když ho Pán poslal k prorokům. Každý má pracovat na svém místě v tom či onom oboru. V domácnosti, při nejnepatrnějších povinnostech života, které je třeba vykonat, žena může a měla by projevit věrnost a lásku zrovna tak, jako andělé ve svém poslání. Souhlas s Boží vůlí povznáší každou nutnou práci na čestné místo. ... LHU 268.2

Nejsme na nebi, ale na zemi. Až budeme v nebi, jistě budeme uschopněni vykonat mnoho povznášející nebeské práce. Na tomto světě se však musíme ve zkoušce osvědčit. ... LHU 268.3

Největší povinností mladých je, aby ve svém domově láskou a upřímným zájmem byli pozhénáním otci, matce, bratrům a sestrám. Zde mohou projevit sebezapírání i zapomenout na sebe při starosti a práci pro jiné. Tato práce nezneuctuje ženu. Je to nejsvětější, nejvznešenější poslání, které může plnit. Jakým pozhénaným vlivem může zde sestra působit na bratra! Svým správným postojem může rozhodnout o povaze svých bratrů. Její modlitby, její něha a láska mnoho zmohou v rodině. ... Tyto vznešené vlastnosti se nikdy nepřenesou na jiné, když je sama nebudeš vlastnit. Duševní spokojenost, láska, něžnost, povahová vyjasněnost, vlastnosti, které zasahují každé srdce, odrazí se ti tou samou měrou, jakou je tvé srdce měří jiným. Když Kristus nevládne v srdci, zavládne v něm nespokojenost a mravní nepořádek. Naše sobectví od jiných vyžaduje to, co sami nejsme jim ochotni dát. Když v srdci není Kristus, povaha nebude svítit láskou. LHU 268.4

Ne vždy jen velké dílo a těžké zápasy zkoušejí člověka a vyžadují odvahu. Každodenní život přináší své těžkosti, zkoušky a znechucení. Právě takové nepatrné dílo častokrát vyžaduje trpělivost a pevnost. Odolávat všem těžkostem a přemoci je můžeme jen rozhodností a úsilím. Snaž se, aby Pán byl s tebou a aby ti byl na každém místě potěšením a posilou. – 3T 79-81 LHU 268.5

Záchrana dětí

„Po skutcích svých poznáno bývá také i pachole, jest-li upřímné a pravé dílo jeho.“ (Př 20,11)

LHU 269.1

K výchově mladých mozků nutno mnoho studovat a vážně prosit o nebeskou moudrost, neboť mnoho závisí na směru, který rodiče dávají mysli a vůli svých dětí. Správně vyvážit duševní život a to v pravý čas, je to nejdůležitější, neboť věčné určení může záviset na rozhodnutích některého kritického okamžiku. Jak je tedy důležité, aby i rodiče pokud možno nebyli obtíženi zmatkem pečování o pozemské věci a mohli uvážlivě jednat se vši rozvahou, moudrostí a láskou a především dbát o spásu svých dětí! Hlavním cílem, který by rodiče měli sledovat u svých drahých dětí, měla by být vnitřní ozdoba. Rodiče by neměli věnovat návštěvníkům a příchozím tolik pozornosti a plýtvat největším životním kapitálem – časem, aby pak mohli každodenně trpělivě poučovat své děti v zájmu správného rozvoje jejich duševních schopností. LHU 269.2

Čas života je příliš krátký, než aby mohl být promarněn v bezvýznamném a marnivém rozptylování, v neužitečných návštěvách a zbytečné okázalosti nebo dráždivých zábavách. Nemůžeme si dovolit utrácet čas, který nám Bůh dal pro službu jiným a pro shromažďování pokladů pro nebe. Nikdo z nás nemá příliš mnoho času na splnění nutných povinností. Měli bychom věnovat čas vzdělávání srdce a mysli, abychom byli připraveni pro své životní dílo. Zanedbáním těchto podstatně důležitých povinností a přizpůsobováním zvyků a způsobů módě světské společnosti, dopouštíme se veliké křivdy vůči sobě i svým dětem. ... LHU 269.3

Povinností matek je pěstovat myšlenkový život a dbát o čistotu srdce. Měly by všemožně usilovat o rozumový a mravní rozvoj, aby byly připraveny pečovat o duševní život svých dětí. Lidé pěstující rádi společenské styky; brzy budou neklidní, nebudou-li navštěvovat nebo bavit návštěvníky. Ti nemají sílu přizpůsobit se okolnostem. Nutné, posvátné povinnosti v domácnosti jim připadají všední a nezajímavé. Nejdou do sebe a jsou neukázněni. Mysl hladoví po různých dráždivých scénách světského života. ... LHU 269.4

Kdyby si rodiče uvědomili, že Bůh jim určil vznešenou povinnost vychovávat děti pro užitečný život, kdyby usilovali o výzdobu vnitřního chrámu duše svých synů a dcer pro nesmrtelný život, byli bychom svědky veliké změny společnosti k lepšímu. – 3T 146-147 LHU 269.5

Tělesný, rozumový a duchovní rozvoj

„Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zestará, neuchýlí se od ní.“ (Př 22,6)

LHU 270.1

Nejkrásnější činnost, jakou lidé mohou konat, je formovat mladé mysli. Měli bychom věnovat největší péči pracovním metodám výchovy mladých, jestliže v nich chceme rozvíjet velké a šlechetné duševní schopnosti. Když se rodiče a učitelé nejdříve nenaučili sebeovládání, trpělivosti, vytrvalosti, něžnosti a lásce, jistě se nehodí na výchovu dětí. Jen málo je těch, kteří si uvědomují nejpodstatnější potřeby mysli a jak usměrňovat rozvoj charakteru, myšlenkový vzrůst a city mladých. ... LHU 270.2

Včasná výchova formuje povahy mladých pro život světský i pro život náboženský. Šalomoun hovoří: *„Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zestará, neuchýlí se od ní.“* (Př 22,6) Toto je jasné. Šalomoun radí vychovávat, usměrňovat a rozvíjet. Když toto chtějí rodiče a učitelé docílit, musí se s porozuměním zamýšlet nad možnou cestou dítěte. To vyžaduje více než jen knižní znalosti. Jde přece o výchovu k dobru, poctivosti, spravedlnosti a svatosti. Jedná se o střídmost, zbožnost, bratrskou lásku k Bohu a lidem. Když nám jde o tento cíl, potom musíme věnovat pozornost tělesné, rozumové, mravní a náboženské výchově. ... Děti je třeba vychovávat, aby respektovaly ověřené mínění a daly se vést rodiči a učiteli. Měly by být tak vychované, aby smýšlely ve shodě se svými rodiči a učiteli a aby mohly pozorovat, že je to užitečné dbát jejich rad. Když potom vycházejí z rukou rodičů a učitelů, jejich charaktery nebudou jako třtina větrem se klátící. ...

LHU 270.3

Malým dětem nutno dopřát volnosti v přírodě jako beránkům, aby se cítily svobodné a šťastné; měli bychom jim připravit ty nejpríznivější podmínky, aby byl položen základ zdravého rozvoje celého organismu. ... LHU 270.4

Matka by měla méně dbát o vnější stránku domácnosti... a spíš najít čas pro pěstování lásky v sobě i ve svých dětech a věnovat se s nimi poznávání nádhery poupat a květů. ... Může vést jejich mysl k Tvůrci a probudit v jejich mladých srdcích lásku k nebeskému Otci, který projevil tak velkou lásku k nim. Rodiče mohou vést své děti k Bohu poukazováním na celé stvořitelské dílo. ... Tyto lekce, vštípeny do mysli dětí uprostřed krásné půvabné přírody, nelze tak snadno zapomenout.

– 3T 131-137 LHU 270.5

Morální síly musí být vyzkoušeny

„Aby synové naši byli jako štípkové zdárně rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu.“ (Ž 144,12) LHU 271.1

Dispozice a zvyky mládeže se s největší pravděpodobností projeví v dospělém věku. Mladý strom lze ohnout kterýmkoli směrem; přežije-li to však a bude-li podle ohybů růst, bude z něho pokroucený strom, který bude svým vzhledem vždy připomínat nešetrný zásah vaší ruky. Po letech růstu můžete strom narovnávat a všechno vaše úsilí vyjde nazmar. Strom zůstane zákrskem. Podobně je tomu i s duchovním životem mládeže. V dětství ji nutno věnovat největší péči a lásku. Lze ji vychovávat správným nebo nesprávným směrem a pak v budoucím životě se projeví výchovné úsilí z mládí. Návyky z mladých let se růstem upevňují a umocňují přibývajícím silou; v pozdějším životě porostou. LHU 271.2

Žijeme v době, kdy je téměř všechno povrchní. Všeobecně je málo stálosti a charakterové pevnosti, protože výcvik a výchova dětí je od útlého dětství povrchní. Jejich povahová stavba spočívá na sypkém písku. Sebezapření a sebeovládání nebylo vetkáno do jejich povah. Byly hýčkány a ustupovalo se jim do té míry, že nejsou uzpůsobeny pro praktický život. Mysl ovládají radovánky a dětem se lichotí a povoluje k jejich vlastní zkáze. Děti by měly být tak vychovány a vzdělávány, že odolají pokušením a vyrovnají se s těžkostmi a nebezpečím. Měly by se naučit se ovládat a ušlechtilé přemáhat těžkosti. Nevrhají-li se svévolně do nebezpečí a nevystavují-li se zbytečně pokušení, vyhnou-li se zlým vlivům a neřestné společnosti, pak i v případě, že se nevyhnutelně octnou v nebezpečném prostředí, budou mít tolik charakterové síly, aby se postavily za pravdu, zachovaly si zásady a aby vyšly v síle Boží mravně nedotčeny. Bude-li správně vychovaná mládež spoléhat na Boha, její mravní síly obstojí i v nejmocnější zkoušce. ... LHU 271.3

Kdyby bylo lze probudit rodiče, aby si uvědomili hroznou odpovědnost, která na nich spočívá za výchovu dětí, věnovali by více času modlitbě a méně zbytečné okázalosti. Pak by více uvažovali, studovali a od Boha žádali moudrost a Boží pomoc pro výchovu svých dětí, aby povaha dětí byla utvářena podle vůle Boží. Neměli by se příliš starat o to, jak mohou vychovat své děti na obdiv světa, ale jak v nich mohou vychovat krásné povahy, které Bůh přijímá. – 3T 143-146 LHU 271.4

Tělo a rozum jsou neoddělitelné

„Jestliže kdo chrámu Božího poskvrňuje, tohož zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.“ (1 K 3,17) LHU 272.1

Jedním z nejmocnějších pokušení, proti němuž musí člověk bojovat, je chuť – apetit. Mezi myslí a tělem existuje skrytá a obdivuhodná souvislost, navzájem se ovlivňující. Nejdůležitější úlohu našeho života by mělo být zachovat si tak zdravé tělo, aby mohlo rozvinout všechny své síly a aby každá část tohoto živého stroje mohla harmonicky spolupůsobit. Nedbat o tělo znamená zanedbávat i mysl. Chorobné tělo a nerozvinutá mysl Božích dítek nemůže plně oslavovat Pána. Povolovat chuti na úkor zdraví je zločinné zneužívání smyslů. Ti, kteří jsou jakkoli nestřídmí, ať již v jídle anebo v pití, mrhají svými tělesnými silami a oslabují mravní sílu. Pocítí odplatu, která následuje po přestoupení fyzického zákona. LHU 272.2

Vykupitel světa věděl, že povolování chuti přivede fyzickou slabost a tak otupí myšlenkový organismus, že svaté a věčné věci zůstanou bez povšimnutí. Kristus věděl, že svět se oddal obžerství a že takovéto ukájení chuti rozvrátí mravní síly. Hovnění chuti mocně ovládlo člověka. Zlomení její moci si vyžádalo téměř šestitýdenní půst Syna Božího pro člověka. Jaké dílo čeká tu křesťana, když má zvítězit jako zvítězil Kristus? Sílu pokušení povolit zvrácené chuti možno měřit jen Kristovou nevýslovnou úzkostí při postu na poušti. LHU 272.3

Kristus věděl, že jestliže má být plán spasení účinný, musí dílo vykoupení člověka začít tam, kde začal pád. Adam padl, když povolil chuti. Své vykupitelské dílo začal Kristus reformou tělesných zvyklostí člověka, aby do lidské paměti tím hlouběji vštípil závažnost poslušnosti Božího zákona. ... LHU 272.4

Nestřídmost v jídle, i když jde o správnou kvalitu pokrmu, škodlivě ovlivní tělo a otupí jemnější a svatější city srdce. Přísná střídmost v jídle a v pití je nanejvýš důležitá, má-li být zachováno zdraví a náležitá působnost funkcí celého těla. ... LHU 272.5

Bezpeční budeme jen tehdy, když se čaje, kávy, vína, tabáku, opia a alkoholu nedotkneme, ani je neokusíme a na ně nesáhneme. Proti minulým generacím se lidé dneška dvojnásobně potřebují opřít o silnou vůli, zmocněnou Boží milostí, chtějí-li obstát proti satanovým pokušením a odolat i té nejmenší žádosti zvrácené chuti. ... Vykupitel světa přišel z nebe pomoci člověku v jeho slabosti, aby v síle, kterou mu přinesl, získal moc přemoci chuť a vášně a mohl ve všem zvítězit. – 3T 486-488 LHU 272.6

Rozum naplněný Božími zaslíbeními

„Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení.“ (Ř 10,10) LHU 273.1

Souhlasně s tímto textem máme čemu věřit, i co kázat. Nejdříve musí srdce přijmout pravdu tak, jak je v Ježíši. To je základem pravého náboženství. Uvědomění si hříchu přichází následujícím způsobem: když cítí hříchem nemocná duše potřebu lékaře, přichází k Ježíši z Nazaretu za odpuštěním. Když bojuje proti nepříteli prosí u Ježíše o sílu vzdorovat pokušení. Bdí na modlitbě a studuje Písmo. Biblické pravdy před ní vyvstanou v novém, úžasně zajímavém světle a Duch Boží jí otevírá jejich slavnostní význam. Člověk studuje Kristův život a čím jasněji vidí neposkvřenou čistotu charakteru Spasitele, tím méně si je jist ve vlastních ctnostech. Čím častěji a těsněji vidí Ježíše, tím méně dokonalosti nalézá sám v sobě. Jeho samospravedlnost mizí a absolutně bezmocný a zklíčený padá na Skálu, Ježíše Krista. Bude bolestně tísněn pokušelem a časem zakoušet pocit rozčarování. V pokušení si bude myslet, že jej Bůh nepřijme, ale když se spolehne na Jeho Slovo a bude provolávat Jeho věrná zaslíbení, pak projde přes tmou do jasného světla Kristovy lásky. LHU 273.2

„Ústy vyznání se děje k spasení.“ Jestliže je srdce opravdu pokladnicí Boží milosti a lásky, pak se to projeví v slovech a jednání. Člověk začne pociťovat sílu táhnoucí ho ke Kristu. Všechno bude vyzkoušeno, to znamená i potřeba v Boží milosti, zdravé náboženské víře a principech. Ústa musí být posvěcena, aby člověk nebyl mnohomluvný a přitom pozorně zvážil každé slovo. LHU 273.3

Často lidé, nazývající se křesťany, upadají v nadměrnou duchovní slabost, když soustředí své myšlenky na zkoušky a těžkosti. Pokaždé když o tom znovu přemýšlí, tak nejen zvětšují vznikající těžkosti, ale nepochybně se oddalují od Ježíše, když připouští tak nerozumnou okolnost. Satan se snaží soustředit jejich pozornost na ně samotné a snaží se přinutit myslet si, že nejsou dostatečně ceněni. Začínají se litovat, soucítit se sebou, ztrácí víru v Ježíše a jistotu v Něj. Nakonec se vzdalují od Toho, jenž je vybízí vložit na Něj jejich tíži. LHU 273.4

Takovým chci říci: vzpomeňte si, co pro vás Bůh učinil. Řekněte satanu, že nedůvěřujete své vlastní spravedlnosti, ale spoléháte na spravedlnost Kristovu. Uchovávejte si v paměti drahocenná zaslíbení obsažená v Bibli a když vás satan jako potopa přijde trápit, setkejte se s ním se zbraní, kterou na to připravilo Slovo Boží: *„Psáno jest.“* Ta rozbije jeho moc a daruje vám vítězství. – HS 129, 130 LHU 273.5

Přinášení ovoce

„Nebo jakož prší déšť neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodivou a úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu, a chléb jedoucímu.“ (Iz 55,10) LHU 274.1

Kristus se snaží obnovit svůj obraz v srdcích lidí a koná to prostřednictvím věřících v Něho. Cílem našeho křesťanského života je přinášet ovoce – obnovovat v sobě povahu Ježíše Krista a pak ji obnovovat v dalších. LHU 274.2

Rostlina neklíčí, neroste a nepřináší úrodu sama pro sebe, nýbrž aby dala *„símě rozsívajícímu, a chléb jedoucímu“* (Iz 55,10). Podobně ani člověk nemá žít jen pro sebe. Křesťan jako Kristův představitel na zemi, má usilovat o záchranu jiných. LHU 274.3

Kdo svůj zájem soustřeďuje jen na sebe, neroste a ani nenese ovoce. Jestliže jsi přijal Krista za svého osobního Spasitele, musíš zapomenout na sebe a snažit se pomáhat druhým. Vyprávěj jim o lásce a dobrotě Pána Ježíše. Splň každou uloženou povinnost. Nos na svém srdci problémy jiných lidí a všemi dostupnými prostředky se snaž zachraňovat hynoucí. Když přijmeš Kristova Ducha – Ducha nesobecké lásky a práce pro druhé – porosteš a ponešeš ovoce. Ve tvé povaze uzraje ovoce Ducha. Tvá víra zesílí, tvé přesvědčení se prohloubí a tvá láska se zdokonalí. Stále více a více budeš zrcadlit podobu Ježíše Krista v tom, co je čisté, ušlechtilé a krásné. LHU 274.4

„Ovoce pak Ducha jesti: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost.“ (Ga 5,22) Toto ovoce se nemůže nikdy ztratit, ale přinese podle svého druhu další úrodu pro věčný život. LHU 274.5

„A když sežrá úroda, i hned přičiní srp; nebo nastala žeň.“ Kristus toužebně očekává, až se v Jeho církvi ukáže Jeho obraz. Až Jeho lid bude plně projevovat Jeho povahu, Kristus přijde, aby uplatnil nárok na své vlastnictví. LHU 274.6

Každý křesťan má přednost nejen očekávat, ale i urychlovat příchod svého Pána. Kdyby všichni vyznavači Ježíšova jména přinášeli ovoce k Jeho slávě, jak brzy by bylo semeno evangelia rozeseto po celém světě. Poslední velká žeň by rychle dozrála a Pán Ježíš by přišel, aby sklídl drahocennou úrodu. – COL 67-69 LHU 274.7

Jako rostlina zapouští kořeny do země, tak i my máme hlouběji zakotvit v Kristu. Jako rostlina přijímá sluneční svit, rosu a déšť, tak máme i my otevřít svá srdce působení Ducha svatého. Křesťanský růst není dán *„silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů“* (Za 4,6). – COL 67 LHU 274.8

Duchovní rozvoj prostřednictvím služby

„Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a osutou dadít' v lůno vaše; touž zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám zase odměřeno.“ (L 6,38) LHU 275.1

Všichni, kteří svůj život posvětil službě Kristově, vědí, co je pravé štěstí. Jejich zájmy a modlitby daleko přesahují vlastní „já“. Snažíce se pomáhat jiným, vzrůstají sami. Otevírají se před nimi velkolepé plány a nejúchvatnější události, a protože se sami postavili do proudu nebeského světla a požehnání, nemohou jinak než růsti. Dostane se jim moudrosti z nebe a vždy více budou jedno s Kristem ve všech Jeho úmyslech. Nemají příležitost k duchovnímu ustání. Věnujeme-li celou svou pozornost vznešeným a svatým cílům, je tím kárána sobecká ctižádostivost i sebeláska. – 9T 42 LHU 275.2

Nebeské síly čekají, aby spolupůsobily s lidskými nástroji a světu mohly zjevit, čím by se lidské bytosti mohly stát a co by svým vlivem mohly vykonat k zachránění duší, které jsou blízké zahynutí. Kdo je opravdově obrácen, bude tak naplněn láskou Boží, že bude toužit, aby se o svou radost podělil také s jinými. Pán si přeje, aby Jeho církev představovala světu krásu svatosti. Ona má osvědčit moc křesťanského náboženství. V povaze křesťana se má zrcadlit nebe. Ti, kdož jsou v temnotách, mají slyšet písně díky a chvály. Svou vděčnost za radostné poselství evangelia, za Jeho zaslíbení a ujištění, máme projevit tím, že usilujeme dobře činit jiným. Taková práce přinese paprsky nebeské spravedlnosti duším zemdlým, zmateným a trpícím. Je pramenem, proudícím pro poutníka, který je cestou znaven a žízní. Andělé Boží jsou přítomni každému dílu milosrdenství, i každé práci lásky. LHU 275.3

Kristovo dílo má být našim vzorem. On ustavičně chodil a konal dobro. Ať už to bylo v chrámě nebo v synagogách, na ulicích nebo ve městech, na tržišti nebo v dílně, u moře a mezi pahorky, vždy zvěstoval evangelium a uzdravoval nemocné. Jeho život byl životem nesobecké služby a nám má být učebnicí. Jeho něžná soucitná láska je výčitkou našemu sobectví a bezcitnosti. LHU 275.4

Kamkoli Kristus šel, rozséval požehnání na své cestě. Jak se mnozí, kteří si říkají, že věří v Něho, naučili Jeho laskavosti, něžnému soucitu a nesobecké lásce? Slyšte Jeho hlas mluvící k slabým, znaveným a bezmocným: *„Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a jste obtíženi, a já vám odpočívnutí dám.“ (Mt 11,28)* Jeho trpělivost se nikdy neznabila a Jeho láska nikdy neochladla. – 9T 30. 31 LHU 275.5

Skryti s Kristem v Bohu

„Spravedlivý jako palma kvěsti bude, a jako cedr na Libánu rozloží se.“ (Ž 92,13) LHU 276.1

Pohledte na poutníka, jež s námahou postupuje rozžhavenou pouští a který se nemá kde schovat před pálivými paprsky slunce. Jeho zásoby vody vyschly a on nemá čím uhasit mučivou žízeň. Má opuchlý jazyk a vrávorá jak opilý. Zdá se mu, že už se blíží k zahynutí a hlavou mu probíhají tváře příbuzných a přátel. Najednou v dálce vidí uprostřed suché písčité pouště zelenou, kvetoucí palmu. Naděje nutí jeho srdce bít silněji a on jde vytrvale vpřed, protože ví, že vláha dávající život a svěžest palmě, ochladí i jeho rozežhřátou krev a dá mu sílu žít. LHU 276.2

Zrovna tak jako je palma v poušti mezníkem v cestě a útěchou pro unaveného poutníka, má i křesťan být útěchou v tomto světě. Má vést k živé vodě unavené, neklidné duše, jimž hrozí jistá záhuba v poušti hříchu. Má svým bližním ukazovat na Toho, který zve všechny: *„Kdo žízní, pojď ke mně a napij se.“* LHU 276.3

Nebe si můžeme představit jako rozžhavenou měď – rozpálený písek naráží do kmene stromu, tvoří závěje, ale přesto strom žije, je svěží a plný života. Odhrabejte písek a odhalíte život: kořeny dosahují pro vodu ukrytou hluboko v zemi. LHU 276.4

To stejné se děje s křesťanem. Jeho život je skryt s Kristem v Bohu. Ježíš je mu studnicí vody tekoucí k životu věčnému. Jeho víra, podobná vkořeněné palmě, čerpá vodu z věčného pramene. Uprostřed všeobecného rozkladu zůstane věrným Bohu. Obklopuje jej příjemná libá vůně Kristovy spravedlnosti, a Jeho vliv vyvyšuje a žehná. LHU 276.5

Nejpokornější a nejprostější Kristovi učedníci mohou být požehnáním jiným. Ani si to nemusí uvědomovat, že konají nějaké zvlášť dobré dílo; přesto však svým neuvědomovaným vlivem mohou položit začátek vlnám požehnání, jež se budou rozcházet a rozšiřovat stále dále a dále, třebaže požehnané výsledky jejich práce budou skryty před skromnými pracovníky až do dne závěrečné odměny. Nemusí je zneklidňovat myšlenky na úspěch. Mají stále klidně postupovat vpřed a poctivě plnit práci, kterou Boží prozřetelnost pro ně připravila a tehdy jejich život nebude prázdný. Jejich duše budou stále více a více růst ke Kristově podobě. Jsou Kristovými spolupracovníky v tomto životě a takovým způsobem se připravují k vyšší službě a nezkalené radosti v životě budoucím. – ST Aug. 6, 1902 LHU 276.6

Kristus nám zaslíbil pokoj

„Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Mt 11,28)

LHU 277.1

Ježíš zve unavené a obtížené syny a dcery Adamovy, aby přišli k Němu a vložili na Něj své těžké břímě. Ale mnozí, jež slyší toto pozvání a touží po pokoji, dále jdou obtížnou cestou a pokorně nesou své břímě. Ježíš je miluje a přeje si nést jejich břímě, i je samotné ve svých silných rukou. Chce je osvobodit od strachu a nejistoty, zbavujících pokoje a míru, ale oni musí nejdříve k Němu přijít a povědět Mu tajné hoře svého srdce. Vyzývá svůj lid, aby se Mu svěřil a dosvědčit tím svou lásku k Němu. Dar pokorného, důvěřivého srdce je Mu dražší než přinášena bohatství. Kdyby v prostotě a skromnosti přišli k Němu tak, jako dítě přichází ke svým rodičům, pak by božský dotek Jeho rukou odlehčil jejich břímě. LHU 277.2

Ježíš, náš soucitný Spasitel je cesta, pravda i život. Proč nepřijmout Jeho požehnanou, milostivou nabídku, neuvěřit Jeho zaslíbením a neulehčit svůj život?... Cesty Kristovy jsou radostné a všechny Jeho stezky pokojné. Jestliže jsme si svůj život udělali těžkým a naložili na sebe nepřiměřené břímě starostí o zemské, snažme se změnit se a jděme cestou, kterou pro nás Kristus připravil.

LHU 277.3

Ne vždy usilujeme přijít ke Kristu se zkouškami a těžkostmi, které na nás připadnou. Někdy se dělíme se svými těžkostmi s lidmi a vyprávíme o svých problémech těm, jež nám nemohou pomoci a nechceme všechno svěřit Ježíši, jež může hoře obrátit v radost a pokoj... Kéž by všichni kazatelé i ostatní členové církve vložili své břímě a těžkosti na Ježíše, který si přeje jim pomoci a darovat jim mír a pokoj! – ST March 17, 1902 LHU 277.4

Není jednoduché vzdát se své vůle a svých cest. Ale když se naučíte této lekci, získáte mír a pokoj. Pýcha, sobectví a ctižádost musí být poraženy; vaše vůle musí splynout ve vůli Kristově. Celý život se může stát jednou neustálou obětí lásky, každý čin projevem lásky a každé slovo jejím vyjádřením. Podobně jako ve stéble a vinných ratolestích cirkuluje život, podobně jako tento život proniká do vláken kořenů, větví a listů, tak bude duše hořet a oplývat Kristovou milostí a láskou a bude posílat svou životodárnou moc do každé částičky lidské bytosti a zásobovat energií celý organismus. – 5BC 1091, 1092 LHU 277.5

Plán vykoupení je darem

„Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu.“ (Ef 1,3) LHU 278.1

„Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás, také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem... a spolu s ním vzkřísil i posadil na nebesích v Kristu Ježíši, aby ukázal v věku budoucím nepřevyšené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši.“ LHU 278.2

Těmito slovy pokusil se „starý Pavel“, „vězeň Ježíše Krista“, ze svého zajetí v Římě písemně objasnit svým bratřím to, co lidský jazyk není schopen zcela vyjádřit, „ta nestihlá bohatství Kristova“, poklady milosti, jež jsou padlým lidským synům ochotně nabízeny. Vykupitelský plán byl založen na oběti, na daru. Apoštol praví: „Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ ... Korunou požehnání našeho vykoupení je „milost Boží, život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem“. ... Zajisté žádný člověk, který uvažuje o bohatství Jeho milosti, nemůže opomenout zvolat s apoštolem: „Díka pak Bohu z nevymluvného daru jeho!“ LHU 278.3

Jako vykupitelský plán začíná a končí darem, tak jím skutečně i je. Tentýž obětní duch, která nám získal spasení, bude přebývat v srdcích všech, kteří tento nebeský dar obdrželi. Apoštol Petr praví: „Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.“ Když Ježíš rozesílal své učedníky, pravil k nim: „*Darmo jste vzali, darmo dejte.*“ Je-li někdo v úplném společenství s Kristem, pak není ani sobecký, ani uzavřený. Kdo pije vodu života, shledá, že v něm bude studnice „*vody prýštící se k životu věčnému*“. Duch Kristův v něm podobá se studni, která vytryskla v poušti a občerstvuje všechny, kteří umírají a způsobuje, že jsou chtiví pít vodu života. Tentýž Duch lásky a sebeobětování, jenž přebýval v Kristu, pudil apoštola Pavla k jeho mnohostranné práci. Pravil: „*Nebo Řeků i kterýchkoli jiných národů, i moudrých i nemoudrých, dlužník jsem.*“ (Ř 1,14) „*Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval ta nevystihlá bohatství Kristova.*“ (Ef 3,8) – 5T 730, 731 LHU 278.4

Moc Boží lásky

„Přivykejž medle s ním choditi, a pokojněji se míti, skrze to přijde tobě všechno dobré.“ (Jb 22,21) LHU 279.1

Ježíš pravil: *„Nebo sám Otec miluje vás.“* Když je naše víra skrze Krista obrácena na Boha, ukáže se *„jako kotva duše, i bezpečná i pevná a vcházející až do vnitřku za oponu, kdežto předchůdce pro nás všel Ježíš“*. Jistě vzniknou zklamání, s nesnázemi musíme počítat. Ale všechno, ať velké nebo malé, umíme položit do Božích rukou. On v našich mnohostranných starostech nebude bezradným ani nebude přemožen váhou našich břemen. Jeho péče vztahuje se na každou domácnost a zahrnuje každého jednotlivého člověka. On se podílí na všech našich záležitostech a na všech našich starostech. On počítá každou slzu. Když ucítí naše slabosti, tak se Ho to dotkne. Všechna pokušení a všechny zkoušky, které nás zde potkávají, dopouští, aby dosáhl cíle své lásky s námi, *„abychom došli účastnosti svatosti jeho“* a tak se stali účastni plné radosti, kterou nacházíme v Jeho blízkosti. ... LHU 279.2

Ale Bible nejsilnějšími výrazy poukazuje na to, jak důležité je získat poznání Boha. Petr praví: *„Milost vám a pokoj rozmnožen bud' skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. Jakož nám od jeho božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.“* A Písmo nám velí: *„Přivykejž modle s ním choditi a pokojněji se míti.“* LHU 279.3

Bůh nám přikázal: *„Svatí buďte, nebo já svatý jsem.“* A apoštol působením Ducha svatého prohlašuje, že bez svatosti *„žádný neužří Pána“*. Svatost je shoda s Bohem. Hříchem byl Boží obraz v člověku znetvořen a téměř vymazán. Ovocem evangelia je ztracené opět obnovit a my máme v tom spolupracovat s božským úsilím. Ale jak můžeme přijít do společenství s Bohem a stát se Jemu podobnými, jestliže Ho neznáme? Kristus přišel na svět, aby nám poznání zprostředkoval. LHU 279.4

Ubohé představy, jež mnozí mají o vznešeném charakteru a službě Ježíšově, omezují je v jejich náboženské zkušenosti a brání jim, aby v duchovním životě činili pokroky. Duchovní zbožnost mezi námi jako lidem dospěla k úpadku. Vládne mnoho formálnosti, mnoho služby ústy a zvyku. Do našeho duchovního života musí vstoupit víc hloubky a opravdovosti. Musíme z vlastní zkušenosti poznat Boha a sílu Jeho lásky, zjevené v Kristu. Musíme vážně a s modlitbou studovat Písmo. Naše chápání musí být oživeno Duchem svatým a naše srdce mají být obráceny k Bohu s vírou, nadějí a vděčností. – 5T 742-744 LHU 279.5

Pevné spolehnutí na Krista

„Bůh pak naděje naplňuje vás všelikou radostí a pokojem u víře, abyste se rozhojnili v naději skrze moc Ducha svatého.“ (Ř 15,13) LHU 280.1

Někdy nás uvědomění si vlastní nehodnosti nutí chvát se obavami o naši duši, přesto to však nehovoří o tom, že by Bůh změnil svůj postoj k nám anebo že bychom my změnili svůj postoj k Němu. ... musíme se vírou držet Krista za ruku a plně Mu důvěřovat jak ve tmě, tak i za denního světla. LHU 280.2

Satan nám může našeptávat: „Jsi příliš velký hříšník, než aby tě Kristus mohl zachránit.“ Když si přiznáte, že jste skutečně člověk hříšný a nehodný, můžete pokušiteli odpovédět těmito slovy: „Díky vykoupení nazývám Krista svým Spasitelem. Spoléhám ne na své zásluhy, ale na drahocennou krev Ježíše, která mne očišťuje. V tuto chvíli Mu svěřuji svou bezmocnou duši Kristu.“ Křesťanský život má být životem skutečné, živé víry. Neochvějná důvěra, pevná naděje v Krista přinesou duši pokoj a jistotu. ... LHU 280.3

Každá překážka, každý vnitřní odpor činí Krista pro nás ještě potřebnějším. On přišel, aby vzal naše kamenné srdce a dal nám srdce masité. Hleďte u Něj zvláštní milost, abyste mohli zvítězit nad zakořeněnými nedostatky. Když budete obklíčeni pokušením, pevně vzdorujte zlému vlivu. Řekněte své duši: „Jak mohu hanět svého Vykupitele? Odevzdal jsem se Kristu. Nemohu konat satanovy skutky.“ Volejte k drahému Spasiteli, aby vám pomohl obětovat všechny vaše modly a zbavit se navykklých hříchů. Nechť oči víry hledí na Ježíše stojícího před trůnem Otce a vztahujícího své zraněné ruce v tu chvíli, kdy se za nás modlí. Věřte, že drahocenný Spasitel vám daruje svou sílu. LHU 280.4

S vírou pohleďte na korunu, která bude položena na hlavu vítězů. Naslouchejte vítězné písní vykoupěných. Hoden jest Beránek, kterýž byl zabit a vykoupil nás před Bohem! Snažte se představit si to jako reálnou skutečnost. Štěpán, první křesťanský mučedník, ve svém strašném boji s vůdci národa, světovládcí duchovní tmy zvolal: „*Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.*“ Spasitel světa se mu zjevil jako ten, který na něj shlíží z nebe s hlubokým soucitem. Světlo slávy vycházející z Kristovy tváře osvítilo Štěpána natolik, že i jeho vrahům se zdálo, že jeho tvář zářila jako tvář anděla. LHU 280.5

Budeme-li se snažit, aby naše myšlenky byly více soustředěny na Krista a nebeský pokoj, pak nalezneme mocný impuls a podporu v bojích Páně. Pýcha a láska ke světu nad vámi ztratí moc, jestliže budete přemýšlet o nádheře lepší země, jež se brzy stane našim domovem. V porovnání s Kristovou přitažlivostí budou se všechna pozemská blaha zdát bezvýznamnými. – RH Nov. 15, 1897 LHU 280.6

Posvěcující moc pravdy

„A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě.“ (J 17,19) LHU 281.1

Vytrvalá píle dokáže u člověka to, co nedokáže nikdo jiný. Ti, které uspokojí jedině vědomí každodenního růstu, budou mít v životě skutečný úspěch. ... LHU 281.2

Nezdržujte se tedy ustavičně u... tohoto jednoho bodu, nesoustřeďte všechny síly svého myšlení na něj, nevnučujte jej pozornosti jiných, ale vezměte si jiné téma a pečlivě je zkoumejte. Tak začnete chápat jedno tajemství za druhým. Tímto způsobem se získá dvojí cenné vítězství. Zajistil sis nejen užitečné vědění, ale cvičením mysli se zvýšila duševní síla i moc. Nalezený klíč, který odmyká jedno tajemství, může odkrýt takto jiné, dosud neodhalené vzácné drahokamy poznání. ... LHU 281.3

Svět je plný bludů a výmyslů. Neustále se objevují nová senzační dramata, aby upoutala mysl; vznikají mnohé nesmyslné teorie, které jsou zkázou pro mravní i duchovní pokrok. Boží dílo potřebuje muže rozumné, muže přemýšlivé i muže dobře zběhlé v Písmu, aby čelili rostoucímu přílivu opozice. Neměli bychom trpět nadutostí, primitivností a nedůsledností, i když jsou skryty pod rouškou předstírané zbožnosti. Ti, kteří ve svých srdcích mají posvěcující moc pravdy, budou působit přesvědčivě. Mohou si dovolit být klidní a rozvážní, protože vědí, že obhájci bludu nejsou schopni pravdu stvořit ani zničit. ... LHU 281.4

Současným satanským klamům se musí jasně a bystře čelit mečem Ducha, jímž je Boží Slovo. Táž neviditelná ruka, která řídí dráhu planet a svou mocí udržuje světy, učinila opatření pro člověka, stvořeného k Jeho obrazu, aby mohl být o málo menší než Boží andělé při konání svých povinností na zemi. Lidé, jímž byla svěřena ta nejslavnější pravda, která kdy byla dána člověku, nesplnili Boží záměry. On chce, abychom rostli výš a výše do stavu dokonalosti a na každém kroku si uvědomovali a viděli Boží slávu a moc. Člověk nezná sám sebe. Naše zodpovědné úkoly jsou přesně rozděleny ve správném poměru k našemu světlu, příležitostem i výsadám. ... LHU 281.5

Bible obsahuje životní pravidla pro lidi všech tříd a všech povolání. Vyskytují se v ní příklady, které by měli všichni studovat a napodobovat. *„Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil.“ (Mt 20,28) Pravá čest a sláva Kristova služebníka není v počtu kázání ani v množství napsaných spisů, ale ve věrné službě potřebám lidu. – 4T 413-416 LHU 281.6*

Pravá pokora

„Ale což bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré... Proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo.“ (1 K 1,27.29) LHU 282.1

Po Ježíšově nanebevstoupení naslouchali doktoři, právníci, vladaři, písaři i teologové s údivem slovům moudrosti a síly od neučených a prostých mužů. Tito moudří mužové žasli nad úspěchem skromných učedníků a nakonec to pro své vlastní uspokojení vysvětlovali tím, že bývali s Ježíšem a učili se od Něho. Jejich povaha a prostota jejich učení se podobaly povaze a učení Kristovu. ... LHU 282.2

Ti, kdo dnes vyučují nepopulární pravdě, musí mít pro své učení moc z nebes, jinak bude mít jejich námaha malý prospěch. V kazatelské službě i v církvi je velmi zapotřebí vzácné milosti pokory. Muži, kteří kážou pravdu, velmi přeceňují své schopnosti. Pravá pokora povede člověka k tomu, aby vyvýšil Krista i pravdu a byl si vědom své naprosté závislosti na Bohu pravdy. Učit se lekcím pokory je bolestné, ale neexistuje nic prospěšnějšího. Bolest spojená s osvojením si pokory je způsobena tím, že my se ve své pýše přeceňujeme, takže nejsme schopni vidět svou velkou bídu. Srdce lidí je naplněno marnivostí a pýchou. Nápravu může způsobit jedině Boží milost. LHU 282.3

Záleží na tobě... aby ses pokořil a nečekal, až Bůh pokoří tebe. Boží ruka dopadne někdy těžce na lidi, aby je pokořila a přivedla do správného vztahu k Němu, ale oč lepší je pokořit každý den své srdce před Bohem. My se můžeme pokořit sami nebo se můžeme utvrdit ve své pýše až dokážeme, že Bůh pokoří nás. ... LHU 282.4

Abys mohl pochopit pravdu, měl bys se ovládat a cvičit své myšlení a neustále se snažit získávat ozdoby pravé zbožnosti. Zatím můžeš sotva tušit, co to je. Jestliže v tobě bude přebývat Kristus, budeš mít něco víc než teoretický základ pravdy. Nebudeš jen opakovat naučení, která dával Kristus, když chodil po zemi, ale budeš svým sebezapíravým životem a oddaností Boží věci vychovávat jiné. Tvůj život bude živým kázáním, které bude mít větší sílu než jakákoliv přednáška na kazatelně. LHU 282.5

Potřebuješ v sobě vypěstovat nesobeckého ducha, aby jiní mohli ve svém životě osvědčovat milost sebezapření a ryzí oddanost, jak si to přeješ. Aby tvá duchovní bystrost neustále rostla a abys byl stále schopnější, musíš se cvičit v plnění řádných povinností, s nimiž se setkáváš, a které jsou užitečné. Nemáš čekat na vhodné příležitosti k vykonání velkého díla, ale chop se první možnosti, abys osvědčil věrnost v menší věci a mohl tak získávat stále větší důvěru. – 4T 378-380 LHU 282.6

V souladu s Kristem

„Protož napomáhající, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali.“ (2 K 6,1) LHU

283.1

Celé nebe se zúčastňuje díla, jež se koná na zemi, aby muži a ženy byli připraveni na budoucí život v nesmrtelnosti. Dle Boží vůle mají lidské nástroje mít vysokou čest, jako Ježíšovi spolupracovníci činně působit při záchraně duší. Dle jasných výroků Božího slova k tomuto velikému dílu povoláný nástroj smí mít jistotu, že po jeho pravici stojí připraven někdo, aby mu pomáhal v každém opravdovém úsilí o dosažení větší mravní a duchovní výše v Mistrově díle. Tak se stane všem, kteří pociťují potřebu pomoci. Musí pohlížet na Boží dílo jako na svaté a denně Bohu přinášet obět chvály a díky za sílu v minulosti, která je činí schopnými, aby v božském životě činili pokroky. Pracovník by měl uvážit, jak mnoho příležitosti zameškal, protože mu chyběly pilnost a oceňování díla, a proto by měl o sobě mít vždy skromné mínění. Nesmí se dát zmalomyslnět, nýbrž musí neustále obnovovat úsilí o vykupování času. ... LHU 283.2

Nikdo nemusí ustoupit satanovým pokušením a tím ranit své svědomí a zarmoutit Ducha svatého. Ve Slově Božím byla zapsána všechna opatření, aby všem, kteří zápasí o vítězství, zajistila se božská pomoc. Kdo má před očima Ježíše, bude proměněn v Jeho obraz. Všichni, v jejichž srdcích vírou přebývá Kristus, přivádějí své práci sílu, která jim propůjčuje úspěch. Budou ve své práci stále zdatnější a v úspěchu díla jeví se Boží požehnání dokazuje, že jsou skutečně Kristovými spolupracovníky. Ale i když někdo v duchovním životě se dostal dál, nikdy nedospěje tak daleko, aby již nepotřeboval pečlivě zkoumat Písmo, neboť v něm najde důkazy pro svou víru. Všechna učení, i když byla přijímána jako pravda, musí být zkoušena na zákoně a na svědectví; neobstojí-li v této zkoušce, pak v „*nich není světla*“. LHU 283.3

Velký vykupitelský plán, jak v závěrečném díle byl zjeven pro tyto poslední dny, musí se důkladně zkoumat. Události spojené s nebeskou svatyní musí na ducha a mysl všech působit takovým dojmem, že lidé jsou s to také jiným je vysvětlit. Všichni potřebují lepší pochopení pro smírčí dílo, jež se koná v nebeské svatyni. Ti, kteří tuto vznešenou pravdu poznají a pochopí, půjdou za ní, budou spolupracovat s Kristem, aby připravili lid, aby obstál ve velikém Božím dni. Z jejich snahy budou mít úspěch. – 5T 573-575 LHU 283.4

Naše slova jsou příznačná

„Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé.“ (Mt 12,35) LHU 284.1

Z vašich slov je možné usuzovat o vašem charakteru. ... Z výše uvedeného textu je zřejmé, jak pozorní máme být na své vyjadřování. Tento dar bude velkou silou pro věc dobra, jestliže bude správně využit. ... LHU 284.2

Všichni lidé mají možnost zaplnit nejtajnější kouty svého srdce čistými a svatými poklady, jestliže hluboko proniknou drahocennými slovy Krista, které řekl k našemu napomenutí. ... LHU 284.3

Když budeme dávat pozor na výtky a povzbuzení, jež jsou nám dány v Božím Slově, pak můžeme jednat *„hodně Pánu ke vši jeho libleznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží, Všelickou mocí zmocnění jsouce, podle síly slávy jeho, ke vši trpělivosti a dobrotivosti s radostí“*. Ten, kdo je upevněn podobným způsobem, nebude chodit se svěšenou hlavou. ... LHU 284.4

„Díky činice Otci, kterýž hodně nás učinil účastnosti losu svatých v světle. Kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého, v němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů.“ Proč bychom se my, mladí i starší, neměli naučit mluvit jazykem těch, kteří budou přeneseni do Božího království? Proč by naše slova nemohla být taková, aby je s radostí mohl poslouchat nebeský Otec? LHU 284.5

Na nás lidech, nazývajících se křesťany, spočívá slavnostní povinnost svědčit o pravdě námi hlásané. Jazyk je malý nástroj, ale může vykonat mnoho dobrého, jestliže srdce bude čisté. Jestliže je v srdci skryto mnoho dobrého, jestliže v něm opatrujeme Kristu podobnou něžnost, soucit a takt, určitě se objeví ve slovech i činech. Světlo, zářící ze stránek Slova Božího bude naším vůdcem. Nic neoslabuje církev více než nesprávné použití řečnického daru. ... LHU 284.6

Kvalita našich činů se projevuje skrze naše slova. Když jsou naše slova i činy v souladu s Kristem, svědčí to o tom, že jsme zasvěceni Bohu... Když vydáme sebe, svou duši, tělo i ducha Jemu, bude působit v nás podle své vůle a blahosklonnosti. LHU 284.7

Kristova láska v srdci se projevuje vyjadřováním chvály. Ti, kdož jsou zasvěceni Bohu, to projeví svým posvěceným rozhovorem. Jsou-li jejich srdce čistá, budou čistými i jejich slova svědčící o tom, že v nich působí svatá zásada. Rozum bude zcela zaujat svatým přemýšlením a bude v něm žít vědomí Boží přítomnosti. – RH Jan. 18, 1898 LHU 284.8

Ezechiáš se pokořil

„Ale když se pokořil Ezechiáš pro to pozdvižení srdce svého i s obyvateli Jeruzalémskými, nepřišla na ně prchlivost Hospodinova za dnů Ezechiášových.“ (2 Pa 32,26) LHU 285.1

Naplněn výčitkami svědomí, „*pokořil Ezechiáš pro to pozdvižení srdce svého*“. ... Avšak símě zla bylo zaseto a až přijde čas, vzklíčí a přinese žeň zrušení a bídy. Až do konce svého života si král Judy dobře vedl, protože myslel na to, aby vykoupil minulost a uctil jméno Boha, jemuž sloužil. Jeho víra bude ještě podrobena přísné zkoušce; pozná, že jen tehdy, bude-li plně důvěřovat Hospodinu, může doufat, že zvítězí nad mocnostmi tmy, které osnují jeho zkázu a úplnou záhubu jeho národa. LHU 285.2

Vyprávění o tom, jak Ezechiáš selhal při svém poslání ve chvíli, kdy ho navštívili cizí vyslanci, skrývá v sobě důležité poučení pro každého. Je třeba, abychom více než dosud mluvili o milosti a lásce Boží, o nevýstižných hloubkách Spasitelovy lásky, jak jsme ji sami na sobě zažili. Jsou-li mysl a srdce naplněny láskou Boží, není těžké sdělovat to, co obohacuje duchovní život. Velké myšlenky, ušlechtilá hnutí, pochopení pravdy, nesobecké snahy, usilování o zbožnost a svatost najdou své vyjádření v slovech, jež prozradí, co je v srdci cenného a vzácného. LHU 285.3

Těm, s nimiž se den co den stýkáme, je zapotřebí naší pomoci, našeho vedení. Jejich mysl může být právě v takovém stavu, že slovo promluvené vhod je jako hřebík na pravém místě. Některé z těchto duší mohou být zítra tam, kam za nimi už nebudeme moci. Jak působíme na tyto naše bližní? LHU 285.4

Každý den života vyplňuje odpovědnosti, které musíme nést. Každý den působí naše slova a činy na ty, s nimiž se stýkáme. Jak velmi je proto třeba, abychom pečlivě dbali, co mluvíme, a abychom pečlivě vážili své kroky! Jediný neuvážený pohyb, jediný nemoudrý krok – a vzedmuté vlny nějakého silného pokušení mohou strhnout duši na cestu vedoucí do záhuby. Myšlenky, které vštěpujeme do lidských myslí, nemůžeme vzít zpět. ... LHU 285.5

Jestliže však na druhé straně pomůžeme svým příkladem druhým, aby se v nich rozvinuly dobré zásady, dodáme jim tím sílu, aby konali dobro. Oni sami budou pak působit blahodárně na druhé. Svým bezděčným vlivem tak pomůžeme stům a tisícům bližních. Pravý následovník Kristův posiluje dobré úmysly všech, s nimiž přichází do styku. Před nevěřícím, hříšným světem zjevuje moc milosti Boží a dokonalost povahy Boží. – PK 347, 348 LHU 285.6

Osobní vliv má moc

„Ó ty sám vrchoviště zahradní, studnice vod živých, a tekoucích z Libánu.“ (Pís 4,15) LHU 286.1

Osobním stykem a společenstvím zasahuje muže a ženy spásná moc evangelia. Nezachraňuje je jako celek, nýbrž jako jednotlivce. Osobní vliv je velká síla. Musí s ním spolupůsobit vliv Kristův, musí pozvedávat tam, kde Kristus pozvedává, musí vštěpovat správné zásady a stavět se proti postupu zkázy světa. Musí rozšiřovat milost, již může udělovat toliko Kristus. Musí povznášet, zpříjemňovat život a zušlechťovat povahu druhých mocí čistého příkladu, opravdové víry a lásky. ...

LHU 286.2

Hřích rozruší celé ústrojí člověka, převrátí mysl, zkaží obrazotvornost, zmaří schopnosti duše. Vypudí čisté náboženství, svatost srdce. Přetvářející moc Boží už pak nepůsobí změnu povahy. Duše je slabá, schází jí mravní síla k boji, je poskvrněná a zkažená. LHU 286.3

Očištěné srdce se celé změnilo. Změna povahy je svědectvím světu, že v nitru přebývá Kristus. Duch Boží vytváří v duši nový život a myšlenky a touhy podřizuje poslušnosti vůle Kristovy; a tak se člověk v nitru obnovuje k obrazu Božímu. Slabí a bloudící tak dokazují světu, že spásná moc milosti může způsobit, že zkažená povaha se může vyvinout v povahu vyrovnanou a ušlechtilou. LHU 286.4

Srdce, které přijímá Slovo Boží, není jako kaluž, která vysychá, není jako dřevá nádrž, v níž se neudrží její obsah. Je jako horská bystřina, napájená nevysychajícími prameny, jejíž svěží, jiskrná voda stéká ze skály na skálu a občerstvuje unavené, žíznivé a obtížené. Je jako řeka, stále proudící, která na své cestě nabývá na šíři a hloubce, až se její životodárné vody rozlijí po celé zemi. ... LHU 286.5

Tak je tomu i s pravým dítkem Božím. Náboženství Kristovo se projevuje jako oživující, pronikající zásada, jako živá, působící, duchovní síla. Otevře-li se srdce nebeskému vlivu pravdy a lásky, začnou tyto zásady znovu plynout jako proud vody na poušti a způsobí, že se urodí hojnost tam, kde je dosud pusto a prázdno. LHU 286.6

Když se ti, kdož jsou očištěni a posvěceni skrze poznání pravdy Bible, pustí horlivě do díla na záchranu duší, stanou se vpravdě vůní života k životu. A budou-li denně pít z nevyčerpatelné studnice milosti a poznání, shledají, že jejich srdce přetéka Duchem jejich Mistra a že jejich nezištná služba prospěje mnohým tělesně, duševně i duchovně. Unavení se osvěží, nemocným se navrátí zdraví a těm, kdož jsou obtíženi hříchem, budou osvobozeni. – PK 232-234 LHU 286.7

Praví, věrní a poctiví

„Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života.“ (Zj 2,10b) LHU 287.1

Boží vševídnoucí oko pozoruje nedostatky všech lidí i nejsilnější vzplanutí každého jednotlivce a přece se shovívavě chová k našim omylům a slitovně hledí na naše slabosti. Nabádá svůj lid k tomu, aby pěstoval téhož ducha něžnosti a trpělivosti. Praví křesťané se nebudou radovat z odhalení chyb a nedostatků jiných. Budou se odvracet od všeho nízkého a převráceného a svoji mysl obrátí k tomu, co je dobropověstné a milé. Jakékoliv vyhledávání chyb, každé slovo kritiky a odsouzení je pro křesťana bolestivé. ... LHU 287.2

Kdyby všichni vyznavači křesťanství použili svého hloubání k tomu, aby viděli, které zlo musí být v jejich životě odstraněno, místo aby zle mluvili o jiných, v dnešní církvi by byl mnohem zdravější stav. Někteří budou poctivými, když to nic nestojí, když se však chytrost bude nejlépe vyplácet, na poctivost zapomenou. Poctivost a chytrost se v jedné mysli neshodnou. Buď se někdy lest vyloučí a zavládne pravda a poctivost anebo se bude pěstovat to první a poctivost bude opuštěna. Toto dvojí se nikdy neshodne, nemají nic společného. Jedno je prorokem Bálovým a to druhé je pravým prorokem Božím. Když Pán sesbírá své perly, s potěšením pohlédne na opravdového, upřímného a čestného. Andělé se zaměstnávají zhotovováním korun pro takové a na těchto hvězdami vysázených korunách bude se odrážet s jasným světlem, které září od Božího trůnu. ... LHU 287.3

Pán zkouší a prozkoumává svůj lid. Můžete být právě tak přísní a sebekritičtí k svému vlastnímu porušenému charakteru. Buďte však laskaví, soucitní a zdvořilí k jiným. Ptejte se každého dne: Jsem poctivý, anebo mám falešné srdce? Proste Pána, aby vás zachránil od každého svodu v tomto ohledu. Jde o věčné zájmy. Zatím, co tak mnozí usilují o čest a lakotný zisk, usilujte vy, milovaní bratři, o jistotu Boží lásky a volejte: Kdo mi ukáže, jak mám své povolání a vyvolení upevnit? LHU 287.4

Satan pečlivě studuje hříchy jednotlivců a pak začíná své svůdné a zákeřné dílo. Jsme obklopeni velikým množstvím pokušení. Můžeme však zvítězit, budeme-li mužně vést Hospodinův boj. Všichni jsou v nebezpečí. Jestliže však chodíte pokorně a modlitebně, vyjdete z tohoto zkušebního procesu vzácnější, než jemné zlato, dražší než zlato z Ofir. Budete-li nedbalí a zapomenete na modlitbu, budete jako měď zvučící a jako zvon znějící. LHU 287.5

Někteří se téměř ztratili v záplavě pochybování. Takovým bych chtěla říci, odvráťte mysl z tohoto směru. Upřete ji na Boha. Čím pevnější víra a svatost poutá vás k tomu Věčnému, tím se vám bude Jeho jednání zdát jasnějším a spravedlivějším. Učiňte život, věčný život cílem svého vrcholného úsilí. – 5T 95-98 LHU 287.6

Hlava církve

„A onť jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel.“ (Ko 1,18) LHU 288.1

Po svém nanebevstoupení pokračuje Kristus ve svém díle na zemi skrze vyvolené vyslance, jejichž prostřednictvím promlouvá k lidským dítkům a pomáhá jim v jejich bídě. Vysoká hlava církve dozírá na dílo Boží skrze lidské nástroje, ustanovené Bohem, aby jednali jako Jeho zástupci. LHU 288.2

Postavení těch, kdož jsou povoláni Bohem, aby slovem a učením budovali církev Boží, je postavení vysoce odpovědné. Na místě Kristově mají prosit muže a ženy, aby se smířili s Bohem a toto své poslání mohou splnit jen tehdy, dostane-li se jim moudrosti a síly shůry. LHU 288.3

Služebníci Kristovi jsou duchovními strážci lidu, který byl svěřen jejich péči. Jejich úkol je vskutku podobný úkolu strážce. Za starých časů stáli strážci na hradbách měst, odkud mohli jako z výhodného místa přehlédnout důležité body, jež měly být střeženy a dát znamení, že se blíží nepřítel. Na jejich věrnosti záviselo bezpečí všech, kdož žili uvnitř hradeb. V určitých časových úsecích museli volat jeden na druhého, aby se přesvědčili, že všichni bdí a jsou na místě. Radostné nebo výstražné volání postupovalo od jednoho k druhému, každý z nich opakoval volání, až oběhlo celé město. ... LHU 288.4

Je výsadou strážců na hradbách Sionu, že mohou žít tak blízko Bohu a že mohou tak vnímat vlivy Ducha Božího, že Bůh může působit skrze ně a oznamovat mužům a ženám nebezpečí, jež jim hrozí a ukazovat jim bezpečnou cestu. Jejich posláním je věrně upozorňovat duše na nevyhnutelný následek přestoupení a chránit zájmy církve. Ani na okamžik nesmějí polevit ve své bdělosti. ... Jejich dílo vyžaduje vypětí všech lidských schopností. Jako zvuk polnice mají znít jejich hlasy, nikdy v nich nesmí zaznít jediný kolísavý, nejistý tón. ... LHU 288.5

Toho, kdo slouží pod krví zbrocenou korouhví Immanuelovou, čeká dílo, jež vyžaduje hrdinské úsilí a velkou trpělivost. Voják kříže však stane neochvějně v přední řadě probíhajícího boje. ... Uvědomuje si, jak je mu zapotřebí posily shůry. Vítězství, kterých dosáhl... mají spíše za následek, že se stále více a více opírá o Všemohoucího. Všemohoucí moc, na níž spoléhá, mu umožní, aby poselství o spáse hlásal tak, že zapůsobí na mysl druhých. ... LHU 288.6

Vzhlížením k Tomu, jenž je neviditelný, nabývá duše síly a rozhodnosti a láme se moc, již má svět nad myslí a povahou. – AA 360-363 LHU 288.7

Jeho spolupracovníci

„Vy jste světlo světa...” (Mt 5,14) LHU 289.1

Je to Boží vůlí, že Jeho církev má vyzařovat před světem plnost a plnou hojnost, kterou v Něm nacházíme. Neustále se nám dostává Božího dobrodiní. Tím, že je prokazujeme jiným, máme světu představovat lásku a dobročinnost Kristovu. Nyní, kdy celé nebe je v pohybu a posílá posly do všech úhlů země, aby vykupitelské dílo pokračovalo, má církev živého Boha rovněž spolupůsobit s Kristem. Jsme údy na Jeho duchovním těle. On jako hlava vládne všemi údy těla. Ve své nekonečné milosti Ježíš sám působí na lidské srdce a způsobuje tak úžasnou duchovní přeměnu, že andělé se dívají plni údivu a radosti. Táž nesobecká láska, kterou se vyznačuje Mistr, zjeví se v povaze a životě Jeho pravých následovníků. Kristus očekává, že lidé se stanou účastni Jeho božské přirozenosti, dokud žijí na tomto světě, a že takto bude se v nich odrážet nejen Jeho sláva ku poctě Otce, nýbrž že také osvětlí temnotu světa leskem z nebe. Takto se mají vyplnit Kristova slova: *„Vy jste světlo světa.”* (Mt 5,14) LHU 289.2

„Boží jsme zajisté pomocníci,” „šafáři rozličné milosti Boží.” (1 K 3,9; 1 Pt 4,10) Poznání Boží milosti, pravdy Jeho Slova, ale také pozemské statky, jako čas, prostředky, schopnosti a vliv, to všechno jsou Boží odkazy, jichž máme používat k Jeho cti a ku záchraně duší. Nic nemůže víc urazit Boha, který stále požehnává člověka svými dary, jako když člověk sáhne sobecky po těchto darech, aniž Dárci za ně něco nahradí. Ježíš je nyní v nebi, kde pro ty, kteří Ho milují, připravuje příbytky – ano, daleko víc než příbytky, království, které nám má náležet. Ale všichni, kteří chtějí být účastni těchto požehnání, musí ku blahu jiných také mít podíl na sebezapření a sebeobětování Kristově. LHU 289.3

Ještě nikdy nebyla vážná a obětavá práce v Kristově díle tak potřebná jako nyní, kdy doba zkoušky rychle se blíží svému konci a světu má být hlášáno poslední milostivé poselství. Mé srdce je uchváčeno, neboť macedonské volání zaznívá ze všech světových stran, z měst a vesnic USA, z druhé strany Atlantiku, z Pacifiku a ostrovů moře: *„Přijď... pomoz nám.”* (Sk 16,9) Milí bratři a sestry, chcete odpovědět na toto volání? Chcete říci: „Uděláme to nejlepší a pošleme vám misionáře a peníze. Uskrovníme se ve výzdobě svých domů a naší osoby, jakož i v ukojení naší chuti k jídlu? Svěřené nám prostředky dáme Božímu dílu a zasvětime se nepokrytě Jeho dílu?” ... Každou korunu, kterou můžete ušetřit, ukládejte do nebeské banky. – 5T 732, 733 LHU 289.4

Kristus oslavený ve svém lidu

„Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě ssoužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“ (J 16,33) LHU 290.1

Kristus neselhal, ani nezmalomyslněl, a Jeho následovníci mají projevovat víru stejně vytrvalou. Mají žít tak, jak žil On, mají konat tak, jak konal On, protože jsou závislí na Něm, Mistru – Tvůrci. Musejí mít odvahu, rozhodnost a vytrvalost. I když se jim v cestu stavějí věci zdánlivě nepřekonatelné, mají kráčet vpřed provázeni milostí Kristovou. Jsou povoláni k tomu, aby nesnáze překonávali, ne aby nad nimi naříkali. Nad ničím si nesmějí zoufat, ale musejí věřit, že dosáhnou všeho. Zlatým řetězem své neposkvrněné lásky je Kristus spojuje s trůnem Božím. Chce, aby nabyli nejvyššího vlivu, jenž existuje ve vesmíru a jenž vychází ze zdroje vší moci. Mají získat sílu, která odolá zlu, sílu, kterou nezdolá ani země, ani smrt, ani peklo, sílu, která jim umožní zvítězit, jako zvítězil Kristus. LHU 290.2

Kristus chce, aby v Jeho církvi na zemi vládl nebeský pořádek, nebeský řád a božský soulad nebes. Tak bude svým lidem oslaven. Tak bude skrze Jeho lid zářit světu Slunce spravedlnosti v plném lesku. Kristus štědře vybavuje svou církev, aby Mu Jeho dědictví, jež vykoupil, mohlo vzdávat zaslouženou slávu. Obdařuje svůj lid dary a požehnáními, aby tento lid mohl zjevovat, jak je hojný ve štědrosti. Církev nadaná spravedlností Kristovou je Kristovou klenotnicí, v níž se bohatství Kristova milosrdenství, Jeho milosti a lásky má projevovat ve své plnosti a neskonalosti. Kristus pohlíží na svůj lid, na lid čistý a dokonalý, jako na odměnu za své ponížení a jako na přídavek své slávy, slávy Krista, velkého ohniska, z něhož vyzařuje veškerá sláva. ... LHU 290.3

Kristus dokončil dílo, jež Mu bylo dáno vykonat. Oslavil Boha na zemi, zjevil jméno Otcovo. Povolal ty, kdož budou pokračovat v Jeho díle mezi lidmi. K tomu pravil: *„Oslaven jsem v nich. Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu svém, kteréž jsi mi dal, aťby byli jedno jako my.“ ... LHU 290.4*

Tak jazykem toho, kdo má božskou moc, poroučí Kristus svou vyvolenou církev do péče svého Otce. Jako pomazaný velekněz oroduje za svůj lid. Jako věrný pastýř shromažďuje své stádo pod křídla Všemohoucího, do pevného a bezpečného útočiště. Jeho však čeká poslední zápas se satanem a Kristus se vydává, aby se s ním utkal. – DA 679, 680 LHU 290.5

Královské jméno

„Jestliže pak jako křesťan, nestyd' se za to, ale oslavuj Boha v té částce.“ (1 Pt 4,16) LHU 291.1

Pán mi přikázal, abych řekla Jeho lidu, kazatelům i prostým členům: „Pozvedněte se výše ve svém snažení. Neochvějně postupujte vpřed a výše po cestě, jež vám Pán nabízí. Nespoléhejte na svůj vlastní úsudek. Jediné vaše bezpečí je posvěcení pravdou.“ Pán Bůh Izraelský bude mít svůj lid, stojící v Jeho síle, v Jeho moci; lid, který dostává, aby mohl dávat. Bude chránit a podpírat ty, jež Mu slouží celým srdcem, myslí i silou. LHU 291.2

Musíme pochopit, co znamená obléci Krista, mít vlastní zkušenost se známostí Kristovy milosti a stále rostoucí víru. LHU 291.3

Když Pavel mluví o tajemství „*skrytém od věků v Bohu*“, píše: „*Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval nestihlá bohatství Kristova, a vysvětlil všem, kteraké by bylo obcování... aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církev rozličná moudrost Boží.*“ Církev na zemi má zjevit Boží slávu nejen žijícím na tomto světě, ale i knížatstvům a mocem na nebesích. LHU 291.4

Uprostřed pohanů si Bůh vyvolil svůj lid a nazval je křesťany. Toto královské jméno je převlastňováno těm, kdož se připojují ke Kristu... Petr praví: „*Jestliže pak kdo trpí jako křesťan, nestyd' se za to, ale oslavuj Boha v té částce.*“ (1 Pt 4,16) ... LHU 291.5

Ó, kéž by Boží lid spoléhal na Boha v Jeho Slovu a opatroval úžasné poklady poznání, které jsou mu odhaleny! ... LHU 291.6

Máme před sebou nejšlechetnější a nejsvětější příklad. Ježíš byl bezhříšný v myšlenkách, slovech i činech. Všechny Jeho skutky se vyznačovaly dokonalostí. Ukazuje nám na Jím prošlapanou cestu a praví: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.*“ LHU 291.7

Máme dokonalé měřítko pro život – Slovo živého Boha. Dal nám toto Slovo za našeho průvodce a rádce. Žalmista praví: „*V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.*“ ... LHU 291.8

Křesťané, kteří mají představovat Boha světu, nemají hledat nová a cizí učení. Nemusí se plést do tajemství budoucího života. Jejich úkolem je žít na tomto světě takovým životem, se kterým Bůh může souhlasit. – RH Apr. 26, 1906 LHU 291.9

Necht' církev povstane a zazáří

„Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. Nebo aj, tmy přikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude.“ (Iz 60,1.2) LHU 292.1

Závist byla příčinou první smrti na zemi. ... Všechno sobectví pochází od satana. Lidé patří k jedné velké rodině, rodině Boží. Mají si vážit a milovat jeden druhého. Nemají vynášet slova, jež raní a činí bolest. Nikdo nemá jednat nespravedlivě, nutíce své bližní, aby k němu ztráceli důvěru. Sobectví a nespravedlnost vede k neštěstí. Pod jejich zhoubným vlivem ztrácí lidé vědomí, co znamená milovat jeden druhého tak, jako Kristus miloval nás. LHU 292.2

Všichni mají pracovat v lásce a jednotě a vzhlížet k Bohu jako k velikému centru všeho. Láska ke Kristu je principem, který sjednocuje člověka s bližními. ... LHU 292.3

V současném světě se projevuje tendence protichůdná věrnosti Bohu. Každá země, každý stát, každá rodina se snaží být centrem všeho. Lidé žízní po moci nad bližními. ... Vlastní „já“ je hybnou silou jednání. ... LHU 292.4

Pán vyzývá svůj lid, aby se oprostil od každého kamene úrazu. Buďte naplnění Duchem svatým. Ve spojení člověka s Bohem a bližními, v obnově přízně k lidem vzdálených následkem hříchu spočívá sláva Evangelia. Necht' církev povstane a zazáří, protože přišlo její světlo a sláva Hospodinova vzešla nad ní. Necht' se členové církve horlivě snaží dosáhnout vítězství nad svým „já“. – Manuscript 78, 1901 LHU 292.5

Náboženství Ježíše Krista znamená víc než odpuštění hříchů. Odstraňuje naše hříchy a prázdnotu vyplňuje dary Ducha svatého. Je to Boží osvícení, radost v Pánu. Je to srdce zbavené sobectví a poctěné trvalou přítomností Pána Ježíše. Jestliže v srdci vládne Kristus, je čisté a osvobozené od hříchu. V životě takového člověka se projevuje sláva, plnost a dokonalost plánu spasení. Každý, kdo přijímá Spasitele, získává dokonalý pokoj, dokonalou lásku a dokonalou jistotu. Krása a vliv Kristovy povahy, která se projevuje v životě člověka, svědčí o tom, že Bůh opravdu poslal svého Syna na svět, aby jej spasil. ... LHU 292.6

Když Kristus projeví svou slávu v člověku, přiblíží se nebe k lidem natolik, že v každém člověku, který přijal Krista, mohou ostatní pozorovat slávu Boží přítomnosti. Kristova sláva projevená v člověku zapůsobí na jiné lidi. Takto získaní lidé chválí a oslavují svého Pána. Jejich vděčnost zrcadlí slávu Tvůrce. – COL 419, 420 LHU 292.7

Nebesa touží po spolupráci

„Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházeti tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě.“ (Iz 58,8) LHU 293.1

Jenom ustavičné uvědomování si vzácné Kristovy smířčí oběti za nás uschopňuje ukázat jiným na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Musíme být svědky, jakou účinnost má Kristova krev, která shladila naše vlastní hříchy. Jenom takto můžeme mít přístup k lidem z vyšších tříd. ... LHU 293.2

Kristus řekl, že je snadnější, aby velbloud prošel uchem jehly, než bohatý člověk do nebeského království. U Boha je však všechno možné. On může a chce pomocí lidí působit na mysl bohatých lidí, jejichž život byl soustředěn na získávání peněz. LHU 293.3

Nebeský vesmír dlouho čekal na spolupráci s lidmi v tomto díle, které opomenuli a zanedbali. Mnozí, kteří se pustili do tohoto pracovního odvětví se ho vzdali znechucení. Ale kdyby vydrželi, měli by velký úspěch. Bůh požehná ty, kteří toto dílo věrně konají. Kristova spravedlnost je bude předcházet a sláva Boží doprovázet. LHU 293.4

Při obrácení se dějí zázraky, které mohou být nyní neviditelné. Největší lidé nejsou mimo moc divy konajícího Boha. Jestliže se Boží pracovníci naučí využívat jim dané příležitosti, odvážně a svědomitě splácejíc svůj dluh, Bůh obrátí lidi na zodpovědných místech, lidi rozumné a vlivné! Mocí Ducha Božího mnozí přijmou božské zásady. S pohledem na Ježíše, na Jeho laskavost, sebezapírání a sebeobětování se soběstačný bohatý člověk uvidí v protikladu jako ztroskotaný, ubohý, slepý a nahý a bude tak nepatrný sám před sebou, že dá přednost Kristu a uchopí věčný život. LHU 293.5

Obrácen k pravdě se stane nástrojem v Boží ruce a bude šířit světlo. Obzvláště bude nést na srdci jiné duše této zanedbané třídy. Uvědomí si, že zvěst evangelia mu byla svěřena pro ty, pro něž byl svět vším. Čas i peníze budou zasvěceny Bohu, prostředky budou přineseny do Jeho pokladny, vědomosti i vliv budou obráceny k pravdě a církev dostane novou sílu a moc. ... LHU 293.6

Čistá posvěcená láska, taková láska, jíž se vyznačovalo Kristovo dílo, je jako posvátná vůně. Jako Mariina rozbitá nádoba s masťou naplňuje celý dům vůní. Výřečnost, poznání pravdy, vzácné hříbny protkané láskou, všechno to jsou vzácné dary... Láska k Bohu a k těm, pro které Kristus zemřel, vykoná dílo, které stěží můžeme pochopit. – 6T 81-84 LHU 293.7

Boží církve musí růst

294.1 „*Hledejte Hospodina, pokudž může nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest.*“ (Iz 55,6) LHU

Členové církve se mají pozvednout a zářit uprostřed mravní temnoty tohoto světa. Jestliže jsme spojeni se Světlem světa, pak budeme toto světlo odrážet na jiné. Jestliže se připojujeme k hojné Boží milosti, budeme požehnáním pro okolí. ... LHU 294.2

Třebaže mnozí, nazývající se Kristovými následovníky, usilují být prvními, nemůžeme jim důvěřovat. Kdyby byli pokornými, připravenými učit se u Něj, pak by byli mocí zjevující světu vliv pravdy na lidské srdce. Ti, jež spolupracují s Kristem a nesnaží se vyvýšit sebe, budou neustále projevovali aktivitu a neochvějně postupovat vpřed v misijní práci. Neustanou do té doby, dokud se nebudou sbory množit. LHU 294.3

Bůh očekává, že ti, kteří jsou účastni Jeho služby, budou statečně bojovat o víru, jednou danou svatým. Dnes má být naše nadcházející misijní práce aktivnější než v minulosti. Je nutné obsáhnout větší území. Korouhev pravdy má být vztyčena na mnohých místech. Sbory mají sílit. „*Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*“ LHU 294.4

Život církve je odvislý od zájmu, který mají její členové o ty, kteří jsou mimo ní. Necht' si Boží církve pamatuje, že Kristus dal sebe v oběť, aby zachránil svět od záhuby. Pro nás stal se chudý, abychom se my mohli skrze Jeho chudobu stát vlastníky věčného bohatství. Budou ti, jež Bůh požehnal poznáním pravdy omezovat své plány? Necht' si plně uvědomí závažné povinnosti, jež před nimi stojí a osvobodí se od cesty sobectví, aby na ně mohl Pán vylít svého Svatého Ducha. Necht' hledají Hospodina, dokud může být nalezen, necht' Jej vzývají, pokud blízko jest. Nemají důvod ztrácet víru a stěžovat si. Necht' zanechají všechno reptání a hledání nedostatků a rozpálí v sobě ducha vděčnosti za danou milost a požehnání. Necht' slaví Pána v upřímné vděčnosti za světlo Jeho Slova, zářícího na jejich cestě, s tím aby Jej přijali srdcem a rozumem, a to se odrazí na přebývajících ve tmě. Nakonec budou připraveni pracovat ke chvále a slávě Krista a mohou napsat na své korouhvi: „*Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostráhají přikázání Boží a víry Ježíšovy.*“ (Zj 14,12) – ST Aug. 21, 1901 LHU 294.5

Největší cíl

„Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obcenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu.“ (1 J 1,7) LHU 295.1

V jednotě je síla a Pán si přeje, aby tato pravda byla stále zjevována všem údům těla Kristova. Všichni mají být spojeni v lásce, mírnosti, v pokoře mysli. Protože jsou organizováni ve společenství věřících k tomu cíli, aby se spojovali a šířili svůj vliv, mají pracovat, jak pracoval Kristus. Mají být vždy laskaví a vážit si jeden druhého. Každé obdarování má své místo a má zůstat pod vládou Ducha svatého. LHU 295.2

Církev je křesťanské společenství, vytvářené pro členy, ze kterých je složeno, aby se každý člen mohl radovat ze vždy přítomné milosti i z obdarování ostatních členů a Božího působení na ně podle jejich jednotlivých darů a schopností. Církev je spojena svatými pouty společenství tak, aby každý člen mohl mít užitek z vlivu druhého. Všichni mají být sjednoceni smlouvou lásky a harmonie. Křesťanské zásady a způsoby celého společenství věřících mají čerpat sílu a moc z harmonické činnosti. Zjemňující a proměňující vliv rozličných schopností ostatních členů má být k užitku i zdokonalení každému věřícímu tak, aby věci, které se nedostávají jednomu, mohly být hojněji ukázány na jiném. Všichni členové mají držet pospolu, aby se církev mohla stát nádhernou podívanou světu, andělům i lidem. LHU 295.3

Všichni členové církve se mají spojit v jednom úsilí: jít v Kristových šlépějích, vzít na sebe Jeho jho a učit se od Toho, který je tichý a pokorný srdcem. Budete-li tak činit, řekl Spasitel, *„naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajistí jestiť rozkošné a břímě mé lehké“* (Mt 11,29.30). LHU 295.4

Ti, kdo nesou Kristovo jho, půjdou spolu. Budou pěstovat pochopení a shovívavost a budou se ze všech sil snažit ukázat jiným shodu a lásku, jejíž potřebu sami tolik pocítují. Ten, kdo je slabý a nezkušený, může být ve své slabosti posílen těmi, kteří mají více naděje, i těmi, kdo mají zralou náboženskou zkušenost. Třebaže je nejmenší ze všech, je kamenem, který musí být ve stavbě viditelný. On je živým údem organizovaného těla spojeného s Kristem, který je živou hlavou a ztotožněný skrze Krista se všemi přednostmi Kristovy povahy, takže se Spasitel nestydí nazývat ho bratrem. ... Církev, oddělená od světa a lišící se od něho, je nebesy oceňována jako největší věc na celé zemi. ... Církev má být, jak určil Bůh, představitelem Boží rodiny ve světě. – 3SM 15-17 LHU 295.5

Jednota v církvi

„Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše.“ (Sk 4,32a) LHU 296.1

Když na prvotní církev sestoupil Duch svatý, *„pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše“* (Sk 4,32). Duch Kristův je sjednotil. Toto je ovoce přebývání v Kristu. ... LHU 296.2

Máme potřebu božského osvětlení. Každý jednotlivec se snaží zaujmout vlivnější postavení, a dokud Bůh pracuje pro svůj lid, nechce vidět, že podřízenost Bohu je jediné bezpečí pro každou duši. Jeho milost, která způsobuje proměnu lidských srdcí, povede k jednotě, jež ještě nebyla uskutečněna, neboť všichni, kdo jsou zakotveni v Bohu, budou žít svorně jedni s druhými. Duch svatý tvoří jednotu. LHU 296.3

Kristova modlitba k Otci, obsažená v 17 kapitole Janově, má být naším církevním krédem. Ukazuje nám, že naše rozdílnost a nejednotnost Boha zneuctívají. ... LHU 296.4

Žádná rada nebo svolení v Božím Slově není dáno těm, kdo věří, že trojandělské poselství je vede k předpokladu, že mohou stát stranou. Toto si jednou provždy uvědomte. Je to výmysl neposvěcených myslí, které by chtěly podporovat stav rozdělení. Chytráctví lidí se může zdát správné v jejich vlastních očích, není však pravdou ani spravedlností. *„Nebo onť jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělící na různu... v mír uvodě oboje v jednom těle Bohu skrze kříž, vyhladiv nepřátelství skrze něj.“* (Ef 2,14.16) LHU 296.5

Kristus je spojovacím článkem zlatého řetězu, který pojí věřící s Bohem. V tomto čase velké zkoušky nemusí být žádného odloučení. ... Boží dítky vytváření jeden celek, spojený v Kristu, v němž stojí Kristův kříž jako přitažlivý střed. Všichni, kdož věří, jsou jedno v Něm. LHU 296.6

Lidské pocity vedou lidi k tomu, aby vzali dílo do svých vlastních rukou a stavba se takto stává nesouměrnou. Proto Pán využívá rozmanitosti darů, aby stavba byla souměrná. Ani jedna stránka pravdy nemá být skryta nebo málo ceněna. Bůh nemůže být oslaven, jediné když je stavba „příslušně vzdělaná“ a „roste ve chrám svatý v Pánu“. Tu je dáno obsáhlé téma a ti, kteří chápou pravdu pro tuto dobu, musí se mít na pozoru, jak naslouchají, jak stavějí a jak vychovávají druhé, aby jejich práce přinesla užitek. ... LHU 296.7

Jestliže každé ustanovení, které Kristus dal, se stane pravdou v křesťanském duchu, pak a jediné pak schvalují nebesa ustanovení církve, protože její členové mají mysl Kristovu a jednají tak, jak by jednal On, kdyby byl na zemi. – 3SM 20-22 LHU 296.8

Čistota

*„Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale bud' příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v du-
chu, u víře, v čistotě.“ (1 Tm 4,12) LHU 297.1*

Když člověk přijme Krista jako svého osobního Spasitele, získává zrovna tak těsné společenství s Bohem a raduje se z Jeho osobního vztahu jako i Jeho milovaný Syn. Vzdává chválu, oslavuje a má těsné společenství s Bohem, jeho život je skryt s Kristem v Bohu. Ó, jaká láska, jak úžasná láska! LHU 297.2

Takové je mé učení o mravní čistotě. Ukázka ošklivosti nečistoty nevykoná pro vykořenění hříchu ani polovinu toho, co vykoná představení velikých a požehnaných pravd. ... Bible a jen Bible dá pravé lekce ohledně čistoty. Takto hlásejte Slovo. LHU 297.3

Taková je Boží milost, taková je láska, kterou On miloval nás, dokonce když jsme ještě byli mrtví ve vinách a hříších a nepřáteli vztahem k nedobрым skutkům, sloužili různým žádostem a radovánkám, byli otroky zvrácené chuti a žádostí, služebníky hříchu a satana. Jaká hloubka lásky se otevírá v Kristu, když se stává omilostněním našich hříchů! Skrze dílo Ducha svatého se naše duše probouzí a nalézají odpuštění hříchů. LHU 297.4

Čistota a svatost Ježíšova života, představené ve Slově Božím, mají větší moc změnit charakter než všechny snahy směřované na odhalení hříchů a přestoupení lidí a jejich následků. Jeden upřený pohled na Spasitele vyvýšeného na kříži učiní pro očištění myšlení a srdce od všeliké poskvrny víc, než všechna poučná vysvětlování schopných lidí. LHU 297.5

U kříže hříšník vidí svůj nesoulad s charakterem Krista. Uvědomí si strašné následky nezákonnosti, nenávidí hřích, který dříve hýčkal a živou vírou se drží Ježíše. Odsoudil svou nečistotu ve světle přítomnosti Boha a nebeských bytostí. Změřil ji křížem a zvážil na vahách svatyně. Kristova čistota odhalila hříšníkovi jeho vlastní nečistotu v nehezkém světle. Odvrací se od poskvřňujícího hříchu; vzhlíží k Ježíši a žije. LHU 297.6

Vidí podmanivou moc, uchvacující krásu a přitažlivost charakteru Krista, jež zemřel, aby nás zbavil od zvrhlosti hříchu a se chvějícími rty hovoří: „On za mne nezemřel nadarmo.“ „Tvá milost mne pozvedla.“ – Letter 102, 1894 LHU 297.7

Žádný vliv, který má být štítem proti pokušení a pohnutkou k čistotě a pravdivosti, se nevyrovná vědomí Boží přítomnosti. – Ed 255 LHU 297.8

Láska je důkazem příslušnosti k učedníkům

„Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“ (J 13,35)

LHU 298.1

Při tomto posledním setkání se svými učedníky vyjádřil Kristus velké přání, aby se navzájem milovali tak, jak On je miloval. Kristus o tom mluvil znovu a znovu. *„Totoť jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek.“* Když s nimi osaměl ve večeřadle, Jeho první příkaz zněl: *„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek, jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.“* Pro učedníky to bylo nové přikázání, neboť nemilovali jeden druhého tak, jako je miloval Kristus. Kristus věděl, že je musí ovládnout nové myšlení a nové pohnutky, že se musí řídit novými zásadami; Jeho životem a smrtí nabudou nové představy o lásce. Příkaz, aby se navzájem milovali, dostal ve světle Kristova sebeobětování nový význam. Veškeré dílo milosti je ustavičnou službou lásky, odříkavého a obětavého úsilí. V každé hodině Kristova pobytu na zemi prýštila z Něho láska Boží v nezadržitelných proudech. Všichni, kdož jsou prodchnuti Duchem Kristovým, budou milovat tak, jak miloval On. Veškeré jejich jednání s druhými bude pronikat táž zásada, již byl proniknut Kristus. LHU 298.2

Tato láska je důkazem jejich učednictví. *„Po tomť poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“ (J 13,35)* Jsou-li lidé navzájem spojeni ne násilím nebo sobeckými zájmy, ale láskou, dokazují tím, že na ně působí vliv, který je nad veškerým lidským vlivem. Všude, kde se vyskytne, je tato jednota důkazem, že v lidech se obnovuje obraz Boží a že se uplatňuje nová zásada života. Je důkazem, že v božskosti je síla, která dovede čelit nadpřirozeným mocnostem zla a že milost Boží si dovede podmanit sobectví, jež je přirozenému srdci vrozeno. LHU 298.3

Tato láska, která se projeví v církvi jistě vyvolá hněv satana. Kristus nesliboval svým učedníkům snadnou cestu. *„Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť mne prve než vás v nenávisti měl. Byste byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protož vás svět nenávidí. Pamatujte na tu řeč, kterouž jsem já mluvil vám: Nenít služebník větší nežli pán Jeho. Poněvadž se mně protivili, i vámť se protiviti budou; poněvadž řeči mé šetřili, i vaši šetřiti budou. Ale toto všecko učiní vám pro jméno mé; nebo neznají toho, kterýž mne poslal.“* Evangelium je třeba šířit odvážně a nebojácně, i v protivenství a v nebezpečnosti, i za hrozby ztrát a utrpení. Ti však, kdož tak činí, krácejí ve šlépějích svého Mistra. – DA 677, 678 LHU 298.4

Skrytá modlitba a studium Bible

„Mnohoť může modlitba spravedlivého opravdová.“ (Jk 5,16b) LHU 299.1

Boží církev se skládá z malých a velkých nádob. ... Bůh nečeká, že nejmenší nádoby pojmu tolik, kolik velké. Očekává vrácení podle toho, co kdo má a ne co nemá. Konejte dobře ze své strany a Bůh přijme vaše snahy. Plňte úkol, který je od vás vyžadován, konejte jej poctivě a vaše práce bude Bohem zcela přijata. Ve svém přání vykonat něco velikého nepřehlédněte mnoho skromných úkolů, jež vás očekávají. LHU 299.2

Buďte opatrní, aby jste nezanedbali skrytou modlitbu a studium Slova Božího. Jsou vaší zbraní v boji proti tomu, který brání vašemu postupu na cestě k nebesům. První zanedbání modlitby a studia Bible činí snazším další. První odporování působení Ducha připravuje cestu ke druhému vzdoru. Tak se zatvrzuje srdce a otupuje svědomí. LHU 299.3

Naopak každé vzdorování pokušení činí další vzdorování snazším. Každé vzdání se sebe činí další sebezapření lehčí. Každé získané vítězství připravuje cestu k vítězství novému. Každé vzdorování pokušení, každé sebezapření a vítězství nad hříchem jsou semenem, zasetým pro věčný život. Každý nezištný čin ještě více upevňuje duchovnost. Nikdo se nemůže pokusit být podobný Kristu, jestliže při tom neroste duchovně a nestává se užitečnějším a odevzdaným. LHU 299.4

Pán ocení každé úsilí, které vynaložíte k dosažení Jeho ideálu. Když uděláte chyby, upadnete do hříchu, nemyslete si, že se nemůžete modlit, že jste nehodni jít k Pánu. *„Synáčkové moji, totot' vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, přímlovci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“* On vztahuje ruku ke zbloudilému synu a touží jej přivítat. Jděte k Němu a řekněte Mu o svých chybách a nedostatcích. Proste Jej, aby vás podepřel pro nový boj. On vás nikdy nerozčaruje, nikdy nezneužije vaší důvěry. LHU 299.5

Setkáte se se zkouškami. Takovým způsobem Pán opracovává váš charakter. Nereptejte. Stěžováním si zkoušku činíte ještě těžší. Oslavte Boha radostnou poslušností. Neste břímě s trpělivostí. A třebaže je ve vašem případě dopouštěno nespravedlnosti, uchovejte si v srdci Boží lásku. ... LHU 299.6

V tichosti a doufání je vaše síla. Kristus zná sílu pokušení i vaše možnosti mu vzdorovat. Jeho ruka je vždy vztažena se soucitem a něžností ke každému trpícímu dítěti. Pokoušeným a trpícím praví: „Dítě, za které jsem trpěl a zemřel, copak je možné, aby jsi mi nedůvěřovalo?“ *„Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.“* (Dt 33,25) – YI June 26, 1902 LHU 299.7

Pravda zvítězí

„...neboť jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.“ (J 14,30) LHU 300.1

Jako Vykupitel světa se Kristus stále setkával se zdánlivým neúspěchem. Zdálo se, že On, posel milosti našemu světu, koná jen málo z toho, co toužil vykonat pro povznesení a spásu lidstva. Satanské vlivy neustále působily, aby mařily Jeho úsilí. Kristus však nezmalomyslněl. Skrze proroka Izaiáše praví: *„Nadarmo jsem pracoval... marně sílu svou jsem strávil. Ale však soud můj jestiť u Hospodina, a práce má u Boha mého... Byť pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám před očima Hospodinovými; nebo Bůh můj jest síla má.“* Právě Kristovi bylo dáno zaslíbení: *„Toto praví Hospodin... Nadto ostříhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, abys utvrdil zemi, a v dědictví uvedl dědictví zpuštěná; Abys řekl vězňům: Vyjděte, těm, kteříž jsou ve tmách: Zjevte se... Nebudou lačněti ani žízni, nebude na ně bít horko ani slunce; nebo slitovník jejich zprovodí je, a podle pramenů vod povede je.“* (Iz 49,4.5.7-10) LHU 300.2

O tato slova se opíral Ježíš a nedal satanovi možnost, aby je mohl využít ke svému prospěchu. Když měl Kristus před sebou poslední kroky na cestě svého ponížení, když Mu srdce svíral nejhlubší smutek, pravil svým učedníkům. *„Neboť jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně“; „kníže tohoto světa již jest odsouzeno“* a *„nyní... vyvrženo bude ven.“* (J 14,30; 16,11; 12,31) Pro rockým zrakem viděl Kristus výjevy, které se odehrávají při Jeho posledním zápase. Věděl, že až zvolá: *„Dokonáno jest!“*, budou jásat celá nebesa. V Jeho sluch dolehla vzdálená hudba a vítězoslavné volání v nebeských dvorech. Věděl, že tehdy zazní umíráček satanovy vlády a že jméno Kristovo bude hlášáno po všech světech celého vesmíru. LHU 300.3

Kristus se radoval, že může pro své následovníky učinit více, než oč Ho mohou žádat nebo nač mohou pomyslit. Mluvil s jistotou, protože věděl, že všemohoucí rozhodnutí bylo učiněno dříve než, byl stvořen svět. Věděl, že pravda vyzbrojená všemohoucností Ducha svatého zvítězí v boji se zlem a že krví potřísněná korouhev vítězně zavlaje nad Jeho následovníky. Věděl, že život Jeho věrných učedníků se bude podobat Jeho životu, bude nepřetržitou řadou vítězství, jež se sice na zemi nebudou pokládat za vítězství, ale na věčnosti budou za taková uznána. – DA 678-679 LHU 300.4

Je nevyhnutelná rozhodná reforma

„Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, jenž mne poslal, máť život věčný.“ (J 5,24) LHU 301.1

Právě tolik, kolik dovolujete pýše žít ve svém srdci, se nebude dostávat síly k vaší práci. Léta může být hýčkán duch pýchy a touha po přednosti. Satanu to nahrává a Bůh je tím hanoben. Pán volá k rozhodné reformě. ... Necht' (opravdu obrácená duše) obnoví svou smlouvu s Bohem a Bůh obnoví svou smlouvu s ní. ... Necht' andělé i lidé vidí, že Bůh odpouští hříchy. Ve sborech adventistů sedmého dne se má projevit neobyčejná moc Páně. Členové církve mají znovu zakusit obrácení, aby mohli jako Boží svědkové svědčit o autoritativní moci pravdy, jež osvěcuje duši. Církev musí být obnovena, očištěna a posvěcena, jinak na její členy dopadne Boží hněv s daleko větší silou než na lidi, jež se nikdy nenazývali věřícími. LHU 301.2

Ti, kdož jsou posvěceni pravdou ukážou, že pravda vykonala změnu v jejich životě a že je připravuje k přenesení na nebesa. Ale zatím pýcha, závist a podezírání převládají v životě. Kristus neovládá srdce. V duši není Jeho láska. V životě těch, jež jsou účastníky božské přirozenosti dochází ke křižování povýšeného, pyšného ducha, vedoucího k sebevyvyšování. Místo něho se tam uhostí Boží Duch a v životě se budou ukazovat plody Ducha. Tím, že mají Kristovu mysl, demonstrují Jeho následovníci požehnané rysy Jeho charakteru. LHU 301.3

Nic menšího neučiní lidi příjemnými Bohu a neobdaří je čistým, svatým charakterem, který musí vlastnit všichni, jež budou v nebesích. Jakmile se člověk oblékne v Krista, v jeho náladě, slovech i činech budou vidět změny, jež se v něm odehrály. Jeho duši obklopuje nebeské ovzduší, neboť v ní přebývá Kristus. LHU 301.4

„Amen, amen pravím vám“ – prohlásil Kristus, – „kdož věří ve mne, máť život věčný.“ (J 6,47) Ó, jak málo je těch, kteří jeví známky tohoto života! Lidé říkají, že věří nejsvětější pravdě, která byla jednou dána svatým, a přesto svým životem zneuctívají Boha. *„Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den. Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm.“ (verše 54-56)* Máme žít v bázni Boží a v Jeho lásce. Bůh je nade vším a On spolupracuje s těmi, jež zjevují Krista ve svém životě a charakteru, jež jsou dobrotiví, pozorní a sebezapíraví. Kristus praví: *„Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ (Mt 16,24) – Letter 63, 1903 LHU 301.5*

Ustanovení křtu

„Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.“ (Ř 6,4) LHU 302.1

Ustanovení křtu a večeře Páně jsou dva mohutné pilíře. ... Těmto ustanovením vtiskl Kristus jméno pravého Boha. LHU 302.2

Kristus ustanovil křest jako znamení vstupu do Jeho duchovního království. Učinil jej trvalou podmínkou, kterou musí vyplnit všichni, kteří se nacházejí pod autoritou Otce, Syna a Ducha svatého a chtěli by být uznáni. Dříve než člověk může, najde v církvi svůj domov, dříve, než překročí práh duchovního království Božího má dostat pečeť božského jména: *„Hospodin spravedlnost naše.“* (Jr 23,6) LHU 302.3

Křest je nejslavnostnější zřeknutí se světa. Kdo je pokřtěn v trojí jméno Otce, Syna a Ducha svatého, veřejně prohlašuje..., že opustil satanovu službu a stal se členem královské rodiny, dítětem nebeského krále. Uposlechl rozkazu: *„A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte.“* Na nich se splnilo zaslíbení: *„A budu vám za otce a vy mi budete za syny a dcery, praví Pán všemohoucí.“* (2 K 6,17.18) ... LHU 302.4

Zásady křesťanského života se musí objasnit těm, kteří teprve nedávno došli k pravdě. Nikdo se nemůže spoléhat na vyznání víry, jako důkaz toho, že má záchranné spojení s Kristem. Nemáme jen říkat: „věřím“, nýbrž pravdu prožívat. Ve shodě našich slov, našeho chování a našich srdcí s vůlí Boží dokazujeme své spojení s Ním. Vždycky, když se někdo odřekne hříchu, jenž je přestoupení zákona, bude jeho život uveden ve shodu se zákonem a k úplné poslušnosti. To je práce Ducha svatého. Když se světlo Slova pečlivě studuje, tu hlasy svědomí a úsilí Ducha v srdci vyvolávají pravou lásku ke Kristu, který se vydal jako dokonalá oběť, aby vykoupil celého člověka s tělem, duší a duchem. Láska se projevuje v poslušnosti. Mezní čára mezi těmi, kteří milují Boha a zachovávají Jeho nařízení, bude jasná a zřetelná. LHU 302.5

Věrní křesťanští muži a ženy by se měli neustále snažit přivést viníka k jasnému poznání spravedlnosti v Kristu Ježíši. ... Nesmí zanedbávat věrné, jemné a láskyplné poučení, jež je pro novokřtěnce tak významné, aby se nekonala polovičatá práce. Od samého počátku má být zkušenost poznání správnou. ... Když se spojí s věrnými, kteří Boha milují a bojí se Ho, obdrží sílu. – 6T 91-93 LHU 302.6

Požehnání sobotní bohoslužby

„Neopouštějíte společného shromáždění svého, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje.“ (Žd 10,25) LHU 303.1

Přinášejte Bohu v Jeho svatý den své nejvybranější dary. Zasvěťte Mu celý vnitřní život ke svaté službě. ... LHU 303.2

Každý ať myslí na to, že on sám musí mít díl na tom, aby se sobotní shromáždění utvářelo tak přitažlivým, jak je jen možné. Neměli bychom se scházet jen ze zvyku, ale abychom si vyměnili myšlenky, vyprávěli denní zkušenosti, vyjádřili svůj dík a upřímnou touhu po božském osvícení, abychom poznali Boha a Toho, kterého poslal, Ježíše Krista. Výměna myšlenek o Kristu nás posílí pro zkoušky a životní boje. Ať si nikdo nemyslí, že je křesťanem a může být sám. Každý jednotlivec je částí velikého lidstva a zkušenost jednotlivce bude dalekosáhle určena zkušeností jeho bližních. LHU 303.3

Nedostáváme ani stý díl požehnání, které by nám měla poskytnout bohoslužba ve shromáždění. Naše vnímavost se musí zbystřit. Vzájemné společenství by nás mělo radostně naladit. Proč nezahojí naše srdce láskou k Bohu při naději, kterou máme? LHU 303.4

Do každého shromáždění si musíme brát s sebou oživující vědomí, že Bůh a Jeho andělé jsou přítomni a se všemi skutečně věřícími spolupracují. Při vstupu na místo shromáždění prostě Pána, aby odstranil všechno zlé z vašeho srdce. Přinášejte do Jeho domu jen to, čemu může žehnat. Ohýbejte svá kolena před Bohem v Jeho chrámu a posvěťte Mu Jeho vlastnictví, které získal krví Kristovou. Modlete se, aby hlasatelem slova mohla proudit dolů hojná požehnání. Dychtěte vážně, abyste sami byli účastni tohoto požehnání. LHU 303.5

Bůh bude bohatě žehnat všem, kteří se správně připraví na pobožnost. Oni pochopí, co to znamená mít svědectví Ducha, neboť oni přijali Krista skrze víru. LHU 303.6

Shromažďovací místnost může mít opravdu chudý vzhled, proto ale nebude Bohem méně uznána. Kdo vzývá Boha v duchu a v pravdě a ve svaté okrase, tomu je modlitebna jako brána k nebi. I když je přítomno jen málo věřících, v očích Božích jsou přece velmi vzácní. Sekyra, kladivo a dláto soužení jsou vedeny obrátnou rukou. Bůh nepoužije nástrojů, aby zničil, ale aby každého člověka dokonale přestavěl. – 6T 361-363 LHU 303.7

Uznáváme Boží vlastnictví

„Za lepší sobě pokládám zákon úst tvých, nežli na tisíce zlata a stříbra.“ (Ž 119,72) LHU 304.1

Slova žalmistova: *„Za lepší sobě pokládám zákon úst tvých, nežli mnoho tisíců zlata a stříbra“* je pravdou i z jiného, než náboženského hlediska. Stanoví konečnou pravdu, jež je též uznávána v obchodním světě. Právě nyní, v čase vášnivě honby za peněžními zisky, kdy soutěž je tak tvrdá a způsoby bezohledné, je nadále všeobecně uznáváno, že pro vstup mladého člověka do života znamená nezávislost, pilnost, střídmost, čistota a spořivost lepší základ, než velká suma peněz. ... LHU 304.2

To, co tvoří základ obchodní nezávislosti a opravdového úspěchu je uznání Božího vlastnictví. Stvořitel všech věcí je jejich původním majitelem a my jsme pouhými Jeho služebníky. Co máme, je pouze úvěr od Něho, úvěr, který má být obhospodařován dle Jeho směrnic. LHU 304.3

Takový je závazek, který spočívá na každé lidské bytosti a který má co činit s celou oblastí lidské činnosti. Nezáleží na tom, zdali to uznáváme nebo ne; jsme pouze služebníky obdaření od Boha nadáním a schopnostmi a postaveni do světa k vykonávání díla Jím určeného. LHU 304.4

Každému člověku je dána *„jeho práce“* (Mk 13,34), dílo, pro které ho určují jeho schopnosti a jehož výsledkem bude největší dobro pro něho a jeho bližní a nejvyšší čest pro Boha samotného. LHU 304.5

Takto se stává náš obchod nebo naše povolání částí velkého plánu a to tak dlouho, pokud je provozováno v souhlase s Jeho vůlí; za výsledky je zodpovědný On sám. *„Božit' jsme zajisté pomocníci.“* (1 K 3,9) A naším podílem je jen pohotová povinnost k Jeho pokynům. Neznamená to jenom úzkostnou péči, ale i pilnost, věrnost, pečlivost, spořivost, obezřetnost, které mají býti probuzeny k živé činnosti a každá schopnost má být cvičena až ke svým nejvyšším možnostem. Avšak nejsme závislí jen na úspěšném výsledku svého úsilí, ale na zaslíbení Božím. Slovo, které živilo v poušti Izraele a Eliáše v době hladu má tu samou moc i dnes. *„Nepečujež tedy říkající: Co budeme jísti? aneb, co budeme píti?“* (Mt 6,31) ... LHU 304.6

Ten, který dal lidem moc k získávání bohatství, spojil s darem také závazek. Ze všeho, co přijmeme, požaduje určitou částku. Desátek je Páně. ... *„Snete všechny desátky do obilnice“* (Mal 3,10) je Boží příkazání. Není to žádná výzva ke vděčnosti nebo k štedrosti, ale věc samozřejmé poctivosti. Desátek je Páně; a On nás vyzývá, abychom Mu vrátili to, co je Jeho vlastnictvím. LHU 304.7

„Dále pak vyhledává se při šafářích, aby každý věrný nalezen byl.“ (1 K 4,2) Je-li poctivost podstatnou zásadou obchodního života, nemáme-liž uznat i náš závazek k Bohu, kterému jsou podřízeny všechny ostatní? – Ed 137-139 LHU 304.8

Nehynoucí krása

„Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v zpletání vlasů, a províjení zlatem, aneb v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest.“ (1 Pt 3,3.4) LHU 305.1

Čisté náboženství Ježíšovo vyžaduje od svých následovníků prostotu přirozené krásy, zjemnění přirozené povahy a vznešenou, nikoli povrchní a zdánlivou čistotu. ... LHU 305.2

Náboženství Písma nemá v sobě nic, co by mohlo nějak urážet i ty nejjemnější lidské city. Ve všech svých nárocích a požadavcích je tak čisté, jako Boží charakter a tak vznešené, jako Jeho trůn. LHU 305.3

Vykupitel světa nás vyrval před pýchou života, ne však před jeho přirozeným půvabem a krásou. Poukázal na zářivou krásu polních květů a na lilie v jejich neposkvřené čistotě... LHU 305.4

Milá mládeži, máte sklon řídit se módou a nosit na parádu tretky, zlato a bižuterii. Pro druhé to nebude doporučením vašeho náboženství a pravdy, kterou vyznáváte. ... Jednoduchý, prostý a nenápadný oděv bude dobrým doporučením našich mladých sester. Prostým zevnějškem a dobrým chováním bude vaše světlo svítit jako nikdy jindy. Můžete tak vždy všem dokázat, že časné věci ceníte správně – v poměru k věcem věčným. LHU 305.5

Nyní máte skvělou příležitost formovat čistou a svatou povahu pro nebesa. Nemůžete si dovolit promarnit tyto převzácné chvíle na zbytečné ozdoby a přepychovou úpravu zevnějšku na úkor vnitřní ozdoby. ... LHU 305.6

Bůh, který stvořil všechno milé a krásné, na čemkoli oko spočine, je milovníkem krásy. Ukazuje vám, jak si cení pravou krásu. Ozdoba pokorného a tichého ducha má podle Něj velikou cenu. Nebudeme vážně usilovat, abychom získali, co Bůh pokládá za vzácnější než drahý oděv, perly nebo zlato? Vnitřní ozdoba, krása, tichost a duch souladu s nebeskými anděly nezmenšuje pravou důstojnost charakteru a nesnižuje naši oblibu ve světě. LHU 305.7

Náboženství čisté a neposkvřené zušlechťuje věřícího. U pravého křesťana vždy najdete příznačnou radost, svatou, šťastnou důvěru v Boha, podřízenost Jeho prozřetelnému vedení, které osvěžuje duši. Boží láska se u pravého křesťana snoubí s prostotou. Předmětem obdivu je přirozená krása. Při pohledu na nádheru okolní přírody povznáší k Tvůrci všeho krásného. Všechna Boží díla mluví, zvelebují Jeho moc a vyvyšují Jeho moudrost. Všechno stvořené má v sobě kouzlo, které zámá dítko Boží, tříbí jeho vkus pro vzácné důkazy Boží lásky, převyšující všechnu lidskou dovednost. – 3T 375-377 LHU 305.8

Kořen i ovoce

„Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neb on o mně psal.“ (J 5,46) LHU 306.1

Boží slovo zahrnuje Písma Starého i Nového Zákona. Jedno není bez druhého úplné. Kristus prohlásil, že pravdy Starého Zákona jsou právě tak důležité jako pravdy Nového Zákona. Pán Ježíš byl Vykupitelem člověka na počátku světa stejně, jako je jím dnes. Dříve než se Boží Syn narodil jako člověk a než přišel na náš svět, hlásali poselství evangelia Adam, Set, Enoch, Metuzalém a Noe. Abraham šířil Boží poselství v Kanaánu a Lot v Sodomě. V každém dalším pokolení ohlašovali Boží mluvčí příchod Mesiáše. ... LHU 306.2

Proroci předpověděli život, smrt a přimluvnou službu Ježíše Krista. Apoštolové svědčili, že se to naplnilo. Měli kázat o ponížení, čistotě, svatosti a neskonale lásce Pána Ježíše. Aby mohli kázat evangelium v plnosti, museli zvěstovat nejen život a učení Spasitele, ale také všechno, co o něm předpověděli proroci Starého Zákona a jak je představovala obětní služba. ... LHU 306.3

V každé době se pravda nově rozvíjí, pro každou generaci Bůh zdůrazňuje určité hledisko pravdy. Všechny staré pravdy jsou důležité. Nová pravda není nezávislá na staré, je pouze její novou formou. Novým pravdám můžeme porozumět jen tehdy, jestliže jsme pochopili staré. Když chtěl Ježíš Kristus vysvětlit pravdu o vzkříšení, začal *„a počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všechna ta písmata, kteráž o něm byla“* (L 24,27). Světlo, které nově zazáří při vysvětlování pravdy, osvítlí starou pravdu. Kdo zavrhuje nebo opomíná novou pravdu, dokazuje, že vlastně nepřijal ani starou. Ztrácí pro něho životodárnou sílu a stává se jen neživou formou. LHU 306.4

Někteří lidé tvrdí, že věří pravdám Starého Zákona a učí jim, přitom však zavrhnou Nový Zákon. Jestliže odmítají přijmout učení Ježíše Krista, dokazují, že nevěří ani tomu, co řekli patriarchové a proroci. ... LHU 306.5

Tím, že zavrhnou Starý Zákon, zavrhnou ve skutečnosti i Nový, neboť oba jsou částí nedělitelného celku. Nikdo nemůže pravdivě představovat Boží zákon bez evangelia ani evangelium bez zákona. Zákon je ztělesněné evangelium a evangelium je vysvětlený zákon. Zákon je kořenem, evangelium vonným květem a plodem, které zákon přináší. LHU 306.6

Starý Zákon osvětluje Nový a Nový Zákon osvětluje Starý. Každý z nich zjevuje Boží slávu v Kristu. Oba obsahují pravdy, které tomu, kdo je opravdově hledá, budou stále zjevovat jejich nový, hlubší význam. – COL 126-128 LHU 306.7

Nabízí něco lepšího

„...*Aj, Beránek Boží...*“ (J 1,36) LHU 307.1

Dostat se k lidem, ať jsou kdekoli a v jakémkoliv stavu, a všemožným způsobem jim pomáhat – to je pravá služba. Takovým úsilím můžete získat srdce a otevřít si dveře k lidem, kteří jdou do zahynutí. LHU 307.2

Při vší své práci mějte na paměti, že jste zcela oddáni Kristu, že jste jedním z článků velkého plánu vykoupení. Z vašeho života má jako léčivý, životodárný proud prýštit Kristova láska. Snažíte-li se přitáhnout druhé do kruhu Boží lásky, musí čistota vašeho jazyka, nesobeckost vaší služby a radostný výraz vaší tváře podávat svědectví o síle Boží milosti. Poskytujte světu tak čistý a věrný obraz Boha, aby Ho lidé spatřili v Jeho kráse. LHU 307.3

Pokoušíme-li se napravovat jiné tím, že napadáme to, co pokládáme za zlozvyky, přináší to málo dobrého. Takové úsilí nadělá často víc škody než užitku. Ve svém rozhovoru se samařskou ženou Kristus nehaněl Jákobovu studnu, nýbrž mluvil o něčem lepším. „*Kdybys znala, co dává Bůh,*“ pravil, „*a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.*“ (J 4,10) Ježíš obrátil rozhovor k pokladu, který měl, a nabídl ženě něco lepšího, než měla ona, totiž živou vodu, radost a naději evangelia. LHU 307.4

To je názorný příklad toho, jak máme pracovat. Musíme lidem nabídnout něco lepšího, než co mají. Musíme jim nabídnout Kristův pokoj, který přesahuje všechno chápání. Musíme jim vyprávět o svatém Božím zákonu, který je vyjádřením Boží povahy a který představuje to, čím se mají podle Božího přání stát i oni. Ukazujme jim, jak nekonečně lepší je nehynoucí sláva nebes než prchavé radosti a zábavy světa. Vyprávějme jim o svobodě a odpočinku, které lze nalézt ve Spasiteli. Kristus řekl: „*Kdo by se napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit na věky.*“ (J 4,14) LHU 307.5

Vyzdvihuj Ježíše a volej: „*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.*“ (J 1,29) Jen On může uspokojit touhu srdce a dát nám pokoj. LHU 307.6

Reformátoři by měli být nejnesobečtějšími, nejmlaskavějšími a nejzdvořilejšími lidmi na světě. V jejich životě by měla být vidět opravdová laskavost a nesobecké skutky. ... LHU 307.7

Kristovi učedníci mají zjevovat ducha, který vládne v nebi. ... I ti nejskromnější pracovníci, spolupracují-li s Kristem, jsou schopni se dotknout strun života druhých lidí, jejichž zvuk bude slyšet až na druhém konci světa a bude znít nekonečnými věky. – MH 156-159 LHU 307.8

V očekávání úrody

„Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil, stůjte...“ (Ga 5,1) LHU 308.1

Pán má své zástupce ve všech církvích. Tito lidé nedostali zvláštní zkušební pravdy pro poslední dny za okolností, které by přesvědčily srdce a mysl, a proto zadržením světla nepřetrhli své spojení s Bohem. Jsou mnozí, kteří věrně kráčeli ve světle, které osvěcovalo jejich stezku. Oni hlídají po větším poznání cest a skutků Božích. Na celém světě jsou muži a ženy, kteří toužebně vyhlížejí k nebi. Duše toužící po světle, milosti a Duchu svatém, vysílají modlitby, slzy a úpěnlivé prosby k nebi. Mnozí jsou přímo na prahu království, čekají jen, aby byli obráceni. LHU 308.2

Tyto biblické pravdy jsou ve své prostotě předkládány duším jako Kristova naučení, ony postihují toto světlo a těší se z něho. Jejich zmatky mizí před světlem pravdy jako rosa před denním sluncem. Jejich chápání biblické pravdy je umocněno a dostává se jim Božího vedení v Kristu, ukazujícího jim hloubku, šířku a výšku božského duchovního tajemství, jaké dříve nepoznali a které nemůže být vysvětleno, ale pouze dáno za příklad charakterem podobným Kristu. LHU 308.3

Mnozí, kteří nepatří do žádné církve a kteří se zdánlivě naprosto nezajímají o Boží přikázání, nejsou ve svém srdci tak lhostejní, jak se zdají být. I ti největší náboženští protivníci mají chvíle, kdy se v nich ozývá touha po něčem, co nemají. V každém městě a městečku jsou celé zástupy těch, jež se nezúčastňují žádné bohoslužby. Mnozí z nich jsou přitaženi na stanová shromáždění. Přichází mnoho otroků hříchů, bezmocné oběti zlých návyků. Mnoho z nich se přesvědčí a obrátí se, když se chopí vírou Božího zaslíbení o odpuštění svých hříchů, pouta zvyku se zlomí, opustí své hříšné choutky, stávají se svobodnými v Kristu Ježíši a těší se ve svobodě synů Božích. – 6T 70-71 LHU 308.4

Toto dílo si od vás vyžaduje bdělou péči o duše ve vědomí, že za ně musíte vydat počet. ... Ve vašem díle bude zjevná vůně Kristovy lásky. Ten, který dal svůj život za život světa, bude spolu s nesobeckým pracovníkem působit na lidské srdce. ... LHU 308.5

Těsněji se přibližte k lidem v osobním úsilí. Učte je, že láska Boží musí proniknout do svatyně soukromého života. ... Ztraťte ze zřetele vlastní já. ... Pracujte tak, jako byste viděli Toho, který vám je po pravici, ochotný dát svůj úspěch a všemohoucí moc v každé potřebě. Pán je vaším rádcem, vaším vůdcem, původcem vašeho spasení. Jde před vámi, vítězí a zvítězí. – 6T 75, 76 LHU 308.6

Poselství třetího anděla

„Ale moudrost, kteráž jest s hůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství.“ (Jk 3,17) LHU 309.1

Poselství třetího anděla je bezchybné. Můžete se s absolutní jistotou spolehnout na velkolepé, zušlechťující pravdy, spojené s tímto poselstvím. Pracujte rozumně, povzbuzujte projevy víry a zdravého úsudku, aby všichni mohli být spojeni pouty křesťanského přátelství a lásky. ... LHU 309.2

„Ale moudrost, kteráž jest s hůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.“ (Jk 3,17.18) LHU 309.3

Zde obsažený princip spočívá ve skutečném růstu křesťanského náboženství. Tato slova Písma se budou naplňovat zvláště na těch, jež rozšiřují slavnostní poselství hynoucímu světu. A třebaže mají různé temperamenty a sklony, budou jednotní ve všech duchovních věcech. Budou mluvit jedno. Budou konat jedno dílo. Budou jedno v Kristu. ... LHU 309.4

Nikdo si nemá myslet, že jeho práce je bezchybná, že jeho myšlenky jsou mimo všechnu kritiku a že může jít svou cestou bez ohledu na názor jiných lidí, se kterými spolupracuje. Když si myslíme, že víme všechno, co je zapotřebí vědět, nacházíme se v takovém stavu, že nás Bůh nemůže použít. Poselství třetího anděla není omezeným poselstvím. Obsahuje vše a my máme být podle možností jednotní v tom, jak je odkrýváme světu. LHU 309.5

Člověk se mýlí, ale poselství je bezchybné. Do souladu s ním je zapotřebí uvést vše ostatní. Má ústřední postavení, jím mají být sjednocena všechna srdce. Můžeme trvat na něčem neexistujícím a držet se toho, ale sílu v tom nenalezneme. Poselství má připravit lidi k tomu, aby obstáli v poslední velký den a sjednotili se s nebesy. Nikdo si nemá myslet, že už není tak důležité, jestli je jednotný s bratřími nebo ne, protože ti, kdož se neučí žít v souladu zde, se nikdy nesjednotí s nebesy. ... LHU 309.6

Někteří lidé jsou natolik sebejistí, že je to vede k tomu, že si více cení vlastního úsudku a ignorují úsudek bratří. Když tak jednají, často nemohou obdržet větší poznání, jež jim Bůh touží dát... Nauka i plány mají být kontrolovány zákonem a svědectvím. Nikdy se nemáme považovat za příliš samostatné, abychom poučovali jeden druhého. – HS 122-125 LHU 309.7

V třetím andělském poselství je důležité nepustit ze zřetele střed pozornosti – Krista. ... Hříšník má vzhlížet na Golgotu a s prostou vírou malého dítěte spoléhat na Kristovy zásluhy, přijímat Jeho spravedlnost a věřit v Jeho milost. – Ev 184, 185 LHU 309.8

Semkněte se těsně, semkněte se těsně!

„A že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých. Ale kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.“ (Mt 24,12.13) *LHU 310.1*

V těchto posledních dnech si Bůh vyvolil lid a učinil ho strážcem svého zákona. Tento lid bude vždycky muset plnit nepříjemný úkol. *„Znám skutky tvé a práci tvou i trpělivost tvou a že nemůžeš trpět hřích a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou a shledal je, že jsou lháři. A snášel jsi a trpělivost máš a pro jméno mé pracoval a neustal.“* (Zj 2,2.3) Bude to vyžadovat mnoho péče a neustálé námahy, chránit církev před zlem. Přísné, nestranné kázně musí se užít, neboť mnozí, kteří jsou jen zdánlivě zbožní, budou se pokoušet rozvrátit víru druhých a budou vesměs pracovat, aby se sami vyvýšili. *LHU 310.2*

Pán Ježíš na hoře Olivetské zřetelně prohlásil: *„A že rozmnožena bude nepravost, ustydneť láska mnohých.“* Mluví o lidech, kteří padli ve velké duchovní pýše. Necht' taková slova jako tato vniknou do srdcí s vážnou očisťující silou. Kde je horlivost a oddanost Bohu, jež odpovídají velikosti pravdy, k níž se přiznáváme? Láska k světu nebo k nějakému oblíbenému hříchu odvykly srdce od lásky k modlitbě, od uvažování o svatých věcech. Pořadí bohoslužebných forem se zachovává, avšak kde je láska Ježíšova? Duchovní stanovisko odumírá. Tato strnulost, tento smutný úpadek má se stát trvalým stavem? Má se světlo pravdy kmitat a uhasnout v temnotě, protože nebylo oživeno olejem milosti? ... *LHU 310.3*

Přeceňování sebe a spokojenost se sebou usmrcují duchovní život. Je vyvyšováno „já“, mluví se o „já“. Ó, kdyby „já“ mohlo zemřít! Apoštol doznává: „Na každý den umírám.“ Když pyšná a vychloubačná spokojenost se sebou a tato pohodlná samospravedlnost vniknou do duše, nezůstane místa pro Ježíše. Jemu se nabídne podřadné místo, zatím co „já“ se nadýmá ke stále větší důležitosti a konečně naplní celý chrám duše. Z toho důvodu může Pán vykonat pro nás tak málo. Kdyby stavěl na našem úsilí, pak by si nástroj přivlastnil všechnu čest ze své vlastní chytrosti, ze své moudrosti a zdatnosti a sám by si blahopřál, jak to učinil onen farizeus: „Postím se dvakrát do týdne, desátky dávám ze všech věcí, kterými vládnu.“ Je-li náš život ukryt v Kristu, nebude naše „já“ tak často vystupovat do popředí... *LHU 310.4*

Účinnou a společnou práci budeme moci konat jen tehdy, když budeme pečlivě na to dbát, abychom plnili Mistrovovy rozkazy a nebudeme usilovat vtisknout práci svou vlastní pečeť nebo svou svéráznost. Anděl pravil: „Semkněte se těsně, semkněte se těsně!“ – 5T 538, 539 *LHU 310.5*

Každý sbor je školou

„Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti ssoužené v svobodu,“ (L 4,18) LHU 311.1

Když ve starých dobách dával Bůh svému lidu světlo, nepůsobil jen prostřednictvím jedné společenské třídy. Daniel byl šlechticem z Judeje. Izaiáš pocházel rovněž z královského rodu. David byl mladým pastýřem ovcí, Amos pastevcem, Zachariáš zajatcem z Babylona a Elizeus rolníkem. Pán vybral za své zástupce proroky a knížíata, lidi vznešeného i nízkého původu, a učil je pravdám, které měly být předány světu. ... LHU 311.2

Každý sbor by se měl stát výcvikovým střediskem, v němž by se vychovávali křesťanští pracovníci. Jeho členové by měli dostat poučení, jak číst Bibli, jak vést třídy sobotní školy a jak v nich vyučovat, jak nejúčinněji pomáhat chudým, jak pečovat o nemocné a jak pracovat pro neobrácené. Měly by se pořádat zdravotnické kurzy, kurzy vaření a přednášky o různých oborech křesťanské služby. Nemělo by se jen vyučovat, ale měl by se provádět i praktický výcvik pod vedením zkušených instruktorů. Učitelé by měli jít příkladem v práci mezi lidmi a z jejich příkladu by se měli učit další, kteří se k nim připojí. Vlastní příklad má větší cenu než množství pouček. ... LHU 311.3

Jestliže lidé, které Bůh obdaroval velkým nadáním, použijí svých schopností k sobeckým cílům, budou po určité době zkoušky ponecháni, aby kráčeli svou cestou. Bůh použije jiné, kteří se nezdají být tak štědře obdarováni a kteří nemají tak velkou sebedůvěru, a učiní ze slabých silné, protože v Něho věří. Učiní pro ně to, co sami pro sebe udělat nedovedou. Bůh přijme službu nabízenou z celého srdce a sám doplní nedostatky. ... LHU 311.4

Tak jako obdaroval svým požehnáním zajatce na babylonském dvoře, dává i dnes moudrost a poznání těm, kdo pro Něj pracují. LHU 311.5

Lidé s malým školním vzděláním a nízkého společenského postavení dosahují někdy Kristovou milostí podivuhodných úspěchů v získávání lidí pro Boha. Tajemství jejich úspěchu tkví v jejich důvěře v Boha. Učí se každodenně od Toho, jenž je úžasný v radách a mocný v síle. LHU 311.6

Takové pracovníky je třeba povzbuzovat. Pán je přivádí do styku s lidmi, kteří mají výraznější schopnosti, aby vyvážili jejich nedostatky. Jejich schopnost poznat, co je třeba rychle udělat, jejich ochota pomoci těm, kteří to potřebují, a jejich laskavá slova a skutky otevírají dveře užitečnosti, které by jinak zůstaly zavřené. Přicházejí do užšího kontaktu s lidmi, kteří jsou v nesnázích, a přesvědčivost jejich slov má moc přivést mnoho zmalomyslněných k Bohu. Jejich práce je ukázkou toho, co by mohly konat tisíce dalších, jen kdyby chtěly. – MH 148-151 LHU 311.7

Velké reformační hnutí

„Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude.“ (2 K 9,6)

LHU 312.1

Když začneme chápat, co Kristova oběť vykonala pro záchranu hynoucího světa, budeme svědky mocného zápasu o záchranu duší. Kéž by všechny naše sbory mohly vidět a uvědomit si tu nekonečnou oběť Kristovu. LHU 312.2

V nočních viděních probíhaly přede mnou obrazy velikého reformačního hnutí mezi Božím lidem. Mnozí chválili Boha. Nemocní byli uzdravováni a konaly se i jiné divy. Bylo možno pozorovat ducha přimluvy jak se projevil před velikým dnem Velikonoc. Bylo vidět jak stovky a tisíce navštěvují rodiny a otvírají jim Boží Slovo. Srdce byla přesvědčena o moci Svatého Ducha a působil duch pravého obrácení. Na každé straně byly dveře otevřené pro zvěstování pravdy. Svět zdál se být osvěcen nebeským vlivem. Veliká požehnání přišla skrze pravý a pokorný lid Boží. Slyšela jsem hlasy díkůvzdání a chvály. ... LHU 312.3

Soudy Boží jsou na zemi a pod vlivem Svatého Ducha musíme nést varovné poselství, které nám On svěřil. Toto poselství musíme přinést rychle, řádek za řádkem, poučení za poučením, příkaz za příkazem. Lidé se brzo budou muset rozhodnout – a je naší povinností vidět, že jim byla dána příležitost pochopit pravdu, aby mohli zaujmout rozumné stanovisko na straně pravdy. Pán vyzývá svůj lid k práci – pracovat vážně a moudře – dokud čas zkoušky ještě trvá. LHU 312.4

Členové našich sborů by se měli více věnovat práci dům od domu, dávat biblické hodiny a šířit literaturu. Křesťanský charakter může být současně a plně formován pouze když si lidé pokládají za přednost bez sobeckých zájmů působit při zvěstování pravdy a podporovat Boží dílo i svými hmotnými prostředky. Musíme rozsévat při všech vodách, zakotvení v lásce Boží pracovat dokud je den a používat prostředků, které nám Pán dal a splnit každou povinnost, která se naskytne. Každou práci máme vykonat věrně; jakoukoliv oběť, kterou jsme povoláni přinést, máme přinést radostně. Když rozséváme při všech vodách uvidíme, že *„kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude“* (2 K 9,6). ... LHU 312.5

Pán mi představil dílo, které je třeba vykonat v našich městech. Věřící těchto měst mají pracovat na Božím díle v sousedství svých domovů. Mají pracovat klidně, pokorně a přinášet všude kam jdou ovzduší nebes. Jestliže sami budou v pozadí a budou vždy poukazovat na Krista, moc jejich vlivu bude citelná. – 9T 125-128 LHU 312.6

Vyvolený Boží lid

„Protož oblectež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost, snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.“ (Ko 3,12.13) LHU 313.1

Láska „*neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě*“. Ten, jehož srdce je proniknuto láskou, je naplněn zármutkem při poblouzení a slabosti jiných, raduje se však, když vítězí pravda, když mraky, které zastíňují čistou pověst kohokoli, jsou odstraněny, anebo když hříchy jsou vyznány a zlo je napraveno. LHU 313.2

„Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.“ Láska nejen snáší nedostatky jiných, ale je-li to nutné, radostně na sebe bere jakékoliv utrpení a nepohodu. Tato láska „nikdy nepadá“. Nikdy nemůže ztratit svou cenu, je přívlaskem nebes. Jako převzácný poklad bude doprovázet svého vlastníka branami Božího města. LHU 313.3

Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj. Neshoda a boj je satanovým dílem a ovocem hříchu. Chceme-li se jako lid těšit pokoji a lásce, musíme se vzdát svých hříchů, musíme žít v souladu s Bohem a budeme v souladu i jeden s druhým. Každý nechť se ptá sám sebe: vlastním lásku? Naučil jsem se dlouhoshovívavosti a laskavosti? Hřivny, vědomosti, výmluvnost bez této nebeské vlastnosti budou tak bezvýznamné, jako řinčící kov a hřmotící zvon. Žel, že tento převzácný poklad je tak málo doceněn, a že ho mnozí vyznavači tak málo hledají! ... LHU 313.4

Nechceme-li svou naději na nebeský život budovat na falešném základě, musíme přijmout Písmo jak je a věřit, že Pán myslí to, co říká. Nepožaduje od nás nic, k čemu nám nedá pomoc. Nebudeme mít žádnou výmluvu v den Hospodinův, pakliže nedosáhneme úrovně, kterou nám ukládá Jeho Slovo. LHU 313.5

Apoštol nás napomíná: *„Milování buď bez pokrytství; v ošklivosti mějte zlé, připojení jsouce k dobrému. Láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce, uctivostí se vespolek předcházejte.“* Pavel chce, abychom rozeznávali mezi čistou nesobeckou láskou, podnícenou Kristovým Duchem a bezvýznamnou, svůdnou záminkou, jíž oplývá svět. Tento nízký padělek svedl mnohé duše. Chtěl vymazat rozdíl mezi správným a nesprávným, souhlasit s přestupníkem místo toho, aby mu zjevil jeho poblouznění. Takové jednání nikdy není ovocem skutečného přátelství. Duch, který ho plodí, přebývá pouze v tělesném srdci. I když křesťan bude vždy laskavý, soucitný a odpouštějící, nikdy se nemůže smířit s hříchem. Bude nenávidět zlo a lnout k dobrému, i když bude muset obětovat společenství a přátelství s bezbožnými. Kristův Duch nás povede k nenávisti hříchu, i když jsme ochotni přinést jakoukoli oběť, abychom zachránili hříšníka. – 5T 169-171 LHU 313.6

V církvi je vždy svědectví

„Tváří v tvář mluvil Hospodin s vámi na té hoře z prostředku ohně.“ (Dt 5,4) LHU 314.1

Bůh nikdy nezanechal svou církev beze svědka. Ve všech pokušeních a zkouškách, v opozici a pronásledování, uprostřed mravní temnoty, kterou církev procházela, měl Bůh muže, které připravil, aby se chopili Jeho díla v různých místech a je šířili a zvelebovali. Skrze patriarchy a proroky zjevoval svou pravdu svému lidu. Kristus byl učitelem svého lidu v minulosti právě tak opravdově, jako jím byl, když přišel na svět oděn rouchem lidství. Tehdy skrýval svou slávu v lidské podobě, zjevoval se často svému lidu a mluvil s lidmi „tváří v tvář, jako mluví člověk s přítelem“. On, jejich neviditelný Vůdce, byl zahalen v ohnivém sloupu a v oblaku a mluvil ke svému lidu ústy Mojžíše. Hlas Boží bylo slyšet u proroků, které určil pro zvláštní dílo. Měli zvláštní poselství. Posílal je, aby znovu a znovu opakovali tatáž slova. Měl pro ně připravené poselství, které neodpovídalo způsobu a vůli lidí. Vkládal toto poselství v jejich ústa a přikázal jim je hlásat. Ujišťoval je, že jim Duch svatý dá výmluvnost. On, který znal lidské srdce, dal jim slova, kterými mohli zapůsobit na lid. ... LHU 314.2

Nikdy nebude v dějinách církve doba, kdy by mohli dělníci Boží složit ruce v klín a žít v pohodlí, říkající: „Všude je mír a bezpečnost.“ Neboť tehdy přijde náhlá zkáza. Vše může zdánlivě prospěšně postupovat, ale satan je bdělý a studuje jiný způsob útoku, v němž by mohl být úspěšnější. Boj bude ze satanovy strany stále úpornější, neboť je veden mocí zdola. V té míře, jak dílo Boží s posvěcenou a neodolatelnou energií pokračuje v upevňování korouhve Kristovy spravedlnosti a je vedeno mocí od trůnu Božího, stává se velký spor stále prudším a rozhodnějším. Mysl se řadí proti mysli, plány proti plánům, zásady nebeského původu proti zásadám satanovým. Pravda ve svých různých fázích bude stále v rozporu s bludem v jeho stále se měnící a vzrůstající formě, který by, bylo-li by možné, svedl i vyvolené. LHU 314.3

Naše dílo musí být dílem vážným. Nesmíme bojovat jako ti, kteří mlátí do vzduchu. Přisluhování, kazatelna a tisk vyžadují muže jako Kálef, jež pracují s odvahou, muže, jejichž oči jsou posvěcené, aby mohly poznat pravdu od bludu; jejichž uši jsou posvěceny, aby mohly zachytit slova věrného Svědka. – TM 404-407 LHU 314.4

Svět potřebuje jasných důkazů opravdového křesťanství. – TM 416 LHU 314.5

Církev zvítězí

„A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých.“ (Zj 15,3) LHU 315.1

Kristus ukládá církvi svatý úkol. Každý její člen by měl být nástrojem, jímž by Bůh mohl sdělovat světu poklady své milosti, nevyzpytatelné bohatství Kristovo. Nic si Spasitel nepřeje víc než mít pomocníky, kteří ukážou světu Jeho ducha a Jeho povahu. A není nic, čeho by svět tak potřeboval jako projevů Spasitelovy lásky v lidech. Celé nebe čeká na muže a ženy, skrze něž by Bůh mohl zjevovat sílu křesťanství. LHU 315.2

Církev je nástroj Boží k hlásání pravdy; Bůh ji zmocnil, aby konala zvláštní dílo. Bude-li věrná Bohu a bude-li poslušna všech Jeho příkázání, bude v ní přebývat hojnost božské milosti. Neupustí-li od své oddanosti, bude-li ctít Pána Boha Izraele, není moci, která by se mohla postavit proti ní. LHU 315.3

Horlivost pro Boha a pro Jeho věc podněcovala učedníky, aby svědčili o evangeliu s velkou přesvědčivostí. Neměla by táž horlivost rozněcovat v našich srdcích odhodlání vypravovat o spásné lásce, o Kristu, o Ukřižovaném? Je výsadou každého křesťana, aby se na příchod Spasitele nejen těšil, nýbrž jej urychloval. LHU 315.4

Kdyby se církev oděla rouchem Kristovy spravedlnosti a kdyby se odřekla všeho, co ji poutá ke světu, nastal by pro ni úsvit skvělého a slavného dne. Zaslíbení, jichž se jí dostalo od Boha, budou platit vždy. Bůh chce z církve učinit věčnou znamenitost, potěšení mnoha pokolení. Pravda, která obchází ty, kdož jí opovrhují a odmítají, zvítězí. I když se zdá, že její postup je někdy pomalý, nikdy se její pokrok nezastaví. Střetne-li se poselství Boží s odporem, propůjčí Bůh církvi novou sílu, aby mohla působit větším vlivem. Obdařena božskou silou, prorazí si cestu nejsilnějšími přehradami a zvítězí nad každou překážkou. LHU 315.5

Co udržovalo Syna Božího za Jeho života plného strastí a obětí? Viděl výsledky práce své duše a to Ho uspokojovalo. Pohlédl do věčnosti a spatřil štěstí těch, kdož skrze Jeho pokoru a ponížení získali odpuštění a věčný život. Jeho ucho slyšelo jásání vykoupených. Slyšel ty, za něž dal sebe jako výkupné, jak zpívají píseň Mojžíše a Beránka. ... LHU 315.6

Vírou smíme stanout na prahu věčného města a slyšet líbezná uvítání určené těm, kdož v tomto životě spolupracují s Kristem a pokládají si za čest trpět pro Něj. – AA 600, 601 LHU 315.7

Světlo pravdy

„Ale však pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho...“ (2 Tm 2,19) LHU 316.1

Sám Hospodin bude pracovat pro Izraele. Každý lživý jazyk bude umlčen. Andělé Boží zvrátí podobné podvodné plány, které byly připraveny. Satanovy opory nikdy nezvítězí. Vítězství bude doprovázet poselství třetího anděla. Tak jako Vůdce zástupů Hospodinových zbořil hradby Jericha, tak zvítězí i lid Boží zachováváním příkázání Páně a všichni protivníci budou poraženi. Necht' žádná duše si nestěžuje na služebníky Boží, kteří přišli, aby jim přinesli poselství z nebes. Nehleďte na nich chyby a neříkejte: „Jsou příliš přímí, mluví příliš přísně.“ Je možné, že mluví tvrdě, není toho však zapotřebí? Bůh způsobí, že posluchačům zalehnou uši, nebudou-li dbát Jeho hlasu nebo Jeho poselství. Obviní ty, kteří odporují Slovu Božímu. ... LHU 316.2

Každý sbor v naší zemi, jež měl veliké možnosti a výsady, ale nedbal jich, zakusí proces očišťování. Netrpí nedostatkem jasných důkazů. Věřící potřebují čistá a posvěcená srdce, která by shromazďovala a udržela všechno Bohem svěřené světlo a potom teprve budou moci chodit v tomto světle. LHU 316.3

Není zapotřebí, abychom říkali: „Nebezpečí posledních dnů se již brzy dostaví.“ Ona jsou již tady. Potřebujeme nyní meč Hospodinův, abychom odsekli všechny tělesné žádosti a vášně. Necht' tento meč vykoná mnohem více než dosud. ... LHU 316.4

Obracím se k lidu Božímu, majícímu dnes pevnou důvěru, k tomu lidu, který se nikdy neodloučí od víry, která byla jednou dána svatým, k tomu lidu, který stojí zpříma uprostřed mravní temnoty těchto dnů zkázy. Slovo Páně nám praví: *„Já plésati budu v Jeruzalémě a radovati se v lidu svém.“* (Iz 65,19) Copak zde nevidíme Otcovskou Boží lásku vyjádřenou k těm, kteří stojí pevně ve víře v spravedlnost? Nejužší příbuzenství je mezi Bohem a Jeho lidem. Nejsme jen předmětem Jeho ohleduplného milosrdenství, Jeho odpouštějící lásky, jsme víc než to. Pán se raduje nad svým lidem, má v něm zalíbení. Je jejich bezpečím. Ozdobí všechny, kteří Mu slouží celým srdcem a duchem svatosti. Odívá je spravedlností. Miluje ty, kteří plní Jeho vůli, kteří vyzařují Jeho obraz. Všichni praví a věrní jsou připodobňováni obrazu Jeho Syna. *„V jejich ústech není nalezena lest, neboť jsou bez úhony před trůnem Božím.“* – TM 410-415 LHU 316.5

Síla Boží, ne síla mého „já“

„...vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne.“ (2 Tim 1,12) LHU 317.1

Mnohým, kdož byli svědky mučednické smrti Pavla, byla jeho shovívavost k těm, kteří ho hodlají zavraždit, a jeho neochvějná víra v Krista vůní života k životu. ... LHU 317.2

Pavlův život byl až do poslední hodiny svědectvím pravdivosti slov, která Pavel zaslal Korintským: *„Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tent' jest se osvítil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás. Myť se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlceři; protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl.“ (2 K 4,6-10)* Jeho schopnost a výkonnost nebyla v něm, nýbrž v přítomnosti a působnosti božského Ducha, který naplňoval jeho nitro a podřizoval každou myšlenku vůli Kristově. Prorok praví: *„Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, neboť v tebe doufá.“ (Iz 26,3)* Nebeský pokoj, který vyzařoval z Pavlovy tváře, získal mnohé duše pro evangelium. LHU 317.3

Pavla provázelo ovzduší nebes. Všichni, kdož se s ním stýkali, pocíťovali vliv jeho jednoty s Kristem. To, že jeho vlastní život byl příkladem pravdy, již hlásal, dodávalo jeho kázání přesvědčivost. V tom je síla pravdy. Nestrojený, neúmýslný vliv svatého života je nejpřesvědčivějším kázáním, jež může křesťanství prospět víc než co jiného. Důkaz, i když je nevyvratitelný, může vzbudit jen odpor, avšak dobrý příklad má moc, jíž je zcela nemožné vzdorovat. ... Několika křesťanům, kteří ho provázeli na popraviště, chtěl dodat sílu a odvahu tím, že jim připomenul zaslíbení, jež byla dána těm, kdož jsou pronásledováni pro spravedlnost. Ujistil je, že se stane všechno, co Pán pravil o svých zkroušených věrných dítkách. ... Brzy skončí noc zkoušek a utrpení a pak nastane šťastné jitro pokoje a dokonalého dne. LHU 317.4

Apoštol očekává to veliké, co přijde potom, ne s nejistotou a se strachem, nýbrž s radostnou nadějí a toužebnými pocity. ... LHU 317.5

Vykoupen obětí Kristovou, očištěn od hříchu Kristovou krví a oděn Kristovou spravedlností, má Pavel svědectví o sobě, že jeho duše je vzácná v očích Spasitele. – AA 510-512 LHU 317.6

Kristova ostrážitost nikdy neslábne

„Andělu Efezské církve piš: Totoť praví ten, kterýž drží těch sedm hvězd v pravici své, kterýž se prochází uprostřed těch sedmi svícňů zlatých: Známt' skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou...“
(Zj 2,1.2) LHU 318.1

Tento biblický text dosvědčuje, že Kristova bdělost nikdy neochabuje. Kristus se nachází uprostřed sedmi zlatých svícňů a chodí od jedné církve k druhé, od jednoho sboru k druhému, od srdce k srdci. Kdyby byly svícny ponechány péči lidských bytostí, jak často by se plamen chvěl a zhasínal! Ale Bůh svou církev neponechal v rukou lidí. Kristus, který dal svůj život, aby všichni, kdož v Něho uvěří, nezahynuli, ale měli věčný život, je opatrovníkem domova, věrným a pravým Ochráncem nebeských příbytků. LHU 318.2

„Totoť praví ten, kterýž drží těch sedm hvězd v pravici své.“ Tato slova jsou řečena učitelům církve, těm, na které Bůh vložil velkou zodpovědnost. Kazatelé, kteří odhalují drahocennou Kristovu lásku, musí mít dobrý vliv. Nebeské hvězdy jsou pod Božím vedením. On je naplňuje světlem. Řídí je a ovládá jejich pohyb. Kdyby to nedělal, staly by se z nich padající hvězdy. Tak je to i s Jeho služebníky. Jsou pouze nástrojem v Jeho rukou a všechno dobré, co vykonají, je konáno díky Jeho síle. Skrze ně má zářit Boží světlo. Spasitel jim má být vším. Jestliže k Němu budou vzhlížet tak, jak On vzhlížel k Otcí, dá jim schopnost odrážet světu Jeho zář. LHU 318.3

Kristus chodí mezi svými církvemi po celé délce i šířce světa. Pečlivě sleduje, nachází-li se Jeho lid v takovém duchovním stavu, že rozšiřuje Jeho království. Ví, čím srdce může naplnit svatým olejem, aby jej předali jiným. Ti, jež poctivě plní Kristovo dílo když odhalují světu skutky a charakter Boha, plní Boží úmysl jež byl před ně postaven a Kristus se s nimi raduje. LHU 318.4

„Známt' skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou.“ Kristus zná minulost a zkušenost každého, kdo Jej přijímá. Říká svému lidu: *„Aj, na dlaních vyryl jsem tě.“* Pečlivě chrání ve své paměti každý projev lásky a pevnosti, jimi projevené. ... Kristus drží hvězdy ve své pravici a chce, aby svět zářil skrze ně světu. Takovým způsobem si přeje připravit svůj lid k nejvyšší službě v nebeské svatyni. ... Ukazujme svým životem, co umí vykonat Boží milost pro lidskou rodinu. – RH May 26, 1903 LHU 318.5

1. listopadu

Ježíš – náš Přímlovce

„Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili. Paklit' by kdo zhřešil, přímlovci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“ (1 J 2,1) LHU 319.1

Ježíš je naším Přímlovcem, Veleknězem a Prostředníkem. Postavení, v jakém se nacházíme, je shodné s postavením Izraelců ve dni smíření. Když velekněz vstupoval do svatyně svatých, jež symbolizovala svatyni svatých v nebeské svatyni, kde se nyní přímlová náš Velekněz, a kropil krví smíření na slitovnici, nepřinášely se venku nějaké usmiřující oběti. Dokud se velekněz přímloval za lid před Bohem, mělo se každé koleno v pokoře sklánět, prosit o odpuštění nepravosti. LHU 319.2

Ve smrti Krista, Beránka, zabitého pro hříchy světa, se obraz setkal se skutečností. Náš veliký Velekněz přinesl jedinečnou, neocenitelnou oběť pro naše spasení. Když se na kříži obětoval za hříchy lidí, bylo vykonáno úplné smíření. Nyní se nacházíme ve vnějším nádvoří a očekáváme blaženou naději, zjevení našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Není zapotřebí přinášet další oběti, protože veliký Velekněz koná své dílo ve svatyni svatých. Při své prostřednické službě Kristus nepotřebuje ani lidské zásluhy, ani jejich přímlovu. Jedině On vnáší krev do svatyně a je obětí za hříchy. Pouze k Němu, jež jednou pro nás vstoupil do svatyně svatých, mají stoupat modlitby a vyznání. On spasí všechny, kteří k Němu přicházejí ve víře. Je vždycky živ, aby za nás orodoval... LHU 319.3

Největší stvořený intelekt nemůže pochopit Boha; nejvýmluvnější jazyk není sto Jej popsat... Lidé mají jen jediného Přímlovce, jednoho Prostředníka, který je schopen odpouštět nepravost. Cožpak naše srdce nepřetékají vděčností k Tomu, jež dal Ježíše k slitování za naše hříchy? Vážně přemýšlejte nad láskou, kterou Otec pro nás projevil, o lásce, kterou nám prokázal. Nemůžeme tuto lásku změřit, protože je nezměřitelná. Je možné změřit nekonečnost? Můžeme pouze ukázat na Golgotu, na Beránka Božího, zabitého před ustanovením světa. ... LHU 319.4

Mezi hříšníkem a Kristem není prostředník. ... Kristus sám je naším přímlovcem. Ve všem, čím je otec pro syna, je Kristus pro ty, jež představoval Kristus v lidském těle. V každém svém jednání Kristus působil jako představitel Otce. Žil jako náš zástupce a ručitel. Pracoval tak, jak si přeje, aby pracovali Jeho následovníci, nezištně, vážíce si každé lidské bytosti, za kterou On trpěl a umíral. – ST June 28, 1899 LHU 319.5

2. listopadu

V nebeských příbytcích

„A protože i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ (Žd 7,25) LHU 320.1

Spasitel světa měl moc přitahovat lidi k sobě, utěšovat je v úzkosti, rozptýlit jejich smutek, naplnit je nadějí a odvahou, umožnit jim víru v Boží ochotu přijmout je pro zásluhy božského zástupce. Měli bychom být stále vděční, že podléháme lásce Boží, že máme Prostředníka, obhájce, přímlovce u nebeského dvora, který se za nás přimlouvá u Otce. LHU 320.2

Máme vše, co lze požadovat, abychom se nadchli vírou a důvěrou v Boha. Když král u pozemského dvora chce poskytnout nejvyšší možnou záruku k ujištění lidí o své pravdě, dává své dítě jako rukojmí, aby tak dostal závazku a splnění svého slibu. Pohlédni na důkaz Otcovy věrnosti, vždyť chce ujistit člověka o neměnnosti svého rozhodnutí. Nechal svého jednorozenného Syna sestoupit na zem, aby přijal lidskou přirozenost, nejen na krátkou dobu trvání života, ale aby ji podržel na nebeských dvorech jako věčný důkaz věrnosti Boží. Ó, hloubko bohatství, moudrosti i lásky Boží! ...

LHU 320.3

Vírou v Krista se stáváme členy královské rodiny, dědici Božími a spoludědici s Ježíšem Kristem. V Kristu jsme zajedno. Když pozvedáme svůj zrak ke Kristu na Golgotu, spatříme královského Trpitele, který v lidské podobě sám nesl zatracení skrze zákon. Pak všechny národnostní rozdíly, všechny sektářské rozdílnosti jsou vyhlazeny; všechna úcta dle společenského postavení a nadutost padá. LHU 320.4

Světlo, jež z nebeského trůnu ozařuje Kristovo utrpení, ukončuje lidské přehrady třídní i rasové. Lidé všech tříd stávají se členy jedné rodiny, dětmi nebeského krále, ne z pozemské moci, ale spojení láskou Boží, která vedla Ježíše životem chudoby, strádání, ponížení, až k potupné mučednické smrti, aby mohl přivést mnohé syny a dcery ke slávě. LHU 320.5

Není to společenské postavení člověka a jeho omezená moudrost, schopnost ani nadání, které ho staví do vyšší důstojnosti a vážnosti u Boha. Inteligence, rozumnost, lidský talent, to jsou dary Boží, které mají sloužit k Jeho oslavení a k vybudování Jeho věčného království. Ale je to duchovní a mravní charakter, který má hodnotu v očích nebes, který přetrvá hrob a bude oceněn nesmrtelností po nekonečné věky věčnosti. ... Jen ti, kteří ocenili milost Kristovu, která v nich učinila spoludědice s Ježíšem, ti povstanou z hrobů a ponесou podobu svého Vykupitele. – 1SM 258, 259 LHU 320.6

Prostřednická služba

„Protož majíce velikého nejvyššího kněze, kterýž pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež to vyznání.“ (Žd 4,14) LHU 321.1

Musíme vlastnit téhož ducha, jakého měl Ježíš Kristus. Kristus pracoval pro nás. Budeme stát v řadách pracovníků? Děti, pěstujte trpělivost, víru a naději. Necht' Pán rozhojní vaši radost víry v tohoto vždy živého Prostředníka. Ani na jeden den nezapomínejte, že máte odpovědnost před Bohem, jež dal v obět' svého jednorozeného Syna. Ježíš nepřijímá chválu od žádného, kdo obviňuje své bratry. Necht' není v našem životě ani jediného dne, kdy bychom neléčili staré rány. Pěstujte v sobě lásku a necht' se z vašich úst nevytratí ani slovo zlého podezírání. Co nejdřív zavřete tyto dveře a ať zůstanou vždy zavřené. Otevřete dokořán ty dveře, kde trůní Kristus a mějte je otevřené, protože známe hodnotu Kristovy oběti a Jeho neměnnou lásku. Vždy pijte osvěžující vodu života z Libánských pramenů a neuchylujte se ke kalným vodám údolí – mrzutým a podezřívavým pocitům. V naší práci se projevuje hodně věrnosti, ale neoctne se námi vydávaná libá vůně ducha poskvrněná v důsledku toho, že jiné naplňuje hořkost? Bože, chraň nás od toho! Ani desetina temných podezření nestojí za to, abychom na ně ztráceli čas a znovu a znovu se k nim vraceli. Přestaňte mluvit ostrá slova; mluvte měkkým tónem a pevně se držte naděje na Krista. LHU 321.2

Máme stálého Obhájce, jež se za nás přimlouvá. Budeme i my přimlůvci těch, kteří se mýlí. *„Přistupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého, A umyté tělo vodou čistou, držmež nepochybné vyznání naděje.“* Kristus je věrný nejvyšší kněz ve všem, co náleží Bohu. LHU 321.3

Tedy podobně tomu, jak On pracuje pro nás, budeme i my horlivě pracovat, vynakládat píli a spolupracovat v našem spojení. Kristus se modlil, abychom měli stejné vztahy a stejnou jednotu, jaká je mezi Ním a Jeho Otcem. Snažme se ve všem, co děláme, projevovat lásku a důvěru jeden k druhému a tehdy odpovíme na modlitbu Ježíše Krista. ... Ne všechny vaše domněnky a mínění o bratrech jsou správné. ... Odhod'me tyto škaredé výmysly. Buďte blíže Kristu a zamyslete se nad posílením, které mnohokrát poslal vám, abyste jindy mohli zase posílit jiné. ... Necht' závist a žárlivost zhasnou v potoku lásky z pramene božské lásky. On brzy uslyší nářek těch, jež jsou blízko zahynutí. *„Osvobodí poníženého, volajícího i obtíženého, jež nemá pomocníka.“* – Manuscript 129, 1901 LHU 321.4

Kristova prostřednická služba v přítomnosti

„A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.“ (Mt 28,18)

LHU 322.1

Všichni věřící, kteří mohli být svoláni, se shromáždili na jednom z pahorků v Galileji. Čas a místo tohoto shromáždění určil sám Kristus před svou smrtí. ... LHU 322.2

V určený čas se sešlo asi pět set věřících v malých skupinkách na úpatí hory, dychtiví dovědět se vše, co jen bylo možné od těch, kteří spatřili Krista po Jeho vzkříšení. Učedníci chodili od jedné skupiny k druhé a mluvili se všemi, kteří Ježíše viděli nebo o Něm slyšeli, a vykládali jim Písmo tak, jak je kdysi Ježíš vykládal jim. Tomáš vyprávěl o své nevěřivosti a o tom, jak byl zbaven svých pochybností. Náhle mezi nimi stál Ježíš. Nikdo nevěděl, odkud a jak přišel. Mnozí z těch, kteří se tu sešli, ho nikdy předtím neviděli; poznali však na Jeho rukou a na Jeho nohou stopy po ukřižování. Jeho tvář byla jako tvář Boží, a když Ho spatřili, začali se Mu klanět. LHU 322.3

Někteří však zapochybovali. Tak tomu bude vždy. Jsou takoví, kterým je zatěžko uvěřit a kteří stále jen pochybují. Svou nevěřičností se připravují o mnoho. LHU 322.4

Byl to jedinečný projev, který měl Ježíš k mnoha věřícím po svém zmrtvýchvstání. Přišel a promluvil k nim toto: *„Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.“* Učedníci se Kristu klaněli, ještě než promluvil, avšak Jeho slova, která vyšla z úst, jež byla zavřena smrtí, je nadchla podivnou mocí. Kristus byl nyní Spasitelem, jenž vstal z mrtvých. Mnozí Ho viděli, jak uzdravoval nemocné a čelil satanským silám. Věřili, že má moc zřídit své království v Jeruzalémě, že má moc potlačit všechnu odpor, že má moc nad přírodními živly. Utišil rozbouřené vody, krácel po zpěněných vlnách, vstal z mrtvých k životu. Nyní prohlásil, že Mu byla dána všeliká moc. Jeho slova povznese-la mysli Jeho posluchačů nad pozemské a časné věci k věcem nebeským a věčným. Byla jim dopřána nejvyšší představa o Jeho důstojnosti a slávě. LHU 322.5

Kristova slova pronesená na úpatí hory byla oznámením, že Jeho oběť ve prospěch člověka je úplná a dokonalá. Podmínky smíření byly splněny; dílo, pro které přišel na tento svět, bylo dokonáno. Byl na cestě k trůnu Božímu, kde bude uctíván anděly, knížaty a mocnostmi. Ujal se své přímělné služby. Oděn neomezenou mocí, pověřil své učedníky: *„Protož jdouce, učte všechny národy.“* – DA 818, 819 LHU 322.6

Náš bezhříšný Soudce

„...znej Boha otce svého, a služ jemu celým srdcem a myslí ochotnou. Nebo všecka srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslí tanutí zná.“ (1 Pa 28,9) LHU 323.1

Pán je ve své moudrosti neomylný. Ví, jak funguje lidské myšlení, co se odehrává v člověku, kterého stvořil. Ví, jak člověk reaguje na vnější okolnosti a jak se zachová v době pokušení, které přichází, aby jej vyzkoušelo, a co udělá ve všech situacích, ve kterých se octne. *„Poněvadž před očima Hospodinovými jsou cesty člověka, a on všechny stezky jeho váží.“ (Př 5,21) „Na všelikém místě oči Hospodinovy spatřují zlé i dobré.“ (Př 15,3) „Nebo on končiny země spatřuje, a všechno, což jest pod nebem, vidí.“ (Jb 28,24) „Nebo všecka srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslí tanutí zná.“ (1 Pa 28,9)* On zná naše myšlenky, každou z nich. ... Pánu je líto bídných, samých sebe oklamávajících duší, jež pošlapávají Jeho pravdu. Nechť pšenice i koukol spolu rostou až do žně. Oplakávejte slepotu myslí, jež ovládá satan, mějte s nimi soucit, ale nedovolte svému hněvu a žádostem, nesudte je svým soudem. Předejte do Božích rukou hanobitele Jeho pravdy. Nemáte právo ani svobodu soudit jiné. Mojžíši nebylo dáno právo učinit soud nad vzbouřeným Izraelem. Pokora Božích služebníků, jak byla ukázána na Mojžíšovi, bude odměněna. ... LHU 323.2

Boží služebníci byli často obviňováni z toho, že jsou těmi, kteří působí problémy Izraeli, přesto však neměli právo dopouštět, aby se tato slova zakládala na pravdě. Nechoďte po radě bezbožných, neseďte v shromáždění přestupníků a vyhýbejte se takové společnosti, v níž vaše přítomnost provokuje jiné pronášet na vaši adresu urážlivá slova a vystavovat výsměchu vaši víru. Nepouštějte se do slovní potyčky s takovými lidmi. Váš boj není jen s lidmi, ale se satanem a jeho přívrženci. Když se s nimi musíte stýkat, pak pamatujte, co říká Spasitel: *„Posílám vás jako ovce mezi vlky.“* Pán musí být vaší oporou, On vás oděje v božské brnění a Jeho Svatý Duch zapůsobí na vaše srdce i rozum, aby se ve vašem hlasu neobjevil ani tón lajících vlků. LHU 323.3

Nikdy nemáme zapomínat, že jsme Kristovými představiteli. Nikdy nemáme používat tělesné způsoby boje, když se stýkáme s nevěřícími a podvedenými dušemi. ... Ani jedno nedobré nebo neuctivé, urážlivé nebo mstivé slovo se nemá vydrat z vašich úst nebo vyjít z vašeho pera. Když vám zlořečí, nezlořečte jim zase. *„Toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.“ (1 J 5,4) – Letter 18, 1895 LHU 323.4*

Veliké smíření

„A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spasení býti.“ (Sk 4,12) LHU 324.1

Pokud byl nevinný, mohl Adam volně obcovat se svým Stvořitelem; hřích však rozloučil Boha a člověka a toliko Kristovo smíření může překlenout propast a umožnit blahodárné a spásné spojení mezi nebem a zemí. Člověk byl odříznut od přímého přístupu ke svému Stvořiteli. Bůh však s ním bude ve styku prostřednictvím Krista a andělů. LHU 324.2

Tak byly Adamovi zjeveny významné události, které lidstvo prožije od chvíle, kdy byl v ráji vyneseno božské rozsudek, po potopu a dále až po první příchod Syna Božího. Bylo mu zjeveno, že ačkoli Kristova oběť bude stačit ke spasení celého světa, zvolí mnozí raději život v hříchu než život v pokání a poslušnosti. Zločinnost vzroste v dalších pokoleních a prokletí hříchu bude doléhat stále více a více na lidstvo, na zvířata a na zemi. Působením hříchu zkrátí se život člověka, sníží se jeho tělesná zdatnost a odolnost, jeho mravní a rozumová síla, až svět se naplní všelikým neštěstím. Ukájením rozkoší a vášní ztratí člověk schopnost vážít si velkých pravd plánu na vykoupení. Kristus však, věren poslání, pro něž opustil nebe, bude dále jednat v zájmu lidstva a vyzývat je, aby v Něm hledalo svou záštitu pro svou slabost a své nedostatky. On zaopatří potřeby pro všechny, kdož k Němu ve víře přijdou. Vždy budou takoví, kteří si zachovají víru v Boha a kteří zůstanou neposkvrněni v době rostoucí bezbožnosti. LHU 324.3

Oběti na usmířenou ustanovil Bůh, aby člověku byly stálou připomínkou a kajícím doznáním jeho hříchu a vyznáním jeho víry v zaslíbeného Vykupitele. Měly vštípit lidstvu svatou pravdu, že právě hřích je příčinou smrti. První oběť byla pro Adama nejbolestnější obřadem. Vlastní rukou musel vzít život, který může dát jen Bůh. Poprvé tak uzřel smrt a poznal, že kdyby byl býval poslušen Boha, nemuseli by umírat lidé ani zvířata. Když usmrtil nevinné obětní zvíře, zachvěl se pomyslením, že pro jeho hřích musí být prolita krev neposkvrněného Beránka Božího. ... A užasl nad nekonečnou dobrotivostí, jež dá takové výkupné, aby zachránila viníka. Hvězda naděje zasvitla temnou a strašnou budoucností a zmírnila její úplnou beznaděj. ... LHU 324.4

Smrt Kristova pro spásu člověka nejen zpřístupní nebe lidem, ale před celým vesmírem ospravedlní postup Boha a Jeho Syna proti vzpouře satanově – PP 67-69 LHU 324.5

7. listopadu

Nebeské knihy záznamů

„Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.“ (Kaz 12,14) LHU 325.1

Ať se každý z nás zamyslí nad tím, co je zapsáno v nebeských knihách o našem životě, našem charakteru a vztahu k Bohu. Porostla naše láska k Bohu za uplynulý rok? Jestli Kristus skutečně přebývá v našich srdcích, pak budeme milovat Boha, budeme s radostí plnit Jeho příkázání a tato láska se bude neustále prohlubovat a upevňovat. Krista představíme světu tehdy, jestliže budeme čistí srdcem, životem i charakterem; budeme svatí v našem rozhovoru, lstivost nebude ani v našich srdcích, ani v našich ústech. Ohlédněme se do naší minulosti a položme si otázku, zdali jsme dokazovali naši lásku k Ježíši tím, že jsme usilovali být Mu podobní, a pracovali-li jsme tak jako On k záchraně všech, za které umřel. LHU 325.2

O horlivých, sebezapíravých učednících Kristových je napsáno, že Ježíš se nestyděl nazývat je bratřími – tak plně projevovali Jeho ducha a nosili Jeho podobu. Svými skutky neustále svědčili o tom, že svět nebyl jejich domovem, že jsou občany nebes a hledají lepší vlast. Jejich rozhovory byly o nebesích, k nimž vzhlíželi. Byli na světě, ale ne ze světa. Duchem i skutky se lišili od jeho obyčejů a zákonů. Jejich každodenní život svědčil o tom, že žili k slávě Boží. Tak jako jejich Učitel i oni byli hluboce zneklidňováni spasením duší. Pro to i pracovali a přinášeli oběti bez ohledu na svůj život. Svým životem i charakterem osvětili cestu na nebesa. Ježíš může se zalíbením vzhlížet na takové učedníky jako na své představitele. Neukážou ve falešném světle Jeho charakter. ... LHU 325.3

Pokrok svého díla na tomto světě Kristus učinil závislým na práci a obětech svých následovníků. Spasení našich duší bylo koupeno nekonečným darem Syna Božího. Ježíš opustil nebe, svoji slávu, společenství i chválu bezhříšných andělů a pro nás se pokořil, a to až „do smrti kříže“. A nyní my, když jsme se stali účastníky Jeho velikého daru, se máme připojit i k Jeho oběti tím, že ponese-me jiným požehnání spasení. LHU 325.4

V Kristově životě nebylo ani nejmenší stopy sobectví. Všichni, kdož spolupracují s Bohem, budou projevovat ducha svého Pána. Stále se budou osvobozovat od sobectví a odříkat se sebeuspokojování dokonce i v tom, co se jim dříve jevilo nevinným. ... A když se zjeví Jeho sláva, tehdy se budou radovat radostí „nevypravitelnou“. – ST Dec. 22, 1890 LHU 325.5

Kniha života

„Kdo svítězí, tent' bude odín rouchem bílým; a nikolit' nevymaži jména jeho z knihy života, ale vyznámt' jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho.“ (Zj 3,5) LHU 326.1

Jestli chceme být vítězi, pak musíme zkoumat svá srdce, abychom si mohli být jisti, že nehovoříme nic, co uráží Boha. V opačném případě nemůžeme nosit bílý šat, který je zde zaslíben. Jestliže chceme stát před Bohem v bílém oděvu, jímž je spravedlnost svatých, musíme se nyní stát vítězi.

LHU 326.2

Kristus hovoří o vítězi: *„Nevymaži jména jeho z knihy života.“* Jména všech, kteří se kdy odevzdali Bohu, jsou zapsána v knize života a jejich charaktery jsou neustále zkoušeny. Andělé váží jejich mravní hodnotu. Sledují rozvoj charakteru žijících, aby viděli, mohou-li jejich jména zůstat zapsány v knize života. Je nám dána zkušební lhůta, abychom umyli roucha svého charakteru a zbílili je v krvi Beránka. Kdo tuto práci koná? Kdo se zbavuje hříchu a sobectví? „Zemřeli jste,“ – praví apoštol Pavel pravým následovníkům Krista, – „a váš život je skryt s Kristem v Bohu“. Když žijeme pro Boha, pak jsme mrtvi sami sobě. Čí jména nebudou vymazána z knihy života? Pouze těch, jež si zamilovali Boha celou svou bytostí a své bližní jako sebe samého. *LHU 326.3*

Mnohé z nás očekává vykonat obrovskou práci. Naše myšlení i charakter se mají podobat myšlení a charakteru Krista. Celá vaše osobnost je nakažena sobectvím. Podědili jsme je, a mnozí se jím chlubí jako drahocenným pokladem. Nemůže být vykonána žádná práce, dokud nebylo dosaženo vítězství nad sobectvím a svým „já“. Pro mnohé všechno, co je s tím svázáno, má velký význam. Vlastní já je jím centrem, kolem kterého se točí svět. Kdyby byl Kristus nyní na zemi, řekl by jim: „Poplujte na hlubinu.“ Nepřemýšlejte jen nad sebou. Tisíce jiných životů je zrovna tak drahocenných jako váš. Proč se tedy soustředíte jen na sebe? Probud'te se k vyrovnání svého dluhu a snažte se přinášet užitek! Jestli odplujete na hlubinu a vrhnete své síť, Pán je naplní rybami a vy uvidíte veliké skutky Boží. – HS 138-139 *LHU 326.4*

Když budou naše srdce hořet láskou k Ježíši, jenž za nás zemřel, bude naše práce korunována úspěchem. ... Necht' se každý z nás táže sám sebe: „Což nemohu být prostředkem k spasení hynoucích duší pro Boží království?“ Chceme cítit hluboký vliv Božího Ducha na naše srdce, abychom nezajistili bílé roucho pouze pro sebe, ale měli také dobrý vliv na jiné, aby jejich jména byla zapsána do knihy života a nikdy z ní nevymazána. – HS 140 *LHU 326.5*

Soud podle záznamů v knihách

„Potok ohnivý tekł a vycházel od něho, tisícové tisíců sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před ním; soud zasedl, a knihy otevřeny byly.“ (Da 7,10) LHU 327.1

Nebeské knihy, v nichž jsou zaznamenána jména lidí a jejich skutky, jsou podkladem pro rozhodnutí soudu. Prorok Daniel praví: *„Soud zasedl, a knihy otevřeny byly.“* Jan, popisuje ve Zjevení tentýž výjev, dodává: *„A jiná kniha také jest otevřena, tj. kniha života, i souzení jsou mrtví podlé toho, jak psáno bylo v knihách, totiž podlé skutků svých.“* (Zj 20,11.12) LHU 327.2

Kniha života obsahuje jména všech, kteří kdy vstoupili do služby Boží. Ježíš vyzval své učedníky: *„Raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.“* (L 10,20) Pavel mluví o svých věrných spolupracovnících, *„jichžto jména zapsána jsou v knize života“* (Fp 4,3). Daniel pohlížeje prorockým časem do *„času soužení, jakéhož nebylo“*, praví, že lid bude vysvobozen, *„kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize“*. A pisatel Zjevení praví, že do města Božího vstoupí jen ti, jejichž jména jsou zapsána v *„knize života Beránka“*. (Da 12,1; Zj 21,27) LHU 327.3

„Kniha pamětná“ je psána před Bohem; jsou v ní zaznamenány dobré skutky těch, *„kteříž se bojí Hospodina a myslí na jméno jeho“* (Mal 3,16). Jejich skutky víry, jejich činy lásky jsou zaznamenány v nebi. Nehemiáš se o tom zmiňuje, když praví: *„Budiž pamětliv na mne, Bože můj... a nevyhlazuj dobrodiní mých, kteráž jsem prokázal k domu Boha svého.“* (Neh 13,14) V knize paměti Boží je zvěčněn každý spravedlivý čin. Je tam svědomitě zaznamenáno každé překonané pokušení, každé zdolané zlo, každé vyslovené slovo něžného soucitu. Je tam zapsána každá přinesená oběť, každá bolest a starost vytrpěná pro Krista. Žalmista praví: *„Ty má utíkání v počtu máš, skovej slzy mé do lahvice své, a což bys jich v počtu neměl?“* (Ž 56,8) ... LHU 327.4

Skutky každého člověka jsou podrobeny šetření Božímu a zaznamenány jako skutky věrné nebo nevěrné. Ke každému jménu v nebeských knihách je s děsivou přesností zapsáno každé nedobré slovo, každý sobecký čin, každá nesplněná povinnost, každý tajný hřích i každé lstivé jednání. ... LHU 327.5

I ten nejhlubší zájem lidí o rozhodnutí soudu na zemi je jen slabým odleskem zájmu, který bude vzbuzen v nebeských dvorech, až jména z knihy Beránkovy budou přednášena k vyšetření před soudce celého světa. Božský přimluvce se přimlouvá za to, aby všem, kdož zvítězili vírou v Jeho krev, byla přestoupení odpuštěna, aby se mohli vrátit do svého rajského domova a dostat korunu jako Jeho spoludědici *„panování prvního“* (Ml 4,8). – GC 480-484 LHU 327.6

Zapsaní v nebeských knihách

„Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží.“ (Ef 2,19) LHU 328.1

Ti, kdo jsou úzce spojeni s Bohem, nemohou mít úspěch v pozemských věcech. Možná, že se často velmi souží a jsou sklíčení. Josef byl pomlouván a pronásledován, protože si uchoval svou ctnost a neporušenost. David, ten vyvolený Boží posel, byl svými nešlechtnými nepřáteli štván jako zvěř. Daniel byl uvržen do jámy lvové, protože byl věrný a neústupný ve své oddanosti Bohu. Job byl zbaven svého světského majetku a tělesně tak postižen, že si ho jeho příbuzní a přátelé ošklivili, ale on si uchoval svou neporušenost a věrnost Bohu. Jeremiáš přinášel slova, která mu vložil do úst Bůh, a jeho jasné svědectví tak rozzuřilo krále a prince, že byl uvržen do odporné cisterny. Štěpán byl kamenován, protože kázal Krista, a to Krista ukřižovaného. Pavel byl uvězněn, bičován, kamenován a nakonec popraven, protože byl věrným poslem, který nesl evangelium pohanům. Jan – miláček Páně – byl zapuzen na ostrov Patmos *„pro slovo Boží a svědectví Ježíše Krista“* (Zj 1,9).

LHU 328.2

Tyto příklady lidské stálosti v moci Boží síly jsou světu svědectvím věrnosti Božích zaslíbení, Jeho trvalé přítomnosti a posilující milosti. Když svět hledí na tyto pokorné muže, nedokáže pochopit, jakou mravní cenu mají u Boha. Je to dílo víry – klidně spoléhat na Boha v nejtemnější hodině, být krutě zkoušen a zmítán bouří a cítit, že náš Otec je u kormidla. Jedině oko víry dovede přehlédnout časné věci a tušit cenu věčných hodnot. LHU 328.3

Mocný vojevůdce vítězí nad národy a hrozí armádám poloviny světa, ale umírá zklamán a v exilu. Filozof, který sleduje uspořádání celého vesmíru, všude nalézá projevy Boží moci a raduje se z jejich harmonie, často opomene poznat v těchto zázračných divech ruku, která je všechny vytvořila. *„Člověk jsa ve cti, nesrozumí-li sobě, bývá učiněn podobný hovadům, kteráž hynou.“* (Ž 49,20) Žádná naděje slavné nesmrtelnosti neozařuje budoucnost Božích nepřátel. Avšak hrdinové víry mají zaslíbeno dědictví větší ceny než všechno pozemské bohatství – dědictví, které uspokojí touhy duše. Mohou být neznámí a světem neuznáni, jsou však zapsáni jako občané v nebeské knize. Vznešená velikost a trvalá, věčná sláva bude konečnou odměnou těch, které Bůh učinil dědici všech věcí. – 4T 525, 526 LHU 328.4

Nebeská svatyně

„...takového máme nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích. Služebník jsa svatyně, a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal, a ne člověk.“ (Žd 8,1.2) LHU 329.1

Lid Boží by měl jasně a správně pochopit podstatu svatyně a vyšetřujícího soudu. Všem je zapotřebí osobního poznání, jaké dílo koná náš velký Velekněz; jinak jim bude nemožno zachovat víru, která je v této době tak podstatná a zaujmout takové místo, jež mají plnit podle vůle Boží. Každý člověk má duši, kterou lze spasit nebo ztratit. Každý čeká na rozhodnutí soudu Božího o svém životě. Každý se musí setkat s velkým soudcem tváří v tvář. Jak důležité je tedy pro každého, aby často a vážně přemýšlel o tomto slavném výjevu, kdy zasedne soud a otevrou se knihy, kdy každý bude muset na konci dnů stanout spolu s Danielem před velikým Soudcem. ... LHU 329.2

Nebeská svatyně je pravým střediskem Kristovy práce pro lidi. Jeho dílo se týká každé duše žijící na zemi. Ukazuje nám plán vykoupení, který se uskuteční na konci času a zjevuje vítězný výsledek boje mezi spravedlností a hříchem. Je neobyčejně důležité, abychom se o tom všichni zevrubně poučili a mohli odpovědět každému, kdo se nás zeptá, o co se opírá naděje, jež je v nás. LHU 329.3

Kristova přímluva za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatnou součástí plánu vykoupení, jakou byla Jeho smrt na kříži. Svou smrtí zahájil Kristus dílo, aby je po svém zmrtvýchvstání, když vystoupil na nebesa, dokončil v nebi. Musíme ve víře proniknout až za oponu, „*kam jako předchůdce za nás vstoupil*“ (Žd 6,20). Tam se odráží světlo z kříže Golgoty. Tam můžeme nabýt jasnějšího pohledu do tajemství vykoupení. Spásy člověka je dosahováno za nezměrné oběti nebes; přinesená oběť odpovídá všem požadavkům přestoupeného zákona Božího. Ježíš odpověděl cestu k Otcovu trůnu a Jeho přímlovou mohou být upřímná přání všech, kdož k Němu přicházejí ve víře, předložena Bohu. LHU 329.4

„Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opustí, milosrdenství dojde.“ (Př 28,13) Kdyby ti, kdož skrývají své chyby a omlouvají je, mohli vidět, jak satan nad nimi jásá, jak se pošklebuje Kristu a svatým andělům a jejich počínání, pospíšili by si vyznat své hříchy a vzdát se jich. Využívaje povahových nedostatků, snaží se satan ovládnout celou mysl člověka a ví, že se mu to podaří, jestliže se s těmito nedostatky nebojuje. Proto se ustavičně pokouší klamat následovníky Kristovy svými neblahými výmysly, jež nemohou přemoci. Ježíš se však za ně přimlouvá svými probítyma rukama a svým raněným tělem. ... Nikdo nechť tedy nepovažuje své nedostatky za nenapravitelné. Bůh nám dá víru a milost, abychom je překonali. – GC 488, 489 LHU 329.5

Žijící ve velikém dni smíření

„Desátý pak den každého měsíce sedmého den očišťování jest. Shromáždění svaté mítí budete, a ponižovati budete životů svých, a obětovati obět ohnivou Hospodinu.“ (Lv 23,27) LHU 330.1

Žijeme nyní v době velkého smíření. Když velekněz v obrazné službě sloužil k smíření pro Izrael, požadovalo se od všech, aby se v duši kormoutili lítostí za hřích a pokořili se před Pánem, jinak by byli z národa vyhlazeni. Stejně tak by všichni, kdož chtějí mít svá jména zachována v knize života, měli nyní v posledních několika dnech své zkoušky, pokořovat své duše před Bohem lítostí za spáchaný hřích a opravdovou pokorou. Musí svědomitě a zevrubně zpytovat srdce, musí odložit lehkomyšlnost a bezstarostnost, jimiž se vyznačují mnozí vyznavači křesťanství. Před všemi, kteří chtějí překonat zlé náklonnosti, jež je sužují, stojí těžký boj. Dílo přípravy musí vykonat každý sám. Nebudeme totiž spaseni ve skupinách. Čistota a zbožnost jednoho nemůže zastoupit nedostatek těchto vlastností u druhého. Ačkoli před soudem Božím musejí projít všechny národy, bude Bůh zkoumat případ každého jednotlivce tak zevrubně a přesně, jakoby nebylo jiné bytosti na zemi. Každý musí být při šetření shledán bez vady, vrásky nebo něčeho podobného. LHU 330.2

Vážné jsou události spojené se závěrečným dílem smíření, závažné jsou jejich následky. Soud nyní probíhá v nebeské svatyni. Již mnoho let pokračuje toto dílo. Brzy – a nikdo neví jak brzy – budou projednávány případy živých. Ve strašné přítomnosti Boží přijdou k projednávání naše životy. V této době je především ostatním třeba, aby každý dbal Spasitelova napomenutí: *„Vizte, bděte a modlete se, nebo nevíte, kdy bude ten čas.“ (Mk 13,33) „Pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu.“ (Zj 3,3) LHU 330.3*

Až skončí dílo vyšetřujícího soudu, bude rozhodnuto o osudu všech, o jejich životě nebo smrti. Doba milosti skončí krátce před objevením Pána v nebeských oblacích. Kristus předpověděl tento okamžik a ve Zjevení praví: *„Kdo škodí škod’ ještě; a kdo smrdí smrd’ ještě, a kdo je spravedlivý, ospravedlní se ještě; a svatý posvěť se ještě. A aj, přijdu brzo a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho.“ (Zj 22,11,12) – GC 489-491 LHU 330.4*

Když v obrazné službě dokončil velekněz smíření pro Izrael, vystoupil a požehnal shromážděným. Stejně tak se po dokončení svého díla Prostředníka objeví Kristus, *„bez hříchu k spasení“ (Žd 9,28)*, aby požehnal věčným životem svůj lid, který Ho očekával. – GC 485 LHU 330.5

Víra a smíření

„...kteříž jsme se utekli k obdržení předložené naděje. Kterouž máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponu.“ (Žd 6,18.19) LHU 331.1

Když začnete pociťovat únavu, pohleďte na Ježíše a mějte s Ním společenství. Když si myslíte, že vaši bratři vás nechápou, pak si vzpomeňte, že Ježíš, váš starší bratr, se nikdy nemýlí. Bude soudit spravedlivě. Kristova slova, pronesená ve veliký den svátku, mají důležitý smysl a moc. Ježíš pozvedl svůj hlas a řekl: *„Kdo žízní, pojd' ke mně a pij.“* Nebudou nás silou tlačit ke Kristu. Pojd' znamená vybrat si a jít k Pramenu života. Jak nejít ke Kristu! Vždyť v Něm je soustředěna naděje na věčný život. Kristovo učení nejsou jen často opakovaná hesla. Jeho lekce oplývají živými myšlenkami. Naším úkolem je osvojovat si božskou pravdu. Apoštol Pavel nám domlouvá, abychom se spolehli na naději, zjevenou nám v evangeliu. Vírou si máme přisvojit Boží zaslíbení a přijmout hojná požehnání, zajištěná pro nás díky Ježíši Kristu. Byla nám darována naděje, naděje na věčný život. Právě toto požehnání nám chce dát náš Vykupitel, ale naším úkolem je vírou v Zaslíbeného spolehnout se na tuto naději. Můžeme počítat s tím, že na nás dolehnou těžkosti, protože Jeho slávu uvidí ti, jež byli účastníky Jeho utrpení. On koupil odpuštění a nesmrtelnost pro nás hříšné a hynoucí lidi. Máme vírou přijmout tento dar. Když v Něj věříme, máme tuto naději za kotvu duše – bezpečnou a pevnou. Musíme pochopit, že můžeme s jistotou očekávat Boží souhlas nejen na tomto, ale i v nebeském světě, poněvadž On zaplatil obrovskou cenu za naše spasení. Víra a smíření, jež Kristus vykonal a Jeho přímluvy nás uchovávají pevnými a neochvějnými uprostřed pokušení, které nás staví do církve bojující. Přemýšlejme o slavné naději, jež nám byla darována a vírou jí uchopme. ... LHU 331.2

Nemůžeme sami získat spasení; musíme patřit na Ježíše, vůdce a dokonavatele naší víry. Dokud k Němu vzhlížíme, žijeme. ... Jak obtížné je smrtelníkům snažit se nést své hříchy i hříchy druhých! Ale jen na Ježíše byly vloženy hříchy celého světa. Jedině On může být mým zástupcem a na Něho vložen můj hřích. Kristův předchůdce prohlásil: *„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa“* ... Odvracejte tak pozornost od sebe a posilněte se důvěrou a nadějí v Kristu. Nechť je vaše naděje soustředěna ne na vás samé, ale na Něj. Mluvte o blahoslavené naději a slavném příchodu našeho Pána Ježíše Krista. – RH June 9, 1896 LHU 331.3

Smíření je zárukou pokoje s Bohem

„Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“ (J 14,27) LHU 332.1

Ježíš praví: *„Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“* Pokoj, o němž hovoří veliký Učitel, dává mnohem více a plněji, než si můžeme představit. Kristus je ochoten pro nás učinit veliké věci. Je připraven obnovit celou naši osobnost, učinit nás účastníky Jeho božské přirozenosti. Přeje si spojit naše srdce se svým srdcem, naplněným nekonečnou láskou, abychom se mohli zcela smířit s Bohem. Je nám dána přednost, že můžeme pochopit, že Bůh nás miluje tak, jako miluje svého Syna. Když věříme Krista jako ve svého osobního Spasitele, pak Kristův pokoj nám náleží. LHU 332.2

Satan je naším zhoubcem, ale Kristus naším obnovovatelem. Musíme stále projevovat svou víru a důvěřovat Bohu, ať jsou naše pocity jakékoli. Izaiáš praví: *„Kdo jest mezi vámi, ještě se bojí Hospodina, poslouchej hlasu služebníka jeho. Kdo jest, ještě chodí v temnostech, a nemá žádného světla, doufej ve jméno Hospodinovo, a zpolehni na Boha svého.“ (Iz 50,10)* Můžete říci společně s Davidem: *„Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje. Stojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá. Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.“ (Ž 23,4-6)* *„Věřte v Hospodina Boha svého, a stane se vám věrně; věřte prorokům jeho, a šťastně se vám povede. A tak poradiv se s lidem, postavil zpěváky Hospodinu, aby chválili okrasu svatosti, a když by vycházeli sšikovaní k boji, aby oni napřed šli a říkali: Oslavujte Hospodina, nebo na věky milosrdenství jeho. Tu chvíli pak, když oni začali zpěv a chválení, obrátil Hospodin ty, kteříž byli v zálohách, na syny Ammon, Moáb a obyvatele hory Seir, ještě však byli přitáhli proti Judovi, a tak sami se bili.“ (2 Pa 20,20-23)* On je pro vás, věřící, pokladem. Zamyslete se nad tím, že Bůh dal svého jednorozeného Syna, aby *„každý, kdož věří v něho, nezhynul, ale měl život věčný“ (J 3,16).* – RH May 19, 1896 LHU 332.3

Sbližte se s Ježíšem

„Tak abychom znájíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitřní svítání jest vycházení jeho, a přijde nám jako déšť jarní a podzimní na zemi.“ (Oz 6,3) LHU 333.1

Když vám satan vnucuje, že jste spáchali natolik těžké hříchy, že se nedočkáte velkých vítězství u Boha, řekněte mu v souladu s Biblií: *„Komu bylo více odpuštěno, více miluje.“* Nesnažte se zmenšovat vaši vinu, že budete omlouvat hřích. Nemůžete se vírou přiblížit k Bohu, jestliže nepřiznáte svou hříšnost. Tehdy se můžete dovolávat zaslíbení a v neochvějné víře se spolehnout na nekonečnou Oběť, jež byla přinesena za všechno lidstvo. Sbližte se s Ježíšem a Jeho veliké milující srdce vás přitáhne k sobě. LHU 333.2

Nemůžu pochopit myšlenku, že někdo může odejít... aniž by upevnil svou víru. ... Každý krok kupředu má být krokem víry. Majíce duchovní, na víru bohatou zkušenost, bude jeden křesťan stíhat tisíc a dva přinutí běžet deset tisíců. Ale všechny schopnosti, kterými mohou oplývat, všechno umění a krásná slova, která mohou vlastnit, nebudou nic platné, nebudou-li posvěceni Bohu. ... LHU 333.3

Apoštol Pavel si přál, aby byli bratři potěšeni tím potěšením, kterým byl potěšen sám. Křesťan nalézá neměnný pokoj a stálou sílu v Ježíši. ... LHU 333.4

Obrátme svou pozornost výlučně k Boží slávě. Nedovolme ničemu postavit se mezi nás a Jeho. Jestliže se budeme „více snažit poznávat Hospodina“, poznáme, že je „jako jitřní svítání, a přijde nám jako déšť jarní a podzimní na zemi“. Jestliže jsme účastníky božské přirozenosti, budeme v našem životě a charakteru odrážet obraz našeho božského Pána. Není možné být nedbalými při hledání takové dokonalosti charakteru. Nemůžeme se pasivně poddávat okolnostem a myslet si, že jiní vykonají práci za nás. *„A každý, kdož má takovou naději v něm, očistí se, jakož i on čistý jest.“* (1 J 3,3) Máme být Božími spolupracovníky. Náš život se musí stát pro nás pokorným, horlivým konáním spasení s bázní a třesením. A tehdy víra, naděje a láska budou přebývat v našem srdci a skýtat nám nejlepší odměnu, která očekává vítěze. LHU 333.5

Neúnavný a rozhodný nepřítel připravil léčky pro každou duši, která se nepřipravila na zkoušky a není chráněna neustálou modlitbou a živou vírou. Nikdo z nás jako jednotlivec ani celá církev se nemůže ochránit před jeho neustálými útoky; ale v Ježíšově síle každé pokušení, každý vliv ochabující bdělost, ať tajný nebo zjevný, může být úspěšně přemožen. Pamatujte, že protivník váš *„d'ábel obchází jako lev řvoucí, hledaje koho by sežral“*. Proto se napomínejte a bděte. – HS 135, 136 LHU 333.6

Nesud'te

„Nesud'tež, abyste nebyli souzeni. Nebo kterýmž soudem soudíte, týmž budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“ (Mt 7,1.2) LHU 334.1

Uvědomuji si, jakým způsobem nepřítel působí a chci říci každé duši: *„Nesud'tež, abyste nebyli souzeni. Nebo kterýmž soudem soudíte, týmž budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“* Přichází doba, kdy budeme muset zaujmout rozhodné místo; ale ujistěte se, jestli při vyvyšování Pána nesoudíte a neobviňujete druhé. Všechny síly zla zajásají, jestliže v našem lidu dojde k rozdělení. LHU 334.2

Spory a rozdělení měly připravenou cestu. Někteří se nacházejí ve velikém nebezpečí propadnout nevěře. Necht' je vašim úkolem zachraňovat tyto duše, jež se nachází v nebezpečí. Trpím, velice trpím tím, že nechápou svůj stav. ... LHU 334.3

Jedno učinit můžete. Můžete vidět, jdete-li k pokání. Vaše srdce musí být obrácena. Konec je blízko a čas se krátí. Uvolněte cestu pro Krále a zvedněte korouhev, na níž je napsáno: „Přikázání Boží a víra Ježíšova.“ Jděte krok za krokem vpřed a hlásejte: *„Tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy.“* LHU 334.4

Mojžíš prohlásil: *„Viztež, učil' jsem vás ustanovením a soudům, jakž mi přikázal Hospodin Bůh můj, abyste tak činili v zemi, do kteréž vejdete k dědičnému držení jí. Ostříhejtež tedy a činite je, nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše před očima národů, kteříž, slyšíce všecka ustanovení tato, řeknou: Jistě lid moudrý a rozumný národ veliký tento jest. A však hled' se a bedlivě ostříhej duše své, abys nezapomenul na ty věci, kteréž viděly oči tvé, a aby nevyšly z srdce tvého po všechny dny života tvého; a v známost je uvedeš synům i vnukům svým.“* (Dt 4,5-9) – Letter 30, 1906 LHU 334.5

Spasitel řekl jasně: *„Kterýmž soudem soudíte, týmž budete souzeni.“* ... Kdo se může postavit před soudem a poukázat na neposkvrněný charakter a bezhříšný život? Jak je možné v takovém případě osmělit se kritizovat a soudit své bratry? Ti, kdož mohou mít naději na spasení pouze díky Kristovým zásluhám a musí hledat odpuštění prostřednictvím Jeho krve, mají projevovat lásku a soucit a odpouštět svým spolubratřím, hříšníkům. ... LHU 334.6

Když soudíte jiné, Pán soudí vás. ... Necht' Pán působí na srdce členů církve, dokud se Jeho proměňující milost neotevře jejich životě a charakteru. A když se setkáte, nekritizujte jeden druhého, ale hovořte o Ježíši a Jeho lásce. – RH Nov. 30, 1886 LHU 334.7

Jediné pravé měřítko charakteru

335.1 „*Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna neznamenáš?*“ (Mt 7,3) LHU

Výrok: „Odsuzuješ a sám činíš totéž“ ani plně nevystihuje velikost hříchu člověka, který se opovažuje kritizovat a odsuzovat svého bratra. Kristus se totiž dále pátravě táže: „*Kterak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna neznamenáš?*“ LHU 335.2

Jeho slova tu líčí člověka, který rychle objevuje chyby jiných. Domnívá-li se, že v povaze nebo životě bližního objevil skvrnu, vyvine krajní horlivost, aby na ni poukázal, a snaží se ji zveličit. Pán Ježíš však prohlašuje, že právě onen rys charakteru, který se projevil v takovémto nekřesťanském počínu, se má v porovnání s vytčenou chybou – jako břevno k mrvě. Je to jen nedostatek šetrnosti a lásky, co člověka vede k tomu, že dělá z nepatrné mouchy slona. Ti, kdož nikdy nezakusili opravdovou pokoru, kterou s sebou přináší úplná oddanost Kristu, neprojeví ani ve svém životě zjemňující vliv Spasitelovy lásky. Takoví vrhají špatné světlo na šlechetného a ohleduplného ducha evangelia a raní drahocenné duše, za něž Kristus zemřel... LHU 335.3

Kristus je jediný pravý vzor povahy. „*Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu.*“ Tedy kdokoliv si osobuje soudit pohnutky jiných, sám zároveň zasahuje do výsadního práva Syna Božího. Tito samozvaní soudci a kritikové se stavějí na stranu antikrista, který „*se protiví a povyšuje nade všecko, což slove Bůh aneb čemuž se děje božská čest, takže se v chrámě Božím jako Bůh posadí, počínaje sobě, jako by byl Bůh*“ (2 Te 2,4). LHU 335.4

Hříchem s velice neblahými následky je i sám chladný, kritický a nesmiřitelný duch, který byl tak příznačný pro farizejství. Jestliže se náboženské zkušenosti nedostává lásky, není v ní ani Kristus; schází jí jas Jeho přítomnosti. ... Člověk může mít velmi podivuhodnou bystrost postřehu v objevování chyb svých bližních; avšak každému, kdo se tomuto duchu podvoluje, Kristus praví: „*Pokrytče, vyjmi nejprve břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys mohl vyjmout mrvu z oka bratra svého.*“ – MB 125, 126 LHU 335.5

Teprve když cítíte, že byste dovedli obětovat vlastní „já“, ano i svůj život, abyste mohli bloudícího bratra zachránit, vyňali jste břevno z vlastního oka a jste způsobilí pomoci svému bratru. Pak teprve můžete k němu přijít a zapůsobit na jeho srdce. ... Tichost, šlechetná a podmaňující povaha může zachránit bloudícího i zahladit množství hříchů. Zjevení Krista ve vaší povaze bude mít přeměňující moc na všechny, kteří s vámi přijdou ve styk. Necht' Kristus denně ve vás žije a tvůrčí mocí svého slova projeví ve vás tichý, mírný, přemlouvající, ale mocný vliv, jímž budou i další duše přetvořeny v krásu Pána, našeho Boha. – MB 128, 129 LHU 335.6

Pravda – základ charakteru

„V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.“ (Ž 119,11) LHU 336.1

Ti, kteří studují Písmo, přijímají Boží radu a spoléhají na Krista, budou uschopněni jednat moudře za všech okolností. Dobré zásady se projeví ve skutečném životě. Přítomnou pravdu nutno přijmout celým srdcem a ona se stane základem charakteru, vytyčí pevný cíl, který neovlivní dny svůdné zábavy, ani nestálost zvyků, pohrdání těch, kteří milují svět, nebo touhy vlastního sobeckého srdce. Svědomí musí být nejdříve osvíceno a vůle podřízena. Láska k pravdě a spravedlnost musí ovládnout duši a pak zde bude charakter podle Boží vůle. LHU 336.2

Povšimněme si příkladů moci náboženských zásad. Ani strach ze smrti žízni nemohl zabránit Davidovi, aby se napil z vod Betléma, kterou získávali ti nejstatečnější mužové s nasazením vlastního života. Ani zející jáma lvů nemohla zabránit Danielovi, aby se denně nemodlil a ohnivá pec nemohla zastrašit Sidracha a jeho přátele, aby se poklonil před modlou Nabuchodonozora. Mladí lidé s pevnými zásadami, vyhýbajícími se zábavám, se nebojí utrpení a jdou třeba i do jámy lvů a raději do rozpálené pece, než by se zpronevěřili Bohu. Povšimněme si Josefovy povahy. Jeho poctivost byla těžce zkoušena, avšak jeho vítězství bylo úplné. ... Tento šlechtný mladík vytrpěl uloženou zkoušku v každém bodě. Pán byl s ním a Jeho slovo bylo zákonem. LHU 336.3

Taková pevnost a neochvějná zásada nejjasněji září v porovnání se slabostí a bezzásadovostí dnešní mládeže. ... LHU 336.4

Mylná je představa, že se musíme přizpůsobit převrácenostem dětí. Elizeovi se hned na počátku jeho díla posmívala bethelská mládež. Byl to muž velice mírný, avšak Duch Boží ho pobídl k tomu, aby nad posměvači vyřkl rozsudek. Oni slyšeli o Eliášově vychvácení a tato závažná událost se jim stala předmětem posměchu. Elizeus dosvědčil, že ve svém svatém poslání nebude předmětem posměchu ani starým ani mladým. Když mu říkali, aby šel vzhůru, jak před ním Eliáš, zlořečil jim ve jménu Hospodina. Ten strašný soud, který je stihl, byl od Boha. Po té neměl Elizeus další nesnáze ve svém poslání. Padesát let vcházel i vycházel branou Bethel a chodil z města do města mezi zástupy nejhorších a nejhrubších lidí, porušené mládeže, avšak nikdo se již neodvažoval vysmívat se mu, nebo zlehčovat jeho povolání nejvyššího proroka. Tento jediný příklad strašné přísnosti na začátku jeho působnosti udržel ho v úctě po celý život. – 5T 43, 44 LHU 336.5

Kristus mluvil jako soudce

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit děti tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.“ (Mt 23,37) LHU 337.1

Kristus mluvil jako soudce k těm, kdož stáli před Ním. Jeho hlas, který tak často poslouchali, když prosil a naléhal, nyní káral a odsuzoval. Posluchači se zachvěli. Dojem, který vzbudila Jeho slova a Jeho pohled nikdy nevymizí z jejich mysli. LHU 337.2

Kristus se rozhorlil proti pokrytectví, proti hrubým hříchům, jimiž lidé přivádějí své duše do záhuby, jimiž klamou lid a zneuctívají Boha. V tvrzení kněží a předních mužů, líbivém ale klamném, poznal Ježíš působení satanských sil. Rozhodně a přísně odsoudil hřích, avšak ani slovem se nezmínil o odplatě. Jeho svatý hněv mířil proti knížeti temna; přitom však neprojevil známky roztrpčení. Stejně tak křesťan, jenž žije v souladu s Bohem a projevuje lásku a milosrdenství, pocítí spravedlivý hněv, když se setká s hříchem; nedá se však strhnout svým rozhořčením k tomu, aby tupil ty, kdož tupí jeho. Při střetnutí s těmi, kdož podněcováni pekelnými silami hájí nepravdu, zachová v Kristu rozvahu a ovládne se. LHU 337.3

Božský soucit vstoupil do tváře Syna Božího, když se dlouze zahleděl na chrám a pak na své posluchače. Hlasem, v němž bylo cítit hlubokou úzkost srdce a hořké slzy zvolal: *„Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, kteříž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit děti tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.“* (Mt 23,37) V Kristově nářku je bolest z rozloučení, samo srdce Boží se v něm vylévá. ... LHU 337.4

Farizeové a saduceové již nepromluvili. Ježíš svolal své učedníky a hotovil se odejít z chrámu, ne jako poražený a vypuzený svými protivníky, nýbrž jako někdo, kdo splnil svůj úkol. Odcházel jako vítěz z boje. LHU 337.5

Vzácná slova pravdy, jež vyšla onoho památného dne z úst Kristových, zapadla do mnoha srdcí a zůstala tam uložena. Těmto srdcím se otevřely nové myšlenky, probudily se v nich nové touhy a začal pro ně nový život. Po Kristově ukřížování a po Jeho vzkříšení postavili se tito lidé do čela a splnili své božské pověření s moudrostí a horlivostí, jež odpovídá velikosti díla. Byli nositeli poselství, jež se dovolává lidských srdcí a boří staré pověry, které tak dlouho mrzačily životy tisíců. Jejich svědectví učinilo z lidských myšlenek a z lidského mudrování pouhou bajku. Nesmírné byly důsledky, jež měla Spasitelova slova na užaslý, ustrnulý dav v chrámu v Jeruzalémě. – DA 619, 620

LHU 337.6

Všichni staneme před soudem

„Ty pak proč potupuješ bratra svého? Anebo také ty proč za nic pokládáš bratra svého? Však všichni staneme před stolicí Kristovou.“ (Ř 14,10) LHU 338.1

Blížíme se konci času. Pokušení bude zvenčí silně dotírat na církev, ale nenechtejte pokušení vzniknout v jejím středu. Pro pravdu a pro Krista má se lid, jenž se přiznává k Pánu, cvičit v sebezapírání. *„Všichni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou...“* Kdo skutečně Boha miluje, bude mít Ducha Kristova a vroucí lásku ke svým bratřím. Čím těsněji je srdce člověka spjato s Bohem a jeho náklonnosti obráceny na Krista, tím méně jím bude otřásat hrubost a tvrdost života. Kdo vyrůstá v plnou zralost mužů a žen v Kristu Ježíši, bude se stávat stále podobnějším Kristovu charakteru a bude povznesen nad sklon k reptání a nespokojenosti. Bude také pohrdat hledáním nedostatků jiných. LHU 338.2

Církev v této době by měla mít víru jednou danou svatým, která ji uschopňuje otevřeně říci: *„Bůh je spomocník můj“*; *„všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“* Pán nás vyzývá a vybízí, abychom se probudili a šli vpřed. Kdykoliv se církev vzdala svých hříchů, věřila a kráčela v pravdě, byla poctěna Bohem. Ve víře a pokorné poslušnosti je moc, jíž svět nemůže odolat. Boží rozkaz prozřetelnosti ohledně Jeho lidu je pokrok, ustavičná cesta vpřed v dokonalost křesťanského charakteru na cestě svatosti stále výš a výš v jasném světle poznání Boží lásky do samého konce času. Ó, proč se vždy učíme pouze prvním zásadám křesťanské nauky? LHU 338.3

Pán má bohaté požehnání pro církev, pakliže její členové budou se vší opravdovostí usilovat probrat se ze své nebezpečné vlažnosti. Náboženství marnosti, slova zbavená života, charakter zbaven morální síly – toto jsou výtky vznešeného poselství adresovaného Věrným Svědkem sborům, varujícího je proti pýše, světáctví, formalismu a soběstačnosti. ... Avšak pokorným, trpícím, věrným, trpělivým, jdoucím životem ve vší své slabosti a nedostatečnosti patří slova povzbuzení: *„Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“* ... LHU 338.4

Náš Pán prodlévá pro svou dlouhoshovívavost k nám, *„nechtě, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili“*. Když však my se všemi vykoupeními budeme stát na skleněném moři se zlatými harfami a korunami slávy a před námi rozsáhlá věčnost, pak budeme vidět, jak krátká byla čekací doba zkoušky. *„Blaze služebníkům těm, kteříž přijde Pán, nalezl by a oni bdí.“* – 5T 483-485 LHU 338.5

Věrným matkám bude na soudu vzdána pocta

„Za toto dítě jsem prosila, a dal mi Hospodin k prosbě mé to, čehož jsem prosila od něho. Protož já také oddávám jej Hospodinu; po všechny dny, v nichž živ bude, oddanýť jest Hospodinu. A učinila tu poklonu Hospodinu.“ (1 S 1,27.28) LHU 339.1

Splnění slibu, který dala Anna, když zasvětila své dítě Pánu, nebylo uskutečněno, dokud nebylo dítě přivedeno do svatyně. Od nejútlejšího věku, hned jak začal chlapec chápat, jej učila milovat a ctít Boha a považovat sebe za náležejícího Bohu. Pomocí prostých věcí, jež Samuele obklopovaly, snažila se Anna obrátit jeho myšlenky ke Stvořiteli. LHU 339.2

Když se rozloučila se synem, nepřestala věrná matka o něm přemýšlet. Modlila se za něj. ... LHU 339.3

Kéž by si každá matka plně uvědomovala, jak veliká je její povinnost i zodpovědnost a jak nádherná bude odměna za věrnost! Matčin každodenní vliv na děti je připravuje buď k věčnému životu nebo k věčné smrti. Její vliv v rodině je vážnější než vliv kazatele za kazatelnou nebo dokonce krále na trůně. Den Boží ukáže, kolik je svět zavázán požehnaným matkám za ty lidi, kteří neochvějně bránili pravdu a reformu, lidi odvážné a smělé, statečně snášející zkoušky a pokušení, kteří dali přednost vysokým a svatým zájmům pravdy a Boží slávy před světskými poctami i vlastním životem. LHU 339.4

Když soud zasedne a budou otevřeny knihy, když veliký Soudce prohlásí: „dobře“ a koruny nevnadnoucí slávy budou vloženy na hlavy vítězů, pak mnozí pozvednou své koruny před celým vesmírem a ukážou na své matky a řeknou: „Díky Boží milosti ona ze mne udělala to, čím jsem. Její naučení, její modlitby byly požehnáním pro mé věčné spasení.“ ... LHU 339.5

Bůh určil, že v rodině, ve státě i v osobním životě je ctnost základem štěstí. ... LHU 339.6

Myšlenky a zájmy, pěstované v raném věku, určují pozdější život každého člověka. Správné, ctné a mužné rysy, zformované v mládí, určí charakter člověka i celou jeho životní dráhu. Mladí lidé se podle své volby stávají buď špatnými nebo ctnostnými. ... LHU 339.7

Současní mladí lidé se mohou stát zrovna tak cennými v očích Pána, jako byl Samuel. Jejich jména mohou být zapsána v knize věčnosti a samotný Vládce vesmíru a také i všechny andělské zástupy budou s radostí na ně pohlížet. Projevením věrnosti a opatrováním křesťanské důstojnosti mohou chlapci a dívky, podobně jako šlechtný Luther mít mohutný vliv v díle reformy. Takové lidi potřebuje naše doba. Bůh má pro každého z nich místo i práci. – ST Nov. 3, 1881 LHU 339.8

Vyvolte si Krista

„...vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili...“ (Joz 24,15) LHU 340.1

Bůh používá různé způsoby při záchraně člověka. Mluví k nim svým Slovem, skrze své služebníky a posílá také skrze Ducha svatého poselství výstrahy, napomenutí a naučení. Tyto prostředky jsou určeny, aby osvětlily mysl lidu, zjevily jim jejich povinnosti a hříchy, jakož i požehnání, kterého se jim mohlo dostat, jsou určeny k tomu, aby v nich vzbudily pocit duchovního nedostatku, že mají jít ke Kristu a u Něj hledat milost, kterou potřebují. Mnozí si však zvolili svou vlastní cestu, místo aby šli Boží cestou. Nejsou s Bohem smířeni a ani nemohou, dokud není ukřižováno vlastní „já“ a Kristus skrze víru nepřebývá v srdci. LHU 340.2

Každý osobně Krista od sebe buď zapuzuje tím, že nechce zachovat Jeho Ducha a Jeho příkladu následovat, anebo se s Ním osobně spojuje sebezapřením, vírou a poslušností. Každý sám si musíme volit Krista, neboť On si dříve vyvolil nás. Toto spojení s Kristem učiní ti, kteří jsou s Ním od přirozenosti v nepřátelství. Je to nejužší spojení, když On vchází do srdce dříve tak pyšného. Je to skryté dílo a mnozí, kteří vyznávají, že jsou Ježíšovi následovníci, o tom nic nevědí. Přijímají Vykupitele jenom povrchně, nikoli jako jediného vládce svého srdce. LHU 340.3

Někteří pociťují nutnost smíření a poznáním této nezbytnosti a přáním po změně srdce začíná boj. Odřící se své vlastní vůle, svých libůstek a náklonností, vyžaduje úsilí, při čemž mnozí váhají, kolísají a odvracejí se. Ale tento boj musí vybojovat každý, kdo je opravdu obrácen. Musíme bojovat proti pokušením vně i zevnitř. Musíme zvítězit sami nad sebou, ukřižovat vášně a chťice a potom nastává spojení s Kristem. Jako suchá a zdánlivě neživá větev může být vstřípena do živého stromu, tak můžeme být živými ratolestmi pravého kmene. A ovoce, které přinesl Ježíš, budou přinášet všichni Jeho následovníci. Když spojení nastalo, může být zachováno jenom ustavičným, opravdovým a svědomitým úsilím. K zachování tohoto svatého svazku nabízí Kristus svou moc, ale závislý, bezmocný hříšník musí svůj podíl konat s nezmenšenou silou. ... LHU 340.4

Každý křesťan musí ustavičně bdít a ostříhat každý vchod, kudy by mohl vniknout satan. Musí prosit o Boží pomoc a v téže době rozhodně odporovat každé náklonnosti k hříchu. Zmužilostí a vírou v ustavičném úsilí zvítězí. Necht' však pamatuje, že chce -li zvítězit, Ježíš musí zůstat v něm a on v Ježíši. ... Jenom osobním spojením s Kristem, ustavičným společenstvím s Ním, můžeme přinášet ovoce Ducha svatého. – 5T 46-48 LHU 340.5

Být křesťanem znamená být podobný Kristu

„Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho? Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého, kdož neobrací duše své k marnosti, a nepřisahá lstivě.“ (Ž 24,3.4) LHU 341.1

Co znamená být křesťanem? Znamená to být podobný Kristu a činit Kristovy skutky. Někteří padají v jednom, jiní zase v druhém. Mnozí jsou ve své podstatě netrpěliví. Satan vidí jejich slabosti a útočí na ně znovu a znovu. Ale necht' to nikoho nermoutí. Kdykoliv se vyskytnou dokonce i malé nepříjemnosti a zkoušky, pak v tiché modlitbě prostě Boha, aby vám poslal sílu a milost, abyste je mohli trpělivě snést. Mlčení má svou moc. Nevyřknete slovo dříve, než vznesete modlitbu k nebeskému Bohu. Jestliže vždy budete jednat podobným způsobem, pak brzy zvítězíte nad svou podrážděnou povahou a získáte nebesa v malém již zde a potom vstoupíte na nebesa v budoucnosti. LHU 341.2

Bůh chce, aby Jeho děti očistili své ruce i srdce. Stanou se díky tomu nešťastnými? Budou jejich rodiny nešťastné, když budou dobří, trpěliví, uctíví a tolerantní? Zdaleka ne. Dobrota, kterou budou projevovat ve svých rodinách, se odrazí na nich samých. Toto dílo musí být vykonáno doma. Jestliže členové rodiny nebudou hotovi žít v pokoji zde, pak nebudou připraveni žít v rodině, která se shromáždí kolem velikého bílého trůnu. Hřích vždy táhne do tmy a otroctví, ale správný životní obraz přináší pokoj a svatou radost. ... LHU 341.3

V den utrpení, kdy na nás nepřítel dotírá, budeme chodit mezi anděly. Budou nás obklopovat jako ohnivá stěna a v budoucnosti se s nimi budeme procházet v Božím městě. ... LHU 341.4

Nikdy dříve Boží lid tak nepotřeboval Boží zaslíbení, jako nyní. Necht' se ruka víry natáhne přes tmu a uchopí se ruky nekonečné síly. Když hovoříme o nevyhnutelnosti osvobození od hříchu, pamatujte, že Kristus přišel na náš svět zachránit hříšníky a že „dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu“. Máme přednost věřit, že Jeho krev má moc očistit nás od všeliké poskvrny i náklady hříchu. Nemáme ohraničovat moc Svatého Izraelského. On chce, abychom k Němu přišli takoví, jací jsme – hříšní a poskvrnění. Jeho krev oplývá mocí. Prosím vás, abyste nezarmucovali Jeho Ducha setrváváním v hříchu. Jestli v pokušení upadnete, nezoufejte. Z dávných věků do našich dnů zaznívá zaslíbení: *„Pakliť by kdo zhřešil, přímlovci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“* Myslím, že za toto jedno zaslíbení by měla z úst smrtelníků stále stoupat píseň díky. Posbírejte tyto drahocenné perly zaslíbení a když nás satan bude obviňovat z velké hříšnosti a pokoušet nás pochybovat o Boží zachraňující síle, opakujme Kristova slova: *„Toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.“* – HS 157, 158 LHU 341.5

Měřítka charakteru na soudu

„Kteřížkoli zajisté bez zákona hřešili, bez zákona i zahynou; a kteřížkoli pod zákonem hřešili, skrze zákon odsouzeni budou. Nebo ne ti, kteříž slyší zákon, spravedliví jsou před Bohem, ale činitelé zákona spravedliví budou.“ (Ř 2,12.13) LHU 342.1

Ti, kdož přijali světlo o Kristově prostřednictví a o nezměnitelnosti zákona Božího, shledali, že to jsou pravdy obsažené ve Zjevení 14. Poselství této kapitoly obsahují trojnásobné varování, jež mělo připravit obyvatele Země na druhý příchod Páně. Označení „*přišla hodina soudu Jeho*“ poukazuje na závěrečné dílo Kristovy služby pro spásu lidstva. Hlásá pravdu, jež musí být hlášána než skončí přímluva Spasitelova a než se Spasitel vrátí na zemi, aby vzal svůj lid k sobě. Dílo soudu, které započalo v roce 1844, musí pokračovat tak dlouho, dokud nebude rozhodnuto o osudech všech lidí, živých i mrtvých; proto potrvá až do konce doby zkoušky. Aby se lidé mohli připravit na to, aby při soudu obstáli, přikazuje jim poselství: „*Bojte se Boha a vzdějte jemu chválu*“ a „*klanějte se tomu, kterýž učinil nebe, i zemi i moře i studnice vod*.“ Jaký výsledek bude mít přijetí těchto poselství, ukazují tato slova: „*Tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy*.“ Aby byli lidé připraveni na soud, je třeba, aby dbali zákona Božího. Podle tohoto zákona bude při soudu posuzována povaha. Apoštol Pavel praví: „*Kteřížkoli zajisté bez zákona hřešili, bez zákona i zahynou... v ten den, když souditi bude Bůh tajné věci lidské... skrze Jezukrista*.“ A k tomu praví, že „*činitelé zákona spravedliví budou*“. (Ř 2,12-16) Aby mohl být zachováván božský zákon, k tomu je nutná víra, neboť „*bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu*“. A „*cožkoli není z víry, hřích jest*“. (Žd 11,6; Ř 14,23) LHU 342.2

První anděl vyzývá lidi, aby se „báli Boha v vzdávali mu čest“ a uctívali Ho jako stvořitele nebe a země. Aby tak mohli činit, musejí být poslušni Jeho zákona. Mudrc praví: „*Boha se boj a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všechno člověku záleží*.“ (Kaz 12,13) Bez poslušnosti přikázání Božích nenajde u Boha zalíbení žádná bohoslužba. „*Nebo toť jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostříhali*.“ „*Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel zákona, i modlitba jeho jest ohavnost*.“ (1 J 5,3; Př 28,9) – GC 435, 436 LHU 342.3

Každý si musí položit nejvážnější otázku: „Odpovídám požadavkům Božího zákona? ... Pouze bedlivé zkoumání sebe ve světle Slova Božího může odhalit naše odklonění od Jeho svatého měřítka pravdy... V něm můžeme mít odpuštění našich minulých nezdarů a v Jeho síle růst v dokonalé muže a ženy v Ježíši Kristu. – YI June 10, 1897 LHU 342.4

Koruna života

„Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují to slavné přístí jeho.“ (2 Tm 4,8) LHU 343.1

Pavel nikdy nezapomínal na korunu života, která byla připravena nejen pro něj, ale i všem, kteří milují slavný Kristův příchod. Toužebnou se pro Pavla tato koruna stala díky vítězství skrze Ježíše Krista. Ježíš si přál, aby nás přitahovalo ne získání odměny, ale plnění Boží vůle, protože je to Jeho vůle, bez ohledu na odměnu, kterou můžeme získat. LHU 343.2

Božím darem je věčný život. Pán si přeje, aby všichni, kdož obdrželi Jeho milost, Mu věřili úplně. Vyzývá nás projevovat čistou, opravdovou víru, důvěřovat Mu a neptat se na odměnu. Máme svou službu konat z celého srdce a tím ukazovat, že jsme si zcela jisti tím Jeho spravedlivým soudem. LHU 343.3

V popisu výjevu soudu, kdy je spravedlivým dávána odměna a nad bezbožnými vynášen rozsudek, se praví, že spravedliví se udivili: cožpak oni vykonali něco, zač by měli dostat odměnu? Ale oni opatrovali neustálou víru v Krista. Byli napojeni Jeho Duchem a úplně podvědomě konali pro Krista v podobě Jeho svatých tu práci, která přináší pozdější odměnu. Odměna nebyla stimulem jejich služby. Pro ně bylo nejvyšší ctí pracovat tak, jak pracoval Kristus. To, co dělali, konali z lásky ke Kristu a bližním. Ten, jenž se ztotožnil se strádajícím lidstvem, prověřoval jejich skutky soucitu a lásky jako vykonané přímo pro Něj. ... LHU 343.4

Všemi našimi schopnostmi a talenty jsme povinni sloužit Pánu. Každé vítězství je získáváno skrze Jeho milost. Proto není vůbec na místě se chlubit. ... LHU 343.5

Kdybychom si pamatovali, že zkouškami procházíme před očima celého vesmíru, že Bůh nás zkouší jakého jsme ducha, pak z naší strany by bylo více vážných úvah a horlivých modliteb. Ti, jež v prostotě pracují, si uvědomí, že sám od sebe člověk nemůže vykonat nic dobrého. Jsou naplněni vděčností za možnost udržovat společenství s Bohem. Taková oddanost je neoddělitelnou částí služby a činí požehnanými jejich dary a oběti. Mají tutěž jistotu a tutěž důvěru k Bohu jako dítě má ke svému pozemskému otci. LHU 343.6

Dostáváme odměnu nejen za naši aktivitu a píli, ale i za naši něžnost, dobrotivost a lásku, s nimiž jsme spojili naši službu pro nemocné, unavené a trpící. – ST Aug. 9, 1899 LHU 343.7

Když Kristus přijde, Jeho odplata bude s Ním

„Sud' mne podle spravedlnosti své, Hospodine...“ (Ž 35,24) LHU 344.1

Když si král přišel hosty prohlédnout, odhalil pravé pohnutky každého z nich. Připravil každému hostu svatební šat. Byl to králův dar. Úctu k hostiteli projevila každý, kdo si jej oblékl. Jeden host si však ponechal své všední šaty. Odmítl se připravit tak, jak to požadoval král. Nechtěl vzít na sebe drahocenné roucho, které mu král připravil, a tím urazil hostitele. Na královu otázku: *„Kterak jsi sem vešel, nemaje roucha svatebního,“* nemohl nic odpovědět. Sam se odsoudil. Král pak řekl: *„Tedy řekl král služebníkům: Svížíce ruce jeho i nohy, vezměte ho, a uvrztež jej do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů.“* LHU 344.2

Král své hosty na slavnosti důkladně prověřil. Pán Ježíš tím znázornil Boží soud. Hosté na slavnosti představují lidi, kteří o sobě tvrdí, že slouží Bohu a jejich jména jsou zapsána v knize života. Avšak pravými učedníky nejsou všichni vyznavači křesťanství. Dříve než Bůh udělí konečnou odměnu, musí rozhodnout, kdo se může podílet na dědictví spravedlivých. Toto rozhodnutí musí být učiněno před slavným druhým příchodem Ježíše Krista. Když Kristus přijde, přinese odplatu, aby *„odplatil jednomu každému podle skutků jeho“* (Zj 22,12). Před Jeho příchodem Bůh posoudí pohnutky každého člověka a každý Kristův následovník obdrží odměnu podle svého jednání.

LHU 344.3

Zatímco lidé žijí zde na zemi, v nebesích je vyšetřován případ každého člověka. Bůh prozkoumává životy všech, kteří o sobě tvrdí, že jsou Jeho následovníky. Každý je posuzován podle záznamů v nebeských knihách a na základě skutečného života je provždy stanoven jeho úděl. LHU 344.4

Svatební šat v podobenství znázorňuje čistou, neposkvrněnou povahu, kterou budou mít praví následovníci Ježíše Krista. Církvi je dáno, *„aby se oblékla v kment čistý,“* a aby byla *„nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového“* (Zj 19,8; Ef 5,27). Písmo vysvětluje, že kmentem je Kristova spravedlnost, Jeho neposkvrněná povaha, kterou vírou získávají všichni, kdo přijmou Krista za svého osobního Spasitele. ... Každého, kdo činí pokání a věří, přikryje Ježíš Kristus rouchem své spravedlnosti. – COL 309-311 LHU 344.5

Náš milosrdný a věrný nejvyšší kněz

„Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všed jednou do svatyně, věčné vykoupení našel.“ (Žd 9,12) LHU 345.1

Kristus, nesoucí kříž, Kněz a zástupce člověka před Bohem, se stal účastníkem života lidstva, když přijal naše tělo i naši krev. Život spočívá v životodárném krevním oběhu, té krvi, která byla dána za život světa. Kristus vykonal úplné smíření, když vydal svůj život jako výkupné za nás. Narodil se bez stínu hříchu, ale přišel na svět zrovna tak, jako všichni lidé. Neměl jenom podobu těla, ale vzal na sebe lidskou přirozenost tím, že se připojil k životu lidstva. ... LHU 345.2

Ježíš Kristus odložil svůj královský šat, svou královskou korunu a oblékl své božství v lidské tělo, aby se mohl stát Náhradou a Ručitelem lidí, a aby když umíral za lidstvo, svou smrtí zničil toho, který má vládu smrti. Nemohl by to učinit jako Bůh, ale když přišel jako člověk, mohl Kristus zemřít. Smrtí přemohl smrt. Kristova smrt poslala na smrt toho, který má vladařství smrti a otevřela brány hrobů všech, kdož Jej přijali jako svého osobního Spasitele. LHU 345.3

Kristus prohlásil u Josefova hrobu, jež byl na čas Jeho hrobem: *„Já jsem vzkříšení i život.“* On, Vykupitel světa, potřel hlavu hada a zbavil jej každé možnosti jedovatě kousat, protože zjevil život a nesmrtelnost. Brány věčného života se otevrou dokořán pro všechny, věřící v Ježíše Krista. ... Tím, že zemřel, Ježíš navždy osvobodil věřící v Něho od věčné smrti. ... LHU 345.4

Kristus žil a zemřel jako člověk, aby byl Bohem živých i mrtvých. Díky tomu se pro lidi, v Něj věřící, stalo nemožným ztratit věčný život. Život mužů i žen je drahocenný v Božích očích, protože Kristus koupil tento život, když za ně podstoupil smrt. Takovým způsobem nám umožnil získat nesmrtelnost. LHU 345.5

V Kristu byl spojen božský i lidský počátek – Stvořitel a stvoření. Přirozenost Boha, jehož zákon byl přestoupen a přirozenost Adama, přestupníka zákona, se potkaly v Ježíši, Synu Božím i Synu člověka. A když zaplatil svou vlastní krví za vykoupení lidí, když vytrpěl to, co snášeli lidé, potkal a přemohl pro člověka pokušení, snášel utrhaní, vinu a břímě hříchu, stal se Přímluvцем a prostředníkem člověka. Jakou úžasnou jistotou pro pokoušenou a bojující duši a také pro vše sledující vesmír je ujištění, že Kristus je milostivý a věrný Nejvyšší kněz. – 7BC 309-311 LHU 345.6

V den soudu

„Kdo jest věrný v mále, i ve mnoze věrný jest.“ (L 16,10a) LHU 346.1

Na pozorném vztahu k tomu, co svět nazývá „malým“, závisí životní úspěch. Malé činy lásky, malé činy sebeodříkání, pronesení prostých posilujících slov, neustálé odporování nepatrným hříchům – to je křesťanství. Vděčné uznání každodenních požehnání, moudré využití každodenních možností a účelný rozvoj svěřených schopností – to je to, k čemu vás zve Pán. LHU 346.2

Člověk, který poctivě plní malé povinnosti, bude připraven vykonat i více. Kdo je dobrotivý a uctivý v každodenním životě, kdo je laskavý a trpělivý ve své rodině, kdo se stále snaží přinést štěstí do domu, ten první odvrhne sebe a půjde se obětovat, když Pán zavolá. ... LHU 346.3

Nejdelší pěší pochod se zdolává jednotlivými kroky. Všechny dohromady vedou ke konci cesty. Nejdelší řetěz sestává z jednotlivých oček. Pokud jedno očko praskne, řetěz se už na nic nehodí. To stejné se děje i s charakterem. Vyrovnaný charakter je formován konáním jednotlivých správných činů. Jeden hýčkaný a nepřemožený nedostatek učiní člověka nedokonalým a zavírá před ním vrata svatého města. Ten, kdo vstoupí na nebesa, musí mít charakter bez poskvrny, vrásky nebo něčeho podobného. Nic nečistého tam nikdy nevstoupí. V celém vykoupeném zástupu nebude vidět ani jediný nedostatek. LHU 346.4

Boží práce je dokonalá jako celek, protože je dokonalá v každé své části, dokonce i té nejmenší. Formování drobné bylinky Bůh koná s tou samou pečlivostí, jako stvoření světa. ... LHU 346.5

To, co vůbec stojí za to dělat, má být děláno dobře. Ať by vaše práce byla jakákoli, plňte ji poctivě. Buďte poctiví v nejmenším. Každý den konejte skutky lásky a hovořte povzbuzující slova. Rozdávajte úsměv na celé vaší životní cestě. Jestliže to budete dělat, Bůh s vámi bude souhlasit a Kristus vám jednou řekne: *„To dobře služebníče dobrý a věrný.“* LHU 346.6

V den soudu ti, kdož byli věrnými ve svém každodenním životě, kdož viděli své povinnosti a neváhali je splnit, kdož nepřemýšleli nad slávou nebo přednostmi, uslyší slova: *„Pojďte požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa.“* Kristus je chválí ne za krásné vyjadřování, ne za jejich inteligenci, ne za štědré dary. Obdrželi odměnu za poctivé plnění malých povinností, jimž se věnuje velice málo pozornosti. *„Hladověl jsem a dali jste mi jísti,“* říká. *„Cožkoli jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“* – YI Jan. 17, 1901 LHU 346.7

Zapsaní v knize života

„Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas ssouzení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize.“ (Da 12,1) LHU 347.1

S přibližujícími se nebezpečími posledních dnů stávají se satanova pokušení silnější a rozhodnější. Satan sestoupil s velikým hněvem, věda, že má krátký čas. Působí všelijakým nepravým klamem hynoucích. Boží slovo nás upozorňuje na to, že bylo-li by možné, svedl by i vyvolené. LHU 347.2

Ve světě dojde brzy k podivuhodným událostem. Konec všeho je ve dveřích. Čas soužení brzy navštíví Boží lid. Tehdy vyjde nařízení, jež zakazuje světitelům soboty kupovat a prodávat a hrozí jim trestem, dokonce smrtí, jestli nebudou zachovávat první den týdne místo soboty. LHU 347.3

„Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas ssouzení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize.“ Zde vidíme, nakolik důležité je, aby naše jména byla zapsána v knize života. Všichni, jejichž jména budou zapsána v knize života, budou osvobozeni od satanské moci a Kristus přikáže, aby jejich zmazaná roucha byla svléknuta a byl jim dán oděv Jeho spravedlnosti. *„Tiť budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým klínodem, a slituji se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží.“ LHU 347.4*

V čas soužení satan ponoukne bezbožné a oni obklíčí Boží lid, aby jej zničili. Ale on neví, že vedle jejich jmen je v knize života napsáno „odpuštěno“. Neví, že byl dán příkaz „sejměte ta roucha zmazaná“ a oblečte je „v roucha proměnná“ a na jejich hlavu postavte „čepici novou“. LHU 347.5

Zaslíbení, jež bylo dáno Kristu, velkému knězi, je dáno celému ostatku Božího lidu: *„Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům můj, a budeš-li ostříhati síni mých: dámť zajisté to, abys chodil mezi těmi-to přistojícími.“* Kdo jsou ti přistojní? Jsou to Boží andělé. Jestliže by se naše oči otevřely, jako u Elizeova služebníka v Dothaim, viděli bychom zlé anděly, jak nás obklopují a utiskují a využívají. Viděli bychom také i svaté anděly, jak nás ochraňují, světlem a silou potlačující zlé anděly. – HS 155, 156 LHU 347.6

Celý soud je dán Synu

„Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě. A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest.“ (J 5,26.27) LHU 348.1

Otec dal celý soud svému Synu. Kristus slavnostně vyhlásí odměnu za věrnost. *„Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu... A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest.“* Kristus přijal lidskou přirozenost a žil na této zemi čistým svatým životem. Proto na sebe přijal roli Soudce. Ten, kdo zaujal místo soudce je Bůh zjevený v těle. Jak radostné bude v něm uvidět našeho Učitele a Vykupitele, stále ještě nosícího na sobě stopy po ukřižování, z nichž září paprsky slávy, činící ještě cennějším koruny, které vykoupení získají z Jeho rukou, těch samých rukou, vztažených v požehnání nad Jeho učedníky, když stoupal na nebesa. Tentýž hlas, který řekl: *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa,“* vítá své vykoupené. Ten, který vydal svůj drahocenný život za ně, jenž prostřednictvím své milosti připravil jejich srdce k pokání, jenž v nich probudil touhu po pokání, je nyní přijímá do své slávy. Ó, jak Jej milují. Splnění jejich naděje nespočetněkrát převýšilo všechno jejich očekávání. Jejich srdce naplňuje dokonalá radost, oni sundávají své zářící koruny a kladou je k nohám Vykupitele. ... LHU 348.2

Soud bude vykonán podle pravidel ustanovených Bohem. Všichni budou souzeni podle zákona, k jehož poslušnosti jsou nyní lidé vyzýváni, ale který mnozí odmítli přijmout. Když bude jejich charakter vyzkoušen, zaujme každý člověk jemu odpovídající místo v jedné ze dvou skupin. Buď bude svatým Pánu skrze poslušnost Jeho zákona, nebo poskvrněn hříchem skrze přestoupení. ... Ovce umístí po své pravé straně a kozly po levici. Tehdy lidé uvidí, že jejich skutky rozhodly o jejich osudu. – RH June 18, 1901 LHU 348.3

Kristu byl dán celý soud, protože je Synem Člověka. Nic neunikne Jeho pozornosti. Ať by byli duchovní odpadlíci jakkoli silní a vlivní, Vyšší a Silnější nesl na sobě hřích celého světa. Má moc postavit se proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. Oblečený v plnou zbroj vystupuje Vůdce vojska Hospodinova dopředu jako Obhájce svého lidu. Jeho spravedlnost zakrývá všechny, kdo Jej milují a důvěřují Mu. Vůdce nebeských vojsk velí těmto vojskům stát se ohnivou stěnou kolem svého lidu. On je jedinečný Soudce spravedlnosti Božích dětí, protože je stvořil i vykoupil nekonečně drahou cenou. Uvidí, že poslušnost Božích přikázání bude odměněna. – 5BC 1134 LHU 348.4

1. prosince

Král přichází

„A když se toto počne dít, pohleďtež a pozdvihnětež hlav svých, proto že se přibližuje vykoupení vaše.“ (L 21,28) LHU 349.1

Kristus vyzval svůj lid, aby dával pozor na znamení Jeho příchodu a radoval se, až uzří známky toho, že Jeho král přichází. *„A když se toto počne dít, pohleďtež a pozdvihnětež hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše.“ „Poukázav svým následovníkům na pučící strom na jaře, pravil: „Když se již pučí, vidouce to, sami to znáte, že blízko jest léto. Takž i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, věztež, že blízko jest království Boží.“ (L 21,28.30.31) LHU 349.2*

Když však duch skromnosti a lásky ustoupil pýše a formalismu, ochladla láska ke Kristu a víra v Jeho příchod. Vyznavači Boží byli zaujati světskými záležitostmi a touhou po radovánkách a přestali myslet na Spasitelovy pokyny, týkající se znamení Jeho příchodu. Zanedbávalo se učení o druhém příchodu; písmo, která o Něm pojednávala, byla zatemňována falešným výkladem, až upadlo do značné míry v zapomnění. Zvláště se tak dělo v církvích v Americe. Svoboda a blahobyt, jimž se těšily všechny vrstvy společnosti, ctižádostivá touha po bohatství a přepychu, snaha po vydělávání peněz, bažení po oblibě a moci, která byla zdánlivě na dosah všech, vedly lidi k tomu, že upínali své zájmy a naděje k věcem tohoto života a že odsunovali do vzdálené budoucnosti ten slavný den, kdy soudobý řád věcí pomine. LHU 349.3

Když Spasitel poukázal svým následovníkům na znamení svého návratu, předpověděl, že právě před Jeho druhým příchodem nastane odpadnutí. Jako v dobách Noemových pokvete světská činnost a radovánky – lidé budou kupovat a prodávat, budou pracovat na polích, budou stavět, ženit se a vdávat – a nikdo nebude myslet na Boha a budoucí život. Pro ty, kdož budou žít v té době, platí Kristovo napomenutí: *„Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a vnáhle přikvačil by vás ten den. Nebo jako osidlo přijde na všechny, jenž přebývají na tváři vší země. Protož bděte všelikého času, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou dít, a postaviti se před Synem člověka.“ (L 21,34-36) – GC 308, 309 LHU 349.4*

Musíme se co nejvážněji chopit víry, jednou dané svatým. ... Musíme se sjednotit a... připravit cestu pro příchod našeho Krále. Vzrůstějme ve známosti pravdy a vzdávejme všechnu čest a slávu Tomu, jenž je jedno s Otcem. Usilujme horlivěji o nebeské pomazání, o Ducha svatého. – MM 22 LHU 349.5

Enoch a Kristův druhý příchod

„Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch, řka: Aj, Pán se béře s svatými tisíci svými, aby učinil soud všechněm...“ (Ju 14.15) LHU 350.1

Nádherná rajská zahrada, kterou po svém pádu museli naši prarodičové opustit, měla zůstat na zemi až do potopy. Stvořitel sám tento sad vytvořil a pečoval o něj. U brány ráje střežené cherubínem zjevovala se velebnost Boží a přicházeli sem první ctitelé. Zde stavěli své oltáře a přinášeli své oběti, zde se milostivý Bůh setkával se svými dětmi. Ve své božské prozřetelnosti přenesl tuto zahradu, aby ji opět svým vykoupeným navrátil v ještě nádhernější podobě. Božím úmyslem je zachovat toto úchvatné dílo svých rukou nedotčeno prokletím. LHU 350.2

Skrze svaté anděly zjevil Bůh Enochovi svůj úmysl zničit mravně zkažený svět potopou a podrobně před ním rozvinul svůj plán vykoupení. Prorockým Duchem vedl jej budoucími pokoleními, jež budou žít po potopě a zjevil mu všechny významné události spjaté s druhým příchodem Kristovým a s koncem světa (Ju 14). LHU 350.3

Enocha znepokojovaly myšlenky o stavu mrtvých a o tom, co přijde po smrti. Zdálo se mu, že spravedliví i bezbožní se v hrobě změní v prach, a to bude jejich společný konec. Neměl známosti o osudu spravedlivých po jejich smrti. V prorockém vidění byl poučen o obětní smrti Kristově za člověka a viděl Jeho druhý příchod v nebeské slávě v doprovodu všech svatých andělů, aby své spravedlivé vysvobodil z hrobů a dal jim věčný život. Byl mu ukázán všeobecný mravní úpadek a zkaženost lidstva při druhém příchodu Kristově; viděl naduté, domýšlivé, opovážlivé a svévolné pokolení, jež bude popírat jediného Boha a Jeho Syna Ježíše Krista, pokolení přestupující přikázání Boží a opovrhující Jeho ustanoveními, znevažující Jeho svatou krev i smíření. Viděl spravedlivé ověncené slávou a ctí, bezbožné pak vykázané z přítomnosti Boží a jejich strávení ohněm. ... LHU 350.4

Svým každodenním spojením s Bohem stával se Enoch stále bližší nebi. Když hlásal božská poučení těm, kteří chtěli naslouchat moudrosti jeho slov, jeho obličej zářil nebeským světlem. Jeho nebeský svatý vzhled vzbuzoval pozornost. Pán Enocha miloval, protože Enoch Jej vytrvale a s hlubokou důvěrou následoval, měl odpor ke zlu a stále vroucněji a horlivěji usiloval o získání nebeské vědy, aby mohl dokonaleji plnit Boží vůli. Toužil po ještě užším spojení se svým Pánem, jehož se bál a jehož si vážil i ctil. Proto Bůh nedovolil, aby Enoch zemřel jako jiní lidé, ale poslal své anděly, aby jej přenesli do nebe a nemusel zakusit smrt. Enoch byl od nich vzat. Ti, kteří jej milovali, připouštěli, že Bůh Enocha přenesl na nějaké tiché a klidné místo, aby si odpočinul. Když jej však ani při velmi bedlivém a usilovném hledání nikde nenalezli, pochopili, že jej není, že jej vzal Bůh. – SR 58, 59 LHU 350.5

Dejme se do díla

„Protož bděte, všelikého času modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou dít, a postaviti se před Synem člověka.“ (L 21,36) LHU 351.1

Bylo mi ukázáno, v jakém nebezpečí se nachází náš lid v důsledku toho, že se podobáme spíše světu, než Kristu. Dnes žijeme u samotných hranic věčného světa, avšak nepřítel duší nás chce svést k tomu, abychom konec času odkládali do daleké budoucnosti. Satan se bude všemožně snažit napadat ty, kteří vyznávají, že zachovávají Boží přikázání a očekávají druhý příchod Spasitele na nebeských oblacích v moci a velké slávě. Snaží se svést co nejvíce lidí, aby ten den odkládali, duchovně se přizpůsobili světu a jeho zvyklostem. Byla jsem zděšena, když jsem viděla, že duch světa ovládá srdce a mysl mnohých, kteří se horlivě hlásí k pravdě. Oddali se sobectví a sobeckým zájmům a neusilují o pravou zbožnost a ryzí věrnost. LHU 351.2

Boží anděl poukázal na ty, kteří se hlásí k pravdě a vážně opakoval tato slova: *„Pilně se varujte, aby srdce vaše nebyla obtížena obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, aby vás ten den nezachvátil. Nebo přijde jako osidlo na mnohé, kteří přebývají na zemi. Bděte tedy, modlete se, abyste byli hodni uniknout všem těm věcem a postavit se před Synem člověka.“ (L 21,34-36) LHU 351.3*

Uvážíme-li krátkost času, pak by náš lid měl bdít, modlit se a nedat se ničím odvrátit od vznešené práce přípravy na onu velkou událost, která je před námi. Protože se ten den zdánlivě opožďuje, mnozí se stávají bezstarostnými a lhostejnými ve svých slovech a činech. Neuvědomují si své nebezpečí, nevidí a nechápou Boží milost v tom, že čas zkoušky jim Bůh oddaluje, aby měli příležitost zformovat své charaktery pro budoucí, věčný život. Každá chvíle má nesmírnou cenu. Čas jim nebyl poskytnut k tomu, aby ho trávili přemýšlením o svém pohodlí, jak si zde zabezpečit pozemský pobyt, ale aby ho využili k práci, k přemáhání každého povahového nedostatku, aby pomáhali jiným příkladem i osobním úsilím a ukazovali krásu svatosti. Bůh má na zemi svůj lid, který ve víře a svaté naději splní úlohu rychle se naplňujícího proroctví a skrze poslušnost pravdy usiluje o čistotu srdce, aby nikdy nebyl bez svatebního roucha, až se zjeví Kristus. ... Znamení, předpověděná v proroctví, se kolem nás rychle plní. To by mělo probudit každého věrného Kristova následovníka k horlivé činnosti. – 4T 306, 307 LHU 351.4

Celému světu

„A řekl jim: Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) LHU 352.1

Světlo, jež Bůh dal svému lidu, nesmí zůstat omezeno na sbory, které již znají pravdu. Má být rozvířeno a má proniknout do temných míst země. Ti, kteří chodí ve světle, jako je Kristus ve světle, budou spolupracovat se Spasitelem a zjevovat lidem, co bylo zjeveno jim. Božím úmyslem je, aby pravda pro tento čas byla zvěstována každému pokolení, národu, jazyku a lidu. Ve světě zasměšňávají se nyní mužové i ženy jenom shonem za světským ziskem a rozkoší. Jsou tisíce a tisíce těch, kteří nevěnují čas ani myšlenky svému spasení. Přišla doba, kdy poselství o brzkém příchodu Kristovu má zaznívat po celém světě. LHU 352.2

Neklamné důkazy svědčí o blízkosti konce. Varování musí být jasné. Musí být připravena cesta pro příchod Knížete pokoje na nebeských oblacích. Mnoho je potřeba vykonat ve městech, kde ještě neslyšeli o pravdě pro tento čas. Nemáme zřizovat instituce, které by soupeřily rozměry a leskem s institucemi tohoto světa, ale ve jménu Páně s neúnavnou vytrvalostí a neochvějnou horlivostí, kterou Kristus vnesl do svého usilování, máme rozšiřovat dílo Páně. LHU 352.3

Pro nás, jakožto lid, je velice potřebné, abychom pokořili svá srdce před Bohem a prosili Ho za odpuštění naší nedbalosti ve splnění rozkazu evangelia. Některá místa učinili jsme středisky a zanedbali jsme při tom mnohá důležitá místa. Chopme se nyní nám svěřené práce a zvěstujme poselství, které má probudit muže i ženy k uvědomění si svého nebezpečí. ... LHU 352.4

Celý vesmír vybízí ty, jenž znají pravdu, aby se bez výhrady zasvětili zvěstování pravdy, jak je oznámena v poselství třetího anděla. Všechno, co vidíme a slyšíme, volá nás k naší povinnosti. Působení d'ábelských sil vybízí každého křesťana, aby stál na svém místě. ... LHU 352.5

Potřebujeme muže a ženy, jejichž srdce jsou dotčena lidskou bolestí a jejichž život dosvědčuje, že obdrželi a jiným udělují světlo, život a milost. LHU 352.6

Dítky Boží musí přijít k Pánu Ježíši v sebezapírání a radostném obětování sebe; jejich jediný cíl musí být přinést světu poselství milosti. Jedni budou pracovat na ten, jiní na onen způsob, jak je Pán bude vybízet a vést. Ale všichni vespolek musí se snažit a pokoušet vykonat něco dokonale celého. Pro Pána musí pracovat pérem i hlasem. Vytištěné slovo pravdy musí být překládáno do rozličných řečí a rozšiřováno až do končin země. ... Každý člen sboru, který zná pravdu, měl by pracovat dokud je den, neboť přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. – 9T 24-26 LHU 352.7

5. prosince

Jsme schopni lepšího

353.1 „Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel.“ (Ř 5,6) LHU

Dnešní společnost se rychle přibližuje ke stavu, ve kterém se nacházel svět před potopou. Děti, dorůstající v mládež a poté se stávající dospělými, žijí pro svůj prospěch a rychle získávají zkušenost s poznáním zla. ... Dnešní mládež se učí zločinnému způsobu života, když čte populární literaturu. Nenačili se ctít pravdu jen proto, že je to pravda; čtou příběhy o krádežích, vraždách a jiných druzích zločinnosti. Vymýšlejí nové způsoby, jak by se zdokonalili ve zločinech a unikli odhalení. Špinavé publikace způsobují to, že mládež je horlivá ve zločinech na cestě do zahynutí. Mládež našich měst dýchá zhoubné, hnusné ovzduší zločinnosti. Nedobrá vliv působí na zemi a celá společnost jde k porušení. Někteří pozemští vládci jsou nemravní lidé. Nepřejí si přetnout zveřejňování této špinavé literatury, které je rok od roku více a která živí vášně, vedoucí k zločinu a zlu. Stránky denního tisku hýří články popisující zločiny a takzvané předpovědi budoucího, které se přijímají jako skutečnost. ... Kristus viděl přibližující se konflikt a proto nám dal varování, abychom bděli a modlili se, abychom neupadli v pokušení. Varoval nás, že „jako bylo za dnů Noe, tak bude i příští Syna člověka“. LHU 353.2

Jsme varováni ne proti legální účasti ve firmách, ale proti krajnostem, proti nadměrnému zalíbení pozemským ke škodě zájmů, které mají velký význam pro náš věčný osud. Jsme varováni před zvrácenou chutí, nestřídmostí v jídle a pití. ... LHU 353.3

Ale nehledě na zkažený stav, v jakém dnešní společnost žije, jsou lidé schopni lepšího. Jsou Kristem představeni v „symbolu ztracené perly“. Kristus dal vše, co jen mohl, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo a získal zpět perlu, jež má pro Něj nekonečnou cenu. Jsme připraveni pracovat spolu s Ním? Jakou oběť jsme ochotni podstoupit? ... LHU 353.4

Když si uvědomíme, že Kristus zemřel za bezbožné, když ještě byli hříšníky, pak si začneme uvědomovat, jak touží požehnat nám, abychom mohli být požehnáním pro jiné. – RH Apr. 21, 1896 LHU 353.5

6. prosince

Čas vysvobození

„...Probud' se ty, kdož spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvítiť se tobě Kristus. Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili... Vykupujíce čas; nebo dnové zlí jsou.“ (Ef 5,14-16) LHU 354.1

Žijeme právě v nejvážnějším období dějin tohoto světa. O osudu lidí žijících na zemi bude vbrzku rozhodnuto. ... Je třeba, abychom se nechali vést Duchem pravdy. ... LHU 354.2

Mnozí špatně posuzují svůj pravý stav před Bohem. Blahopřejí si k tomu, že se nedopustili určitých přestupků, a zapomínají přitom na všechny dobré a ušlechtilé skutky, které od nich Bůh požaduje, které však zanedbávají konat. Nestačí, že jsou stromy v zahradě Boží. Musejí plnit očekávání Boží tím, že ponесou ovoce. Bůh činí lidi odpovědnými za to, že neučinili všechno to dobro, které mohli vykonat přesto, že je posilovala milost Boží. V knihách nebeských jsou zaznamenáni jako ti, kdož brzdi pokrok na zemi. Ani osud těchto lidí není však zcela beznadějný. Za ty, kteří si neváží milosrdenství Boží a zneužívají Boží milosti, prosí srdce shovívavé lásky, které praví: *„Protož praví: Probud' se ty, jenž spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvítiť se tobě Kristus. Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili... Vykupujíce čas; nebo dnové zlí jsou.“ (Ef 5,14-16) LHU 354.3*

Až přijde čas zkoušky, zjeví se ti, kdož učinili Slovo Boží pravidlem svého života. V létě není znatelného rozdílu mezi stromy stále zelenými a těmi ostatními; když však přijdou zimní bouře, zůstanou stále zelené stromy nezměněny, kdežto ostatní přijdou o listí. Tak i zdánlivý křesťan není nyní od pravého křesťana k rozeznání, je však blízká doba, kdy se rozdíl ukáže. Když se objeví protivensství, když zavládne fanatismus a nesnášenlivost, když se rozpoutá pronásledování, pak malověrní a pokrytci zakolísají a zanechají své víry; pravý křesťan však odolá a zůstane pevný jako skála, jeho víra bude silnější a jeho naděje skvělejší než za dnů klidu. LHU 354.4

Žalmista praví: *„Svědectví tvá jsou má přemýšlování.“ „Z přikázání tvých rozumnosti jsem nabyt a protož všeliké cesty bludné nenávidím.“ (Ž 119,99.104) LHU 354.5*

„Blahoslavený jest člověk nalézající moudrost.“ „Nebo podobný bude stromu štípenému při vodách, a při potoku pouštějícímu kořeny své, kterýž necítí, když přichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce.“ (Př 3,3; Jr 17,8) – GC 601, 602 LHU 354.6

Ne podle jména, ale podle plodů, které přináší, se určuje hodnota stromu. – DA 107 LHU 354.7

Pevní až do konce

„Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažtež se, abyste bez poškrvny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji.“ (2 Pt 3,14) LHU 355.1

Pohlížeje skrze věky až na konec času, popsal Petr pod vnuknutím Ducha svatého poměry, jaké budou panovat na zemi v době před druhým příchodem Kristovým. *„Přijdou v posledních dnech posměvači,“* napsal, *„podle svých vlastních žádostí chodící, a říkající: Kdež jest to zaslíbení příchodu jeho? Nebo jakž otcové naši zesnuli, všechno tak trvá od počátku stvoření.“* Avšak *„když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdout' toho“* (1 Te 5,3). Ne však všichni se dají polapit do nepřítelových osidel. Až se přiblíží konec všech pozemských věcí, budou věrní umět poznat znamení časů. Velký počet věřících bude sice zapírat svou víru svými skutky, budou však takoví, kteří obstojí do konce. LHU 355.2

Petr zachoval ve svém srdci naději na Kristův návrat a ujistil církev, že Spasitelovo zaslíbení: *„A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému“*, (J 14,3) se jistě vyplní. Zkoušeným a věrným se mohlo zdát, že Pán otálí se svým příchodem, avšak apoštol je ujistil: *„Nemeškát' Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechť, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili. Přijdeť zajisté den Páně, jako zloděj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti vichru pomínou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou.“* LHU 355.3

Poněvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti, očekávajíce a chvátajíce ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hoříce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se? Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchžto spravedlnost přebývá. Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažtež se, abyste bez poškrvny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji; a Pána našeho dlouhočekání za spasení mějte, jakož i milý bratr náš Pavel, podle sobě dané moudrosti, psal vám, jako i ve všech epištolách svých, mluvě v nich o těch věcech. Mezi nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných Písem, k svému vlastnímu ztracení.“ LHU 355.4

Vy tedy, nejmilejší, to prve vědouce, strážtež se, abyste bludem těch nešlechetných lidí nebyli pojati a nevypadli od své pevnosti. Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné.“ (2 Pt 3,9-18) – AA 535-537 LHU 355.5

8. prosince

Poslední krize

„Tak že odvrácen jest nazpět soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá průchodu.“ (Iz 59,14) LHU 356.1

Žijeme v době konce. Rychle se naplňující znamení časů zvěstuje, že druhý příchod Kristův je blízko. Žijeme v slavnostních a významných dnech. Pomalu, ale jistě je Duch Boží odnímán z této země. Rány i soudy již přicházejí na ty, kteří pohrdli milostí Boží. Neštěstí na zemi i na moři, nejistý stav lidské společnosti, jakož i pověsti o válce oznamují zkázu. Jsou to předzvěsti blížících se událostí největšího významu. LHU 356.2

Nástroje zla spojují své síly a snaží se je upevnit. Posilují se pro poslední velkou krizi. Brzy nastanou na světě veliké změny a spád posledních událostí bude rychlý. LHU 356.3

Okolnosti na tomto světě prozrazují, že doba soužení je těsně před námi. Noviny ustavičně ukazují na strašný boj v nejbližší budoucnosti. Odvážné loupeže jsou častým zjevem. Stávky jsou na denním pořádku. Všude se páchají krádeže a vraždy. Lidé posedlí zlými duchy berou životy mužům, ženám i malým dětem. Mnohého omámila neřest a zlo se projevuje nejrozličnějším způsobem. LHU 356.4

Nepříteli se podařilo převrátit právo a lidská srdce naplnit touhou po sobeckém zisku. *„Tak že odvrácen jest nazpět soud a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda a pravost nemá průchodu.“* Ve velkoměstech žijí celé zástupy v chudobě a bídě, téměř bez pokrmu, přístřeší i oděvu, zatím vedle nich v těchto městech jsou jiní, kteří mají více než si srdce může přát, žijící v bujnosti a vynakládající své peníze na nádherné domy, na ozdoby nebo co ještě horšího je, na ukájení smyslných chtíčů, obzvláště na lihové nápoje, tabák a jiné věci, které ničí sílu rozumu, přivádějí mysl z rovnováhy a snižují člověka. Zatím co k Bohu vystupuje volání hladovějícího lidstva, někteří všelijakým utlačováním a vydíráním hromadí ohromné bohatství. – 9T 11, 12 LHU 356.5

Písmo svaté líčí stav světa krátce před druhým příchodem Kristovým. – 9T 13 LHU 356.6

Na lid Boží čekají hrozné zkoušky a soužení. Duch války podněcuje národy od jednoho konce země až k druhému. Ale uprostřed doby soužení, která přijde – doby soužení, jaké nebylo, co jsou lidé – vyvolený lid Boží bude stát nepohnutelně. Satan a jeho zástup nebude moci zničit dítky Boží, neboť andělé mocní v síle, budou je ochraňovat. – 9T 17 LHU 356.7

9. prosince

Povolání být svědky

„Tak svět’ světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ (Mt 5,16) LHU 357.1

Adventisté s. d. jsou ve zvláštním smyslu ustanoveni za strážné a nositele světla tomuto světu. Jim jest svěřena výstraha pro hynoucí svět. Jim září předivné světlo ze Slova Božího. Jim jest dáno dílo nejslavnostnější důležitosti, totiž zvěstování poselství prvního, druhého i třetího anděla. Není jiného díla důležitějšího nad toto; proto také nesmějí dopustit, aby něco jiného zaujalo jejich mysl.

LHU 357.2

Nejslavnostnější pravdy, jaké kdy smrtelníkům byly svěřeny, jsou dány nám, abychom je oznámili světu. Zvěstování těchto pravd má být naší prací. Svět musí být varován a lid Boží musí být věrný své povinnosti. On se nesmí pouštět do výdělkářství aneb se zaplétat do obchodních podniků s nevěřícími, neboť by tím trpělo dílo od Boha mu svěřené. *LHU 357.3*

Kristus praví o svém lidu: *„Vy jste světlo světa.“* (Mt 5,14) Není to maličkost, když Boží rady a úmysly jsou nám tak zřetelně zjeveny. Je to předivná přednost, když můžeme být schopni rozumět vůli Boží, jak jest nám zjevena v pevném slově prorockém. Nám se tím však ukládá těžká odpovědnost. Bůh očekává, že s poznáním, které nám dal, budeme se sdílet s jinými. Je to Jeho vůle, aby božské i lidské nástroje spolupracovaly ve zvěstování výstražného poselství. *LHU 357.4*

Každý, kdo přijal světlo pravdy, má pokud sahají jeho příležitosti, tutéž odpovědnost jako prorok Izraelský, když mu bylo řečeno: *„Tebe pak, synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyšela z úst mých slovo, napomínal jich ode mne.“* (Ez 33,7) ... *LHU 357.5*

V jasných, zřetelných paprscích dostalo se nám světla a v něm vidíme, že veliký den Páně jest blízko, ba přede dveřmi. Čtème a rozumějme než bude pozdě. *LHU 357.6*

Máme být lidmi posvěcenými, skrze něž proudí nebeský život k jiným. Duch svatý má obživovat a pronikat celou církev a má očisťovat a spojovat srdce. Kdo je pohřben s Kristem ve křtu, má povstat k novému životu. ... Nám jest svěřena svatá povinnost. Dostali jsme rozkaz: *„Jdouce, učte všechny národy.“* (Mt 28,19.20) ... Vy jste odděleni, abyste oznamovali evangelium spasení. Dokonalost nebes má být vaší mocí. – 9T 19-21 *LHU 357.7*

10. prosince

Hledejte, abyste mohli zachránit

„Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil, a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo...“ (J 15,16) LHU 358.1

Toto pověření je dáno každému, kdo se nazývá věřícím v Ježíše Krista. Máme hledat, abychom zachránili zahynulé. ... LHU 358.2

Pravý pracovník bojuje s Bohem na modlitbě a vynakládá vážné úsilí v díle pro záchranu duší. Neusiluje vyvýšit sebe slovem nebo činem, ale chce jedno: získávat duše. Nejlepším pracovníkem v díle evangelia Bůh nazývá čistého, mírného, nejvíc podobného dítěti křesťanovu. Nebeské bytosti mohou spolupracovat s člověkem, který nebude myslet na svou slávu, ale bude si přát, aby všechna sláva náležela Bohu. Člověk, který nade vše cítí nutnost božské moudrosti, který prosí o božskou sílu, půjde po společenství s Bohem besedovat s dušemi, hynoucími v hříchu. Poněvadž je pomazán Duchem Páně, bude mít úspěch tam, kde profesionální kazatel může utrpět porážku. Bůh nám dal naučení, jež mají neobyčejnou důležitost, aby každý učedník pochopil svou povinnost. Nikdo nemusí žít ve tmě, protože je jasné, že každý křesťan má být živým dopisem, přijímaným a čteným všemi lidmi. LHU 358.3

Každý, kdo věří v Krista jako osobního Spasitele, má před Bohem zodpovědnost za to, aby byl čistým, svatým, duchovním pracovníkem, hledajícím spasení hynoucích, ať by byli jacíkoli: velcí nebo malí, bohatí nebo bídni, svobodní nebo poddaní. Největší služba zde na zemi je hledat a spasit ztracené, které Kristus koupil nekonečně drahou cenou – svojí krví. Každý má aktivně sloužit. ... Jestli ovce nebudou nalezeny, tak nebudou přivedeny zpět do stáda. LHU 358.4

Bůh je závislý na vás, na lidských bytostech, jenž plní svou povinnost a nejlépe využívají své schopnosti a On sám tyto schopnosti zdokonaluje. Kdyby jen lidé spolupracovali s božskými silami, byly by spasených tisíce. Duch svatý by posvěceným pracovníkům odhaloval to, co by je posilovalo v každém střetu, pozvedalo a učinilo by je více než vítězi. ... Pán zaslíbil, že kde se shromáždí dva nebo tři v Jeho jménu, tam On bude uprostřed nich. Ti, kdož se shromažďují k modlitbám, obdrží svaté pomazání. Existuje veliká potřeba modlitby v komůrce, stejně tak je zapotřebí, aby několik křesťanů se shromáždilo a spojili se v horlivých prosbách k Bohu. V těchto nevelikých skupinkách je přítomen Ježíš, v srdcích se zakořeňuje láska a Duch projevuje svou velikou moc, aby lidé mohli vlastnit zkušenost se záchranou hynoucích. Ježíš vždy... usiloval o to, aby učedníci jasně pochopili, že Duch svatý musí osvitit, obnovit i posvětit duši. – RH June 30, 1896 LHU 358.5

Musí být vykonány radikální změny

„Abyste byli bez úhony, a upřímní synové Boží, bez obvinění u prostřed národu zlého a převráceného. Mezi kterýmižto svěťte jako světla na světě.“ (Fp 2,15) LHU 359.1

Obyvatelé nebeského vesmíru očekávají, že Kristovi následovníci budou svítit jako světla na světě. Musí ukázat moc, kterou Kristus vydobyl lidem svou smrtí. Bůh očekává, že ti, kteří vyznávají, že jsou křesťané, projeví ve svém životě nejvyšší rozvoj křesťanství. Jsou uznáváni za zástupce Krista; mají ukázat, že křesťanství je skutečnost. Mají být muži víry, muži odvahy, oddanými muži, kteří neochvějně důvěřují v Boha a v Jeho zaslíbení. LHU 359.2

Všichni, kteří chtějí vstoupit do Božího města, musí během svého pozemského života ve svém jednání zjevovat Krista. Toto z nich dělá Kristovy posly, Jeho svědky. Mají vést jasné rozhodné svědectví proti všem zlým skutkům a hříšníkům ukazovat na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. On dává všem, kteří Ho přijímají, moc stát se syny Božími. Znovuzrození je jediná cesta, která nám umožní vstup do Božího města. Tato cesta je úzká a vstupní brána těsná. Po ní však máme vést muže, ženy a děti, poučující je o nutnosti nového srdce a ducha, chtějí-li být spaseni. Staré dědičné rysy charakteru musí být přemoženy. Přirozené touhy duše musí být změněny. Každý klam, každá faleš, všechny zlé řeči je zapotřebí vyloučit. Je třeba žít novým životem, který muže a ženy připodobňuje Kristu. LHU 359.3

V životě těch, kteří mají zvěstovat tak svaté a slavné poselství jako my, nesmí být jenom zdání.

... LHU 359.4

Ti, kdož milují Pána Ježíše, uvedou vše ve svém životě ve shodu s Jeho vůlí. Z vlastního rozhodnutí postavili se na stranu Páně a jejich život musí být pravým opakem života dítek tohoto světa. Pokušitel se bude k nim blížit se svým lichocením i vábením a pravit jim: *„Toto všechno tobě dám, jestliže... budeš mi se klaněti.“* Oni však vědí, že sám nic nemá, co by stálo za přijetí a zdráhají se povolit jeho pokušením. Milostí Boží jsou uschopněni zachovat bez poskvrny čistotu svých zásad. Svati andělé jsou jim těsně po pravici a Kristus zjevuje se v jejich pevném přidržení se pravdy. Každé chvíle jsou hotovi k službě Kristově a jako praví svědkové vydávají rozhodné svědectví o pravdě. Osvědčují, že existuje duchovní moc, která muže i ženy činí schopnými neustoupiti ani o píď od pravdy a spravedlnosti za všechno, co by jim lidé mohli darovat. Takoví služebníci, ať jsou kdekoliv, budou ve vážnosti nebes, neboť zařídili svůj život podle vůle Boží a nestarají se o to, jaké oběti se od nich budou žádat. – 9T 22-24 LHU 359.5

Žádné přehrady mezi námi a Bohem

„V čemžto veselíte se, maličko nyní... zkormoucení jsouce v rozličných pokušeních, Aby zkoušení víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, avšak se v ohni zkoušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.“ (1 Pt 1,6.7) LHU 360.1

Když jsme pokoušeni soustředit celou svou pozornost a všechnu naši lásku na cokoli pozemského, potřebujeme být obdařeni milostí, abychom se od této modly odvrátili a nedovolili jí stavět se mezi nás a Boha. Máme neustále pamatovat na příbytky, které Kristus šel pro nás připravit. Nemáme dovolit našim domům, našim pozemkům, naší práci a pozemskému podnikání postavit se mezi nás a našeho Boha. Máme pamatovat na bohatá zaslíbení, která zanechal na stránkách Písma. Máme studovat velké ukazatele cesty, jež nám ukazují na čas, ve kterém žijeme. Víme, že se nacházíme na samém konci pozemské historie a že všechno pozemské musí být druhořadé ve srovnání se službou Bohu. Dnes se máme modlit co nejhrošlivěji, abychom byli připraveni ke střetům v předvečer velikého Božího dne. Máme se radovat z perspektivy, že brzy budeme v příbytcích, které šel Ježíš pro nás připravit. Ježíš může naplnit naše potřeby, jestliže mu budeme důvěřovat a vzhlížet k Němu. Hledíce na Něj budete uchvázeni slavným bohatstvím Jeho božské lásky. Modloslužebnou lásku k viditelným věcem zahálí vyšší a lepší láska k nepomíjitelnému a drahocennému. Snažte se přemýšlet o věčných bohatstvích, dokud se srdcem nepřipoutáte k svrchnímu, a tehdy se můžete stát nástrojem, jež obrací srdce jiných k nebeským pokladům. Můžete jim pomoci uvidět, že neúčinně utracené peníze jsou ztracené, dokonce horší než ztracené, protože mohly být využity pro kázání pravdy duším stojícím na pokraji zahynutí. Marnotratný člověk může být zachráněn, jestliže mu bude ukázáno, jak hříšně utrácel to, co patřilo Pánu. Pán vyžaduje, aby Jeho služebníci dali do oběhu dobro, které jim svěřil. Hřivny, které jim dal, mají být rozmnoženy skrze obrácení. Peníze, jim svěřené mají přinášet užitek... Ten, kdo si správně cení peněz, v nich vidí prostředek k odhalení pravdy lidem, kteří o ní nikdy neslyšeli a jejich osvobození od moci nepřítele. Člověk, který přijímá pravdu, je osvobozen od lásky k pozemskému. Uvidí přesahující slávu nebeského a ocení majestátnost všeho, co souvisí s věčným životem. Je očarován neviditelným a věčným. Vztah k pozemskému zmizel a jeho nadšený pohled je připoután k neviditelné slávě nebeského světa. Vidí, že zkoušky, které jej potkaly, působí „*převelmi veliké věčné slávy bránné*“. A ve srovnání s bohatstvími, kterými se může radovat, zdají se tyto zkoušky jen krátkodobými a lehkými. – RH June 23, 1896 LHU 360.2

13. prosince

Tehdy poznáme

„Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho.“ (Ř 11,33) LHU 361.1

Satan si položil za cíl roztrhnout spojení mezi Bohem a Jeho lidem, aby mohl tento lid podrobovat zlým žádostem a udusit hlas, varující je před nebezpečím. Jestli se mu podaří vnuknout nedůvěru k hlasatelům nebo nedůvěru ke svatosti poselství, pak lidé nebudou cítit nevyhnutelnost vnímat Slovo Boží, jež je jim adresováno. A když světlo považují za tmou, pak satan dosáhl svého. LHU 361.2

Náš Bůh je Bohem horlivým; žertovat s Ním není možné. Ten, který stvořil všechno podle své vůle, uznal za potřebné postavit lidi do různých okolností, ukládat jim povinnosti a svěřovat jim práci podle času a podmínek, v jakých žijí. Jestliže si váží světla, jim daného, jejich schopností se mocně rozvíjejí a zušlechťují, otevírají se před nimi nejširší horizonty pravdy. Tajemství věčné pravdy, zvláště pak úžasná Boží milost, zjevená v plánu vykoupení, se otevírá jejich chápání, protože duchovní se poznává duchovním. ... LHU 361.3

Ježíš touží zjevit svému lidu slávu, která bude doprovázet Jeho druhý příchod. Chce, aby přemýšleli o blaženém odpočinku. Ještě mnoho divů musí být odhaleno. Po dlouhém modlitebním životě a studiu zůstane ještě mnoho nenastudovaného a neobjasněného. Ale to, co nevíme nyní, bude odhaleno později. Porozumění, započaté zde, bude pokračovat po celou věčnost. Beránek, který povede zástupy vykoupených k prameni živých vod, odhalí bohaté poklady pravdy. Bude objasňovat tajemství v Božích činech i Jeho prozřetelnosti, které dříve nebyly pochopeny. LHU 361.4

Studiem se nám nepodaří nalézt Boha. Neodhalí svá tajemství zvědavému rozumu. Nemáme se pokoušet pozvednout na sebe spoléhající rukou oponu, za kterou skrývá svůj majestát. Apoštol volá: *„Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho!“* Bůh projevuje svou milost v tom, že skrývá svou moc, že Jej zahalují oblaka tajemství a neznámosti, protože odhalit oponu, skrývajíc božskou přítomnost pro člověka znamená zemřít. Ani jeden smrtelný rozum nemůže proniknout do tajemných sfér, kde Všemohoucí přebývá a pracuje. Jeho vztah k nám a pohnutky, kterými je veden, můžeme pochopit pouze do té míry, jakou považuje za nejlepší. Ve své spravedlnosti velí všem a my si nemáme připouštět nespokojenost a nedůvěru, ale je nevyhnutelné sklonit se před Ním v hluboké pokoře. On nám odhalí své úmysly v té míře, v jaké je potřebujeme znát pro naše dobro a dále musíme důvěřovat Ruce, která je všemohoucí a Srdci, které je plné lásky. – RH Apr. 7, 1885 LHU 361.5

Pán přijde rychleji, než mnozí očekávají

„A což by pak Bůh nepomstil vyvolených svých, volajících k němu dnem i nocí, ačkoli i prodlévá jim? Pravímť vám, žeť jich brzo pomstí. Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?“ (L 18,7.8) LHU 362.1

Kdyby se lidem mohly otevřít oči, spatřili by zástupy andělů vynikajících silou, jak bdí nad těmi, kdož zachovávají slovo Kristovy trpělivosti. S účastí a soucitem sledují andělé jejich soužení a naslouchají jejich modlitbám. Čekají na rozkaz svého Velitele, aby je mohli vytrhnout z nebezpečí, v němž se nacházejí. Musejí však ještě nějakou chvíli počkat. Lid Boží musí vypít pohár a být pokřtěn křtem. Právě toto prodlení, které jim působí takové soužení, je nejlepším vyslyšením jejich modliteb. Když se snaží ve víře čekat, že přijde Pán, projevují takovou víru, naději a trpělivost, jakou ve svém náboženském životě dosud neprojevili. Kvůli vyvoleným bude však doba soužení zkrácena. ... LHU 362.2

Ačkoli všeobecné nařízení stanoví dobu, kdy ti, kdož zachovávají příkázání Boží, budou moci být odsouzeni k smrti, nebudou jejich nepřátelé v mnohých případech čekat na stanovený čas a budou se pokoušet připravit je o život, ještě než nařízení vstoupí v platnost. Nikdo však nebude moci překonat mocné strážce bdící nad každou věrnou duší. Mnozí věrní budou napadeni při svém útěku z měst a vesnic; avšak meče, pozdvižené proti nim se zlomí a klesnou bezmocně k zemi jako stébla slámy. Ostatní ubrání andělé v podobě válečníků. LHU 362.3

Ve všech dobách používá Bůh svatých andělů, aby skrze ně pomáhal svému lidu a vysvobozoval jej. Nebeské bytosti mají činnou účast na životě a konání lidí. Objevují se oděni v roucha, jež září jako blesk; přicházejí jako lidé v šatě poutníků. Andělé se objevují synům Božím v lidské podobě. Odpočívají v poledne pod duby, jsou-li unaveni, přijímají pohostinství v lidských příbytích. Slouží za průvodce pocestným, kteří putují v noci. Rozdělávají vlastníma rukama ohně na oltáři. Otevírají dveře vězení a vysvobozují služebníky Páně. Oděni nebeskou výzbrojí přišli, aby odvalili kámen z hrobky Spasitelovy. LHU 362.4

V lidské podobě se andělé často účastní shromáždění spravedlivých; a navštěvují shromáždění bezbožných, jako kdysi navštívili Sodomu, a zaznamenávají jejich skutky, aby se rozhodlo, zda překročili meze shovívavosti Boží. Pán je hojný v milosrdenství a kvůli těm nemnohým, kteří Mu opravdu slouží, zadržuje pohromy a prodlužuje pokoj všech. Jak málo si uvědomují ti, kdož hřeší proti Bohu, že vděčí za své životy malému houfu věrných, jímž se tak rádi vysmívají a jenž utlačují. ... – GC 630-632 LHU 362.5

15. prosince

Lekce střídmosti

„Bude zajisté veliký před obličejem Páně, a vína i nápoje opojného nebudeť píti, a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své.“ (L 1,15) LHU 363.1

Bůh povolal Zachariášova syna k velkému dílu, k největšímu, jaké kdy bylo člověku svěřeno. Aby mohl toto dílo splnit, bude ho muset vést sám Pán. A Duch Boží bude s ním, bude-li dbát pokynů anděla. LHU 363.2

Jan měl jít jako posel Hospodinův, aby přinesl lidem světlo Boží. Bude muset dát jejich myšlení nový směr. Bude jim muset všítit, že požadavky Boží jsou svaté a že je jim zapotřebí dokonalé spravedlnosti Boží. Takový posel musí být svatý. Musí být chrámem přebývajícího Ducha Božího. Aby mohl splnit své poslání, musí být tělesně zdatný a duchovně silný. Proto bude muset ovládat své choutky a vášně. Musí být sto ovládat všechny své síly tak, aby mohl za všech okolností stát mezi lidmi neochvějně jako skály a pohoří pouště. LHU 363.3

V době Jana Křtitele byla velice rozšířena touha po bohatství a záliba v přepychu a okázalosti. Smyslné zábavy, hodování a pití způsobovaly tělesné neduhy a vedly k tělesnému úpadku, otupovaly duchovní vnímavost a potlačovaly vědomí hříšnosti. Jan měl přinést nápravu. Jeho střídmy život a prostý oděv měl odsoudit výstřelky oné doby. Proto přišel anděl od nebeského trůnu a poučil Janovy rodiče o zásadách střídmosti. LHU 363.4

V dětství a mládí je povaha nejvnímavější. V té době je nutno naučit se sebeovládání. Rodinné prostředí má na dítě takový vliv, že jeho následky pak trvají věčně. ... Návyky získané a utvrzené v raných letech rozhodují více než jakékoli přirozené nadání o tom, zda člověk v životním boji zvítězí nebo padne. ... LHU 363.5

Prorok Jan měl „obrátit srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový“. Tím, že připravoval cestu pro první příchod Kristův, stal se představitelem těch, kdož mají připravit lid na druhý příchod Páně. Lidé se dnes oddávají světským zájmům. Šíří se bludy a klam. Satan znásobuje své síly, aby zahubil duše. Všichni, kdož se v bázi Boží zdokonalují ve zbožnosti, musí se naučit střídmosti a sebeovládání. Choutky a vášně se musí podříditi vyšší sílám a rozumu. Tato sebekázeň je nezbytná, abychom nabyli takové duchovní síly a takového duchovního jasnozření, jež nám umožní pochopit svatý význam v díle, jímž se připravuje Kristův příchod. – DA 100, 101 LHU 363.6

16. prosince

Na prahu veliké krize

„Ach, nastojte na tento den; nebo blízký jest den Hospodinův, a jako poplénění od Všemohoucího přichází.“ (Jl 1,15) LHU 364.1

Znamení časů dnes jasně ukazují, že stojíme na prahu velkých a vážných událostí. Všechno je v našem světě v pohybu. Před našima očima se splňuje Spasitelovo proroctví o událostech, jež budou předcházet Jeho příchodu: *„Budete slyšeti zajisté boje a pověsti bojů... Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou morové a hladové a zemětřesení po místech.“ (Mt 24,6.7) LHU 364.2*

Současná doba je dobou, o níž mají všichni lidé hlavní zájem. Panovníci a státníci, muži, kteří zaujímají odpovědná a významná místa, uvažující muži i ženy všech vrstev upírají svou pozornost na události, které se dějí kolem nás. Sledují vztahy, které se vytvářejí mezi národy. Pozorují, jak každý pozemský živel nabývá na síle, a poznávají, že se chystá něco velkého a rozhodného – že svět je na pokraji nějaké úžasné rozhodné chvíle. LHU 364.3

Bible a jen Bible, podává přesné vysvětlení těchto věcí. Jsou v ní zjeveny velké závěrečné výjevy dějin našeho světa, události, které již začínají vrhat své stíny; zvuk jejich příchodu způsobuje, že země se třese a lidská srdce se zastavují strachem. LHU 364.4

„Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou učiní; promění zajisté způsob její, a rozptýlí obyvatele její... nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili smlouvu věčnou.“ (Iz 24,1-5) ... LHU 364.5

„Kormoutí se ve mně srdce mé, nemohuť mlčeti. Nebo hlas trouby slyšíš, duše má, a prokřikování vojenské. Potření za potřením provolává se, popléněna zajisté bude všecka země.“ (Jr 4,19.20) LHU 364.6

„Poněvadž jsi Hospodina, kterýž útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj příbytek položil, Nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku tvému.“ (Ž 91,9.10) LHU 364.7

Bůh nedopustí, aby Jeho církev selhala v hodině největšího nebezpečí. Slibuje vysvobození. *„Takto praví Hospodin: Aj, já zase přivedu zajaté stánků Jákobových, a nad příbytky jeho slituji se...“ (Jr 30,18) LHU 364.8*

Tehdy bude splněn záměr Boží; zásady království Božího budou ctít všichni pod sluncem. – PK 536-538 LHU 364.9

Příprava na Kristův příchod

„Ale jakož bylo za dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka.“ (Mt 24,37) LHU 365.1

Noe kázal lidu své doby, že jim Bůh dá sto dvacet let k pokání z jejich hříchů a zachrání je v korábu, oni však odmítli toto milostivé pozvání. Dostali dost času, aby se odvrátili od svých hříchů, zvítězili nad svými špatnými zvyky a rozvinuli správné povahy. Avšak náklonnost k hříchu, i když u mnohých nejprve malá, posilňovaná opětovným požitkářstvím, je vehnala do neodolatelné zkázy. Boží milostivé varování bylo výsměšně a s opovržením odbyto a oni i nadále zůstávali v temnotě, kterou si zvolila jejich hříšná srdce. Jejich nevěra však neodvrátila předpověděnou událost. Ta nastala a v ohromné katastrofě se projevil Boží velký hněv. LHU 365.2

K srdcím všech vyznavačů přítomné pravdy by měla proniknout Kristova slova: *„Hled'tež, aby srdce vaše nebyla obtížena obžerstvím nebo opilstvím a pečováním o tento život a náhle překvapil by vás ten den.“* (L 21,34) Sám Kristus nás upozorňuje na naše nebezpečí. Dobře znal úskalí, na které denně narážíme v těchto posledních dnech a chtěl, abychom byli na ně připraveni. ... LHU 365.3

Víra v blížký příchod Syna člověka na nebeských oblacích nevede pravého křesťana k bezstarostnosti a nedbalosti o běžné životní záležitosti. Kdo očekává brzký Kristův příchod nebude lenivý, ale pilně bude plnit své povinnosti. Svou práci nebude konat nedbale a nepoctivě, ale věrně, ochotně a důkladně. Ti, kteří se domnívají, že bezstarostná nevšímavost k záležitostem tohoto života je důkazem jejich zbožnosti a oddělení se od světa, jsou na omylu. Jejich pravdivost, věrnost a poctivost se zkouší a dokazuje v časných věcech. Jsou-li věrní v malých věcech, budou věrní i ve velkých věcech. LHU 365.4

Bylo mi ukázáno, že právě v této zkoušce mnozí neobstojí. Pravý charakter se formuje v časných záležitostech. Lidé projevují nevěrnost, neupřímnost a nepoctivost ve styku se svými bližními. Neuvědomují si, že budoucnost a věčný život závisí na tom, jak jednají v každodenních situacích tohoto života, a že k vytvoření správného charakteru je nutná nejpřísnější poctivost. – 4T 308-310 LHU 365.5

Toto vše by mělo tím více posilnit ty, kteří věří přítomné pravdě, aby svou víru osvědčili svými skutky. Měli by být posvěceni pravdou, o níž hovoří, že jí věří, protože jsou vůni života k životu anebo vůni smrti k smrti. – 4T 308 LHU 365.6

18. prosince

Oslavit Boha – naše velká pobídka

„Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho...“ (Ž 29,2) LHU 366.1

Všichni žijeme v období času zkoušky. Ti, kteří odešli do hrobu, byli vyzkoušeni a prověřeni, zdali si uvědomovali svoji zodpovědnost ve službě Bohu. Naši nejsilnější pohnutkou má být touha oslavit Boha. Má nás nadchnout, aby všechno naše snažení bylo směřováno k moudrému využití předností i možností při spravování Božích darů. Má nás nadchnout udržovat naše myšlení i tělo v nejzdravějším stavu, aby naše fyzická síla i jasnost myšlení mohly nám pomoci být věrnými služebníky. Sobecká přání musí být vždy poddána, protože když je jim dána svoboda, zatvrdí srdce a oslabí morální sílu. ... LHU 366.2

Pán nazval Daniele „mužem“, protože byl věrným uživatelem Božích darů. Nezapomínal na Boha a vždy se snažil být osvícen božským světlem, aby mohl mít vždy s Bohem společenství na modlitbě. A my čteme, že Bůh dal Danielovi a jeho přátelům poznání i porozumění všeliké moudrosti. ... LHU 366.3

Na každém místě mají ti, kteří nás obklopují vidět, že vzdáváte Bohu slávu. Ať člověk zůstane ve stínu, necht' se projeví Pán jako jediná naděje člověka. Každý člověk musí budovat svůj charakter na věčné Skále, Ježíši Kristu. Takový charakter ob stojí v bouři i vichřici. LHU 366.4

Bůh pomůže člověku uvědomit si, že pouze On může zachránit zmítanou duši. Všechny, kteří se postaví pod Jeho korouhev, naučí být věrnými služebníky Jeho milosti. Bůh dal člověku nepomíjitelé zásady, před kterými každá pozemská moc se musí jednou sklonit. Svěřil jim pravdu. Drahoceenné paprsky světla nemají být schovány pod nádobou, ale mají svítit všem, kteří jsou v domě. Pravdy, nehynoucí pravdy mají být odhaleny. Ukažte všem, s kým spolupracujete, že pravda má pro vás velký význam. Je pro vás velmi důležité chránit zásady, které budou žít po celé nekonečné věky. LHU 366.5

Bůh dal člověku schopnosti ne proto, aby jemu, člověku, vzdávali čest, chválu i slávu a Dárce byl zapomenut. Všem, nejprostším i nejchudobnějším byly svěřeny Boží dary. ... Necht' nikdo nepromarní daný mu Bohem čas poukazováním na to, že má pouze jednu schopnost. Využijte každý okamžik k použití darů, vám daných. Ony patří Pánu a musí Mu být vráceny. Máte co činit ne se svým vlastnictvím, ale Pánovým. Přejde den, kdy bude požadovat své i s úrokem. Poctivě plňte vám určenou službu, abychom Jej mohli uvítat v pokoji. – RH Sept. 12, 1899 LHU 366.6

19. prosince

Proměna milostí

„Všemut' se pak přibližuje konec. A protož buďte střední a bedliví k modlitbám.“ (1 Pt 4,7.8)

LHU 367.1

Kristu se líbí, když Jeho děti projevují pevnost, sílu a rozhodnost charakteru, když jsou plni bdělosti, naděje a štěstí. LHU 367.2

Apoštol Petr praví: *„Protož přepásíce bedra mysli vaší, a strážliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista.“* Zde je pro nás obsažena lekce; zde je stanovena naše povinnost držet pod kontrolou naše myšlenky, a nedovolovat jim poletovat ze strany na stranu a ponořovat se do zakázaných témat a neutrácet své síly na nicotnosti. *„Všemut' se pak přibližuje konec. A protož buďte střední a bedliví k modlitbám.“* Jestli budou myšlenky soustředěny na nebeské, pak i rozhovor se bude ubírat tímtež směrem. Srdce bude přetékat přemýšlením o křesťanské naději, o velikých a drahocenných zaslíbeních, jež jsou ukryty na stránkách Písma svatého pro naše posílení. Není zapotřebí potlačovat radost z vědomí milosrdenství a dobrotivosti Božího. Tuto radost nám nikdo z lidí nemůže odcizit. LHU 367.3

V čase bdělosti je rozum neustále v činnosti. ... Čas od času mohou problesknout duchovní myšlenky, přesto však rozum není naučen ke stálému, strážlivému přemýšlení. Jsou témata, která vyžadují vážné zamyšlení. Jsou svázány s velkým plánem vykoupení, jež bude brzy ukončen. V nedaleké budoucnosti se Ježíš objeví na oblacích nebeských; jaký charakter musíme mít, abychom v tento den obstáli? Když tato velká témata studujeme, pak se rozum upevňuje a charakter rozvíjí. V tom je zakotven pevný neochvějný princip, podle kterého se řídil Josef. Zde je tajemství růstu v milosti a poznání pravdy. LHU 367.4

Náboženství Kristovo není takové, jak se mnozí domnívají, ani takové, jakým je představuje jejich život. Boží láska v duši zapůsobí silně na život a povzbudí intelekt i náklonnosti k činu, zdravému projevu. Boží dítko neustane, dokud nebude oděno v Kristovu spravedlnost a nebude se posilovat Jeho životodárnou silou. Když křesťan vidí zavrženíhodný rys svého charakteru, nestačí ho jen znovu a znovu vyznávat. Musí s rozhodností a zápalem pracovat a usilovat zvítězit nad svými nedostatky, formující pozitivní charakterové rysy. Nevzdá se svého díla jen proto, že je obtížné. Od křesťana se vyžaduje neúnavné úsilí, ale on nemusí pracovat jen ve své síle. Božská síla je připravena přijít mu na pomoc k jeho prosbě. Pro každého, kdo upřímně bojuje za vítězství nad sebou, se naplní zaslíbení: *„Dosti máš na mé milosti.“* – RH June 10, 1884 LHU 367.5

Bděte a modlete se

„Vizte, bděte a modlte se; nebo nevíte, kdy bude ten čas.“ (Mk 13,33) LHU 368.1

„Vizte, bděte a modlte se,“ tak pravil náš Spasitel vzhledem k době konce a Jeho druhého příchodu za svými věrnými dětmi. *LHU 368.2*

Za prvé musíte bdít. Bděte, abyste nemluvili spěšně, nervózně a netrpělivě. Bděte, aby pýcha nenašla místo ve vašem srdci. Bděte, aby zkažené žádosti nad vámi neztvrdily, místo toho, abyste vy byli vítězi nad nimi. Bděte, aby duch bezstarostnosti a spokojenosti vás neovládl a vy jste nepohrdli svým úkolem a nestali se lehkomyšlnými a aby váš vliv byl nikoli zápachem smrti k smrti, ale vůní života. *LHU 368.3*

Za druhé se musíte modlit. Ježíš by vám to nepředepsal, kdyby v tom nebyla každodenní potřeba. On moc dobře ví, že sami nemůžete zvítězit nad mnohými pokušeními nepřítele a utíkat před nebezpečnými léčkami, na vás nastraženými. Nezanechal nás samotné, ale předem připravil způsob, kterým můžete získat pomoc. Proto vám přikázal modlit se. *LHU 368.4*

Správně se modlit znamená prosit Boha o všechno, co potřebujete. Ztište se na klidném místě a prostě nebeského Otce pro zásluhy Ježíše Krista, aby vám pomohl. Modlitba, která vyvěrá z hloubi srdce, které si uvědomuje svou slabost a současně žízni po síle poslané Bohem, je nepochybně mocnou modlitbou. Horlivá, vroucí modlitba bude vyslyšena a nezůstane bez odpovědi. Jděte k vašemu Bohu, který je silný, který s radostí vyslyší modlitby svých dětí; a třebaže se můžete cítit velmi slabými a někdy jste nepřítelem přemoženi, protože jste pohrdli prvním Spasitelovým příkazem – bdít, nevzdávejte se v boji. Vynakládejte více úsilí než dříve. Neochabujte. Skloňte se u nohou Ježíše, zkoumejte své nedostatky, slabiny, svoji potřebu v pomoci k vítězství, nebo zahynete. A když prosíte, musíte věřit, že Bůh vás slyší. ... Bůh vám pomůže. *LHU 368.5*

Ale dříve než tuto pomoc můžete očekávat, musíte učinit všechno ze své strany. Bděte a modlete se. Necht' jsou vaše modlitby vroucí. Necht' vaše srdce řekne: *„Nepustím tě, leč mi požehnáš.“* Vymezte si přesný čas na modlitbu. Nejméně třikrát denně, ráno, přes den a večer modlíval se Daniel ke svému Bohu bez ohledu na královský příkaz a strašlivou lví jámu. Nestyděl se a nebál se modlit, ale otevřel okno, modlil se třikrát denně. Zapomněl Bůh na svého věrného sluhu když byl hosen do lví jámy? Ó, ne! Byl společně s ním celou noc. Zavřel ústa dravým šelmám a ony nemohly zničit modlícího se Božího muže. – YI October 1855 *LHU 368.6*

Prostá víra nás sjednocuje s Bohem

„Což tedy díme? Zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila?“ (Ř 6,1) LHU 369.1

Žijeme v nejvážnější době dějin tohoto světa. Není již doba pro hřešení; je vždy nebezpečné pokračovat v přestupcích, ale v přítomné době je to obzvláště pravdivé. Jsme nyní na samých hranicích věčného světa a ve vážnějším poměru k času a věčnosti než kdy dříve. Nechť každý člověk zkoumá vlastní srdce a prosí o jasné paprsky Slunce Spravedlnosti, aby mohla být zahánána všechna duchovní temnota a mohl být očištěn od vši nečistoty. *„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby vám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti.“* (1 J 1,9) Skrze víru, bez ohledu na cítění, posílí Ježíš, tvůrce našeho spasení a dokonavatel naší víry svou vzácnou milostí mravní síly a hříšníci budou mít za to, *„že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši“* (Ř 6,11). Prostá víra s láskou Kristovou v duši spojuje věřícího s Bohem. Když bojuje jako věrný voják Kristův, má sympatie celého věrného Vesmíru. Sloužící andělé jsou kolem něho, aby mu byli nápomocni ve všech sporech, takže může odvážně říci: *„Pán spomocník můj.“* (Žd 13,6) *„Hospodin jest síla má a štít můj.“* (Ž 28,7) Nebudu přemožen. *„Milosti spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží).“* (Ef 2,8) LHU 369.2

Bylo pro nás použito nekonečné moudrosti a moci Boží. Nebeské zástupy jistě bojují naše bitvy za nás. Pohlíží neustále s intenzivním zájmem na duše vykoupené krví Spasitelovou. Vidí skrze oběť Pána Ježíše cenu lidské duše. Je vždy bezpečno být na straně Pána a to nejen se srdcem polovičním, ale celým. Je to právě toto nedbalé lhostejné dílo vykonané polovičatým srdcem, které odlučuje vaši duši od Ježíše, pramene vaší síly. Kéž se takto modlíte: „Vezmi mi vše, ať ztratím majetek, úctu světa, vše, ale Tvá přítomnost nechť je vždy se mnou.“ Jak dobré je předávat duši do péče Boha, který vládne na nebi i na zemi. – TM 147, 148 LHU 369.3

Zde je nutné důkladné pokání, víra v našeho Spasitele Ježíše Krista, pozorná bdělost, neustávající modlitba a pilné hledání v Písmu. Bůh nás činí odpovědnými za vše, čím bychom mohli býti, kdybychom napravili a zdokonalili své schopnosti. ... Všechn náš vliv náleží Bohu. Vše, co dostáváme, musí být použito k Jeho slávě. Všechn majetek, který nám Bůh svěřil, má být položen na oltář Boží, aby Mu byl znovu vrácen. Pracujeme na svém vlastním osudu. Kéž nám Bůh všem pomůže býti moudrými pro věčnost. – TM 147 LHU 369.4

22. prosince

Neviditelná bitva

„Pročež řekl mi: Nebojž se, Danieli; nebo od prvního dne, jakž jsi přiložil srdce své, abys rozuměl, a trápil se před Bohem svým, vyslyšána jsou slova tvá, a já přišel jsem příčinou slov tvých. Ale kníže království Perského postavovalo se proti mně za jedenmécítma dnů, až aj, Michal, jeden přední z knížat, přišel mi na pomoc; protože jsem já zůstával tam při králích Perských.“ (Da 10,12.13) LHU 370.1

V Božím slově jsou příklady současného vlivu nebeských i satanských sil na myšlení králů a vládců. Žádná lidská výmluvnost, žádné důvody, ať by byly jakkoli přesvědčivé, nemohou odvrátit působení satanských sil. Satan neustále usiluje přehradit cestu k pravdě tím, že ji činí závislou na lidských názorech. I ti, kteří mají světlo i známost, se budou nacházet ve velikém nebezpečí, jestliže nezačnou sebe neustále posvěcovat v Bohu, pokořovat se a uvědomovat si nebezpečí času, ve kterém žijeme. LHU 370.2

Nebeské bytosti mají odpovídat na modlitby těch, kdož nezištně pracují v zájmech díla Božího. Nejváženějším andělům v nebeských příbytcích je dán příkaz plnit modlitby za rozmach Božího díla, jež vystupují k Bohu. Každý anděl plní své zvláštní poslání, které nemůže kvůli něčemu jinému opouštět. Kdyby to učinil, síly temnosti by nabyly převahy. ... LHU 370.3

Den za dnem pokračuje konflikt mezi dobrem a zlem. Proč lidé, kteří mají tolik možností a předností, si neuvědomí vážnost svého poslání? Musí mít na to zdravý úsudek. Bůh je vládcem. Svou vyšší mocí drží pod kontrolou všechny pozemské vládce. Svými prostředky koná dílo, které bylo naznačeno ještě před ustanovením světa. LHU 370.4

Jako národ nechápeme velký spor, který se odehrává mezi neviditelnými silami, boj mezi věrnými a nevěrnými anděly tak, jak bychom jej chápat měli. Zlí andělé jsou neustále v činnosti, plánují útoky, drží pod kontrolou krále, vládce, nevěrné pozemské vlády. ... Vybízím Kristovy dělníky zanést do svědomí všech, kteří jim naslouchají, pravdu o službě andělů. Nevymýšlejte si zázračné domněnky. Jediné vaše bezpečí je psané Slovo Boží. Musíme se modlit tak, jako to činil Daniel, o ochranu ze strany nebeských bytostí. Andělé jako služební duchové bývají posíláni k službě těm, kteří mají dědičně obdržet spasení. Modlete se, moji bratři, modlete se jako nikdy dříve. Nejsme připraveni na Kristův příchod. Je nám zapotřebí se pečlivě připravit pro věčnost. – 4BC 1173 LHU 370.5

Lekce, které můžeme získat z historie předpotopního světa

Ale vy, nejmilejší, vzdělávající se na té nejsvětější víře své, v Duchu svatém modléce se, Ostříhejte se v lásce Boží, očekávající milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu.“ (Ju 20.21) LHU 371.1

Podívejte se, čím vlastně svět dnes je. Nepoctivost, podvody, násilí a krveprolití vládou všude. Vdovy a sirotci jsou necháváni bez něčeho. Myšlení lidí je zaujato hrami, koňskými dostihy a všemožnými druhy zábav. Ve sborech se hříchy stávají módními. Maskují je a omlouvají. S otevřenou náručí jsou vítáni lidé, kteří kážou falešné teorie a představy. Schopnost rozeznávat správné zásady je otupována. Svědomí se stává necitlivým vůči radám a napomenutím. Temné mraky nevěry a odporu, jejichž pramenem jsou lidské plány a výmysly, zastiňují sesílané světlo a nedovolí uslyšet výzvu k pokání. LHU 371.2

Před katastrofou bylo dáno obyvatelům předpotopního světa varování, ale nebylo jej uposlechnuto. Nezatoužili zaposlouchat se do Noemových slov; smáli se nad jeho poselstvím. V tomto pokolení žili samozřejmě i spravedliví lidé. Před rozpadem předpotopního světa Enoch rozhodně hlásal své poselství. V prorockém vidění viděl stav světa v přítomné době. Řekl: „*Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch, řka: Aj, Pán s svatými tisíci svými běře se, aby učinil soud všechněm a trestal všecky, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých řečí, kteréž mluvili proti němu hříšníci bezbožní. Tiť jsou reptáci žalobní, podle žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu, pochlebující osobám některým pro svůj užitek. Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od apoštolů Pána našeho Jezukrista. Nebo jsou pověděli vám, že v posledním času budou posměvači, podle svých bezbožných žádostí chodící. Totť jsou ti, kteříž se sami odtrhují, lidé hovaní, Ducha Kristova nemající.*“ (Ju 14-19) – RH Nov. 1, 1906 LHU 371.3

Bůh rozhodl očistit svět potopou, ale ve své milosti a lásce dal obyvatelům předpotopního světa zkušební lhůtu – sto dvacet let. V této době, dokud se stavěl koráb, Noe, Metuzalém a mnozí jiní varovali, prosili lidi a každý úder kladiva do korábu byl poselstvím varování. ... LHU 371.4

Enoch kázal a jeho přenesení na nebe bylo přesvědčujícím svědectvím pro všechny, jež v té době žili. Metuzalém a Noe mohli využít tohoto argumentu aby ukázali, že spravedliví budou vzati na nebesa. – 1BC 1088 LHU 371.5

Očekávejte a bděte

„Protož nezanímatež smělé doufanlivosti své, kteráž velikou má odplatu.“ (Žd 10,35) LHU 372.1

Ježíš brzy přijde a my musíme bdít a očekávat Jeho zjevení. Nemáme dovolit ničemu, aby se stalo přehradou mezi námi a Kristem. Už zde se musíme naučit zpívat nebeskou píseň, aby když náš boj skončí, mohli jsme se připojit ke zpěvu nebeských andělů v Božím městě. Co je to za píseň? Je to píseň chvály, cti a slávy Sedícímu na trůně a Beránkovi na věky věků. Setkáme se s odporem; budeme nenáviděni všemi i satanem pro jméno Kristovo, neboť satan ví, že s Kristovými následovníky je božská síla, jež podkopává jeho vliv. Nemůžeme uniknout pohanění. ... LHU 372.2

Nemáme všechn svůj čas oddávat věcem, jež mají časný charakter, dokonce ani věcem, vztahujícím se k Božímu dílu, jestliže tyto činy a otázky nás nepřibližují každodenně ke Kristu, jenž se za nás obětoval. Je zapotřebí, abychom s Ním měli každý den společenství. Je nám dáno poučení, abychom bojovali dobrý boj víry. Abychom podpírali živou víru, je zapotřebí vést těžkou bitvu, ale jestliže se zcela odevzdáme Kristu s pevným rozhodnutím držet se pouze Něj, pak můžeme odrazit útok nepřítele a dosáhnout slavného vítězství. Apoštol Pavel nás vybízí: *„Protož nezanímatež smělé doufanlivosti své, kteráž velikou má odplatu.“ „Spravedlivý z víry živ bude.“ ... LHU 372.3*

Když slábne naše touha mít společenství s Kristem, modleme se k Němu ještě upřímněji. Když to budeme dělat, rozdrtíme ďáblovu léčku, tma se rozplyne a my pocítíme nejsladší přítomnost Ježíše. – HS 145, 146 LHU 372.4

Už zde na zemi mohou mít křesťané radost ze společenství s Kristem; mohou se hrát ve světle Jeho lásky, mohou nacházet stálou útěchu z Jeho přítomnosti. Každý krok v životě nás může přiblížit k Ježíši, může nám přinést hlubší prožitek lásky Boží a může nás přivést o krok blíže k blaženému domovu pokoje. Nepřestávejme proto věřit, nýbrž mějme silnou víru, silnější než kdy předtím. *„Až potud pomáhal nám Hospodin,“ (1 S 7,12)* a bude nám pomáhat až do konce. Pohledme na památníky toho, co vykonal Pán, aby nás potěšil a zachránil z rukou zhoubce. Mějme stále v čerstvé paměti všechny projevy milosti, kterými nás Bůh zahrnul – slzy, které nám setřel z očí, bolesti, které utišil, úzkosti, které zahnal, obavy, které rozptýlil, potřeby, které uspokojil, požehnání, která udělil – a tím se posilňujme pro to, co nás ještě čeká na zbytku naší pouti. – SC 125 LHU 372.5

Nakolik je pravda, že nikdy nebyla doba, kdy Bůh neexistoval, natolik je pravda, že nebylo takového okamžiku, kdy věčný rozum nechtěl projevit svou milost lidstvu. – 7BC 934 LHU 372.6

První a druhý příchod

„Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; podruhé bez hříchu ukáže se těm, kteříž ho čekají k spasení.“ (Žd 9,28) LHU 373.1

Při prvním Kristově příchodu... bylo sotva možné udržet nebeské anděly od projevu velebné slávy z důvodu narození Božího Syna. ... Toto narození, na které nebyli na zemi takřka připraveni, bylo oslaveno v nebeských dvorech chválou i vděčností místo člověka. LHU 373.2

Když pastýři na betlémských pahorcích střežili v noci svá stáda, „a aj, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvítila je“. ... LHU 373.3

Vůdcové Izraele tvrdili, že rozumí proroctvím, ale měli falešnou představu o Kristově příchodu. Satan je uvedl do omylu a oni připsali všechnu slávu druhého příchodu prvnímu. Všechny úžasné okolnosti, svázané s Jeho druhým příchodem, pokládali za vztahující se k prvnímu příchodu. A proto když Kristus přišel, nebyli připraveni Jej přijmout. ... LHU 373.4

Mezi prvním a druhým příchodem Krista bude markantní rozdíl. Žádný lidský jazyk není sto popsat scény druhého příchodu Syna Člověka na oblacích nebeských. Přijde ve své slávě, ve slávě svého Otce i svatých andělů. Přijde oblečen v zářivém oděvu světla, který nosil od věčnosti. Andělé Jej budou doprovázet. Tisícové tisíců a desetkrát sto tisíců bude Jeho doprovodem na cestě. Zazní zvuk trouby volající spící mrtvé z hrobů. Kristův hlas pronikne do hrobek, uši mrtvých Jej uslyší a „všichni, kteříž v hrobích jsou... vstanou“. ... LHU 373.5

Nyní nám hrozí nebezpečí posledních dnů. Spor vrcholí a den všech dnů je přímo před námi. Připravili jsme se na něj? Každý čin, ať velký nebo malý, dostane své ohodnocení. To, co se zde jevílo bezvýznamným, se ukáže v pravém světle. Dva šarty chudé vdovy budou oceněny. Ten, kdo nabídl číši studené vody, kdo navštívil vězení, nasýtil hlad, všichni dostanou svou odměnu. ... LHU 373.6

V blízké budoucnosti bude hlava hada raněna a poražena. Slavný památník úžasné Boží moci bude v brzkém čase vztyčen na místo, které mu náleží. Tehdy bude ztracený ráj rájem obnoveným. Boží plán vykoupení člověka bude naplněn. Syn člověka vloží na spravedlivé korunu věčného života a oni „jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, jenž sedí na trůnu, přebývá s nimi“ (Zj 7,15). – RH Sept. 5, 1899 LHU 373.7

Bůh nezapomene na své děti

„...kdož se dotýká vás, dotýká se zřítelnice oka mého.“ (Za 2,8) LHU 374.1

Protože výnos vydaný různými vládci křesťanstva proti věřícím, kteří zachovávají příkázání Boží, zruší ochranu, kterou jim poskytuje vláda, a vydá je napospas těm, kdož si přejí jejich záhubu, prchne lid Boží z měst a vesnic, sdruží se v houfy a uchýlí se na nejpustší a nejosamělejší místa. Mnozí najdou útočiště v horských pevnostech. Jako křesťané v údolí Piemontu učiní také oni vysoká místa země svými svatyněmi a budou děkovat Bohu za „*hrady na skalách*“ (Iz 33,16). Avšak mnoho lidí ze všech národů a stavů, vysoce postavených i prostých, zámožných i бедných, černých i bílých, bude uvrženo do krajně nespravedlivého a krutého otroctví. Těm, které Bůh miluje, nastanou těžké dny; budou dávaní do řetězů, vsazováni za mříže, odsuzováni na smrt, někteří budou ponecháváni v tmavých hnusných vězeňských kobkách, aby tam zahynuli hlady. Nikdo nebude chtít poslouchat jejich nářky, nikdo nebude ochoten podat jim pomocnou ruku. LHU 374.2

Což Bůh zapomene na svůj lid v této těžké hodině? Zapomněl snad na věrného Noema, když svými soudy navštívil svět před potopou? Zapomněl snad na Lota, když sestoupil s nebe oheň, aby strávil města v rovině? Zapomněl snad na Josefa, žijícího mezi modloslužebníky v Egyptě? Zapomněl snad na Eliáše, když mu Jezabel přísahala, že ho stihne osud proroků Bálových? Zapomněl snad na Jeremiáše, úpícího v tmavé, ponuré díře věznice? Zapomněl snad na tři statečné mládence v peci ohnivé nebo na Daniela v jámě lvové? ... LHU 374.3

Nepřátelé je sice mohou vsazovat do vězení, avšak vězeňské zdi nemohou přerušit spojení mezi jejich dušemi a Kristem. Ten, jenž vidí každou jejich slabost, jenž zná každou jejich zkoušku, stojí nad všemi pozemskými silami; a andělé je navštíví v jejich pustých vězeňských celách a přinesou jim světlo a pokoj z nebes. Vězení se stane palácem, neboť jsou tam bohatí ve víře a jeho chmurné stěny se rozzáří nebeským světlem jako tehdy, když se Pavel a Síla modlili a pěli chvalozpěvy o půlnoci ve vězení ve Filipis. – GC 626, 627 LHU 374.4

Opravdu toužebně čeká lid Boží na znamení svého přicházejícího Krále. ... Světlo vychází na oblacích nad vrcholky hor. Brzy zasvitne Slunce spravedlnosti. ... Nebe se rozhořívá úsvitem věčného dne a jako kouzelná píseň andělského sboru znějí slova: „Buďte pevní ve své věrnosti! Přichází pomoc.“ Kristus, všemocný Vítěz, má připraveno pro své unavené vojáky korunu nesmrtelné slávy; a Jeho hlas zaznívá z pootevřených bran: „...nebojujete s neporazitelným nepřítelem. Vybojoval jsem boj za vás a v mém jménu jste víc než nepřemožitelní.“ – GC 632, 633 LHU 374.5

Připravení na proměnění

„Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.“ (1 J 5,4) LHU 375.1

Bůh vede krok za krokem svůj lid. Přivádí je do různých postavení, vypočtených na to, aby ukázali, co mají v srdci. Někteří obstojí v jednom bodě, ale propadnou v následujícím. V každém dalším bodu je srdce pokoušeno a zkoušeno o něco přísněji, jestliže vyznávající lid Boží shledá, že jeho srdce je proti tomuto přímému dílu, mělo by ho to přesvědčit, že má ještě co přemáhat, nechce-li být vyvržen z úst Páně. Anděl pravil: „Bůh bude stále stupňovat přísnost svého díla, aby vyzkoušel a osvědčil každého jedince svého lidu.“ Někteří ochotně přijímají jeden bod, ale když je Bůh dovede do jiného zkušebního bodu, ucuknou a stáhnou se zpět, poněvadž shledají, že se to přímo dotýká některé jejich hýčkané modly. Zde mají příležitost, aby poznali, co je v jejich srdcích, z nichž vylučují Ježíše. Cení si něčeho více než pravdy a jejich srdce nejsou připravena ku přijetí Ježíše. Jednotlivci jsou po určitou dobu zkoušeni a osvědčováni, aby bylo zjevné, zda chtějí obětovat své modly a dbát rady věrného Svědka. ... Ti, kteří zmohou každý bod, obstojí v každé zkoušce a zvítězí, nechť je cena jakákoliv, dbalí svědectví pravého Svědka, obdrží pozdní dešť a budou takto způsobili k proměnění. LHU 375.2

Bůh zkouší svůj lid na tomto světě. Toto je vhodné místo pro objevení se v Jeho přítomnosti. Zde, na tomto světě, v těchto posledních dnech, ukážou lidé jaká moc působí na jejich srdce a ovládá jejich skutky. Je-li to moc Boží pravdy, povede k dobrým skutkům. Pozvedne příjemce, stvoří mu srdce ušlechtilé a velkomyslné, učiní ho podobna jeho božskému Pánu. Ale vládnou-li srdcem padlí andělé, zjeví se to různým způsobem. Ovocem bude sobeckost, chtivost, chamtivost, pýcha a zlé vášně. LHU 375.3

Srdce je nade vše lstivé a zoufale zlé. Vyznavači náboženství nejsou ochotní přísně sama sebe zkoušet, aby poznali, zda jsou ve víře, a je strašlivou zkušeností, že se mnozí opírají o falešnou naději. Někteří se opírají o nějakou starou zkušenost, kterou měli již před léty, ale když jsou postaveni v této době, která zkouší srdce, kdy všichni mají mít každodenní zkušenost, nemají co říci. Zdá se, že se domnívají, že je spasí pouhé vyznání pravdy. Když potlačí ony hříchy, které Bůh nenávidí, přijde Ježíš a bude s nimi večeřet a oni s Ním. Tehdy načerpají božskou sílu z Ježíše a porostou v Ném a budou moci říci se svatým zápalom: „*Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista!*“ – 1T 187, 188 LHU 375.4

Třetí anděl vede lid vzhůru, krok za krokem, výš a výš. Budou však zkoušeni na každém kroku. – 1T 190 LHU 375.5

Konečný dotyk nesmrtelnosti

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.“ (1 J 3,2.3) LHU 376.1

Duše je vyučována prostřednictvím osobního úsilí spojeného s modlitbou víry. Den za dnem se charakter formuje podle Kristova obrazu, a místo toho, abychom byli obětí okolností, místo toho, abychom vyvyšovali své sobectví a poddávali se vlivu prázdného klevetění, začíná člověk vládnout nad svými slovy i myšlenkami. Možná, že nás očekává krutý boj, abychom zvítězili nad dlouho hýčkanými zvyklostmi. Můžeme slavit vítězství skrze Kristovu milost. Zve nás učít se od Něj. *„Po ovoci poznáte je.“* Takové je Jeho osobní měřítko charakteru. LHU 376.2

Jestliže jsme citliví k vnuknutí Ducha Božího, pak budeme stoupat od milosti k milosti, od slávy v slávu, dokud nedostaneme závěrečnou pečeť nesmrtelnosti. LHU 376.3

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.“ ... Může se nějaké pozemské blaho srovnat s předností být syny Boha, dětmi nebeského krále, členy královské rodiny? Člověk může usilovat o slávu, prokazovanou lidmi; lidé umírají a tělo se obrací v prach. Z jejich chval a slávy není pokračujícího uspokojení. Ale Bůh daruje věčnou slávu. Být dědici Boha, spoludědici Kristovi, tzn. mít právo na nesčíslné poklady, ve srovnání s kterými cena zlata, stříbra, perel a drahých kamenů na této zemi matná a zdá se nepatrnou. Skrze Krista je nám nabídnuta radost nevypravitelná a nejslavnější. *„Čehož oko nevidalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“* LHU 376.4

Potřebujeme prostou víru. Potřebujeme se naučit umění důvěřovat našemu dobrému Příteli. Třebaže Ho nevidíme, Ježíš bdí nad námi s něžností a soucitem. Cítí s našimi slabostmi. Člověk s velkou potřebou a vírou vzhlížející na Něj, nebude nikdy rozčarován. ... Křesťan je... nejšťastnější člověk na světě. Cítí se v bezpečí, protože důvěřuje Ježíši a raduje se z Jeho přítomnosti. Jeho ochrana je v Bohu, který zachraňuje upřímné srdcem. Neodkládejte, začněte... pevně soustřeďovat své myšlenky na Ježíše a nebeské pravdy a pamatujte, že když budete vzhlížet, budete proměněni k témuž obrazu. Posilňte se v Bohu. – RH June 10, 1884 LHU 376.5

Oděv Kristovy spravedlnosti

„A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.“ (Zj 19,8) LHU 377.1

Věrní modlitebníci jsou takřka Bohem sevřeni. Oni sami nevědí, jak bezpečně jsou chráněni. Vladaři tohoto světa, popouzeni satanem, se je snaží zničit. Kdyby se jejich oči mohly otevřít, jako oči služebníka Elizeova v Dothain, uviděli by, jak Boží andělé se kladli kolem modlitebníků a svým leskem a svou nádherou zadržují zástupy vojsk temna. LHU 377.2

Když se Boží lid pokoří před Bohem a prosí o čistotu srdce, je dán rozkaz: *„Vezměte roucho to zmazané z něho“* a vyslovena jsou povzbuzující slova: *„Pohled, přenesl jsem z tebe nepravost tvou a oblékl jsem tě v roucha proměnná.“* Božím dětem, které v pokušení a zkoušce zůstaly věrné, bude propůjčeno neposkvrněné roucho Kristovy spravedlnosti. Opovrhované ostatky budou oděny v nádhernou okrasu, aby již nikdy nebyly potřísněny špínou světa. Jejich jména zůstanou zapsána mezi věrnými všech dob v knize života Beránkova. Odolali pletichám podvodníka. Ačkoliv drak zuřil, jejich věrnost neochabla. Nyní jsou na věky zajištěni před lstí pokušitele. Jejich hříchy jsou vloženy na původce hříchu. Ostatky obdrží nejen odpuštění a budou přijati, ale budou také poctěni. *„Čepice pěkná“* bude jim dána na hlavu. Mají být králi a kněžími před Bohem. Zatím, co satan přednášel své obžaloby a snažil se zničit věřící, chodili svatí andělé neviditelně sem a tam a vtiskli věřícím pečeť živého Boha. To jsou ti, kteří stojí s Beránkem na hoře Sionu a mají na svých čelech napsáno Otčovo jméno. Před trůnem zpívají novou píseň, které se nikdo nemůže naučit kromě těch 144 000, kteří byli vykoupeni ze země: *„následují Beránka, kamž by koli šel. Ti jsou vykoupeni z lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi, a v ústech jejich není nalezena lest, neboť jsou bez úhony před trůnem Božím“* (Zj 14,4.5). LHU 377.3

Nyní se dokonale naplnila andělova slova: *„Slyš nyní, Jozue, kněze nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteříž sedí před tebou: Ačkoliv muži ti jsou za zázrak, aj, já však přivedu služebníka svého, Výstřelek.“* (Za 3,8) Kristus se zjevil jako Vykupitel a Zachránce svého lidu. Nyní jsou opravdu ostatky „jako obdivovaní muži“. Slzy a pokoření v jejich putování jim způsobily radost a čest v Boží a Beránkově přítomnosti. *„V ten den bude výstřelek Hospodinův ušlechtilý a slavný a plod země výtečný a krásný... I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu a pozůstaven bude v Jeruzalémě, svatý slouti bude, každý, kdož je zapsán k životu v Jeruzalémě.“* (Iz 4,2.3) – 5T 475, 476 LHU 377.4

Studium pro věčnost

„Oznámiv nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kterouž předuložil byl sám v sobě, Aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všechno v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské.“
(Ef 1,9.10) LHU 378.1

Protože se blížíme ke konci dějin tohoto světa, vyžadují proroctví o posledních dnech naši zvláštní pozornost. Poslední kniha Nového Zákona obsahuje poselství, kterému máme porozumět. Satan zaslepuje mysl mnohých, aby se chápali kdejaké výmluvy, jen aby nemuseli studovat knihu Zjevení. Kristus prostřednictvím svého služebníka Jana v této knize ukázal, co se stane v posledních dnech, a řekl: *„Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.“* (Zj 1,3) LHU 378.2

Pán Ježíš prohlásil: *„Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe, samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“* (J 17,3) Proč si neuvědomujeme hodnotu tohoto poznání? Proč slavné pravdy Božího slova nehoří v našich srdcích? Proč o nich nemluvíme? Proč nenaplní celou naši bytost? LHU 378.3

Bůh nám dal své slovo a v něm nám svěřil každou pravdu potřebnou ke spasení. Tisíce lidí čerpalo vodu z této studnice života a přesto vody neubylo. Tisíce lidí se dívalo na Pána, a protože Ho měli stále před očima, změnili se podle Jeho vzoru. Jejich nitro hořelo, když vyprávěli o povaze Ježíše Krista, o tom, čím je Kristus pro ně a čím jsou oni Kristu. Tím však nevyčerpali tyto velké a ušlechtilé náměty. Další tisíce lidí mohou začít zkoumat tajemství spasení. Když budou přemýšlet o životě, povaze a poslání Ježíše Krista, ozáří je při každém pokusu o odhalení pravdy světlo jasnějšími paprsky. Každé další studium jim odhalí něco nového. Zdroj poznání je nevyčerpatelný. Studium vtělení, zástupné oběti a prostřednického díla Ježíše Krista bude zaměstnávat mysl opravdového věřícího po celý život, s pohledem upřeným k nebi a k věčnosti zvolá: *„Velikét jest tajemství božnosti.“* (1 Tm 3,16) LHU 378.4

Až na věčnosti poznáme, co jsme mohli získat již zde na zemi, kdybychom přijali nabízené světlo a chtěli je pochopit. Vykoupení budou po celou věčnost přemýšlet a hovořit o svém spasení. Pochopí pravdy, které chtěl Kristus vštípit již svým učedníkům, ale chyběla jim víra, aby je mohli pochopit. Vykoupení budou stále objevovat nové pohledy na dokonalost a slávu Ježíše Krista. Po nekonečné věky bude nebeský Hospodář vynášet ze svého pokladu „nové i staré“ věci. – COL 133, 134 LHU 378.5

Účastníci Kristovy slávy

„Pročež řekne v ten den: Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás. Onť jest Hospodin, jehož jsme očekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení jeho.“ (Iz 25,9) LHU 379.1

Ježíš přichází! Ale ne proto, aby poslouchal nářky lidí nebo hříšnickovo vyznávání hříchů, a také ne, aby mu sdělil odpuštění, protože osud každého už bude rozhodnut buď k životu nebo k smrti. Ti, kteří žili v hříchu, zůstanou hříšníky navěky. Ti, kdo vyznali své hříchy Ježíši ve svatyni, stali se Jeho přáteli, zamilovali si Jeho příchod a budou mít naproti záznamů svých hříchů napsáno odpuštění a poslušností pravdy očistili svou duši, ti zůstanou čistými a svatými navěky. LHU 379.2

Ježíš přijde stejným způsobem, jakým na nebesa vstoupil, pouze s větší okázalostí. Přichází ve slávě svého Otce a všichni svatí andělé Jej budou doprovázet na cestě. Místo kruté trnové koruny, jež pronikla Jeho svatou hlavu, koruna oslepující slávy bude zdobit Jeho svaté čelo. Ukáže se ne jako muž bolesti – Jeho tvář bude zářit jasněji než polední slunce. Bude nosit nikoli prostý lněný oděv, ale roucho bělejší než sníh a zářivě jasné. LHU 379.3

Ježíš přichází! Ale ne proto, aby vládl jen nějaký čas. On vzkřísí zemřelé spravedlivé, obdaří žijící svaté slavnou nesmrtelností a společně se svatými přijme království pode vším nebem. Toto království nikdy nekončí. Tehdy ti, kteří na Ježíše trpělivě očekávali, Mu budou podobni. LHU 379.4

Jestliže od vzezření jednoho nebeského anděla padli římsí vojáci jako mrtví, jak mohou nepřipravení a nesvatí, když uvidí Ježíše v slávě Jeho Otce a desítky tisíc andělů Jej doprovázejících, snést tento pohled a zůstat živými? Jak mohou hříšníci vydržet takový pohled? Budou volat k horám a skalám, aby na ně padly a skryly je před tváří sedícího na trůnu a od hněvu Beránka... LHU 379.5

Usilujte se pečlivě připravit na setkání s Ježíšem, aby když se ukáže, jste mohli zvolat s radostí: *„Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás.“* Tehdy věčný život bude patřit vám a vy se stanete účastníky Kristovy slávy, vždy budete slyšet Jeho slavný hlas a vzhlížet k Jeho půvabné osobnosti. – YI April 1854 LHU 379.6

Nikdo, kdo opravdu miluje Krista nebude litovat, že přijde opět. A podle toho, jak se příchodu Syna člověka přibližuje, všichni opravdu milující Ježíše Jej budou očekávat v radostné naději a připravovat se vzhlížet na Toho, jehož miluje jejich duše a jenž zemřel pro jejich záchranu. – YI April 1854 LHU 379.7